

Автор от класата на Лъдълм и Форсайт

ВИКТОР О'РАЙЛИ

ПРАВИЛАТА НА ЛОВА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

**ТРОИЦА
ТРИДЪР**

ВИКТОР О'РАЙЛИ

ПРАВИЛАТА НА ЛОВА

Превод: Мая Керезова, Илия Годев

chitanka.info

Над военния фотограф Хюго Фицдуйн е надвиснала заплаха от отмъщение заради разправата му с международния мафиот, известен като Палача. Японската групировка Яибо взема Хюго и семейството му на прицел и на него не остава друга възможност, освен да приеме хвърлената ръкавица. След като на два пъти се измъква жив от покушенията на японците, Фицдуйн заминава за Токио, за да се срещне лице в лице с неприятелите си. Това го свързва с красивата, но загадъчна служителка от токийските специални служби Чифуне и го въвлеча, в смъртоносна схватка с насието. Играта се оказва с много по-голям залог, отколкото Хюго е очаквал.

Трилър, който ще ви остави без дъх!

ПРОЛОГ

Извън пределите на острова на Фицдуейн, Ирландия, 1 януари

Наказателната група се нуждаеше от някаква приемлива причина за своето присъствие. Като японци в западно обкръжение беше много вероятно да бъдат забелязани и запомнени.

Решиха да се появят като снимачен екип. В тази част на Западна Ирландия беше открито злато на някои от най-живописните места и съществуваше спор дали трябва да се разработят мини. Това беше един класически въпрос, свързан с опазването на околната среда, който привличаше вниманието на международните средства за информация. Разни снимачни екипи идваха и си отиваха, като повечето наемаха въздушен транспорт. Ирландия изглежда великолепно от въздуха.

Групата извърши първоначалното си разузнаване в четириместен „Пайпър Ацтек“. Предпазливостта наложи да съкратят максимално времето на полета над острова, но той им беше достатъчен, за да се почувстват наясно с разположението на терена. На втория ден, за да отстранят всякакво подозрение, те телефонираха в замъка на Фицдуейн, обясниха измислената за прикритие история и помолиха за разрешение да снимат от земята, за да придадат местен колорит на филма си. Отказаха им най-учтиво.

Самият остров имаше формата на пръст, дълъг десет километра и около четири в най-широката си част, насочен на запад в Атлантика към Америка, от която го делиха три хиляди мили. Той се свързваше със сушата чрез мост, изграден в скалите над една злокобна клисура. Отвсякъде другаде достъпът изглеждаше невъзможен. Назъбената брегова линия включваше високи надвиснали канари, а на малкото места, където брегът се спускаше полегато, във водата дебнеха скрити скали и променливи подводни течения.

От въздуха видяха някакви тъмни сенки в морето, а на два пъти различиха и останките от древни кораби. Морето изглеждаше красиво, тъжно и опасно. Мястото нямаше особено гостоприемно излъчване.

На острова имаше два замъка. От западната страна извисяваше снага Дрейкър, викторианска постройка в готически стил, служила някога за специално училище, чиито прозорци и врати сега бяха заковани с дъски. Откъм близката до сушата страна беше замъкът на Фицдуейн, Дънклийв.

Точно той ги интересуваше. Издигаше се на скалист нос в края на един залив. Навътре в сушата имаше сладководно езеро, на чийто висок бряг беше кацнала малка бяла къщурка със сламен покрив.

Тяхното разузнаване включваше много неща: достъп, терен, население, охрана, прикритие, преценка за непредвидени опасности, метеорологични условия. Главната им грижа беше да потвърдят мястото на убийството.

Наеха хеликоптера и един по-бърз самолет за далечни разстояния за последните два дни. Обясниха, че изтича крайният им срок и трябва да отнесат някакъв експониран филм в Лондон. Документите им бяха щателно проверени от един особено предпазлив служител, но бяха обявени за задоволителни.

Щяха да летят с хеликоптера плътно по бреговата линия на петнайсет метра височина и дори по-ниско и да кацнат в северната част на острова на някакво сечище откъм морската страна на един от хълмовете. Нямаше нито да ги чуят, нито да ги видят. После щяха да продължат пеша до мястото, което бяха избрали. Фицдуейн често сменяше маршрута на всекидневната си езда, но имаше едно място, което непременно посещаваше или на отиване, или на връщане.

Детето и неговите желания бяха слабостта на този човек. Един наблюдател беше следил движенията му в продължение на няколко седмици преди идването на наказателната група.

Членовете на групата бяха опитни, добре обучени и напълно мотивирани. След покушението щяха да избягат до чакащия ги хеликоптер, да отлетят до самолета и да продължат с него към Франция. А там щяха да изчезнат.

Сега всичко зависеше от самото изпълнение на плана и от онова неосезаемо нещо — късмета.

Токио, Япония

Бодигардът настръхна, като видя портите на високата ограждаща стена да се отварят и по алеята да влиза черна лъскава лимузина.

Портите не трябваше да се отворят, преди да е проверил посетителя на телевизионния си монитор и най-вече — преди да е натиснал освобождаващия бутон на електронната ключалка. В определено време на деня при господаря се стичаше непрекъснат поток от посетители и хора с най-различни молби, тъй че черните лимузини бяха по-скоро правило, отколкото изключение. Но сега беше седем сутринта, а на всички беше добре известно, че господарят държи да не бъде обезпокояван, когато се къпе и приготвя за деня.

В кръговете на властта често се шегуваха, че докато се кисне в традиционната си медна вана, Ходама-сан издига или съсипва повече кариери, отколкото всички останали хора от правителството, взети заедно. Тази шега придобиваше особена острота, когато човек разбереше, че Ходама не заемаше никакъв официален пост.

Алеята през обичайните градини до едноетажната традиционна японска къща беше къса. Макар Казуо Ходама да беше един от най-богатите хора в Япония, обичаят диктуваше известна скромност в начина на живот. Откритите прояви на власт и богатство не се приемаха с добро око. Освен това обикновената къща с двор на Ходама се намиреше в богатия токийски квартал „Акасака“. Притежаването на имот в този район беше достатъчно красноречив факт. Цените на имотите в Токио са най-високите в света. Жилището и земята на Ходама, които не бяха по-големи от типичното ранчерско бунгало с двор в Америка, се оценяваха минимално на десет милиона долара.

Бодигардът беше посивял ветеран, прехвърлил шейсетте, когото държаха не толкова заради физическите му умения, колкото заради паметта му и познаването на протокола. Заплахите вече не се приемаха сериозно. Онези дни отдавна бяха отминали. Властта и влиянието на Ходама бяха твърде големи. Затова бодигардът се занимаваше предимно с процедурните любезности при контролиране притока на посетители. Външността и подходящото поведение бяха от огромно значение. Неуместен поздрав или недостатъчно дълбок поклон от някой слуга на Ходама можеха да бъдат погрешно разбрани и да нарушат хармонията на отношенията между посетителя и самия Ходама. А Ходама придаваше огромно значение на тези отношения.

Хората, които познаваше и на които влияеше, хората, които ласкаеше и глезеше, манипулираше и предаваше, бяха основата на неговата власт.

Обзет от такива мисли и загрижен да не разтревожи някоя височайша особа, бодигардът не предприе никакви действия в продължение на няколко секунди — достатъчно време за дългата черна кола с лъскави хромирани прозорци с тъмни стъкла да завие пред къщата, където секна тихото мъркане на двигателя ѝ. Табелката с регистрационния номер и дискретният символ веднага успокоиха бодигарда. Той се отпусна с облекчение, доволен, че не беше предприел прибързани действия, които да причинят смут и накърнят нечий авторитет. Сега вече си обясни отварянето на външните порти. Лимузината принадлежеше на един от най-приближените приятели на Ходама.

Предната врата се отвори веднага щом колата спря и шофьорът, в безупречна моркосиня униформа и бели ръкавици, изскочи бързо навън, за да обслужи пътника си.

Бодигардът също се беше забързал да отвори задната врата в знак на уважение към изтъкнатия посетител. Пъргавината на шофьора обезсмисли първоначалните му намерения, затова той се смути и спря и докато вратата на лимузината се отваряше, направи дълбок поклон с почтително сведен поглед.

Появиха се чифт крака в скъпи панталони. Нещо не беше наред. Десетилетия покланяне бяха превърнали бодигарда в експерт по бързите преценки в приведено положение с глава на височината на кръста. Нещо не изглеждаше съвсем наред в тези панталони. Посетителят на господаря му беше много придирчив и последователен. Костюмите му без изключение бяха шити в Англия, а съдейки по плата и кройката, тези панталони определено бяха италиански.

Чу се звук като при плюене — три къси и ясни изстрела — и колебанията на бодигарда изведнъж секнаха с влизането на три деветмилиметрови куршума в черепа му, които се разшириха при преминаването през костта, а после нанесоха опустошителни поражения при рикошетите си.

Поклонът изведнъж стана още по-дълбок и почтителен, докато накрая под силата на тежестта трупът на бодигарда се строполи не

много изискано на земята. Кръвта от раните в главата му се стичаше между грижливо заравнения чакъл на алеята.

Шофьорът произнесе една дума в миниатюрния си предавател и само след секунди още една черна лимузина се вмъкна в резиденцията на Ходама и портите се затвориха. От двете коли изскочиха общо десет нападатели. Сигурността на движенията им говореше за много тренировки и репетиции. Те бързо обградиха къщата и по дадена команда нахлуха едновременно.

Вътре в къщата Ходама очакваше простичкото удоволствие от дългото киснене в гореща вана. Макар американските бомбардировачи да бяха разрушили предишния имот и сградата да беше безупречно реконструирана, самата вана беше оригинална и беше специално вградена в новата къща, която иначе можеше да се похвали с най-съвременна водопроводна инсталация.

Изискваше се специален подход при строителството, защото ваната — един тежък, отворен отгоре меден цилиндър, чиято заоблена основа му придаваше по-скоро вид на казан, отколкото на западняшка вана — се загряваше от малък огън, разположен точно под нея. За удобство и по-голяма близост до струпаните отвън дърва за огъня печта бе изградена във външна стена и до нея имаше достъп само отвън. Вътре в банята медната вана беше вградена на нивото на покрития с плочи под. Трябваше да се напълни ваната, да се поддържа огъня, докато водата достигне желаната температура, да се изгаси огънят и тогава, само след нова внимателна проверка на водата, човек можеше да пристъпи сред парата, да седне на вградената дървена седалка и да се отпусне с удоволствие в успокояващата горещина.

Ходама беше дълбоко привързан към медната си вана. Обичаше да казва, че в семейството му са я ползвали повече поколения, отколкото би могъл да преброи. Обикновено седеше с провесени крака, потопен до брадичката във водата, и мислеше по начин, който едва ли бе възможен в някоя плитка, изложена на течение вана в баните на Запада.

Тази сутрин неговият прислужник Амика, който отговаряше за запалването на огъня и останалата подготовка, току-що бе съобщил на Содама, че ваната е готова. Ходама бавно потътри крака към банята. Умствено беше бодър, но физически усещаше всяка една от своите

осемдесет и четири години. Вече не можеше да спи дълго и беше поработил няколко часа. Успокояващата вода примамливо го зовеше.

Ходама беше облечен в лека памучна Юката, вид кимоно, чиято лява страна препокриваше дясната. Обратното загръщане се използваше само при трупове. Юкатата се придържаше от обикновено оби. Върху него носеше хаори, полусако, подобно на жилетка. На тази възраст беше чувствителен към студа, особено в хладните часове рано сутрин. Краката му бяха обути в сандали.

Банята беше доста голяма стая с преддверие за преобличане. Освен него и ваната, имаше и кушетка за масаж. Когато беше по-млад, върху нея се беше наслаждавал на много жени. Сега я използваше само по предназначение.

Амика помогна на Ходама да се съблече, закачи дрехите му и го последва към мястото за къпане. Напреко на плочите имаше поставени дървени дъски, които позволяваха водата да се оттича. Там Ходама седна на малко дървено столче и се насапуниса. Когато беше готов, Амика започна да го полива с вода, която гребеше от една дървена кофа и не спря, докато не изчезна и последната следа от сапуна. Ходама влизаше във ваната чист и изплакнат, според японския обичай. Представата да се кисне в собствената си мръсотия, както правеха на Запад, го отвращаваше.

Температурата на водата беше идеална. Ходама се усмихна, предвкушайки удоволствието, и кимна одобрително на Амика, който му отвърна с почтителна усмивка и лек поклон — напълно подходящ, като се имаше предвид, че беше прислужник в този дом от дълги години. В следващия миг лицето му се пръсна и той падна с главата напред в медната вана, от която се издигаше пара.

Водата започна да се обагрят в алено.

Ходама извика и политна назад ужасен. Усети, че го сграбчат и хвърлят по лице върху кушетката за масаж. Стиснаха китките и глезените му и ги овързаха с нещо тънко и твърдо, което се вряза в плътта му. После го издърпаха на крака.

Пред него стояха трима или четирима мъже в тъмни делови костюми. Лицата им бяха покрити с качулки от черен плат. Поне двама държаха оръжие със заглушител. Чу се звук от падане на нещо метално и тежко върху дървените летви и някой започна да връзва нещо към глезените му. Погледна надолу и видя чугунена тежест. Кръвта се

дръпна от лицето му. Изведнъж разбра какво щеше да се случи и го обзе сковаващ страх.

— Кой сте вие? — успя да изграчи той. — Какво искате? Не знаете ли кой съм?

Една от фигурите кимна мрачно.

— О, да, Ходама-сан, съвсем точно знаем кой сте — той се поклони пресилено. — Точно в това е въпросът.

Две от фигурите отидоха и клекнаха до ръба на ваната, издърпаха тялото на Амика и го захвърлиха в единия ъгъл на стаята.

Ходама стоеше там вързан, гол, слаб и съсухрен, по-нисък с десетина сантиметра от мъжете около него, и се опитваше да запази някакво достойнство. В стаята стана по-горещо. Водата във ваната започна леко да завира. С увеличаването на мехурчетата Ходама губеше все повече присъствие на духа.

— *Аз имам власт* — изпищя той. — *Не можете да сторите това и да се надявате да се измъкнете. Това е лудост...*

Фигурата, която се беше поклонила, направи някакъв жест и един от другите удари силно Ходама в стомаха. Той се преви на две, падна на колене и повърна. В кошмара на болката вдигна глава. Имаше нещо познато във фигурата. И смехът, и гласът напомняха нещо.

— Кой сте вие? — тихо каза той. — Трябва да знам.

Фигурата поклати глава.

— Трябва да умреш — мрачно отвърна тя. — Това е всичко, което все още трябва да направиш. — И даде някакъв знак.

Двама с качулки вдигнаха Ходама, задържаха го над медната вана и бавно го потопиха в кървавата вряща вода.

1.

Островът на Фицдуейн, Ирландия, 1 януари

Хюго Фицдуейн постави швейцарския си автоматичен пистолет „Сиг“ на една висока етажерка в банята, като мислено отбеляза, че оръжието и малките деца бяха несъвместими неща. Като се поразмисли още малко, реши, че същото важеше и за немалък брой възрастни.

Що се отнасяше до него, той беше свикнал да бъде под постоянна заплаха от терористи дотолкова, доколкото изобщо можеше да свикне човек (предпазните мерки за сигурност отнемаха толкова време и бяха така досадни), но тогава Питър се беше появил на сцената — едно малко, розово и сбръчкано пакетче с рехав рус мъх в шумния си край — и Фицдуейн беше започнал да гледа на света по съвсем различен начин.

Той провери водата с ръка. Беше чел в една от книгите за деца, че по правило се пробва с лакът, но му се струваше много абсурдно за една такава проста дейност, а и Питър обикновено изглеждаше доволен от резултата. Ако не беше, започваше да пици. Фицдуейн беше открил, че децата вярват в пряката и незабавна комуникация.

— Боти — извика Фицдуейн, като се опитваше да звучи строго и категорично, — време е за баня — прибави и малко заплахи: — Ела тук или ще те гъделичкам по краката.

Прякорът на Питър беше дошъл като резултат от лошото време в Западна Ирландия. Отдаден на своята склонност да тича навън, за да шляпа в локвите и да играе в калта, Питър се беше научил да пита за червените си боти още при един от първите си решителни набези в областта на речта.

Не последва отговор. Фицдуейн провери шкафа в банята, както и зад коша за пране, като почти очакваше да види русокосия тригодишен малчуган, клекнал долу и потръпващ от сподавен смях.

Нищо.

Обзе го лека тревога. Замъкът, в който живееха, фамиленото жилище на неговия род, беше на един доста отдалечен от Западна Ирландия остров и макар да не беше толкова голям, колкото обикновено бяха този род замъци, имаше каменни стълбища, назъбени стени и висок зид около двора, както и още много места, където едно дете можеше да се нарани. От гледна точка на притеснен родител, Дънклийв не беше идеалното място за отглеждане на малко дете.

Откровено казано, Фицдугейн се изненадваше, че всичките негови предшественици бяха достигнали до зряла възраст. Много вероятно беше да са паднали случайно върху скалите отдолу или в ледените води на Атлантика. Но, изглежда, Фицдугейн бяха една решителна и корава пасмина и всички бяха оцелели.

Той отвори вратата на банята и огледа съблекалнята. Пак нищо.

Бравата на съблекалнята започна бавно да се завърта.

— Боти! — извика Фицдугейн. — Ела тук, малко чудовище.

Последва тишина. Внезапен хлад смрази Фицдугейн, докато недоверчиво отхвърляше онова, което му подсказваше интуицията. Беше се страхувал от заплахата толкова дълго, че вече беше престанал да вярва сериозно в нея. Може би сега тя ставаше реалност. Пристъпи обратно в банята, взе пистолета, извади го от кобура и махна предпазителя. Винаги имаше патрон в цевта.

Фицдугейн прехвърляше наум наличните възможности. Прозорците в банята и съблекалнята имаха съвременни двойни стъкла, но бяха замислени като бойни амбразури от нормандския архитект, построил сградата. Никаква възможност да вмъкне или измъкне през тях дългото си метър и осемдесет и пет тяло.

Бравата на вратата на съблекалнята започна да се завърта бавно, после шумно се върна в първоначалното си положение, сякаш беше пусната изведнъж.

Фицдугейн не се замисли. Той реагира на потенциалната заплаха за човека, когото обичаше най-много на света. Блъсна вратата и направи жест, с който обхвана на прицел почти целия коридор. Нямахше нищо. Погледна надолу. Най-калното човече, което беше виждал някога, стоеше там и от него се стичаше вода. Едва ли би казал, че го познава, ако не бяха ботите и движенията на тялото, които му напомняха нещо.

— Тате! — каза калното момче невъзмутимо.

Фицдуейн отмаля от облекчение. Той бутна отново предпазителя на своя сиг и погледна калното дете.

— Кой си ти? — строго попита той.

— *Tate!* — извика калното момче. — Аз съм Питър Фиц... — после млъкна съсредоточено. Явно опитваше да прецени ситуацията. Имаше и проблем с произнасянето на фамилията. Изведнъж лицето му грейна: — Аз съм Боти — извика то.

Фицдуейн го вдигна и целуна. Малки кални ръчички обвиха шията му. Малко кално личице се притисна към неговото. Фицдуейн никога не беше свързвал ирландската кал с пълното щастие, но в този миг беше толкова щастлив и доволен, колкото изобщо можеше да бъде едно човешко същество.

Той мушна Боти под душа и когато оттам се появи едно познато тригодишно хлапе, двамата отидоха да се покиснат в голямата викторианска вана. През първите няколко минути, докато Фицдуейн лежеше отпуснат в приятната вода със затворени очи, Боти лежеше в прегръдката му. После неговата палава природа взе връх. Плъзна се от тялото на баща си и отиде да си играе във водата.

Минаха няколко минути. Фицдуейн се отпусна със затворени очи и почти заспа. Играта с крановете на водата беше забранена, а и този на горещата нарочно беше твърде стегнат, за да не може да го завърти, но малките ръчички се пребориха със студения месингов наконечник и съвсем тихичко напълниха една кана до половината. Момчето се изправи, предпазено от падане от някакъв несъзнателен рефлекс на бащините крака. То вдигна каната над Фицдуейн и започна да се кикоти.

Фицдуейн отвори очи точно когато ледената вода се изля отгоре му. Изпълненият му с негодувание вик се чу отвъд двойните врати и отекна в каменните коридори, после веднага беше последван от общия за баща и син пристъп на смях.

Полковник Шейн Килмара, когото само два дни деляха от генералски чин — въпреки противопоставянето на по-консервативните военни и безброй политици и общественици, с които се беше сблъсквал през годините — отвори капачето на часовника си и започна да отчита времето.

Докато се взираше в циферблата, самолетът се залюля отново и стомахът му се надигна към върха на черепа. Все още му се гадеше въпреки хапчетата против въздушна болест, но поне му беше спестен срамът от истинското повръщане. Ниското летене с бойна цел беше много добър начин за незабелязано проникване във въздушното пространство, но в модифицирания за специалните войски Локхийд С130 Комбат Талън — където функционалността имаше значително предимство пред удобството — човек трябваше да бъде готов за тежко пътуване толкова близо до земята или морето, или какъвто и да се случеше терен.

Ирландските рейнджъри бяха създадени като антитерористично подразделение още в средата на седемдесетте, веднага след бомбения атентат срещу британския посланик. Тогава управляващите политици се уплашиха, че ако не вземат никакви предпазни мерки, могат също да попаднат под прицел и това даде известно преимущество на основателя на новата организация. Килмара, който заради едно спречкване с ирландските власти беше служил в специалните войски в продължение на много години, се беше явил като най-подходящ кандидат за ръководител на новата военна част.

Цялата ирландска армия, заедно с готвачите и животните-талисмани, беше малка — с около тринайсет хиляди по-малка от една американска дивизия — и страдаше от хроничен недостиг на екипировка и провизии. Затова Килмара, чието подразделение беше в действителност доста добре екипирано благодарение на допълнителни специални фондове, беше станал първокласен специалист по муфтенето. Помагаше му и фактът, че беше нещо като легенда в общността на Западните специални сили, а същата тази общност беше един малък и подчертано личен свят, който имаше склонността да прехвърля националните граници под знамето на едно подходящо мото, предложено от Дейвид Стърлинг, основателя на SAS^[1]: „Ако се нуждаеш от нещо, не се спирай пред бюрокрацията — намери начин да си го вземеш.“

Килмара не беше взел този Локхийд Комбат Талън — той принадлежеше всъщност на американските въздушни сили — а просто го беше наел заедно с високопрофесионалния му екипаж при една сложна уговорка с Делта. Той имаше склонност към изтънчено сложни бартерни сделки, защото тогава — съдеше от опит — никакъв

бюрократ не можеше да ги разнищи. Далеч по-опростеното обяснение на тази уговорка беше, че на ирландците се даваше достъп до Комбат Талън и някои други неща срещу възможността Делта да тренира в Ирландия и по-специално с новия високоскоростен и тежковъоръжен БАТ — бързо атакуващ транспортър — известен като Гънтрек.

Не е нужно да се обяснява, че всичко това не беше уредено по официалните канали, но беше подкрепено със съответни документи. Килмара действаше по този смел начин от години. Разминаваше се с наказанието, защото беше много добър в работата си. И беше ненадминат в разработването на системата.

Гънтрек беше рейнджърско нововъведение, идеята за което даде Фицдуейн. Първоначалната цел беше да се изпробва страшното черно гъсенично чудовище при учебни бойни условия. Комбат Талън щеше да проникне във „вражеското“ въздушно пространство на острова на Фицдуейн, летейки малко по-високо от покривите на предполагаеми селски къщи, а после щеше да се спусне приблизително на нивото на входната врата. Задните врати на Комбат Талън щяха да бъдат отворени. В точно определен момент товарният парашут на Гънтрек щеше да се активира и да го дръпне през тях. Надявах се, че от метър-два височина Гънтрек щеше да падне невредим на земята.

Техниката беше позната като СПИНВ — система за парашутно изтегляне при ниска височина — и при условие че пилотът не кихаше, докато управляваше обемистия товарен самолет с близо двеста километра в час на метър и половина над земята, СПИНВ се смяташе за по-безопасен начин за доставяне на товар, отколкото чрез пускане нещата от височина. Тази техника редовно се използваше от въздушнодесантните войски дори за по-обемисти обекти като бронетранспортъри.

Цялата процедура беше на път да изкара акъла на Килмара. Току-що беше видял пилота да изхвърля кафето си в неподходящ момент. За щастие СПИНВ не се препоръчваше за хора. Упражнението включваше пускане първо на оборудването и после издигане на сто и петдесет метра за изхвърляне на човешкия елемент. Тази височина едва даваше възможност на парашута да се отвори, но врагът нямаше достатъчно време да те застреля, докато се кандилкаш на фона на небето. А при повечко късмет можеше и да е заспал.

Пионерите от десантните войски бяха пробвали, като първо пускали хората, а после тежкото оборудване. Оцелелите подхвърлили, че идеята не е особено добра.

Проблемът на Европа беше, че е твърде пренаселена. Нямаше достатъчно места, където можеш да спуснеш неща и да стреляш по неща, без да причиниш щети на местното население. Хубавото на острова на Фицдуейн беше, че единственото, което можеше да смачкаш, ако избереш точното място, беше мекият килим от пирен.

Предупредителната лампичка светна. Хидравликата започна да стене. Нощта навън беше тъмна и студена и изглеждаше дяволски неприятна. Комбат Талън вече беше толкова ниско, че Килмара откри, че може да вдигне очи и до огледа терена. В този миг се надяваше, че всички микрочипове, които правеха този откачен вид летене възможно, се погаждаха с техните електрони. Искаше да доживее да стане генерал след два дни.

Фицдуейн беше стигнал до онзи етап от вечерта, когато въпреки че здравият разум изискваше да се ляга за сън, той просто нямаше желание да помръдне.

Мислеше какво да прави със своя живот. Освен че отчасти беше зает с работата над нещо като „идеен двигател“ на ирландските рейнджъри, които разширяваха обхвата на своите действия, през последните няколко години беше склонен да се измъква — да оставя счетоводителя си да се оправя с делата му — и да се концентрира върху отглеждането на Боти, което не беше особено добро. Вече усещаше, че нещата ще тръгнат поновому и в тази връзка имаше някакво лошо предчувствие.

Провери охранителната система и после отиде да сложи Боти на гърнето. Надвеси се над заспалия си син и се загледа в дългите му ресници, в розовите бузки и в загорялото от слънце личице, в отпуснатото телце и омотаната около него пухена завивка. Изглеждаше много красив. А леглото му беше много мокро.

Фицдуейн свали чаршафите и завивката, замисли се за миг върху контролирането на пикочния мехур и приучването на тригодишните към среднощно слагане на гърне, после занесе сина си в голямото си

легло. Нямахте сили да застила отново детското креватче или поне така си каза.

Баща и син прекараха нощта един до друг в голямото легло. Сънят на Фицдудейн не беше спокоен, защото Боти обичаше да се върти. В ранните часове на утрото му се стори, че дочу звук от познат самолет, но преди мисълта да проникне напълно в съзнанието му, Фицдудейн отново заспа.

[1] Тайните служби (англ.). — Б.пр. ↑

2.

Островът на Фицдуейн, Ирландия, 2 януари

Боти направо побъркваше икономката Уна в кухнята.

Беше смайващо, разнежен си мислеше Фицдуейн, колко много време, усилия и емоционална енергия изискваше едно толкова малко същество. Представи си, че има близнаци или — направо преbledня при мисълта — три близнака. Всъщност в този момент не можеше да си представи отглеждането на повече от едно дете.

Как успяваха жените, както често се случваше вече, да съчетават грижите за семейството и изграждането на кариера? Той наистина съчувстваше на Итън, майката на Боти. Донякъде именно силният ѝ характер му се беше сторил толкова привлекателен в началото. Затова сега не се учудваше, че тя искаше да остави своя следа на този свят.

Тук вече си казваше думата и възрастовата разлика. Фицдуейн имаше известно богатство и след военната служба беше достигнал и върха на избраната от него професия на военен фотограф, колкото и странна да беше тя. Беше улегнал и готов за спокоен семеен живот.

Итън все още смяташе, че трябва да постигне някаква лична цел, за да се почувства доволна от себе си. Не бяха престанали да се обичат. Просто бяха нарушили синхрона помежду си. Колко връзки се проваляха заради нечия кариера или лошо избрано време? Но Итън беше тръгнала по своя път и нищо не можеше да се направи.

Фицдуейн се опитваше да си внуши, че някой близък ден тя ще се върне и най-после ще се оженят и ще станат семейство, но вътрешно беше престанал вече да вярва в това. Изведнъж се почувства ужасно самотен и очите му се напълниха със сълзи.

Беше се замислил, загледан през стъклената стена в развълнуваното тъмнозелено море, когато Боти се втурна вътре с качулка на глава, облечен за разходка и обут в червените си ботушки.

— Тате! Тате! Да вървим! Да вървим! — той спря изведнъж. — Тате, защо плачеш?

Фицдудейн се усмихна. Децата бяха смущаващо наблюдателни понякога.

— Настинал съм — отвърна той и показно започна да подсмърча, докато изтриваше очи.

Боти бръкна в джоба на анорака си. Като порови малко, ръчичката му излезе оттам, стиснала салфетка, която беше залепнала за полуизяден бонбон и едва ли би могла да се използва повече. Детето предложи комбинацията на баща си.

— Да обичаш значи да споделяш — каза то, повтаряйки внимателно набиваната му от Уна пропаганда. — Може ли да изям един бонбон?

Фицдудейн се засмя.

— На три години, а знае как да постигне своето — каза той.

Беше изчел всички книги, свързани с правилното хранене на децата и отказването им от лоши навици, но щом станеше въпрос за бонбони, губеше битката с Боти. Подхвърли му една ябълка от фруктиерата на бюфета.

Боти направи физиономия, но хвана ябълката с една ръка и задърпа Фицдудейн с другата:

— Тате! Да вървим! Да вървим! Да вървим!

Снайперистът си мислеше, че голяма част от неговите сънародници не бяха хващали оръжие в ръка, да не говорим за заредено.

Япония беше отхвърлила войната. Армията като такава беше изрично забранена от конституцията. Нямаше военна повинност. Войските за самозащита се набираха изключително от доброволци. Полицията носеше оръжие, но избягваше да го изважда, камо ли да го използва. Улиците бяха спокойни. Престъпниците се заплашваха само помежду си и го правеха предимно с мечове.

Снайперистът се изплю. Страната му деградираше, подчинена на материализъм и фалшиви ценности. Политиците бяха корумпирани. Управниците бяха загубили посоката. Класата на воините беше заразена от търговия и беше негодна. Истинските желания на императора — възгледи, които той никога не споделяше и не

изразяваше, но които сигурно изповядваше вътрешно — биваха пренебрегвани.

Нужна беше нова посока. Както винаги в историята, няколко души със силна воля и ясни идеи можеха да променят съдбата.

Снайперистът изпразни пълнителя на пушката си и я зареди отново с патрони за ръчно зареждане, като провери всеки един поотделно. Съгледвачът до него беше оставил автомата си наблизо и оглеждаше с бинокъл мястото пред тях, където трябваше да се извърши убийството.

Наблюдателят беше заел позиция на петдесет метра нагоре и вляво от тях. И тримата видяха как се вдига решетката на крепостната врата и от нея излиза кон с двама ездачи.

Наказателната група се подготви за търпеливо изчакване. Щеше да мине около час.

До тях достигаше шумът от малкия водопад. Той се вливаше в потока под тях, който се разширяваше и ставаше по-плитък. На такова място хората обикновено започваха да пресичат водата и даваха име на форд. Не беше отбелязано на картата, но семейство Фицдуейн го знаеше като Батълфорд.

Преди векове на същото място прадедите на Хюго се бяха били, бяха удържали позиции и бяха умрели.

За специалните сили важеше баналната истина, че нищо не вървеше изцяло по план.

В този случай целта беше да се провери въздушното разгръщане на три гънтрека и девет души персонал на земята посред нощ посредством СПИНВ, после да се проведе лъжливо нападение на изоставения замък Дрейкър, който се намирал на противоположния на Дънклийв край на острова. Килмара не искаше Фицдуейн да се оплаква, че са нарушили спокойствието на съня му. Той имаше дългосрочни планове за острова, които зависеха от благоразположението на приятеля му. И без това трудно се намираха добри терени за учения.

Първите два гънтрека се бяха приземили безпрепятствено за стандартите на тази наистина ужасяваща техника. Третият гънтрек, качен върху специалния си противоударен палет, кацна върху

допълнителен омекотител, за какъвто послужи стадо паникьосани овце. Седем от тях не даваха признаци, че ще се събудят отново. Килмара премигна смутено. Познаваше Фицдудейн и си представяше кошмара на една огромна и отрупана с трофейно месо маса в щаба на рейнджърите. Никога нямаше да превъзмогне последиците от скандала.

Втората грешка беше, че бяха спуснали не на място трима рейнджъри — всъщност това бяха войници от Делта, откомандировани от Форт Браг. Ирландците бяха добре обучени да скачат при необичайните ветрове и вихрушки на Западна Ирландия. Хората от група Делта бяха в началото на кривата си на обучение и щеше да се наложи да пресекат терена пеш през нощта, за да ги настигнат.

Поне не бяха изчезнали в Атлантика, както се опасяваше Килмара отначало. Благодареше на Великия бог на Специалните сили, че не пазеха действително радиомълчание, както би било при истинска акция. След повече от трийсет години военна служба той все още не можеше да свикне да губи хора. Провлеченият тексаски говор в слушалката го беше поуспокоил. Прие обаждането набързо и с хаплив тон, след което можеше да размишлява далеч по-хладнокръвно по въпроса за мъртвите овце.

Слънцето беше доста високо, когато Килмара преустанови учението и започнаха да си приготвят храна. Чак тогава един от хората на Делта спомена, че забелязал от северната страна на острова да каца граждански хеликоптер. Приемайки, че е свързан с някой от местните жители и е далеч от официално разрешения им учебен терен, той отвори дума за него просто между другото.

Килмара познаваше топографията и структурата на района.

— Принудително кацане? — с надежда попита той, стиснал канче чай в ръка.

— Може би — каза Лонсдейл, тексасецът, който по навик беше огледал набързо хеликоптера с бинокъла си за нощно виждане.

Не прозвуча убедително. Нямаше дим или хаотично маневриране. Полетът беше безпогрешен, с цел.

— Летеше ниско и бързо — обясни той на глас. — Беше гражданска птичка, но, изглежда, бързаше да кацне принудително. Вероятно някоя голяма клечка от армията преживява отново миналото си.

Килмара сръбна от чая, без да усети вкуса му.

— И после? — попита той.

— Изскочиха трима души. Бяха облечени спортно, с онези шапки с шлиц и с якета без ръкави и безброй джобове. Носеха и въдици. Изглежда, знаеха къде отиват. Отправиха се към Дънклийв, дома на приятеля ви. Допускам, че са оплескали навигацията и се кацнали доста по-рано. Но и не биха могли да видят замъка от такава височина при наличието на хълмовете, които ги делят от него.

— Въдици? — попита Килмара.

— Май тук им викаха рибарски пръти — каза Лонсдейл. — Бяха в онзи дълги кутии, които се използват при пътуване, нали се сещате, като на пуш... — изведнъж се сети. — По дяволите!

Килмара захвърли канчето настрани и недовършеният чай просветна на слънцето.

— Сега не е риболовен сезон — изръмжа той. Командата му отекна из сечището: — Рейнджъри, по местата! Това *не е* учебно упражнение!

Намираха се точно там, където не трябваше — на другия край на острова.

За Фицдудейн разходката на кон обикновено включваше прекосяване на острова по дължина покрай скалите на южната брегова ивица и покрай замъка Дрейкър, чак до носа.

Този приятен маршрут беше изгубил доста от очарованието си от онази сутрин, когато откри младия Руди фон Графенлауб да виси на едно дърво с въже около шията. Именно това обесване го въведе в света на антитероризма. Това беше свят, от който нямаше излизане. Онзи инцидент беше приключил с унищожаването на терориста, известен като Палача, но мъртвият терорист се бе оказал чивията в оста на една световна мрежа и беше доста вероятно да последва отмъщение от някоя оцеляла терористична група.

Спомените за онзи инцидент и последствията се помнеха от всички достатъчно ясно и без гледката на въпросното дърво-бесилка. Освен това вниманието на Боти беше като на всяко тригодишно дете. Той обичаше по-къси и по-разнообразни разходки, които да свършват при водопада.

Падащата вода при Батълфорд го забавляваше и отвличаше вниманието му дотолкова, че Фицдугейн можеше да се наслади на гледката наоколо, без да отговаря през половин минута на разни въпроси. Боти обичаше да хвърля пръчки и камъчета във водата. Там потокът беше плитък и сравнително безопасен.

През този ден Фицдугейн, прегърнал пред себе си безопасно настанения върху специална седалка Боти, се отправи първо на запад към Дрейкър по стария си маршрут, но после обърна към вътрешността на острова, мина покрай едно особено опасно блато и зави на север, пресече пътя за замъка Дрейкър и продължи към хълмовете, които ограждаха северната брегова ивица.

Фицдугейн обичаше да чувства малкото телце до себе си. Любопитството и желанието на Боти за развлечения бяха заразителни. Вълнението и ентузиазмът му бяха всепоглъщащи. От време на време Фицдугейн несъзнателно го притискаше към себе си и нежно докосваше с устни главичката му или го милваше по бузката. Знаеше, че това е особена възраст с особена близост и че това време ще отmine твърде скоро.

Средата на острова беше с относително равен терен, а тук, на север от пътя, Фицдугейн и Боти откриха наредени една до друга мъртви овце. Прикрепена с тел към една пръчка, някаква написана върху милиметрова хартия бележка пърполеше от вятъра.

Тя гласеше:

„Хюго, ако намериш тези овце, преди да съм имал възможността да ги скрия, мога да ти обясня всичко! Ще се видим на вечеря.“

Беше подписана: „Шейн (полковник и в най-близко бъдеще генерал) Килмара“.

Фицдугейн се усмихна. Килмара беше непоправим. Истинско чудо беше, че щеше да става генерал, като се имаше предвид броят на враговете, които си беше създал. Понякога талантът, изглежда, наистина пробиваше.

Беше любопитен как щеше да приключи учението на Килмара. Хранеше големи надежди във връзка с Гънтрек — малки, но бързи

гъсенични транспортъори с оръжие, способни да надминат и унищожат дори танк, а струващи съвсем малка част от цената му.

Наоколо имаше следи от няколко гъсенични транспортъора. Те сякаш изникваха от нищото и после се отправяха на север. Проследи ги и зад група скали откри палетите за спускане и каишите за овързване, скрити под камуфлажна мрежа. След това машините се отправяха в различни посоки. Е, щеше да научи подробностите още тази вечер.

Боти се забавляваше, като си играеше с камуфлажната мрежа и скачаше от палет на палет. Фицдуейн слезе от Пука, техния кон, и го остави да попасе. Боти скоро измисли игра, според която той щеше да се хвърля от някой палет, а Фицдуейн трябваше да го улавя. Момченцето скачаше безстрашно, напълно уверено, че баща му ще го опази от нараняване.

Неочаквано Боти направи гримаса и Фицдуейн побърза да смъкне панталоните му и да го изчишка по посока на вятъра. Този път имаше успех. После се качиха на коня и се отправиха на изток към Батълфорд, почти успоредно на хълмовете.

Наблюдателят ги забеляза пръв, но не предприе никакви действия. Основната му грижа беше да пази тила им и пътя им за бягство. Всичко беше чисто.

Под него съгледвачът ги пое веднага щом се появиха иззад един хълм и се отправиха към водопада. Той каза нещо на снайпериста.

Стрелецът насочи оръжие в отговор на подадената информация.

Само след секунди ездачът и синът му влязоха в ограниченото поле на неговия телескопичен мерник.

Килмара често беше забелязвал, че съществува естествена склонност да се отчита движението само по себе си за положителен резултат. По негово мнение тази тенденция беше объркала понятията за маневрена война, откак Каин беше сложил началото на този процес, като беше убил Авел.

Но Килмара беше стара пушка. Той отиде на една височинна — една изпъкналост в подножието на хълмовете — и зае позиции на

обратната страна на склона. После заговори в микрофона, закрепен на главата му, и една телескопична мачта започна да се разгъва от задната страна на гънтрека. Тя спря да се издига точно на височината на ръба на хълма. Ако зад тях имаше висок склон, силуетът на мачтата нямаше да се очертава на фона на небето.

Сега Килмара можеше да огледа по-голямата част от терена в ниското чак до Дънклийв и отвъд него. Оставаше и малко скрита площ, което се дължеше на естествената неравност на терена. Хълмовете в северната част на острова оставаха от лявата му страна, но това беше най-доброто, което можеше да направи в рамките на ограниченото време, а Килмара рядко обръщаше внимание на теоретичния оптимум. Не беше идеалист, а прагматик. Знаеше, благодарение на трийсетгодишния си опит, че военната професия се усвоява само с практика.

Върху извадената мачта имаше ИЧЕН — инфрачервена единица за наблюдение. Тя действаше като подвижен телескоп с много голямо увеличение, но имаше допълнително преимущество — много по-широк ъгъл на наблюдение и възможност да вижда през мъгла, дъжд, дим и тъмнина. Образът се приемаше на телевизионен екран с висока разделителна способност, вграден в конзолата пред него.

Той методично започна да претърсва площта, като управляваше ИЧЕН-а с малък лост. Едновременно с това беше наредил и другите два гънтрека да се придвижат напред. Единият напредваше в подножието на предпланините. Другият бързаше с пълна скорост към Дънклийв по пътя, който пресичаше острова по дължина.

Зад Килмара, на мястото на мерача, един рейнджър се опитваше да се свърже с Дънклийв по радиото. Неговият модул за сателитна връзка можеше да предаде сигнал на сателит, който, следвайки орбитата си в космоса, да го предаде на всяка една точка по Земята, но сега не можеше да се свърже с Дънклийв, който отстоеше на по-малко от пет километра. Сигналът беше приет от щаба на рейнджърите в Дъблин и препратен в ирландската телефонна система.

Тази връзка беше прекалено далечна. Телефонната мрежа на острова беше стара и изхабена и доста надолу в списъка за модернизация. През някои дни, изглежда, се нуждаеше от почивка. Днес беше един от тези дни.

Старши сержант Лонсдейл седеше на шофьорското място, ядосан, че не беше докладвал за хеликоптера по-рано, въпреки успокоенията на полковника, че едва ли би могъл да отгатне неговото значение. Полковникът беше прав, но от това не му ставаше по-добре. Той много държеше на военната чест и елитните американски войски Делта бяха неговият свят. Чувстваше се посрамен пред ирландците и беше решен да поправи грешката си.

Ирландците бяха добри — дори дяволски добри — но никой не можеше да засегне най-добрите от най-доброто, а според Лонсдейл това беше определението за Делта. До него лежеше тежко оръжие от зелен метал с телескопичен мерник. Поставено до обикновен снайпер, ужасното оръжие изглеждаше свръхголямо и грубо. Това беше новата подобрена полуавтоматична „Берета 50“. Всеки куршум имаше размерите на свръхголяма пура и можеше да бъде изстрелян на пет километра. Това беше теоретичният обсег. На практика, при ограниченията на телескопичния мерник и човешкото зрение, максимумът в ръцете на абсолютен майстор беше около една трета от това или две хиляди метра. Най-дългият изстрел, за който Лонсдейл беше чувал, беше хиляда и осемстотин метра.

За точни попадения на повече от хиляда метра дори при най-добрите снайпери можеше да се говори само като за легенди, докато на сцената не се появи новата берета. Но за нея се изискваха изключителни умения.

— Намерих Фицдуейн — каза Килмара и затегна фокуса на ИЧЕН-а. После проследи другите два гънтрека. Единият продължаваше към замъка. Другият беше в една странична долинка и не се виждаше от позициите на Фицдуейн.

Килмара се постави на мястото на неприятелска наказателна група и продължи да претърсва методично. Такава група би искала да наблюдава отгоре целта си и да има добро прикритие. Трябва да има и път за бягство към хеликоптера. Не биха искали да стрелят срещу слънцето — което не беше особен риск в тази част на Ирландия.

Само с бинокъл едва ли би видял нещо — наказателната група беше заела отлични позиции с добро прикритие. ИЧЕН-ът промени земните правила. Той можеше да открива телесна топлина.

— Двама неприятели — каза Килмара и посочи екрана. Беше активирал и лазерната система. Сега целта беше осветена от лазерен

лъч, видим само ако се носеха специални очила. Определен беше и обсегът. На екрана беше изписано 1853 метра — доста повече от една миля. — Твой е — каза той на Лонсдейл. Предполагаше се, че са на учение. Затова трите гънтрека не бяха оборудвани с далекобойно оръжие, което да остава извън противниковия обсег на действие.

Лонсдейл вече беше тръгнал, преди Килмара да му нареди. Той зае позиция на ръба на склона и разположи беретата на двуножник пред себе си. Вътрешно беше убеден, че изстрелът беше почти невъзможен, а освен това вече бяха твърде закъснели.

Но знаеше също, по онзи странен начин, по който човек предусеща, когато всичко се струпа изведнъж, че това беше специален момент и днес той щеше да стреля по-добре, отколкото когато и да било през живота си.

През специалните си очила той виждаше как лазерният лъч посочва целта. Телескопичният мерник беше калибриран според балистиката на амунициите. Покри целта. Тялото на снайпериста беше изцяло скрито в някаква гънка на терена. Виждаше само обвитата в зебло цев на пушката и неясно петно, което очевидно беше главата на снайпериста.

Зад гърба му Килмара изстреля две червени ракети в отчаян опит да отвлече вниманието на похитителите и да предупреди Фицдуейн. Светлинните ракети с този цвят бяха сигналът за неуспех преди двайсет години, когато двамата се бяха били заедно в Конго. Жестът не беше особено подходящ, но беше единственото, което можеше да измисли.

Като приближиха форда, Боти се оживи. За да стигнат до мястото, на което много обичаше да играе, трябваше да прекосят потока. Той предчувстваше тръпката, която го завладяваше, докато седеше в безопасност върху гърба на Пука и гледаше водата отвисоко.

Оттам можеше понякога да види как дребните, а дори и поедрите рибки се стрелкат из водата. Имаше и интересни камъни, и тъмни странни форми. Загатването за скрита опасност, което отчасти беше причина за тръпката, контрастираше приятно с вдъхващото спокойствие присъствие на баща му.

Нагазиха, без да бързат, в торфено кафявата вода, която блъбукаше около копитата на Пука. По средата на потока Боти извика: „Спри! Спри!“ Държеше къси пръчки и искаше да ги пусне в потока, за да проследи как ще подскочат в буйната вода.

В небето разцъфтя нещо червено. Фицдудейн погледна нагоре и се наклони леко назад, за да вижда по-удобно. В този момент избухна и втората сигнална ракета. По тялото му премина усещане за надвиснала опасност, а Пука се размърда неспокойно.

Снайперистът стреля.

Пушката имаше вграден заглушител, а той използваше беззвучни боеприпаси.

Фицдудейн не чу нищо. Просто видя как тилът на Боти се обагри в червено и усети как синът му се отпусна. Зашеметен отначало, той изкрещя от болка и отчаяние, когато ужасът на случилото се проникна в съзнанието му.

Пука се изправи на задните си крака.

С отвлечено внимание, снайперистът стреля отново, преди да покрие пак целта си. От главата на коня рукна кръв и той се строполи, отхвърляйки Боти на два метра встрани в плитката вода.

Третият изстрел на снайпериста улучи Фицдудейн в бедрото и строши феморалната кост. Фицдудейн беше отчасти затиснат под мъртвия кон. С отчаяни усилия се опита да се претърколи и да се освободи, но не му достигнаха сили.

— *Боти!* — крещеше Фицдудейн, забравил болката си, с ръце протегнати към момчето, което лежеше по гръб във водата, малко извън обсега му.

Конят закриваше целта му, затова снайперистът трябваше да се изправи за решителния изстрел. Можеше да си позволи да не бърза. Жертвата му беше повалена и беззащитна.

Съгледвачът реши да помогне за довършване на работата. Той изстреля откос със заглушения си автомат към момчето, което лежеше във водата. Куршумите вдигнаха пръски около главата на детето и накараха Фицдудейн да положи свръхчовешки усилия, за да се освободи и да се притече на помощ на сина си. Той успя и се опита да стане, с което изложи на прицел горната част на тялото си.

Още два изстрела, за да е по-сигурна смъртта, помисли си снайперистът — един в сърцето и един в главата. Не вярваше в

убийството с един куршум. Беззвучните боеприпаси може и да не причиняваха масивна травма като напълно заредените куршуми, но пък имаха предимство при безшумни убийства и осигуряваха допълнително време, за да се увери човек, че работата е свършена както трябва.

Той стреля едновременно с главен сержант Лонсдейл. Куршумът на снайпериста направи малка дупка при влизането си в тялото на Фицдугейн на три сантиметра над дясното зърно на гърдата му и на пет вляво от него в четвъртото междуребрено пространство.

Продължавайки унищожителния си път, той проникна през стената на гръдния кош, смачка предната част на четвъртото ребро и после, заедно с частици от него, раздели четвъртата интеркостална артерия, вена и невроаскуларен сноп. Частици от реброто се забиха в десния лоб на белия дроб, а куршумът го разора като рало и повреди по-дребни белодробни артерии и вени.

Той пропусна трахеята, мина малко встрани на езофагуса, не уцели вагусния нерв и гръдния лимфен канал, ожули леко сърцето, мина отдясно на аортата и проби задната стена на гръдния кош. Като се придвижи леко надолу, куршумът строши задната част на петото ребро, мина отдясно на гръбначния стълб и излезе горе вляво на гърба, оставяйки голяма рана.

Фицдугейн издаде слаб шум, когато ударът на куршума изкара въздуха от тялото му, после се присви и падна бавно с протегнати към Боти ръце.

Куршумът на Лонсдейл имаше по-дълга траектория. Той беше приблизително пет пъти колкото този на съвременен автоматичен оръжие и развиваше скорост от деветдесет метра в секунда. Голяма част от него беше пълна с експлозиви.

Съгледвачът видя как тялото на снайпериста избухна и трупът бе отхвърлен назад. Не виждаше никакви признаци за заплахата пред тях. Тъкмо се обръщаше, когато вторият куршум на Лонсдейл се заби странично през лявото му рамо и избухна в гърдите му.

Килмара наблюдаваше приятеля си и малкия му син през ИЧЕН-а.

Картината на раняването на Боти, а след това и на Фицдугейн и падането им във водата се смени с трагичната гледка на бащата, който

напрасно се опитваше да помогне на детето си и накрая затихна неподвижен.

Полковникът на рейнджърите продължи да наблюдава развитието на нещата и да издава заповеди с безизразно лице. Гънтрекът, който първоначално се беше запътил към замъка, беше най-близо до мястото на събитията и с пълна скорост пристигна там след по-малко от две минути.

От него изскочиха трима рейнджъри — Нюмън, Ханигън и Андрюс. Всички рейнджъри бяха обучени във ВОЖМП — военновременно оказване на животоспасяваща медицинска помощ. ВОЖМП беше военният вариант на ОЖМП, създадена за пръв път в САЩ. Обикновено се приемаше — и съвсем основателно — че рейнджърите са под обстрел. Ударението се поставяше върху скоростта на действие.

Нюмън и Ханигън изтичаха до Фицдуейн. Личеше, че той е по-сериозно раненият от двамата. Подгизнал в кръв, той умираше пред очите им. Имаше синкав цвят, тежка дихателна недостатъчност и беше изпаднал в силен шок. Раненият му крак изглеждаше пречупен и видимо по-къс. Ясно беше, че е раздробена бедрената кост.

— Гърдите и кракът — каза Нюмън в монтирания в каската му микрофон. — Перфориран дроб, кракът изглежда зле, май е засегната феморалната артерия.

Андрюс отиде до Питър. Раната на момчето изглеждаше като драскотина. Имаше леко сътресение и кървеше откъм тила, но, общо взето, беше в доста добро състояние. След няколко минути се върна в съзнание.

— Момчето е одраскано, но е окей — каза Андрюс. Обаче Фицдуейн беше в критично състояние.

— Хюго — каза Нюмън, — чуваш ли ме? — отговорът би означавал, че Фицдуейн е в съзнание и дихателните му пътища са чисти.

Не последва отговор.

— По дяволите! — прокле Нюмън. Пациентът им умираше. Даваше му най-много пет минути. Провери дихателния му тракт. Доволен от резултата, той му постави една куха тръбичка на Гидел, която щеше да поддържа проходимостта. Цялата процедура отне двайсет секунди. — Дишането окей — каза Нюмън.

В това време Ханигън вече разрязваше дрехите на Фицдудейн, за да получи достъп до двете рани. Всичко беше изцапано с кръв, която направо шуртеше от раната в бедрото. Прецени, че човекът беше загубил около литър кръв в първата минута и макар налягането да беше спаднало леко с намаляването на притока на кръв, раната продължаваше да кърви значително. Феморалната артерия беше като силен душ.

Дрехите на Фицдудейн бяха подгизнали, а земята лепнеше от кръв. Ханигън светкавично стегна с бинт бедрото над раната. Притокът намаля, но не спря напълно.

Нюмън подозираше клапен пневмоторакс. Белият дроб беше перфориран. Имаше голяма вероятност въздухът да се просмуква в гръдната кухина и да не може да излезе. Налягането се покачваше и блокираше притока на кръв към и от сърцето. Освен това налягането в гръдния му кош поддържаше ребрата и диафрагмата му раздути, така че не можеше да вдишва и издишва правилно. Фицдудейн се задъхваше. Изпитваше недостиг на кислород.

Ханигън бързо провери трахеята му, после преслуша дроба му с почукване. Първият глух звук потвърди просмукуване на кръв в плевралното пространство. Вторият звук, който отекна силно, потвърди наличието на по-голямо количество въздух от обичайното.

— По дяволите! — каза той. — Имаме клапен пневмоторакс.

Без да се колебае, заби една канула отпред в гръдния кош. Тя изглеждаше като тънък пълнител за химикал и представляваше куха игла, леко стърчаща от куха пластмасова тръбичка.

Щом иглата проникна вътре, се чу шумно изпускане на задържания въздух. Дишането на Фицдудейн веднага се подобри. Все още имаше кръв и въздух в плевралното пространство, но без да се създава налягане. Процедурата беше отнела една минута.

Фицдудейн отчасти се върна в съзнание.

— Н-н-е... мога... ди... — задъха се той. — Синът ми... погрижете...

— На вашите услуги — каза Ханигън и постави на устата му маска, свързана с цилиндър със сгъстен кислород. При скорост десет-дванайсет литра в минута кислородът щеше да стигне за около петнайсет минути. Времето все още беше от решаващо значение.

Докато Ханигън надяваше шийните яки, Нюмън закрепил маската с лейкопласт. Мина още една минута.

— Ще включим система — каза Нюмън.

Той щеше да се опита да спре кръвенето, докато Ханигън се мъчи да влезе във вената. Нямахше смисъл да се включва система, щом течността веднага изтичаше навън, но въпреки всичко Фицдуейн се нуждаеше спешно от допълнително течност. Беше в шок. Нормалният обем на кръвта му беше между пет и половина и шест литра, а той, изглежда, беше загубил почти половината от него.

Мозъкът му не получаваше достатъчно кислород. Фицдуейн беше съвсем отмалял, пулсът му беше ускорен, очите му блестяха. Организмът му се предаваше. Губеше физически сили за живот.

Раната в гърдите ще трябва да почака, помисли си Нюмън. Заради кръвенето си тази в бедрото все още представляваше основният проблем. Той приложи пряк натиск върху крака, над мястото на раната. Знаеше, че трябва да поддържа този натиск поне пет минути, вероятно и по-дълго.

Вече бяха влезли във вената.

— Можеш да го пълниш — каза Нюмън.

Ханигън беше вкарал канула във вени и на двете ръце. Разтворът щеше да помогне на останалата кръв да циркулира и да доставя на жизненоважните органи достатъчни количества кръв, следователно и кислород. Липсата на кислород в мозъка в продължение на повече от три минути означаваше, че части от него ще започнат да умират: безвъзвратно мозъчно увреждане.

Включването на венозни системи и от двете страни беше отнело по-малко от четири минути.

Систоличното кръвно налягане на Фицдуейн започна да се подобрява от шейсет към седемдесет. Беше критично. Нормалното беше около сто и дваайсет.

Нюмън продължаваше все още да оказва натиск върху бедрената рана.

Като наблюдаваше внимателно тръбичката на Гидел, която не биваше да бъде изплюта навън, Ханигън сложи превръзки на входната и изходната рана. Всяка превръзка беше залепена с лейкопласт от три страни, докато четвъртата оставаше отворена, за да може въздухът да

излиза. Ако запечаташе раните напълно, можеше отново да причини покачване на вътрешното налягане.

Нюмън погледна часовника си. Бяха работили върху Фицдуейн малко повече от единайсет минути. Положението му се стабилизира, доколкото позволяваха техните възможности, но все още оставаше в смъртна опасност.

Докато Ханигън започна да вкарва постепенно съвсем малки дози морфин във венозната система на Фицдуейн, Нюмън овърза с бинтове краката му заедно като за шина и после двамата с общи усилия го плъзнаха върху носилка и го закопчаха с каиши.

Старши сержант Лонсдейл, с готово за стрелба оръжие, като съвременно въплъщение на ангел-мъстител, наблюдаваше рейнджърите на форда.

Когато те привършиха и хеликоптерът отлетя, той стана и се върна няколко крачки назад до командващия гънтрек. Полковникът вдигна поглед от конзолата с неразгадаемо изражение. Изглежда, щеше да каже нещо, но се въздържа.

Радистът в задната част на гънтрека беше издигнал миниатюрната сателитна чиния. Той преустанови за миг тайнствената си дейност и като вдигна очи, поклати глава:

— Не изглежда на добро.

Лонсдейл знаеше, че през този ден беше произвел най-добрите изстрели в живота си, но въпреки всичко това не беше достатъчно. Дали би могъл да избърза поне с няколко секунди?

Наблюдателят, който беше по-нагоре по хълма, имаше по-добра позиция за оглед на терена и беше по-труден за фокусиране. Отначало се беше разтревожил от появата на някакво превозно средство, което пътуваше с бясна скорост към замъка.

Не беше предупредил хората си по-надолу не само защото бяха съвсем близо до постигане на целта, а и защото превозното средство, изглежда, не представляваше никаква заплаха и не се движеше към тях. Освен голямата скорост, нямаше нищо необичайно, което да забележи отдалеч. Но после то се обърна към тях.

Бяха ги предупредили, че може да срещнат лендроувър или една-две коли. Но от по-близо онова не приличаше на нищо познато. Отначало си помисли, че може да е някаква гъсенична селскостопанска машина.

Наблюдаваше я през бинокъла си. Когато се приближи, сърцето му заби като чук и някаква паника го сграбчи за гърлото. Забеляза картечницата на една изпъкналост до предния пътник и разбра, че пред себе си имаше нещо, измислено единствено с цел да убива.

Двете сигнални ракети блеснаха в небето. Той погледна нагоре, после към двамата убийци долу и изведнъж го обзе ужасен страх. Започна да тича. Беше избрал добре пътя си за спасение. Беше открил лека вдлъбнатинка между два хълма, която беше под такъв ъгъл, че не можеше да бъде забелязан отдолу. Освен това имаше и прикритието на скалните треви и пирена. Не преставаше да тича. Цялото му същество долавяше, че която и да беше мистериозната сила, унищожила неговите другари, сега търсеше него със същата цел.

От време на време спираше за миг и се ослушваше да разбере дали го следят. Постепенно доби увереност и започна да изчаква по-дълго. Стана му ясно, че се е измъкнал, без да го забележат. Започна да се успокоява. Скоро щеше да стигне до падинката между хълмовете, където беше кацнал хеликоптерът.

Беше изминал половината път през откритата падинка, когато чу глас зад себе си. Стискаше в ръка заредения автомат с вдигнат предпазител. Много пъти беше тренирал такава ситуация и можеше да се обърне и улучи цел на петдесет крачки само за части от секундата.

Почти получи отплата за тренировките. Може и да беше малко по-бърз от рейнджъра зад него, макар че дали щеше да успее да стреля навреме беше съвсем друг въпрос, който впоследствие беше обсъждан най-разпалено.

Като се обърна, видя двучления екипаж на гънтрака, който се беше отправил към хълмовете, за да застане в засада на хеликоптерната площадка. Всеки от рейнджърите го простреля по веднъж в гърдите и в главата с бронебойни патрони. Предпазните жилетки ставаха все по-добри от ден на ден и спасяваха най-неприятните хора. Най-добре беше да се подсигурят.

Едно подразделение от редовната армия беше пуснато да претърсва острова заедно с въоръжени детективи.

Най-близката болница беше районната в Конимара. Тя беше вдигната по тревога и в нея с хеликоптер беше изпратен военен лекарски екип, специализиран в лечението на огнестрелни рани.

За всеки случай бяха взети и други предпазни мерки. Рейнджърите в цялата страна, както и другите организации на силите за сигурност, бяха поставени в бойна готовност. Пътниците и колите бяха подложени на щателни проверки както при влизане, така и при излизане от страната. Ирландия имаше известно предимство като остров — достъпът до нея беше възможен само на ограничен брой места.

3.

Токио, Япония, 2 януари

Старши инспектор Аки Адачи лежеше на дивана в кабинета си в Кейшичо — щаба на Токийското столично управление на полицията — със събути обувки, разкопчана риза и вратовръзка, окачена на настолната лампа върху бюрото му.

Той рядко използваше кабинета си, тъй като предпочиташе, когато работи, да седи в общата зала с екипа си, но за сериозна релаксация, каквато се изискваше след особено енергично кендо^[1] в полицейското дожо^[2], хоризонталното положение върху диван беше по-подходящо.

Единствената неприятност беше, че диванът не беше достатъчно дълъг. Според Адачи бюрократите, които доставяха тези неща, бяха като служителите по цял свят и изоставаха в разбиранията си поне с двайсет години. Те още не бяха възприели факта, че днешните японци бяха с десетина-дванайсет сантиметра по-високи от родителите си, а техните деца — отглеждани с хамбургери на Макдоналдс и млечни шейкове в допълнение към разумните неща, като ориз, сурова риба, водорасли, сурови яйца и супа от соево брашно и ориз — изглеждаха така, сякаш се бяха отправили към небесата.

Адачи погледна краката си, които беше опънал върху облегалката на дивана, предназначен уж за трима души. На четирийсет и две, с неговите метър и седемдесет и пет, той беше далеч от поколението на Биг Мак, но така или иначе имаше над средния ръст. Това беше полезно, ако фиксираш отвисоко някой заподозрян, но малко неудобно, ако трябва да влачиш някого. Все пак онези дни на тичане по улиците и криене във входовете бяха почти минало. Рангът беше чудесно нещо.

Той размърда пръсти и направи упражненията си за стъпала и глезени. Беше парашутист в продължение на десет години, преди изведнъж да го издигнат и прехвърлят в Токийското столично управление на полицията, а скачането от самолети означаваше, че понякога може да се приземиш не както трябва и не където трябва.

Което пък не беше особено здравословно. Сухожилията му се оплакваха. Въпреки всичко, голяма работа — онова време беше дяволски забавно. И досега скачаше понякога. Беше направо абсурдно за здравомислещ човек на средна възраст, а това му харесваше.

Адачи свали крака от дивана и си наля щедро голяма глътка саке, а после още една. Алкохолът в допълнение към летаргията, обхванала го след напрегнатите физически упражнения, го замая приятно. Отново метна крака на дивана и небрежно взе един доклад със сравнителна статистика на престъпленията. Двайсет и трите квартала на Токио с население от осем милиона бяха видели деветдесет и седем убийства през миналата година. Ню Йорк, чието население беше малко под тази цифра, можеше да се похвали с почти две хиляди. Кражбите бяха триста четирийсет и три за Токио и деветдесет и три хиляди за Ню Йорк. Изнасилванията бяха сто шейсет и едно срещу повече от три хиляди и двеста.

Той се усмихна доволно. Изглежда, токийските ченгета си знаеха работата. От друга страна, колкото и да беше парадоксално, той харесваше Ню Йорк и нямаше нищо против да живее там. Човек не живее само по криминално непроявени улици. И все пак, заради приноса си в усилията за укрепване на законността в Токио, чувстваше, че заслужава почивка. И не завиждаше на своите четиридесет и една хиляди колеги — столични ченгета — за техния дял от славата. Затвори очи, представи си Чифуне надвесена гола над него, красива и съблазнителна, и заспа.

Отвън, в общата зала, седемте члена на силите за специални задачи, разследващи връзките между организираната престъпност и политиците, си кимнаха одобрително. Бяха се обзаложили за победата на Адачи в кендо шампионатите на детективите и искаха техният човек да пази силите си. Освен това всичко беше спокойно.

И тогава иззвъня телефонът.

Старши прокурорът Тошио Секине, посивял мъж малко над шейсетте, но запазил доста стройна фигура, имаше такова физическо присъствие и излъчваше онази внушителност, които биха завладели големия екран, ако се беше ориентирал към него. Но вместо киното, той беше избрал закона и живота на държавен служител, както и кариера, бляскава дори според високите стандарти на Токийската прокуратура.

Секине-сан се специализира в поставянето на прекършените политици зад решетките. В повечето страни това беше кариера с неограничен пожизнен потенциал. В Япония съществуваше допълнително усложнение поради значителните връзки с Бориокудан — синдикатите на организираната престъпност. Освен това цялата корумпирана бъркотия беше така институционализирана, че вече беше трудно да разбереш кое в действителност беше незаконно. Ако корупцията в политиката беше нормално нещо, нима това вече беше начинът, по който работеше системата?

Прокурорът отпи от зеления чай. Произлизахе от самурайски род с традиции в служба на държавата. Той гледаше на японската политическа система с отвращение. Струваше му се, че повечето от избраните политици бяха ограничени и продажни. За щастие те бяха съвсем несъвместими с порядъчния начин на управление на Япония. Страната имаше отлични и предимно некорумпирани държавни служители, както и спазващо законите население, движено от работната етика на Конфуций. Според Секине избраните политици бяха по-близки до развлекателния бизнес. Те доставяха забавления, но нямаха нищо общо със сериозната работа по управлението на страната.

Старши инспектор Адачи беше поканен да влезе. Той се поклони почтително. Изпитваше огромно уважение и обич към старши прокурора. И двамата произлизаха от една класа, семействата им се познаваха, и двамата бяха завършили Тодай Тракийския университет. Още по-точно — и двамата бяха получили дипломи по право. Това ги правеше каймака на випускниците. Завършилите Токийския университет съставляваха определен елит, центърът на който произлизахе от правния факултет. Възпитаниците на Тодай всъщност управляваха страната. Старши прокурорът Секине не беше избрал старши инспектор Адачи случайно. Разследването на политическата корупция, свързана с организираната престъпност, беше сложна и опасна работа. Беше от съществено значение в екипа си да имаш хора, които познаваш добре и можеш да им се довериш. Секине вярваше, че Адачи ще му служи добре.

Прокурорът даде време на Адачи да си почине, да събере мисли и да пийне от чая си. Полицаят пристигаше направо от мястото на

престъплението, където беше ръководил преместването на тялото на Ходама. За него това беше тежък ден и личеше, че е уморен.

— Ходама? — каза прокурорът, след като Адачи отпи от чая.

Адачи изкриви лице.

— Крайно неприятна работа, сенсей, истинска сеч. Всички в къщата са избити. Бодигардът отпред е застрелян на мястото си. Други двама са убити вътре в къщата. Прислужникът е застрелян в банята. Самият Ходама е сварен жив в собствената си вана.

Прокурорът изсумтя неодобрително.

— Пушки — презрително каза той. — Пушки. Това е лошо. Това не е по японски.

Адачи кимна в знак на съгласие, но се замисли дали жертвите щяха да се чувстват по-добре, ако бяха накълцани с меч, което отговаряше повече на японския стил. Смяташе, че деветмилиметровите дупки от куршум бяха за предпочитане пред сваряването жив. Всъщност тази екзекуция чрез сваряване е била на мода през Средновековието, но вече не се използваше. Последният човек, за когото беше чувал, че е убит по този начин, беше Ишикава Джоймон, известен крадец. Той беше нещо като Робин Худ — предполагаше се, че ограбва богатите и дава на бедните. Ходама не следваше неговата традиция.

— Методът на умъртвяване на Ходама едва ли е толкова показателен — каза той.

Прокурорът сви рамене.

— Да не правим изводи все още. Първо фактите.

— Смятаме, че убийствата са станали около седем сутринта — каза Адачи. — Ходама беше човек с установени навици, а и физическите доказателства биха потвърдили това. Полицейският лекар не може да бъде толкова точен. Той определя времето между шест и осем часа. Телата не са открити до три и осемнайсет следобед. Ходама обикновено приемал след два и четирийсет и пет. Днес външната врата не била отворена и не последвал отговор нито на звънеца на вратата, нито на телефона, затова накрая повикали кварталния полицай. Той прескочил през стената, за да провери дали всичко е наред и избълвал обяда си върху първото тяло, което открил. В тази част на света не са свикнали с гледката на кръв и вътрешности.

— Значи резиденцията на Ходама е била неохранявана от около седем сутринта чак до следобед — каза прокурорът. — Достатъчно време да се изнесе онова, което е трябвало да се изнася.

Адачи кимна. Той знаеше какво точно имаше предвид сенсей. Ходама беше един от най-властните мъже в Япония и един постоянен поток от посетители донасяше пари в замяна за услуги. Би трябвало да има писмени документи и значителни суми в наличност. Първият въпрос на прокурора, когато разговаряха по телефона по-рано същия следобед, беше дали са открили някакви документи.

— Претърсихме отново. Използвахме специален екип, оптични проби и всичките там джунджурии. Не открихме нищо написано, изобщо нищо, но намерихме трийсет милиона йени в скрит сейф — Адачи се засмя. — Бяха в няколко найлонови пазарски торбички от Мицукоши.

Прокурорът изсумтя. Трийсет милиона йени — приблизително три милиона долара — беше незначителна сума за Ходама. Що се отнася до пазарските торбички, Япония беше страна с традиции в даряването, а универсалните магазини на Мицукоши бяха любими места за купуване на подаръци. Техните елегантни опаковки и пищни пазарски торбички бяха част от символизма. Тях обикновено избираха и за носене на големите пачки йени, които бяха предпочитаните от японските политици пари. Беше чул, че американските политици предпочитат деловите куфарчета.

— Има ли някакви насочващи улики?

Адачи не бързаше да отговори. Чувстваше се безкрайно уморен, но мисълта за една гореща вана не беше така примамлива, както обикновено.

— Хората от специализирания екип продължават да обикалят мястото на престъплението с прахосмукачки и други подобни, но не вдъхват много надежди. Открихме няколко гилзи и един съсед каза, че видял две черни лимузини да пристигат около седем сутринта. Това е почти всичко.

— Почти? — попита прокурорът.

Адачи извади найлоново пликче за веществени доказателства и го сложи върху бюрото. Прокурорът го взе и внимателно го разгледа, после извади една папка от бюрото си и я отвори. Сравни някаква фотография с предмета в торбичката.

Нямаше съмнение. Символът беше същият. Предметът беше *шашо*, значка за ревер — от онези, които носеха поне десет милиона японци, за да обозначат своята корпоративна или социална принадлежност.

Символът беше на корпорацията „Намака“.

— Намака? — озадачен попита той. — Къде я намери?

— В медната вана, притисната под дървената седалка на Ходама — каза Адачи. — Много удобно.

Прокурорът кимна, облегна се назад и затвори очи. Ръцете му бяха скръстени отпред. Мълча в продължение на няколко минути. Адачи беше свикнал с това и беше спокоен, докато чакаше.

Телефонът иззвъня. Прокурорът отговори, застанал полуобърнат към Адачи, така че полицаят не може да чуе много от разговора. Жестът не изглеждаше нарочен и след като затвори телефона, прокурорът отново зае същото положение със затворени очи. Най-накрая ги отвори и проговори:

— Това разследване ще бъде трудно, Адачи-сан. Трудно, сложно и по всяка вероятност — опасно. Едва ли има политик или водач от организираната престъпност, който да не е имал нещо общо с Ходама. Каквото и да открием, сигурно няма да се хареса на някои могъщи интереси и сили.

Той се усмихна с известна симпатия, после изражението му отново стана сериозно.

— Винаги ще имаш моята подкрепа. Но трябва да внимаваш на кого се доверяваш. Трябва да вземеш абсолютно всички предпазни мерки. По всяко време ти — както и твоят екип — трябва да бъдете въоръжени.

Адачи се ококори. Макар униформените полицаи да бяха въоръжени, той рядко носеше оръжие. Просто не му беше необходимо, освен при някои специфични обстоятелства, а и беше трудно да накараш самото си да стои добре с онази бучка метал, закопчана за колана ти. Той произнесе японския еквивалент на „Боже Господи!“

— И още нещо — каза прокурорът. Натисна два пъти някакъв бутон на бюрото си и в кабинета на помощника му се чу приглушен звън. — Ще се включат и Коанчо.

Адачи чу отварянето на вратата и долови парфюма ѝ, преди да я види. Коанчо се занимаваше с вътрешната сигурност и антитероризъм.

Това беше мистериозна и понякога всяваща страх организация, която официално се отчиташе направо пред Кабинета на премиера, макар да имаше връзка с правосъдието. Общо мнение беше, че тя сама по себе си представлява закон в закона. Правеше нужното, за да запази конституцията.

Каквото и да значеше това. Не беше организация, която вдига много шум. Беше малка. Беше ефективна.

— Как ще се включат? — попита Адачи.

— С наблюдател — каза Чифуне.

— Нещо такова — обади се прокурорът.

Чифуне Танабу се поклони официално на Адачи, който беше станал от стола си. Той отвърна на поклона ѝ.

— Мисля, че двамата се познавате — каза прокурорът — и, надявам се, си имате доверие. Помолих специално за Танабу-сан.

„Познавам устните ти, слабините ти и всеки сантиметър от изящното ти тяло, мислеше си Адачи, но доверие? Ето ни в непознати води.“

— Поласкан съм, сенсей — каза той на прокурора, като се обърна и към Чифуне и отново ѝ се поклони. — Ще ми бъде приятно — някак безизразно добави той. Беше направо объркан.

Чифуне не каза нищо. Не се и налагаше. Тя само го погледна по своя особен начин и се усмихна едва забележимо.

Апартаментът на Адачи не беше на деветдесет минути с мотрися в някое забравено от Бога предградие. Той беше удобен ѝ сравнително голям, с две стаи и всекидневна, на последния етаж на една сграда в квартала „Джинбочо“. Намираше се достатъчно близо до Щаба на полицията. В квартала имаше предимно книжарници и по необясними причини — магазини за домакински прибори, където се продаваха заплашителни комплекти от много остри инструменти.

Малко по-нагоре по улицата беше Акихабара, където човек можеше да купи всякаква електроника. Точно в обратна посока се виждаха ровът и земите на Императорския дворец, а близо до него храмът „Ясукуни“ — мемориал за загиналите във войната.

Кварталът имаше специфичен облик, беше благоустроен и подземната железница минаваше през него. Беше хубаво да се живее

тук. Понякога Адачи спортуваше, като тичаше нагоре по улицата, наемаше лодка и гребеше в рова на Императорския дворец. Друг път вземаше стълбата и излизаше през капандурата върху плоския покрив и правеше слънчеви бани с бутилка саке. По ръба на покрива беше издигнат нисък парапет, така че донякъде можеше да се усамоти.

Обичаше и да прави любов върху покрива от време на време, но появяването на полицейския вертолет понякога му разваляше удоволствието. Той имаше склонността да кръжи много над центъра на Токио, а Адачи се беше качвал в него и знаеше какво може да се види от триста метра височина с добра апаратура за наблюдение.

Както в повечето японски домове, и в този на Адачи наредбата беше от японски и западни стилове, но смесени по подчертано японски начин. Западните мебели бяха модифицирани за по-дребната и слаба физика на средния японец. Но тъй като Адачи беше висок, би могъл да мине и без тази модификация.

Той беше възпитан — като всяко цивилизовано човешко същество — да седи с изправена стойка на пода, когато се налагаше, и да поддържа тази стойка с часове, без да се умори. Но позата му в момента не беше толкова традиционна. Беше се проснал на застлания с татами под във всекидневната, с възглавница под главата. В стаята цареше полумрак — бяха запалени само две свещи.

С лице към него и малко странично, Чифуне седеше на пода по начин, считан за по-подходящ за нейния пол. Беше се отпуснала на колене, с ръце в скута. Изглеждаше покорна и сдържана — мечтата на всеки японец — което само можеше да потвърди, помисли си Адачи, че онова, което виждаш, рядко е онова, което получаваш накрая.

Чифуне беше облечена по западна мода — с къса пола от мек бежов плат, която в сегашното й положение се беше вдигнала доста над коленете. Беше съблякла сакото от костюма, а кремавата й блузка беше без ръкави.

Беше направо прелестна. Автоматичната берета, която обикновено носеше в кобур, мушнат в колана на полата й отзад на кръста, беше свалена и поставена в дамската й чанта. Адачи знаеше, че тя носи и заглушител, както и два допълнителни пълнителя с кумулативни патрони. Оръжието беше повече от предпазна мярка. Беше предназначено за употреба. Все пак в момента не изглеждаше настроена за стрелба.

Адачи се опита да си спомни къде беше оставил револвера си и кога за последен път беше тренирал с него. Не можа веднага да си отговори на нито един от въпросите. Това бяха утрешни проблеми. Погледна през капандурата към облачното небе над Токио, но не видя звезди. Обърна се към Чифуне и се надигна на лакът. Пресуши чашата си, а тя веднага я напълни. Когато се приближи към него, той се изпълни с почти физическо усещане за мекотата на формите ѝ и уханието на кожата ѝ. Тя се върна към първоначалното си положение.

— Какви са интересите на Коанчо?

Чифуне поклати глава:

— Не мога да ти кажа. Знаеш това.

Адачи се усмихна.

— Знам много малко за теб. Не знам какво ти е позволено и какво не ти е позволено да правиш. Знам само какво правиш с мен, а това го правиш изключително добре.

Чифуне отвърна на усмивката му.

— Ти си женомразец — мило каза тя, — но вероятно не толкова краен като повечето японски мъже. Използвай го. Времената се менят.

Адачи трябваше да признае, че тя е права и за трите неща. Той наистина обичаше — и беше възпитан да очаква — покорство у жената. Но освен това се беше научил да уважава и да се наслаждава на независимостта у другия пол. Казано направо — Адачи обичаше жените.

— Разкажи ми за Ходама — каза той.

— Ти знаеш за Ходама — отвърна тя.

— Въпреки това ми разкажи. Тогава това, което аз знам, ще се събере с онова, което ти знаеш, а така ще допълним онова, което ние знаем. То вероятно ще е повече от това, което знам сега. Мисля, че се нарича синергизъм^[3].

— Гещалтова психология^[4]. Цялото е по-голямо от частите си.

— Разкажи ми за целия Ходама — каза той. — Кой би искал да вари жив един такъв симпатичен старец? Всъщност той, изглежда, е умрял от масиран инфаркт почти веднага, но ти знаеш какво имам предвид.

— Според мен нашият проблем ще бъде в това, че кандидатите ще се окажат твърде много. Ходама е водил дълъг, активен живот и преди всичко е причинявал зло.

— Нашият проблем — каза Адачи. — Това е окуражаващо. Смятах, че да си наблюдател означава само това. Коанчо не се намесва в действителност — той се ухили. — Като повечето служби за сигурност, допринася повече за параноята.

— Нашият проблем — тихо повтори Чифуне.

— А! — възкликна Адачи, наслаждавайки се на новото прозрение. Реши поне за момента да не говори повече за това. Протегна босия си крак и го плъзна между коленете на Чифуне, след това малко по-навътре. Тя не се противопостави. По страните ѝ изби лека руменина.

— Ходама — каза той, — но вече предпочитам по-кратката версия.

Чифуне беше майстор в различните бойни изкуства и сродни на тях дисциплини. Всички те наблягаха най-вече на превъзходството на ума над материята. Чифуне използваше този свой опит, докато говореше.

— Казуо Ходама е роден в Токио в началото на века в семейство на държавен служител. В действителност е прекарал по-голямата част от младостта си в Корея. Баща му е служил в японските окупационни войски. Следователно Ходама от малък е имал много връзки сред военните и правителството. По-късно в живота добре се е възползвал от тях.

Окупацията на Корея не е един от върховете в японската история. В хиляда деветстотин и десета година Япония анексирала страната и през следващите трийсет и шест години Корея била подложена на тираничен и често жесток японски военен режим.

В Корея Ходама се поставил в служба на властта и се специализирал в потушаването на бунтове. Работел преди всичко зад кулисите. Организирайл банди от главорези, за да бият или убиват корейците, които искали независимост. По този начин давал възможност на административната власт да се преструва, че не е замесена в по-крайните репресивни действия. Ходама се върнал в Япония в хиляда деветстотин и двайсета година. Тогава светът бил в рецесия. Това е период, когато в Япония съществувал голям конфликт между демократичното правителство и ултрадесните, водени от военните. Тъй като умерените, изглежда, не били способни да направят каквото и да било за такива основни неща като изхранването

на народа, не е изненадващо, че десните спечелили изборите. Това се случило навсякъде — в Германия, Италия, Испания и Португалия. Празните купички за ориз не са добри за демокрацията.

— Било е времето на тайните сдружения и политическите убийства — каза Адачи. — Били са убити най-различни министри на умереното правителство. Ходама не е ли бил замесен във всичко това?

— Така се говори — каза Чифуне. — Дали в действителност е убивал — не знаем. Както и да е, за участие в заговор за убийството на премиера, адмирал Саито, Ходама наистина е бил изпратен в затвора от режима на умерените през 1934 и е излежал повече от три години, но когато екстремистите взели властта, го пуснали. И естествено като репресиран за каузата, той съвсем допаднал на новия режим. Акредитивите му на националист с десен уклон били безупречни. Имал безброй връзки в правителството и армията благодарение на различните тайни организации, в които бил членувал. Оттогава взимал участие във всичко — но винаги действал зад кулисите. Вече бил *куромаку*.

Курوماку, замисли се Адачи. Думата имаше зловещо значение. В японския живот такива хора съществували по стара традиция. *Курوماку* означаваше буквално „черна завеса“, нещо, свързано с класическия театър Кабуки, където скрит зад черна завеса човек дърпа конците и контролира действието на сцената. Английският еквивалент би бил навярно кръстник или човек, който качва и сваля крале, но *куромаку* означаваше нещо повече от това. Думата се отнасяше за човек от специален калибър и напоследък предполагаше връзки както с организираната престъпност, така и с политическите кръгове на най-високо равнище. Преди всичко самото звучене на думата внушаваше сила и власт.

— Във всичко? — попита Адачи. Беше затворил очи и потъркваше с пръста на крака си топлото и влажно местенце между краката на Чифуне. Усещането беше невероятно екзотично. Самият й глас звучеше особено еротично.

— Всичко — каза тя, но гласът й едва доловимо трепна. Айкидото — бойно изкуство, което те учи на самоконтрол — успя да помогне само дотолкова. — Той пътувал, споразумявал се, търгувал, шпионирал, издигал и унищожавал хора. Имал огромни търговски интереси. Завършил Втората световна война като адмирал, макар че

едва ли има някакви доказателства да е бил запознат с военния флот, освен като източник на печалби. Той подкрепял, но и използвал милитаристите от Тоджо.

— И? — каза Адачи. В тази област папките на Коанчо щяха да бъдат по-дебели от неговата. Полицията не беше неуязвима за политически натиск. Войната беше чувствителна тема. Хората на власт не гледаха с добро око на подробните данни за нечие поведение през този период.

— Преди Пърл Харбър — продължи Чифуне — той имал връзки с американското военно разузнаване. Доставял им информация за Китай. Бил е там доста време. Преди действителното избухване на войната за страната е имало някои области от взаимен интерес със САЩ.

Адачи подсвирна.

— Пъргаво човече, нали? Бил ли е действително американски агент?

— Не знаем. Може и да са го смятали за такъв, но се съмнявам, че е бил в смисъла, който ти влагаш. Със сигурност е балансира нещата, като всъщност е финансира операциите на Кемпей Тай — тайната полиция в Китай.

— И тогава са паднали бомбите — каза Адачи. — Смущаващо дори за един куромаку.

— Много объркващо. Япония се предала, американците пристигнали с Макартър и съвсем скоро Ходама бил арестуван и хвърлен в затвора Сугамо, за да чака процес. Бил класифициран като военен престъпник от клас А.

— Допускам, че е бил — каза Адачи, — но никой не го е обесил.

— Имал е скрити огромни количества пари, от порядъка на стотици милиони йени, а освен това е бил и добър в приказките. Познавал е хората и нещата, можел е да използва връзки. И най-вече е имал хора извън затвора, които са работили за него. Част от парите му послужили за основаването на нова политическа партия — нали демокрацията отново била на мода!

— Либералната партия, която се сля с Демократическата партия през 1955 и оттогава насам управлява страната като Либерално-демократическа партия. Ух! Защо не убиха някоя не чак толкова противоречива фигура?

— Много избързваш — каза Чифуне. Без да откъсва очи от неговите, тя бавно разкопча блузата си и я съблече. Кожата ѝ имаше златист цвят. Свали и сутиена. Имаше малки, но пълни гърди с изпъкнали зърна. — Недей.

Адачи вдигна вежда. Беше доволен, че се беше преоблякъл в *юката*, когато се прибра в апартамента си. Мекият памучен плат даваше свобода на нарасналата му възбуда, която щеше да се удуши в панталоните от западен тип. Божичко, културата на Запада в някои отношения беше направо жестока.

— Процесите за военновременни престъпления продължили две години и половина и се провели тук, в Токио. На двайсет и трети декември 1948 година седем от подсъдимите — шестима генерали и един премиер — били екзекутирани. Скоро след това Ходама бил освободен. Той никога не е бил официално обвинен, още по-малко пък съден.

— Виновните са наказани; невинните освободени — каза Адачи. — Това е съвременното правосъдие според теб.

— Ха! — възкликна Чифуне.

Тя дръпна ципа на полата си, повдигна се леко на колене и съблече дрехата през глава по-майсторски от професионалистка стриптийзьорка. Адачи се запита колко ли пъти беше правила това движение преди и за кого. От тази мисъл малко го заболя.

Тя се приведе, развърза неговата *юката* и нежно го прие в себе си. Адачи изстена от удоволствие. Сексът с Чифуне беше нещо съвсем различно от секса с другите жени, които беше познавал. Чифуне беше художник. Зрение, допир, звук, вкус, мирис: тя свиреше върху всичките му сетива, но преди всичко играеше игри с ума му. Беше завладяла мислите му, но той се страхуваше от нея. Обичаше я, но не ѝ се доверяваше. Нямахме нищо сигурно или предсказуемо в тяхната връзка. Знаеше малко за нея, а досието ѝ като човек от службата за сигурност беше запечатано.

— До 1952, когато е подписан официален договор със САЩ, ние сме окупирана страна — каза Чифуне. — И както винаги, Ходама се присламчил там, където била властта. Освободен бил тъкмо навреме, за да се възползва от големия шанс — да се смачка надигащият се комунизъм.

Когато на Запада му станало ясно каква огромна заплаха за него е Сталиновият комунизъм, антикомунистическите позиции във Вашингтон станали по-твърди. Създадено било Централното разузнавателно управление. Западът започнал да се брани. Заплахата грозяла целия свят. Обхватът на заразата изисква драстични мерки. Някои законни, други не.

В онова, което японците нарекоха гиакосу или политически обрат, ВКОС — предимно военната администрация на Дъглас Макартър, Върховен командващ на Обединените сили — и консервативното японско правителство на власт провели официално прочистване от комунизма. Било решено, че Япония трябва да бъде много силна, за да отстоява на съветския комунизъм и ако това означавало, че трябва да се оставят на власт някои от милитаристите и техните предвоенни индустриални структури, значи така трябвало да стане. Но по официален път можело да се направи само толкова. Там, където били нужни по-драстични мерки — например да се разтури комунистически съюз или да се сплаши някой лъв вестник — ВКОС и новата организация — ЦРУ, използвали банди от местни гангстери. Скоро станало ясно, че за тези мерки е нужна и организаторска ръка и точно тук на сцената се появил Ходама. Щедро спонсориран от ЦРУ, той използвал якудза за работата с твърда ръка и подкупи, които да подсигурят избирането на съответния антикомунист.

Японската политика, както показват предвоенните убийства и други ексцесии, никога не е била напълно чиста, но заразяването на новата и крехка японска следвоенна демократична система с институционализираното даване на подкупи може да се проследи директно към ЦРУ. Същото станало в Италия и Франция, както и в много други страни.

Комунизмът бил спрян, но на висока цена. Организираната престъпност получила стабилна финансова инжекция и преки връзки с правителството. А връзките с политиците означават протекции.

В такава среда Ходама, куромаку, преуспял.

Адачи отвори очи. Чифуне беше спряла да говори и беше вдигнала ръце да развърже косите си. Блеснали на светлината от свещите, те се спуснаха надолу по гърдите ѝ като водопад. Тя се наведе напред да го целуне, а той я прегърна и докато се целуваха, непрекъснато я галеше.

Районна болница в Конимара, 2 януари

Нямаше време да се вика медицински хеликоптер, затова Килмара реши да използва машината, с която бяха пристигнали терористите. Нямаше място за друго решение. Рейнджърите истински се бяха постарали, но и това не беше достатъчно. Фицдуейн беше ранен прекалено тежко. Той губеше битката за живота си.

Килмара направи правилния извод, че един хеликоптер, предназначен за такава тайна мисия, трябва да е зареден с гориво и щом са кацнали на острова, терористите са допълнили резервоара догоре.

Оказа се прав. Един от хората на Делта беше обучен да пилотира ниско и бързо и да се приземява върху монета. За нещастие той нямаше понятие от местната география или от ирландските радиовръзки. Така или иначе, помисли си Килмара, акцентът му от Джорджия ще бъде практически неразбираем за местните хора. Сержант Ханигън тръгна с него, за да му помага като навигатор и преводач и да наблюдава ранения.

Жизненоважно беше да се лети ниско. Дробът на Фицдуейн беше перфориран. Колкото по-високо летяха, толкова въздухът ставаше порядък и се увеличаваше налягането в дроба, а оттам и рискът от белодробна недостатъчност.

За офицера от Делта, трениран в бърснещите полети, ниско действително означаваше ниско. Това беше най-вълнуващият и страховит полет в живота на неговия другар-рейнджър. За жалост Ханигън не можа да му се наслади. Без седалка, той трябваше да работи коленичил. Шумът и вибрациите на хеликоптера означаваха, че трябва зорко да бди за жизнените показатели на ранения пътник. Непрекъснато му мереше кръвното налягане и пулса, проверяваше маниакално проходимостта на дихателните му пътища, внимаваше да не се разместят системите.

Когато хеликоптерът пристигна в Районната болница в Конимара, Ханигън смяташе, че вероятността Фицдуейн да оживее, е нищожна.

Полетът отне трийсет минути. Бяха изминали четирийсет и пет минути от раняването.

Майк Джилмартин, военният лекар-консултант, беше запознат със случая по радиовръзката и вече поставяше диагноза, докато екипът му се трудеше.

Анестезиологът консултант Линда Фолей провери дихателните пътища. Очевидно раненият не можеше да диша напълно самостоятелно.

— Маска — каза тя.

Веднага му беше поставена кислородна маска, свързана с кислородна торбичка, която една сестра започна да стиска ръчно, за да изпраща кислород към пациента.

Той беше восъчнобял, а кожата му беше лепкава от пот и студена на допир. Беше зашеметен, но се бореше за живот. От раните му се процеждаше сламеножълта серозна течност, дрехите му бяха подгизнали от съсирена кръв. При по-внимателна проверка ставаше ясно, че вдишваше мъчително трийсет и пет пъти в минута, а кръвното му налягане беше над осемдесет, но почти недоловимо. Пулсът му отчиташе сто и четирийсет удара в минута.

Фицдуейн показваше една основна животинска реакция при сериозно нараняване. Освободен от своето съзнание, той отрязваше достъпа на кръв до по-маловажните места и съхраняваше притока на кръв към мозъка, за да може тялото му да се бори.

Джилмартин перкутира гърдите му и като чу глухия звук, незабавно нареди дренаж. Той бързо инжектира местна упойка и без да чака от три до пет минути, за да може наркотикът да подейства напълно, направи разрез в мускулите на петото междуребрено пространство и разтвори мускула с форцепс.

Това се оказа недостатъчно. Той бръкна с пръста на облечената си в хирургическа ръкавица ръка, за да отвори раната още повече, после постави в нея четирийсетсантиметрова пластмасова тръбичка.

Смесица от яркочервена артериална и синкава венозна кръв рукна навън в тъмночервена струя към контейнер на пода. От него стърчеше още една тръбичка, която освобождаваше въздуха, излизащ от дроба на Фицдуейн. През първите две минути изтече половин литър кръв.

Без да съзнава къде се намира, в безсъзнание и шок, Фицдуейн започна да се мята. Анестезиологът и нейният екип го наблюдаваха загрижено и бързо се заеха да залепят с лейкопласт канулите на

венозните системи. Те можеха съвсем лесно да излязат от вените и да се забият в тъканта.

Джилмартин оголи ранения крак и направи нова стягаща превръзка, докато една сестра правеше притискане с ръка. Кракът беше неестествено бял — признак, че феморалната артерия и вена са увредени. Освен това очевидно имаше и многократно счупване.

— Каква кървава каша — каза той. — Да го подготвим за операционната.

Подготовката продължи. Кръвното налягане на Фицдуейн бавно се подобри на сто и десет на деветдесет, а пулсът му спадна до сто удара в минута.

Вече беше достатъчно възкресен за операция.

От пристигането му в болницата беше изтекъл половин час. От стрелбата по него бяха минали час и петнайсет минути.

Вкараха го в операционната.

[1] Японско бойно изкуство, при което се използват бамбукови мечове. — Б.пр. ↑

[2] Стая, в която се тренират бойни изкуства (яп.). — Б.пр. ↑

[3] Дружно действие на два или повече органа (мед.). — Б.пр. ↑

[4] Идеалистическо направление в западноевропейската психология, което не признава обективната определеност на цялостния характер на възприятието, а го разглежда като първично дадено качество на човешкото съзнание. — Б.пр. ↑

4.

Токио, Япония, 3 януари

Чифуне си тръгна някъде призори.

Адачи беше отворил едното си око, когато тя докосна с устни неговите, но не беше възразил. Никога не беше оставала за цялата нощ при него и отказваше да обясни защо. Така стояха нещата. След време можеше да се променят. Междувременно убийството, кеңдото и продължителното любене бяха достатъчно изтощаващи. Той отново заспа.

Събуди се напълно едва когато изпищя будилникът. Японската електронна индустрия вярваше в нововъведенията, а това абсурдно нещо, което беше часовник във формата на папагал, бяха купили заедно през една неделя, когато се разхождаха безцелно из Акихабара. То изглеждаше ужасно, с дигитален циферблат, който наднича от стомаха му, и звучеше отвратително, но наистина успяваше да го събуди сутрин и имаше някаква сантиментална стойност. Въпреки всичко беше твърдо решен да го гръмне в най-скоро време, което го подсети... Къде беше pistolетът му?

Тръгна да го търси и го намери под чорапите си. Беше намбу, трийсет и осми калибър, модел шейсета година, с петкамерен цилиндър. Не беше кой знае какво в сравнение с американското лично оръжие, но в мирна Япония изглеждаше като истински трепач. С нежелание закопча проклетото нещо, както и две автоматични зареждащи устройства, за да балансират тежестта му. Заповедите са си заповеди.

Мина му през ум, че по-голямата част от японците никога не бяха пипвали оръжие. Не би го правил и Адачи, ако имаше избор, но в Японските отбранителни сили оръжието не се носеше само по желание.

Адачи беше прекарал известно време в парашутните войски, но никога не беше свързвал сериозно живота си на военен с нуждата да се убива. Той просто се радваше на приятелството на другарите си и

изпитваше удоволствие от скачането с парашут. По време на учение в Атсуджи гледаше с изненада и страхопочитание американските десантчици с пехотински значки и Пурпурни сърца^[1]. Не можеше да си представи как се убива нарочно друго човешко същество.

Адачи изсърба купичка билков чай и хапна малко ориз, няколко мариновани чушки и една печена на грил рибка. Поклони се към фамилната икона, която държеше в една ниша във всекидневната, и се отправи към метрото. Имаше сенки под очите, когато преди малко се беше огледал в огледалото, но като изключим обяснимата умора — беше спал само около три часа — чувстваше се страхотно.

Нямаше още седем часът, а влакът беше претърпан с тръгнали за работа *сараримен* — служители на заплата в сини или сиви делови костюми, бели ризи и консервативни вратовръзки. Притиснати между тях бяха ОД — офис дамите: обобщаващо име за всички жени-служителки. Някои ОД може и да имаха университетски дипломи и висок ценз, но дори и с тях сериозната работа принадлежеше на мъжете. Задължение на една ОД беше да прави чая и да почиства, да се покланя красиво и да се омъжи. ОД беше второкласен гражданин.

Адачи се смяташе за сравнително прогресивен, но си признаваше, че бе приел съществуващото положение, докато не срещна Чифуне. Сега откри, че гледа на всички ОД, както и на другите японски жени, с нов интерес. Ако Чифуне беше представителка на истинската същност на японската жена, то тогава интересни времена очакваха страната.

Той измъкна сгънатия брой на „Асахи Шибуми“ от джоба си и прегледа набързо новините. Имаше нов скандал за взимане на подкупи в Диет, японския парламент, а американците се тревожеха за търговския баланс.

Както винаги, нищо ново. Той сгъна умело вестника — беше истинско изкуство като оригами да направиш такова нещо в мотрисата на метрото в часа пик, но опитът си казваше думата — и провери борсата. И там нищо ново. Индексът Никкей все още се покачваше. Ден след ден това беше всичко, което правеше. Изглежда, половината японци купуваха акции. Стойностите на имотите ставаха безумно високи. Адачи беше доволен, че е бил парашутист. С нищо не можеше да се сравни усещането при скачането, което ти напомняше, че онова, което се издига, трябва и да падне. Той инвестираше, но предпазливо.

Влакът се полюшна и Адачи вдигна глава. На около два метра една млада и доста симпатична ОД гледаше към него с леко тревожно изражение. В следващия миг тя срещна погледа му. В очите ѝ се четеше мълчалив зов за помощ. Мотрисата беше претъпкана. Притиснат точно зад нея, с безизразно лице, беше един кръглолик сараримен на средна възраст.

Практиката беше добре позната. Мъжът се притискаше към някоя жена в претъпканото метро и започваше с опипване или нещо друго да се възбужда, уверен, че тя няма да се оплаче. Жената на Запад ще се откъсне от своя нападател или ще протестира по друг начин. Японските жени бяха възпитавани в подчинение. Другите пътници, притиснати един до друг, но потънали всеки в своя свят, не се намесваха.

Адачи въздъхна. Чифуне щеше да го довърши. Той си проправи път към обсадената ОД, докато накрая застана до нея и се усмихна на онзи сараримен. Той отвърна несигурно на усмивката му. Адачи се пресегна и приятелски сложи ръка на рамото му, после стисна. Смяташе, че е уцелил мястото. Лицето на мъжа замръзна от болка и преbledня, а на следващата спирка той се изстреля от мотрисата с ракетна скорост.

Момичето погледна неспокойно Адачи. Той беше ѝ помогнал, но това беше необичайно. Не беше сигурна какво щеше да последва. Адачи ѝ намигна и тя се изчерви. Той не можа да измисли какво друго да направи и тогава си спомни, че имаше цял куп от онези идиотски рекламни визитки на Столичното управление на полицията в джоба си. На тях беше изобразен талисманът ѝ — една мишка, наречена Пеопо, и бяха изписани номерът за спешни случаи — сто и десет, както и името, рангът и телефонният номер на съответния служител. Това беше нещо, което се даваше на гражданин, а не на якудза, ако човек не искаше да му се присмеят. Момичето, изглежда, се поуспокои и направи малък благодарствен поклон. Стигнаха до спирката на Адачи и той се усмихна набързо и слезе.

Екипът на Адачи работеше в голяма и открита канцелария на шестия етаж.

Проектът на залата предвиждаше всеки да може да наблюдава действията на другия. Това не беше идеалът за съсредоточена индивидуална работа, но беше отличен начин за наблюдение и интегриране на групата.

В отдела на Адачи имаше трийсет детектива заедно с него самия. Разполагането им в залата беше на три острова от осем детектива и един сержант, а останалите три бюра край прозорците бяха за двамата инспектори и старши инспектор Адачи, когато не се намираше в кабинета си. Надолу по коридора имаше единични стаи за разпит и всеки, който се нуждаеше от усамотение или искаше да се съсредоточи, отиваше там за известно време.

На деленето от групата за по-дълго време не се гледаше с добро око. Груповата система, основата на японската обществена култура, им беше служила добре. Най-често чуваната поговорка в Япония беше: „Стърчащият гвоздей попада под ударите на чука.“ Системата насърчаваше индивидуалната инициатива, но само доколкото допринасяше за прогреса на групата.

Колкото до Адачи, той се изненадваше колко много гвоздеи стърчат в наше време, но си мислеше, че вероятно винаги са били толкова в действителност. Номерът беше да се избегне чукаът, а най-добрият начин за това беше да не бъдеш възприеман като гвоздей. От друга страна, гвоздеите можеха да се съберат в група. Така или иначе в Япония беше трудно да се избегне групата.

Когато Адачи влезе, повечето от бюрата вече бяха заети. Детективите му бяха специално подбрани. Да попаднеш в тази елитна единица се считаше за привилегия, но и се изискваше огромна всеотдайност. Хората му работеха обикновено по седемдесет-осемдесет часа седмично, а на всичко отгоре пътуваха по близо три часа дневно и присъстваха на почти задължителното групово пиене след работа.

По-голяма част от хората му бяха небръснати и с мътен поглед след нощното будване. Убийството на куромаку не беше дребна работа и неговото разследване изискваше сериозни усилия. Освен това от само себе си се разбираше, че след убийство първото денонощие е от решаващо значение. Материалните следи и улики бързо се губеха. Човешката памет имаше кратък живот. Трябваше да се търси и

разпитва колкото може по-бързо. Това беше обичайна практика, приета с разбиране от всички.

Адачи изпита известни угризения, че не беше стоял цяла нощ с хората си, но после размисли и реши, че бе допринесъл за разследването по свой собствен начин. Във всеки случай неговата дясна ръка — инспектор Джим Фудживара — беше възможно най-надежден човек. Работеха заедно вече три години и се познаваха добре. Фудживара, здрав и набит мъж, приближаващ петдесетте, беше направил кариера с много труд. Имаше повече опит на улицата от Адачи и енциклопедични познания за якудза. Уменията им взаимно се допълваха, затова работеха добре заедно. Адачи се почувства късметлия.

Той седна зад бюрото си, а Фудживара седна срещу него. Един детектив донесе чай. Беше обут в домашни чехли, както повечето други. В Япония се прекарваше толкова време на работното място, че беше обичайно да търсиш начин да се чувстваш колкото може по-удобно, като у дома си. А естествено никой не носеше обувки у дома. Те се събуваха отвън, до вратата. Беше истинско варварство да се внася мръсотия от улицата в дома, а и без това обувките бяха достатъчно неудобни, за да може човек да почива с тях.

Върху бюрото на Адачи имаше купчина доклади, висока около петнайсет сантиметра. Беше успял да си открадне малко почивка през миналата нощ, но такива моменти щяха да бъдат рядкост, преди да открият убийците на Ходама. Щеше да има работа, работа и още работа. Така правеха японците.

Адачи посочи докладите.

— Фудживара-сан, виждам, че сте били много заети.

Фудживара прие загатнатия комплимент. Откритата похвала беше необичайна. От всеки се очакваше да върши работата си възможно най-добре и той го правеше. Всичко друго би било необичайно. Нямаше нищо изключително в това да изпълняваш задълженията си.

— Привършихме с разпита на съседите и получихме всички доклади от *кобанс* и полицаите с коли в района. Имаме и предварителните доклади от патологията и лабораторията по криминалистика. Бележим известен напредък.

— Случаят е решен? — каза Адачи полуусмихнат.

— Не съвсем, шефе — ухили се Фудживара. — Смятам, че по този случай наистина ще си заслужим заплатите.

Адачи стана сериозен. Фудживара продължи:

— Имаме няколко показания за появата на две черни лимузини в този район около седем сутринта... Моделите били тазгодишни тойоти „Краун Роял Сълуунс“. Колите били забелязани, защото двете карали в конвой и хората се замислили коя ли важна особа е вътре. Иначе нямало нищо подозрително. Стъклата били тъмни и свидетелите нямали представа колко хора има вътре и кои са те. Все пак имаме достатъчно доказателства, че убийците са пристигнали и отпътували в тези две коли.

Токио е пълен с лъскави черни лимузини, от които поне десет хиляди ще бъдат тазгодишен модел тойота, помисли си Адачи. Тази следа не изглеждаше обещаваща. Жалко, че убийците нямаша предпочитание към кадилаците или мерцедесите. И двете марки бяха сравнително необичайни и бяха предпочитани от якудза. Поне щеше да му бъде указано накъде да търси. Другото хубаво нещо, когато опреше до якудза, беше, че обикновено имаше резултат. За да не бъде безпокоена от полицията, якудза имаше полезния обичай да предава някой заподозрян. Дори да не беше виновен, той се признаваше за такъв, така че полицията приключваше случая. В замяна нароченият извършител получаваше по-лека присъда, а щом излезеше от затвора, бандата го посрещаше и празнуваше с него. Беше обикновен начин за някой от членовете на мафията да се докаже пред своята група. Това, така да се каже, беше част от системата на чиракуването.

Веднъж Адачи беше описал тази обичайна практика пред западна група от гостуващи полицаи и те бяха ужасени. Адачи обаче смяташе, че този обичай беше за препоръчване. Никой якудза не действаше по собствена инициатива; действията винаги бяха диктувани отгоре, затова представата за специфична вина или невинност беше доста академична. Второ, този обичай включваше в себе си и задържане нивото на престъпността. Една якудза банда нямаше нищо против да се отказва от някой свой член от време на време в продължение на няколко години, но навреждаше на практическите действия и морала, ако половината банда беше зад решетките. Накрая това доста улесняваше работата на полицията и

съда, което беше добре не само за тях, а и за данъкоплатеца. Всички имаха изгода.

— И нищо полезно като номер на кола? — подсказа му Адачи.

— И подписани самопризнания — отвърна Фудживара. — Засега нищо такова не се е появило на сцената. Обаче един полицаи в кобан на няколко пресечки от мястото видял паркирана тойота „Краун Роял Сълуунс“ със същия цвят и от същата година и взел номера ѝ по навик. Шофьорът ровел нещо в багажника. Когато го разпитал, онзи отговорил, че спукал гума и току-що привършил със смяната ѝ. Полицаят изразил съчувствие и го пуснал. Отбелязал само номера в бележника си и повече не се замислил за това, но когато го разпитахме отново, каза, че едно нещо му направило впечатление впоследствие — ръцете на шофьора били чисти, а униформата му безупречна. Естествено би могъл да работи с ръкавици, докато сменя гумата.

— Погледнал ли е документите на шофьора? — попита Адачи. И на него му беше минало през ум, че шофьорът може да е носел ръкавици. Дори таксиметровите шофьори носеха ръкавици в Япония, а един съвестен шофьор сигурно винаги е готов да посрещне такава случайност като спукването на гума.

— Не — каза инспекторът. — Не е имало определен повод. Би било неучтиво да разпитва някого, който току-що е сменил спукана гума и очевидно бърза.

Адачи изсумтя. Нямаше нищо против учтивото отношение към гражданите, но като повечето полицаи вярваше, че един-два допълнителни въпроса рядко отиваха на вятъра. Невинният не би трябвало да крие нищо. Разбира се, всеки човек има нещо, което предпочита да не се знае. Сети се за Чифуне и нейните тайни и за дискретността, с която поддържаха спорадичната си връзка.

— Една кола, а не две? — подхвърли той.

— Една кола — каза Фудживара. — Макар че може да се е свързала с другата, която е била по-близо до целта. Но марката, моделът, описанието и времето съвпадат.

— Имало ли е някой друг в колата?

— Полицаят не знаеше — каза Фудживара. — Прозорците били с тъмни стъкла. Каза, че май му се видял човек на предната седалка, но за задната нямал представа.

— Запишете този полицай в моя списък от боклуци — кисело добави Адачи. — Изглежда се смята за социален работник, а не за полицай. Какъв смисъл да има *кобанс* навсякъде, ако полицаите в тях не си отварят очите!

— Записал е номера — каза Фудживара в защита на патрулния полицай. Всъщност смяташе, че критичността на Адачи е оправдана, но полицаите по улиците му бяха симпатични. Инспекторът беше прекарал значително по-дълго време по район, отколкото Адачи. — И ние издирихме колата.

— Това да не е телевизионно шоу-викторина — каза Адачи.

Фудживара се засмя.

— Това ще ви хареса, шефе — каза той. — Регистрирана е на името на братята Намака и е една от личните им коли.

Адачи го гледаше втренчено.

— Е, аз съм слисан — каза той. — Първо значка, а сега това.

Телефонът върху бюрото на Адачи иззвъня и той го вдигна.

— *Моши, моши* — каза той, японското „Здравей“. Човекът, с когото говореше, беше кратък. Адачи затвори и се изправи. Провери вида си.

Фудживара познаваше тези признаци и не беше изненадан.

— От горния етаж? — запита той.

Адачи кимна. В главата му се въртеше някаква мисъл, която не можеше да улови. Отправи се към вратата.

Токийското столично управление на полицията се ръководеше от главен инспектор. Също като Адачи, той беше възпитаник на правния отдел на Токийския университет и хвърчеше високо. Поради тази причина беше по-зает да се вре сред тези, които заграбваха или рушаха структурата на токийската власт и далеч по-зает с обществени задължения, за да отдели време за истинска полицейска работа.

Човекът, който в действителност ръководеше Столичното управление на полицията, беше заместник-главният инспектор — ЗГИ. И всички го знаеха.

Адачи се отправи към асансьора. Там чакаха и група полицаи, тръгнали на тренировки, и беше ясно, че няма да има място за всички.

Поканиха го с поклони да влезе в асансьора и никой не го последва. Групата щеше да пътува като група.

Заместник-главният инспектор Сабуро Еноке не беше възпитаник на Тодай. Беше завършил един провинциален университет с доста добро име, но дължеше своето издигане на значителните си способности и голямата си хитрост в политиката. Привидно мекият и внимателен Еноке-сан беше опасен човек.

Адачи се поклони с истинско уважение. Заместник-главният инспектор винаги се беше отнасял учтиво с него, но въпреки това не беше спечелил симпатиите му. Беше сива и прикрита личност. Очилата му придаваха интелигентен вид, но очите зад тях не издаваха нищо. По външния вид на Еноке-сан трудно можеха да се отгатнат мислите или настроението му.

Йерархическият ред в полицията беше ясен на Адачи, но и потенциално натоварен с политически заряд. Като полицай и член на Токийското столично управление на полицията той докладваше и се отчиташе пред заместник-главния инспектор.

Обаче нарежданията за специфичните разследвания идваха от канцеларията на прокурора. Освен това и канцеларията на прокурора, и Столичното управление на полицията бяха отговорни в крайна сметка пред Министерството на правосъдието. А то беше оглавявано от министър на правосъдието, който беше политик и член на Диет. А малкият отдел на Адачи беше специализиран за разследване на корупцията сред членовете на Диет.

Всъщност Адачи докладваше на самите лица, които разследваше. Това наистина са интересни взаимоотношения, помисли си той.

Заместникът, в допълнение към кабинетите на своя секретариат, имаше на разположение средно голяма зала за конференции, както и още по-голям личен кабинет с прозорци от двете страни и прекрасен изглед към центъра на Токио. Обикновено се приемаше като добър знак, ако той използва личния си кабинет за разговор, какъвто беше случаят сега.

След първоначалните любезности донесоха черно кафе. Ако човек прекарва деня, срещайки се с хора от определена социална класа в Токио, то значи прекарва деня, като пие едно или друго нещо. Дори шефовете на якудза следваха общоприетите обичаи. Едно от първите неща, които Адачи научи в своята насочена против корупцията работа,

беше да се облекчава както и когато може. Да седиш с кръстосани крака и пълен мехур върху татами на земята или върху някой от онези проклетни ниски дивани беше истинска агония.

— Адачи-сан — каза заместник-главният инспектор, — как е баща ви? Добре е, надявам се?

Адачи благодари за вниманието. Хората все питаха за баща му. Така става, когато баща ти е старши съветник на императора. Императорът вече не беше считан за божествен. Той не упражняваше пряка власт. Но символичното му влияние беше значително. Старши съветник на императора беше някой, който има приятели на най-високите места. Това беше основната причина да изберат Адачи за неговата работа. Той имаше достатъчно връзки на най-високо ниво, за да го смятат за сравнително неуязвим за политическо влияние. А имаше и подходящ темперамент.

— Смъртта на Ходама-сенсей е изключително нещастие — каза заместник-главният инспектор.

Адачи кимна в знак на съгласие. Представи си Ходама, който едва ли е бил очарован от този вид смърт. Но забеляза, че персоналът на Ходама, загинал също така неочаквано, не беше споменат. Заместникът, който беше изключително дребен, седеше в голямо черно кожено въртящо се кресло. След първоначалното изречение той се завъртя така, че да може да гледа през прозореца, и замълча. Адачи се въздържа да надникне над бюрото. Носеше се слух, че краката на заместника не стигали до пода.

— Нещастие — тихо повтори заместник-главният инспектор, сякаш говореше сам на себе си. Изглежда, не очакваше отговор.

Характерно за японските разговори беше, че казаното бе значително по-маловажно от онова, което се подразбираше по други начини. Рангът на участниците, контекстът на дискусиата, езикът на тялото, нюансите на гласа — всички тези елементи бяха със същата тежест като изречената дума и всички заедно допринасяха за доминиращия характер на срещата. Адачи, както и другият мъж, разбираше това, но смяташе, че заместникът пресилва тези неща. Той като че ли никога не казваше нещо определено. Никога не се палеше за нещо. Нямаше обратна реакция относно последните разкрития. Седеше като паяк, който плете невидимата си мрежа, а около него старите и закоравели на улицата полицаи подскачаха, щом заговореше.

Не беше особено обичан или уважаван като ръководител, но въпреки това в полицията единодушно признаваха, че Столичното управление на полицията никога не е било в по-добра форма. Каквото и да беше, Паяка имаше нещо. И както се говореше, това нещо отчасти беше политическо влияние.

— Ходама-сенсей.

Употребата от страна на заместника на термина сенсей беше интересна и определено тревожна. Сенсей означаваше буквално „учител“ и се използваше в знак на уважение. Това, че заместник-главният инспектор говореше за Ходама — човек, разследван от отдела на Адачи — по този начин, искаше да загатне нещо. Ставаше дума може би за връзки, което намекваше за евентуално объркване на тези връзки, объркване, което трябваше да се избегне. Заместникът го предупреждаваше да продължава внимателно, да има предвид политическите последствия. Какви бяха неговите позиции по въпроса съвсем не беше ясно, но Адачи не смяташе да го пита. Беше безсмислено и щеше да наруши протокола. Заместник-главният инспектор беше негов началник, а Адачи беше добре възпитан и знаеше как да се държи в такива ситуации. Това беше Япония. Уважението към по-старшите беше основно правило.

Малкият човек в голямото кресло се обърна с лице към Адачи:

— Старши инспекторе, имате ли всички средства и възможности, които са ви нужни?

— Да, имам, заместник главен инспектор-сан — каза Адачи. — Използвам своя отдел, допълнителни хора, пренасочени при мен в случай на нужда, а работата на службата за техническа помощ е направо за пример — вътрешно беше ужасен. Изглежда, хем го предупреждаваха, хем му предлагаха помощ. Типично за Паяка поведение — крайно объркващо.

Заместникът махна одобрително.

— Важно е този въпрос да бъде разрешен задоволително.

Адачи се съгласи. Имаше чувството, че оперативната дума беше „задоволително“.

Паяка смени темата или поне привидно го направи.

— Преглеждах последните криминални статистики — каза той. — Загрижен съм за чуждия елемент. Нашите японски престъпници се държат предсказуемо и знаят докъде могат да стигнат. Чужденците

нямат уважение към властта. Мотивите им често са неясни, а поведението — недопустимо.

Адачи отново се съгласи.

— Чужденците наистина могат да бъдат трудни, но все пак са необходими на икономиката.

— Корейските престъпници са особен проблем, както забелязвам — каза Паяка. — Имат склонност към насилие — той погледна Адачи. — Понякога насилието им е безразборно. Могат да бъдат истински жестоки. Липсва им нужният респект към служба и положение — той стана, за да покаже, че разговорът е приключил.

Адачи се поклонил дълбоко и излезе. Заместникът може би предлагаше да разчисти работата около Ходама, като обвини някои услужливи корейци. А може би си спомняше ранните години на Ходама в Корея и предлагаше насока за разследване. А може просто да е водил учтив разговор. Адачи не смяташе да го пита какво има предвид. Ако заместникът бе искал да бъде по-точен, щеше да го направи. А още повече не беше учтиво да питаш по-висшестоящ. Япония беше дисциплинирано и йерархично общество, а Токийското столично управление на полицията — дисциплинирана и йерархична организация. Къде щяхме да стигнем, ако не се показваше достатъчно уважение към висшестоящите?

Все пак, мислеше си Адачи, понякога... Почувства се леко объркан. Слезе долу в *дожото*, намери си партньор за кендо и работи енергично в продължение на час. Да размахваш над нечия глава разцепена бамбукова тръстика, която има за цел да замести *катана* — дългия меч — докато в същото време се пазиш максимално от удари, беше отличен начин да възвърнеш самообладанието си.

След тренировката той се изкъпа и се върна на работа освежен. Подхвърлянията на Паяка запази на заден план в паметта си. Купчината върху бюрото му беше станала още по-висока. Чакаше го много работа.

[1] Американско военно отличие, което се дава на всеки член на въоръжените сили, ранен в акция. — Б.пр. ↑

5.

Районна болница в Конимара — интензивно отделение

Обзе го ужасно чувство.

Не можеше да го оприличи, нито да разбере къде беше или какво се бе случило. По страните му се стичаха сълзи. Отвори очи. Нямаше усет за място, време или причина.

Светлина. Шумове. Електронни шумове. Странни звуци при дишане. Той не дишаше! Ужас, абсолютен ужас. Мрак. Мъка. Тъмнина. Нищо.

Малко спокойствие.

Време за кошмари. Той отново се събуди и се задави, обзет от отчаяние. После изгуби съзнание.

Доктор Линда Фолей работеше със старшата сестра от интензивното отделение Катлийн Бърк. Тя щеше да се грижи лично и единствено за Фицдуейн, докато той напусне интензивното отделение. Ако изобщо го напуснеше.

Линда Фолей се почувства неловко, когато погледна пациента си. Нещо определено не беше наред — не само физически, имаше и нещо друго. Доктор Фолей притежаваше способността да усеща тези неща. Това беше дар, но едновременно с това и бремене.

Двете заедно провериха кръвното налягане и кръвните газове през артериалната система, венозното налягане, нивото на кислорода в кръвта; преслушаха със стетоскоп дихателните пътища; наблюдаваха мониторите.

Линда Фолей забеляза, че Фицдуейн има високо кръвно налягане и ускорен пулс.

— Има ужасни болки, бедният нещастник.

И тя предписа морфин под формата на циклиморф.

Катлийн, загрижена за телесната му температура, прибави нови одеяла. Провери раните му и смени превръзките там, където беше

необходимо.

Фолей огледа футуристично изглеждащата стая, сякаш търсеше някакво вдъхновение, и разкърши шия, за да освободи поне част от напрежението. Мускулите я боляха. Беше смъртно уморена и големите количества черно кафе вече разяждаха нервите ѝ, но нямаше намерение да остави този случай, докато не потръгнеше на добро. А засега беше зле. Не, нещо наистина не беше наред.

Той ту идваше в съзнание, ту отново го губеше. Постепенно възвръщаше, макар и упоени с наркотици, сетивата си за света. Събуждането щеше да бъде ужасяващо. Според нея интензивното отделение не би могло да бъде по-нечовешки враждебно. То беше паметник на хигиената и напредналите технологии, но не правеше нищо за човешката психика. Беше обляно в светлина, студено и стерилно, пълно с кабели и писукащи монитори. Човек можеше да се встрещи, като се събуди на такова място, дори и да знае, че в момента го лекуват.

В случая на Фицдудейн липсваше чувство за приемственост. Той беше откъснат от нормалния си живот, сериозно ранен и захвърлен в една враждебна и чужда среда. Дезориентиран, щеше да изпадне в параноя. Всичките му системи — сърдечносъдова, дихателна, отделителна, имунна — реагираха много драстично на нараняванията му и в резултат на това щеше да последва пълно умствено и физическо изтощение. На всичко отгоре първите хора, които щеше да види, щяха да бъдат със стерилни маски и бели престилки.

Щеше да види само очи.

Чувство за сигурност можеше да получи от гласовете на екипа в интензивното отделение. Тези гласове бяха животоспасяващи. Те доставяха човешкия елемент, връзката с човешкия дух. Линда Фолей смяташе, че възстановяването е само донякъде физически процес и преди всичко е свързано с ума. По дяволите, това беше. Духът на този пациент беше наранен по някакъв начин. Не можеше да каже как бе разбрала това, но знаеше, че е права. Липсваше му желание да се съвземе.

Във връзка със значителната кръвозагуба и ниската телесна температура Фолей го беше държала на вентилатора — животоподдържащата машина — шест часа след операцията и после постепенно го беше отбила от нея. Сега вече дишаше сам с кислородна

маска на лицето. Беше с нея от два часа. Скоро щеше да се наложи да я свалят.

Фицдуейн отново отвори очи.

Катлийн се надвеси над него и каза:

— Здравей, Хюго. Аз съм Катлийн. Ти си опериран и всичко мина добре.

Очите на Фицдуейн се напълниха със сълзи. Погледът му се замъгли, гърлото му беше пресъхнало и възпалено. Опита се да каже нещо. Не излезе никакъв звук. Катлийн намокри устните му с малка гъбичка.

После се чу нещо като пъшкане. Катлийн се наведе по-близо. Той проговори отново, но след това изгуби съзнание.

— Какво каза? — попита Линда Фолей.

Катлийн беше озадачена.

— Боти или ноти — отвърна тя. — Каза, че той... те... били мъртви, мисля. Все още е много упоен. Просто бълнува.

Линда Фолей погледна надолу към Фицдуейн. Макар тялото му да беше осквернено, той изглеждаше поразително. Не приличаше на човек, който ще се откаже лесно от живота, но въпреки това му липсваше борчески дух.

— Дявол да го вземе! — каза тя. — Нещо липсва тук. Ще поразпитам повечко за този приятел.

Завъртя се на пети, излезе от интензивното отделение и свали маската си. Искаше ѝ се да запали цигара, но се бе отказала от пушенето още като стажантка. Едно силно питие щеше да свърши работа. Отвън, в коридора, имаше двама мъже във военни униформи и с автомати.

— Искам да говоря с някого — каза тя. — С някой, който познава пациента ми, и то веднага.

Чифт крака, също обути във военни учебно полеви панталони, скочиха от канапето и пред нея застана една фигура. Човекът беше с брада, прехвърлил петдесетте, с хлътнали от умора очи. Въпреки това излъчваше увереността на водач.

— Говорете с мен. Казвам се Шейн Килмара.

Фицдуейн започваше да си спомня.

Чуваше шума на течащата вода и усещаше тялото на Боти пред себе си. После в небето се появиха сигналните ракети и чувството за опасност, а след това и кръвта по тила на сина му.

Разрида се. Куршумите плющяха около изпадналото в безсъзнание момче. Не можеше да се мръдне. Искаше да помогне, отчаяно се опитваше да направи нещо, но не можеше да помръдне.

Почувства се слаб и объркан, гърлото го болеше. Отвори очи, но светлината беше твърде ярка.

— Тате! — каза някакъв глас. — Тате! Тате!

Фицдуейн се сепна и извика:

— Идвам... — и занемя.

Линда Фолей гледаше загрижено мониторите. Идеята ѝ може би не беше от най-добрите. Двете с Катлийн размениха разтревожени погледи.

Фицдуейн усети малка ръчичка в своята. Почувства и мъничките устни върху бузата си и долови миризмата на шоколад. Отвори очи.

Гледаше го едно доста изцапано личице.

— Искаш ли малко, тате? — каза гласът на Боти. И той мушна останките от шоколада в устата на баща си.

Фицдуейн усети вкуса му — наистина усети вкуса му.

— Боти се чувства отлично — каза познат глас. — Беше жулнат от един куршум, но е добре. Сега е ваш ред да се оправяте. Той наистина ме уморява.

Мониторите полудяха, но после значително се успокоиха.

Фицдуейн се усмихна и като напрегна всичките си сили, прегърна с лявата си ръка Боти. Момчето легна до баща си в тясното легло и се гушна в него, но скоро Килмара го вдигна оттам.

Фицдуейн вече спеше. Усмивката не беше слязла от лицето му.

Килмара погледна Фолей, после Катлийн.

— Вие двете сте голяма работа — каза той. — Не знаете кога да спрете. Добри хора — усмихна се. — Можете да се присъедините към рейнджърите по всяко време.

Линда Фолей и Катлийн Бърк се усмигнаха уморено. Току-що бяха свършили максималното, на което бяха способни за момента, поне така мислеха. Приемникът на Линда започна да издава сигнали и тя примирено вдигна рамене и отиде да отговори на повикването. На излизане се обърна и направи знака на успеха.

Катлийн беше изтощена. Гледаше Фицдуейн, а не мониторите. Подходът не беше научен, знаеше това, но и така забелязваше разликата. Сега мъжът имаше излъчване. Бореше се за живот.

— Колко време ще е нужно, за да се възстанови напълно? — попита Килмара.

— Това е невъзможен въпрос — ужасена отвърна Катлийн. — И преждевременен. Все още е в критично състояние.

— Само тялото му — каза Килмара.

Катлийн го погледна.

— Четири месеца, шест месеца, година. Ранен е лошо. Много зависи от самия човек. Кой е той все пак? Като изключим някой фермер, който случайно се е спянал в пушката си, жертвите с огнестрелни рани са рядкост в тази част на света. А ето и вас самите — тя посочи Килмара и въоръжените рейнджъри, които охраняваха Фицдуейн. — Хора с оръжие в моята болница. Това не ми харесва. Искане ми се да вярвам, че е необходимо. Бих желала да знам защо е нужно.

Килмара се усмихна.

— Ще ви кажа на чаша чай или може би нещо по-силно. Заслужили сте го.

Намериха малък офис зад стаята на сестрите. Една сестра им донесе две големи чаши чай, а Килмара извади своята манерка. Катлийн би пийнала една глътка, но все още беше на повикване. Килмара доля в чая си и ароматът на ирландското уиски изпълни въздуха. Той наистина не проумяваше как човек може да пие скор.

— Вашият пациент — Хюго Фицдуейн — е анахронизъм. Първият Фицдуейн, дошъл в Ирландия преди седемстотин години, бил нормандски рицар. Понякога си мисля, че Хюго има повече общи неща с него, отколкото с двайсети век. Живее все още във фамилията замък и държи на ценности като чест и дълг и саможертва в името на каузи, в които вярва, и хора, които обича.

Катлийн се приведе напред и прочете името на персоналната му значка.

— И какво общо имате с него вие, полковник Килмара?

— Той служеше под мое командване в Конго. Биеш се редом с някого и разбираш какъв е. Сприятелихме се. Хюго напусна армията и стана военен фотограф. Пътуваше от една гореща точка до друга, но

поддържахме връзка. Преди няколко години реши, че се е наситил, но после попадна на нещо отворително на собствения си остров. Беше свързано с тероризма и той го ликвидира с малко помощ от моя страна. Имаше голяма сеч. След това искаше само да се установи в замъка си и да има семейство. По душа е нежен човек.

Катлийн кимна. Беше наблюдавала неговото отчаяние и последвалата промяна, когато разбра, че синът му е жив. Знаеше, че е с притъпена чувствителност поради естеството на всекидневните ѝ задължения, но това, което видя, наистина я беше трогнало.

— Значи има съпруга? — попита тя.

Килмара поклати глава.

— Не се получи. Хюго се грижи за Боти.

— А сега стигаме до въпроса защо този нежен рицар, усамотил се далеч от западния бряг на Ирландия, трябва да бъде застигнат от куршуми на наемни убийци. Това не е било нещастен случай по време на учение.

— Не беше нещастен случай — съгласи се Килмара. — Подозирам също, че не представлява голяма загадка. Светът на антитерориста се характеризира с действие и противодействие. Ако се замесиш в него, винаги си изложен на риск. Мисля, че е най-обикновено отмъщение за случилото се преди три години. Тези хора виреят благодарение на отмъщенията.

Катлийн потръпна.

— Извратени умове. Това е болест. Но са минали три години. Защо са чакали толкова?

Килмара сви рамене.

— Засега не знаем. Но закъснялото отмъщение е по-често срещано. Набелязаната жертва започва да взима предпазни мерки и да застава нащрек при най-малката опасност. А после времето минава и тя започва да мисли, че заплахата е малко вероятна и полака-лека сваля гарда... Освен това казват...

— Че отмъщението е ястие, което се яде студено — довърши Катлийн.

— Точно така — каза Килмара.

Катлийн го огледа. Беше видял и препатил много и беше приел живота такъв, какъвто е, помисли си тя. Ежедневието му бе свързано със смъртоносни сили, беше човек, който преследваше други хора. Той

самият също представляваше евентуална жертва. Какво ужасно съществуване.

— Как живеете така — попита тя, — със страха, насилието и вероятността един ден някой непознат да ви убие? — съжали за въпроса си още щом го изказа. Беше изключително нетактично от нейна страна. Явно беше преуморена и не се съобразяваше.

Килмара се изсмя.

— Не вземам бонбони от непознати — каза той — и разчитам на процентите. Много съм добър в работата си.

— Но такъв е бил и мистър Фицдуейн, както загатнахте.

— Катлийн, когато привлечете вниманието му, Хюго е най-опасният човек, когото може да срещнете някога. Но понякога е твърде бавен в началото. Стойностите, на които държи, му пречат да спазва изискванията на тази работа. Но стига да е мотивиран, кара ме да изглеждам като страхливец пред него.

Катлийн трудно можеше да свърже тежко ранения мъж в интензивното с каквато и да било злоба, но Килмара говореше тихо и убедено. Мина й през ум нещо тревожно.

— Въръжената охрана, която сте поставили тук — каза тя. — Очаквате ли нови неприятности? Нима тези терористи ще опитат отново на такова обществено място?

Килмара не бързаше да отговори. Не искаше да създава паника в болницата. От друга страна, Катлийн нямаше вид на жена, която лесно се паникьосва. Беше й длъжник за онова, което тя правеше за Фицдуейн.

— Хората, с които си имаме работа, биха направили всичко и навсякъде. Това е едно от правилата на играта им. Няма ограничения. Така поддържам духа си млад — бодро добави той, — като се опитвам да надхитря мръсниците.

— Значи мислите, че ще опитат отново? — каза Катлийн.

— Възможно е — бавно отвърна Килмара.

— Значи всички сме изложени на риск, докато вашият приятел е в тази болница.

Килмара кимна.

— Има такъв елемент — добави той, — но нека не го преувеличаваме. Ще има сериозна охрана.

— Боже мой! — Катлийн беше разстроена. — Кои са тези хора?
Защо не можете да ги намерите и да ги спрете?

Килмара изля докрай съдържанието на манерката в чая си.

— Тероризмът е като рака. Имаме известни успехи, но врагът мутира и ние продължаваме да търсим лекарство. Това е една дълга война с отворен край.

— Предполагам, че колкото по-бързо се възстанови вашият човек и го изпишем оттук, толкова по-добре — каза Катлийн.

Килмара вдигна чаша в привидна наздравица.

— Това е целта, Катлийн. Сега разбираш за какво става дума.

Катлийн се усмихна едва доловимо.

6.

Районна болница в Конимара, 18 януари

Фицдуейн отвори очи.

Какво го беше събудило? Кой беше там? Трябваше да предприеме нещо. Беше престанал да се пази и ето какво се бе случило. Повелята да се раздвижи премина през тялото му, но на нея противодействаха неговите успокоителни и обезболяващи лекарства.

Въпреки това предупреждението направо пищеше в лицето му.

По челото му изби пот. Опита се да седне, да заеме някаква позиция, така че да може да действа с известна сила, вместо да лежи безпомощен и незащитен. Усилието беше страшно. Тялото му обаче не откликваше. Успя да го подчини донякъде и бавно надигна главата и бинтованите си гърди, но беше твърде слаб. Превъртя очи, когато го връхлетя болката, и изстена приглушено.

Чу глас, и то глас на приятел. Нямаше заплаха. Беше в безопасност. Боти беше в безопасност. Изведнъж разбра къде се намира.

Тогава я видя и усети ръката ѝ да милва челото му, чу отново гласа ѝ:

— Хюго, ти си в безопасност. Успокой се. Отпусни се назад. Няма за какво да се тревожиш. Трябва да почиваш и да се възстановяваш.

Дигиталният часовник на стената показваше два и двапет и три.

Катлийн, една мила тъмнокоса жена на трийсетина години, сменяше системата му. По инициатива на Линда Фолей тя беше прехвърлена от интензивното отделение. Пациентите на Катлийн Бърк обикновено се оправяха по-бързо от останалите. Тя беше истинска магьосница.

Катлийн привърши започнатото и провери пулса му. Беше забола върху униформата си един ръчен часовник, обърнат наопаки, и го следеше, броейки наум. Допирът на пръстите ѝ беше много приятен, а

тялото ѝ излъчваше топлина и ухане на свежест. На лявата ѝ ръка личеше отпечатъкът от липсващ пръстен.

— Да ти донеса ли нещо, Хюго? — каза много нежно тя.

Фицдуейн се усмихна. Беше странно. Болката беше все още там, но някак приглушена. Почувства се отпуснат и спокоен. Вдигна ръка и хвана нейната. Нямаше нищо сексуално в жеста му. Беше нещо, което може и да не направиш на светло, но беше напълно нормално в два часа сутринта, когато изглежда, че останалият свят спи.

— Разкажи ми за това — сънено продума той. Пръстите му потъркаха мястото на липсващия пръстен.

Катлийн тихо се засмя. Беше много хубава жена, въпреки отпечатъка на отминаващите години върху лицето ѝ.

— Не става така. От теб се очаква да говориш. Не е прилично медицинска сестра да разкрива тайните си пред пациент.

— Губи се загадъчността — тихо каза Фицдуейн, спомняйки си думите на една сестра в Дъблин. — Пациентите искат подкрепа и сила, решения на проблемите, а не нови проблеми. Не бива да се обвързваш емоционално с пациент — той се усмихна. — По един или друг начин — напредваме.

Започна да се смее, но болката го сграбчи и дъхът му секна. Съвзе се почти веднага.

— В общи линии ние сме една капризна пасмина.

Този път Катлийн се изсмя на глас. Вън, в коридора, дежурният рейнджър чу това и изпита известна ревност. Би било приятно да полежиш на легло с хубава сестра за компания. После се замисли над видяното и чутото за раните на Фицдуейн и в края на краищата реши, че е в по-завидно положение.

Сестрата излезе след десет минути с усмивка на лице. Изглеждаше по-спокойна и някак по-щастлива. По-рано, когато я беше проверявал с детектор за оръжие, преди да я пусне през двойната охранителна бариера, рейнджърът можеше да се закълне, че бе плакала.

В слушалките му се чу съобщение и той отвърна, като натисна предавателния бутон в кодираната за деня последователност. След това се съсредоточи върху обичайните задължения, свързани с изпълнение заповедта на генерала да се опази Фицдуейн от друга атака. Рейнджърът нямаше нужда от напомняне, че светкавицата може да

поразява толкова пъти, колкото трябва. Той беше участник в разбиване обсадата на замъка на Фицдуейн преди три години. По негово мнение, ако е вътре в играта, наречена антитероризъм, човек е в постоянна опасност.

По-просто казано — или ти ги убиваш, или рано или късно те ти нанасят смъртоносния удар.

24 януари

Генерал Шейн Килмара — наистина беше много приятно да си генерал най-после — смяташе, че Фицдуейн изглежда ужасно.

От друга страна, той изглеждаше не чак толкова ужасно, колкото преди три седмици. Чувството, че наблюдаваш някакъв приемник на тръбички, електроника и продукти на фармацевтната индустрия беше изчезнало. Сега Фицдуейн напомняше по-скоро на развалено човешко същество, което все още не се е разпаднало. Нещо като Франкенщайн в началото, когато се е нуждаел от доста усъвършенстване, само дето Фицдуейн имаше по-добра външност.

Той беше блед, отслабнал, закопчан с каиши, в гипс и включен в система и разни машини, но вече подпрян в полуседнало положение. В сиво-зелените му очи искреше живот. А това беше хубаво. Освен всичко говореше, което може би не беше толкова хубаво. Хюго беше особено умно човешко същество и въпросите му означаваха работа. И имаха своите последствия.

— Кой и защо? — попита Фицдуейн.

— Ами „Добро утро“ — каза Килмара. — Дори не съм седнал още.

Той придърпа един стол, за да демонстрира какво му трябва и започна да похапва от гроздето на Фицдуейн.

Странно, колко трудно беше да разговаряш с болен. Обикновено се срещаш и занимаваш с повечето хора, когато са в цветущо или поне добро здраве. Един легнал човек е като непознат. Не можеш да използваш общоприетия начин на общуване. Същото важеше и за войника на бойното поле. Когато е подвижен, той е подкрепление и е ценен. След раняване е само статистическа единица — за загуба или отговорност. Не беше много приятно, но бе истина. И както за много други неща в живота — нямаше какво да се направи.

По всичко личеше, че Фицдудейн нямаше намерение да приеме условностите. Макар да изглеждаше като нещо, което котката е сръфала зад дивана, мозъкът му работеше.

Килмара оставаше с впечатлението, че неговият приятел — всъщност най-близкият му приятел, като изключим Едълайн, която му беше съпруга и следователно не се броеше в този смисъл — се оправяше; дано! Лекарите отбягваха все още да дадат категоричен отговор.

Щеше да отнеме много време. Естествено — при стрелба с такова мощно оръжие. Както казваха някога във Виетнам: „Една всмукваща рана в гърдите е начинът, по който природата ти казва, че си улучен.“ Хюго беше ранен два пъти и му личеше.

— Шейн — каза Фицдудейн. Имаше нещо особено в тона му.

Килмара беше сварен с пълна уста. Преглътна шумно.

— Без речи — каза той. — Лесно се смущавам.

Фицдудейн замълча.

— В случай че съм забравил да спомена — каза той след много дълга пауза, — благодаря ти.

— Това ли било? — не вярваше на ушите си Килмара. — Това ли е всичко? — ухили се. — Честно казано, имахме късмет. Е, донякъде.

Фицдудейн вдигна вежда.

— Въпрос на перспектива. Сега да се залавяме за работа. Онези в белите дрехи намалиха хапчетата и инжекциите, така че съм способен да свържа някоя и друга мисъл, а първите не са особено дружелюбни. Искам този, който стои зад това. Хванал си някои от марионетките и това е хубаво, но не се брои. Зачита се само залавянето на онзи, който дърпа конците — кукловода.

Две сестри влязоха и се заеха с Фицдудейн, преди Килмара да успее да реагира. Помолиха го да изчака отвън. Когато той отново се върна, Фицдудейн беше по-бледен, но възглавниците му бяха бухнати и леглото му изглеждаше по-прибрано.

Освен дето беше раняван в по-млада възраст и беше боледувал от малария, Килмара беше имал и други поводи за пребиваване в болнично заведение. Беше останал с впечатление, че медицинският персонал е с изкривени разбирания относно някои приоритети. Те обичаха пациентите да са спретнати, за да могат да ги показват на лекарите. Като че ли спокойствието на пациента не беше от значение.

Въпреки това Килмара имаше слабост към сестрите. На болшинството от тях би могъл да прости много неща.

Вниманието му отново се насочи към Фицдудейн. Бяха го предупредили, макар и с едносрични думи, да не тревожи пациента и да избягва стресови теми на всяка цена. Но сега, след като бяха намалили успокоителните, Фицдудейн можеше да мисли достатъчно ясно и сам искаше да се задълбае в разследването. Много хлъзгав терен. Не знаеше какво да прави.

— Хюго, сигурен ли си, че си готов за това? Все още си доста болен.

Фицдудейн го изгледа продължително с блеснал поглед.

— Шейн — преднамерено бавно каза той, — те почти убиха Боти. Видях от тила на детето ми да шурти кръв. Мислех, че е мъртъв. Следващия път може и да успеят. Не ме занасяй. Ти си ми приятел. Помогни ми. Тези — той спря, разтреперан от вълнение и слабост, за да потърси подходящата дума, — тези гадини трябва да бъдат открити, засечени и унищожени. И аз ще го направя, независимо със или без твоя помощ.

— Открити, засечени и унищожени.

Военната фраза извика много спомени в съзнанието на Килмара. Фицдудейн като млад лейтенант в Конго. Първата му разузнавателна задача. Жестоката престрелка, която последва. Други задачи. Други изяви на майсторството му в прилагането на смъртоносни умения. Този мъж беше роден боец. Но това си беше наследствена черта.

Килмара подбираше думите си, за да намали напрежението.

— Групата, която те нападна, беше от трима. За нещастие бяха убити. Документите на всички бяха фалшиви. Облеклото им беше закупено наскоро и не доказваше нищо. Нямахше отличителни знаци.

Фицдудейн продължаваше да го гледа. Минаха вече три седмици, говореше погледът му.

— Единствената характерна за всички черта беше, че са азиатци или поне изглеждат азиатци. По-точно приличаха на японци — продължи Килмара. — Направихме запитване по целия свят чрез Интерпол и по-специално в Япония чрез Столичното управление на полицията в Токио. Прегледахме и други източници, както правим обикновено, когато имаме повече данни за терориста. Обадихме се на

наши приятели и помолихме за някои услуги, изобщо създадохме малко движение по Информационната магистрала.

— И? — каза Фицдуейн.

— Отговорите малко се забавиха. Разбира се, Интерпол не се слави с бързи рефлексии, а японците обичат много да дъвчат, преди да преглътнат. В края на краищата излезе, че тримата са членове на дясна екстремистка група, за която се предполагаше, че се е разпаднала преди три години. Нашите трима са били затворени за някаква формалност, но са били пуснати преди около осем месеца.

— Времето почти съвпада — каза Фицдуейн. В основата на мотивите им е била срещата му с Кадар, Палача. Ако ставаше въпрос за отмъщение, би очаквал да се случи по-рано. Но това, че предвидените нападатели, не са били на разположение поради прищевки на японското правителство, би могло да обясни забавянето. — Но защо японци?

— Единственото нещо е, че според Токио нашите трима буйни приятели не би трябвало да се появят на твоя остров.

— Защо не? — каза Фицдуейн.

— Предполага се, че са в Средния изток — бодро отвърна Килмара. — Това казва компютърът. Но какво знаят компютрите? Освен това има нещо странно в ритъма, с който ни отговарят някои от другите ни източници. Мълчание, после абсолютният минимум, а накрая истинско угощение. Сякаш някои хора са пресметнали, че може да допринесем нещо за тяхната игра. А кои са тези хора...

Погледна загрижено към Фицдуейн.

— Хюго — тактично запитва той, — сигурен ли си, че искаш да навлизаш в това?

— Аха — отрони се нещо като дълга въздишка в знак на разбиране или съгласие.

— Едълайн казва така понякога — весело продължи Килмара, — но никога не съм съвсем сигурен дали е за добро или за лошо. Това е шум, свързан с контекста.

— Аха! — отново каза Фицдуейн. Той беше подпрян с възглавници в неудобното си болнично легло. Беше страшно пребледнял и изведнъж се наклони напред и започна да повръща.

Килмара натисна бутона за спешно повикване, ясно съзнаващ, че медицинската помощ щеше да изгуби ценни секунди заради охраната,

която беше поставил. Да умреш заради собствената си безопасност — каква ирония! Хюго наистина би оценил това.

Той погледна приятеля си. Фицдуейн се беше отпуснал назад върху възглавниците. Сега беше по-скоро зелен, отколкото бледен.

— Извини ме — измънка той. Клепачите му се затвориха и той се отпусна на една страна в безсъзнание. Страните му възвърнаха донякъде цвета си.

Вратата се отвори с трясък и стаята се изпълни с хора в бели престилки. За щастие, изглежда, знаеха какво да правят.

Не е хубаво да си прострелян, мислеше си Килмара, ама никак не е хубаво. А не ни се мисли за такива основни неща, като проливането на кръв и изтичането на секрет, за натрошена кост и ранена плът, за времето и болката.

Стаята замириса на повръщано и разни лекарства, но нямаше и следа от миризмата, която ни придружава през живота и напомня всекиму, че е смъртен. Въздухът не миришеше на страх.

Седнал в креслото за посетители, временно пренебрегнат от съсредоточения екип, Килмара изпита огромно облекчение. Той знаеше в този момент, че Фицдуейн наистина ще се оправи. Надеждата се превърна в сигурност. Чувстваше се странно слаб, сякаш едва сега реагираше на напрежението през тези безкрайни дни. Искаше му се да се изсмее или да изкрещи, или просто да легне и да заспи. Лицето му обаче остана безизразно.

Един стажант се обърна да вземе нещо от една сестра и забеляза Килмара. Стажантът беше дежурен от необяснимо дълго време и беше уморен, небръснат, раздразнителен и кратък.

— Вън! — заповяда той. — Ей, ти — вън оттук!

— Вън оттук, генерале — любезно каза Килмара и излезе.

Очевидно Фицдуейн отново беше в играта, но щеше да мине време, преди да стане сериозен играч. Тъй като познаваше своя приятел, Килмара беше сигурен, че няма да чака дълго.

Токио, Япония, 24 януари

Облечена във военна униформа, за да избегне вмирисването на цивилните си дрехи на експлозив, Чифуне стреля в продължение на четирийсет и пет минути на стрелбище номер три, предимно на

оскъдна светлина. Изстрелваше по сто патрона в пет дни от седмицата, за да поддържа форма.

Работата изискваше пълна концентрация. Сценариите, които беше подбрала за прожектиране върху екрана с целта, бяха свързани с вземане на зложници и други подобни заплетени ситуации, където, освен да стреля точно, трябваше да прецени светкавично бързо кои са врагове и кои жертви. Оскъдното осветление правеше работата още по-трудна, но тя тренираше така, защото искаше максимално да се доближи до обстановката, в която отиваше след това.

Тренираше както с оптически мерник, така и без него. Електронният оптически мерник, английски модел — Обединеното кралство имаше значителен опит в производството на антитерористично оборудване — ѝ позволяваше да държи и двете си очи отворени и заменяше обикновения мерник с призматично индуцирана червена точка, която автоматично се регулираше спрямо инфрачервеното ниво на околната светлина. Мерникът беше пасивен — той не проектираше червен лъч като лазерния мерник — затова беше идеален за тайни операции. Оказваше се, че е особено полезен при оскъдно осветление. Оптическата част събираше светлината като висококачествен бинокъл, а куршумите попадаха там, където се намираще червената точка.

С електронен оптически мерник на своята берета, Чифуне можеше да стреля съвсем точно в двайсет и два сантиметрова плочка на двайсет метра разстояние за една трета от секундата — половината от стандартното време.

Чифуне Танабу беше изключителен стрелец.

Адачи прехвърляше стандартните списъци, използвани при разследване на убийство, и после осъвременяваше личния си план в компютъра.

Разследването на последните няколко седмици от живота на Ходама, изглежда, показваше, че той се бе срещал с всички и бе ходил навсякъде. Освен това беше живял прекалено дълго. Класическата практика да се разпитат всички приятели и познати и да се съпоставят техните истории щеше да отнеме безкрайно дълго време. А ако се опитваше да разбере кой бе имал мотив да го убие, ами... кой ли

нямаше? Ходама беше сплетничил и манипулирал, подкупвал и мамил през целия си живот. Списъкът с враговете му сигурно беше безкраен.

Ходама трябва да имаше някаква документация. Къщата беше чиста и което беше по-важно — нямаше доказателства за изнасяне на каквото и да било. Нямаше празни рафтове, отворени картотеки или сейфове с отворени врати. Адачи смяташе, че Ходама бе пазил стоката си някъде другаде. Беше хитър и предпазлив мръсник, и то с голямо „М“. От друга страна, мястото беше разчистено от истински професионалист, а върху това си струваше да се замисли човек.

Бяха открили видеоманетофона на охраната заедно с всички ленти, но не можеха да ги разчетат. Очевидно Ходама е обичал да документира пристигането и напускането на своите посетители, но по безопасен начин. Видеозаписите бяха кодирани и беше нужен декодер, за да ги пуснат. В момента техниците се опитваха да се справят с този проблем. Беше доста смущаващо — може би имаха на лента всички убийци, но не можеха да ги видят. Но защо убийците не бяха унищожили записите? Във всяко друго отношение подготовката им беше безупречна. Нима ще се обрекнат на провал само заради една видеокасета.

— Шефе! — извика Фудживара.

Адачи вдигна глава. Инспектор Фудживара усмихнат размахваше телефонната си слушалка.

— Напредък. Преобърнахме домовете на всички хора на Ходама и попаднахме на златна жила в този на Морианага.

— Кой по дяволите, беше този Морианага? — попита Адачи. Беше уморен и затънал в документи. Докладите, написани на термохартията за вградените принтери на малките текстови процесори, използвани от всички японски служители, лежеше, свита на рула, навсякъде, разнообразна тук-там от още по-накъдрени факсове. Адачи копнееше за добрата стара груба хартия. Освен че беше ужасна за работа, термохартията имаше отвратителния навик да избледнява на пряка слънчева светлина. Представи си как най-същественният доклад избледнява, докато го четеш, и успява да стигне само до „И убиецът е...“

— Харуми Морианага беше един от бодигардовете на Ходама, застреляни вътре в къщата — каза Фудживара. — Получил е куршум в тялото и няколко в тила. Малко е слабават за своята работа. На около двайсет и пет.

Адачи прелисти папката. Познаваше повечето жертви от снимките на труповете им. Те оставяха най-ярки впечатления. Снимките на все още живите жертви, събирани след смъртта им, имаха някакво неестествено излъчване. Истинското нещо, най-запомнящият се образ — това беше последната снимка, тази на трупа. Той кимна на Фудживара, щом онзи откри кървавата пихтия, която някога беше представлявала човекът Морианага.

— Бащата на Морианага — каза Фудживара — е бил при Ходама дълги години. Изглежда, бащата и синът са били отчуждени за известно време. Бащата е искал синът да работи при Ходама и да продължи семейната традиция, а синът е искал да поеме по свой път. Той отишъл да работи за една от големите корпорации. После съвсем неочаквано я напуснал и отстъпил пред желанието на баща си да работи за Ходама.

Адачи кимна. Бяха предположили, че е замесен вътрешен човек. Това беше нещо обичайно при подобни убийства, а и в случая портите не бяха насилвани. Някой беше дал комбинацията на натрапниците или те вече са знаели кода.

— Открихме финансовите архиви на младия Морианага. Купувал е повече акции, отколкото би могъл да си позволи със заплатата на телохранител, а в апартамента му намерихме и над един милион йени в брой.

Фудживара продължаваше да се усмихва.

— Още ли има? — попита Адачи.

— Открихме сметка от някакъв нощен клуб и две визитки в един от костюмите му. Отидохме на въпросните места и ги накарахме да идентифицират Морианага и компанията, с която е бил. Младият Морианага е излязъл с хора от „Намака Корпорейшън“.

— Ййни, мийни, майни, мо! — възкликна Адачи.

— Какво означава това? — попита инспектор Фудживара.

— Откъде да знам! — отвърна Адачи. — Да вземем някои от момчетата и да идем да пийнем по една бира.

Чифуне лежеше, скрита зад купчина щайги на третия етаж на един склад близо до Рибния пазар, и размишляваше относно психологията на информаторите.

В една от щайгите имаше бутилки от отвратителния виетнамски ферментирал рибен сос „Нуок Мам“ и сигурно някоя от тях беше счупена. Носеше се страхотна воня. Какво беше станало с добрия стар соев сос? — питаше се тя. Японците имаха най-дългата продължителност на живота от всички народи — живо доказателство, че традиционната храна беше с превъзходни качества.

Ако искаме да бъдем по-точни и да оценим функционалността на системата, трябва да признаем, че едва ли някога се налагаше да се срещат информатор и информиран. Те можеха да се свържат по телефона, по радифона, по факса или дори по пощата, без да включваме по-екзотичните методи, предпочитани от шпионите: кутии за анонимни писма, разхлабени тухли, кухи дънери и други подобни. Ако човек е компютърно образован, би могъл да използва дори Компусърв.

Не, комуникацията при получаване на информация не изискваше среща. Човешкият елемент налагаше тази непрактична и излишна, дори опасна дейност, каквато представляваше срещата лице в лице между информатор и контролор.

Съгласно стандартната процедура на Коанчо, Чифуне беше обучена не само от самите Коанчо, но и от чужда разузнавателна агенция. По традиция тази роля се изпълняваше от ЦРУ, но все по-големият икономически напредък на Япония беше породил желанието за известна независимост, а в края на шейсетте години, когато престижът на Америка и ЦРУ доста се беше уронил след войната във Виетнам, Коанчо бяха започнали да завземат позиции. Много японци бяха ходили в чужбина, за да се учат от чуждия опит. Първоначалният тласък за успехите на японската икономика се дължеше именно на това.

По отношение на разузнаването Коанчо попадна на златна мина с Израел. Чуждия елемент в обучението си Чифуне получи при престоя си в Мосад, което означаваше „Института“ на еврейски — Ха Мосад, ле Модийн веле Тафкидим Мейухадим, Институт за разузнаване и специални операции.

Беше започнала трудния курс в тренировъчния център на Мосад на север от Тел Авив, от който излизаше елитът на високоефективните *кацас* — офицерите, които представляват гръбнака на израелското разузнаване. Бабата на Чифуне беше еврейка — известен на Мосад

факт, който изигра немалка роля за грижите, положени при нейното обучение.

Но японската страна на характера ѝ беше тази, която я беше довела на среща с нейния информатор. Израелците бяха категорични по отношение на скритите опасности и заплахи за сигурността при такива срещи. Те бяха подчертали, че обикновената логика налага ограничаването на такива уговорки до минимум. Точно обратното — нейното японско възпитание и дори обучението ѝ в Коанчо подчертаваха значението на *нинджо*, човешките чувства.

Нинджо лежеше в основата на всички човешки взаимоотношения, дори при тези между полицията и *якудза* или между тайния агент и информатора. Дори в страховития свят на антитероризма в Япония съществуваше необходимостта да уважаваш чуждото *гири* или задължения. От своя страна, Чифуне чувстваше огромна отговорност към своите информатори. Това се долавяше от тях и обикновено ѝ се отвърщаше със същото отношение. В резултат връзката се спояваше и помагаше много за ефективността на нейните действия.

Цената, която заплащаше за това, бяха честите опасни ситуации, в които попадаше. Нейното разбиране по въпроса се изразяваше в личната ѝ версия на „Върви тихо и носи голяма тояга“. Тя много внимателно се подготвяше за всяка среща, но не носеше голяма тояга, а своята берета със заглушител.

Само когато наистина имаше сериозно основание, Чифуне не сменяше мястото на срещата с информатора си. Иначе разработваше приемлив сценарий за всяко място.

В този случай нейният информатор с кодовото име *Желязната кутия* имаше брат счетоводител. Той работеше за вносителите на храни, които държаха този склад, а кабинетът му беше в една отделена част на долния етаж. Следователно *Желязната кутия* имаше основателна причина да посещава мястото и точно сега, макар персоналът да си беше отишъл, брат ѝ работеше долу със сметалото и се опитваше да изкара сметките. Това не беше никак лесно, когато ставаше въпрос за храна. Тя беше твърде леснопреносима и твърде лесно изчезваше. Братът беше убеден, че касите и кашоните с храна имат крака.

Желязната кутия беше случайно избрано от компютъра на Коанчо кодово име и не беше особено подходящо за дребната, тиха и доста симпатична двацет и седем годишна медицинска администраторка Юко Дой, с която Чифуне очакваше да се срещне.

Мис Дой също беше терористка, член на групата, известна под името „Острието на меча в дясната ръка на императора“, което не беше особено лесно за изказване дори на японски, затова беше съкратено на японското Яибо — „Острието“. Но Яибо, въпреки абсурдното си име и дясноориентирана пропаганда, не беше посмешнице. Това беше най-ефективната японска терористична група от времето на Червената армия и нейната специалност бяха политическите убийства.

Яибо действаше с петчленна клетъчна структура и беше изключително трудно да се проникне в нея. *Желязната кутия* беше нещо като сполучлив удар. Тя беше страничен продукт от обичая в Яибо да се провеждат редовни чистки, като се убиват редови членове, заподозрени в информаторство.

Любовникът на *Желязната кутия* беше точно такава жертва. Той беше пребиван до смърт в продължение на няколко дни от нейната клетка — включително и от самата *Желязна кутия* — и след това преживяване идеализмът на момичето се беше изпарил. То беше направило плахо обаждане в *кидотай*, отдела, който беше в предните редици в битката с тероризма според медиите, а после връзката тихичко беше прехвърлена на Коанчо.

Бавно и внимателно Чифуне се премести от прикритието си зад щайгите с рибен сос и се скри зад палет с пакети ориз. Не заради миризмата, а защото ѝ мина през ум, че ако се стигнеше до стрелба, оризът несъмнено щеше да покаже по-добри балистични спиращи качества от стъклените бутилки с рибен сос. Освен това оризът си беше японски. Благодарение на субсидии, цената му хвърчеше много над тази на световните пазари за ориз, но всеки добър японец знаеше, че той е превъзходен.

Асансьорът започна да скърца и стене. Подът на склада имаше правоъгълна форма, а асансьорът и стълбището бяха едно до друго в единия край. Точно, насреща и малко встрани на асансьорната врата беше скрита Чифуне. Мястото ѝ даваше възможност да хукне или към пожарния изход, или към стълбището, ако се наложеше. Да избереш най-подходящото място за евентуално бързо измъкване беше един от

първите уроци, който се научаваше по време на обучението. Проявите на героизъм не бяха особено препоръчителни.

Последва тракане, нова серия скърцащи шумове и трясък — вратите на товарния асансьор се отвориха.

Погледът на Чифуне не се откъсваше от тях. Очакваше *Желязната кутия*, облечена в обичайния елегантен костюм и на твърде високи токчета, но би могъл да бъде и нощният пазач, който е решил да провери стоката и да прецени какво да открадне тази вечер. По време на своите разузнавателни посещения Чифуне беше забелязала, че с типичната за японците скромност той се ограничаваше до един кашон на вечер.

Оскъдното осветление на склада, което би трябвало всъщност да подпомага охраната, се състоеше от няколко слаби и голи електрически крушки, които висяха над кръстовищата, образувани от пътеките между палетите. Мръсният таван и неутралните цветове на кашоните поглъщаха светлината и видимостта беше съвсем ограничена.

Чифуне се сети, че трябваше да донесе увеличител на образа. Е, съвършенството беше човешка мечта, а не черта на характера. Вместо това тя насочи електронния оптически мерник на своя берета към вратите на асансьора точно когато една дребна фигура, облечена в джинси или панталони, излезе и се огледа несигурно.

Беше *Желязната кутия*. Чифуне отбеляза този факт точно когато значението на блесналата точка на мерника достигна до съзнанието ѝ. Точката реагираше на инфрачервени лъчи. Някой оглеждаше тъмното пространство с невидим инфрачервен лъч — невидим, но не и за човек с електронен оптически мерник. Някой, който искаше да остане скрит, беше в склада.

Чифуне проследи източника на лъча. През мерника това приличаше на проследяването на лъч светлина. Погледът ѝ спря върху грубата дървена постройка на тавана на асансьорната шахта, където се намираще моторът. И тя беше мислила за това място като за скривалище и като се сети за това, замръзна. Следващият въпрос беше: Как е успял някой да се качи там, без да го види?

Имаше две възможности: или наблюдателят е пристигнал преди Чифуне и знае, че агентът на Коанчо е там, или е влязъл в малката стаичка за мотора направо от капандурата за покрива на тавана на

асансьора. Чифуне се опита да си спомни дали беше виждала такава капандура и реши, че не беше. Асансьорът беше стар и груб, от времето на следвоенната строителна треска, когато не се спазваха особено изискванията за безопасно строителство.

Желязната кутия тръгна колебливо точно когато Чифуне стигна до тревожните си заключения. Само след части от секундата от стаичката за мотора избухна огън, последва глуха експлозия и виетнамският рибен сос, зад който се беше крила, избухна в смъртоносен облак от шрапнели и стъклени късове.

Разрушението беше почти пълно. След две секунди последва нова двойна експлозия от гранатомет и останките от пратката виетнамски сос се изпариха. Чифуне се сви зад ориза, докато горещият метал се сипеше с тъп звук върху чувалите, и се задави от миризмата. От главата до петите беше опръскана с онзи гаден сос.

Желязната кутия се беше свила на пода и се опитваше да се скрие зад палет с бидони олио. Тя пищеше, а от няколко бидона, в които бяха попаднали частици от граната, цвъртеше олио.

Вратата на стаичката за мотора се отвори с трясък и три фигури с черни маски за ски скочиха на пода.

Двама с метнати на рамо автомати сграбчиха *Желязната кутия*. Третият застана да ги пази с американски автомат М 16, снабден с пушечен гранатомет.

Чифуне разбра, че я смятат за мъртва и естествено имаха основание: Две гранати М79 срещу една дребна агентка на Коанчо и няколко каси с рибен сос беше повече от убийствен заряд. Експлозиите бяха пръснали електрическите крушки в нейната секция. Тя залегна зад чувалите с ориз, благодарна на закрилящата я тъмнина. Един пистолет срещу три автомата нямаше добър шанс. Не беше разумно да умира заради една информаторка.

За части от секундата японското *гири* и израелският прагматизъм се спречкаха и накрая надви ядът, че беше измамена от трима глупаци. Чу изпълнен със страх вик и като надникна, зърна блясък на метал. *Желязната кутия* се бореше в ръцете на единия терорист, който се опитваше да я застави да коленичи, а другият вдигна меч над главата си. Третият продължаваше да пази, като обхождаше с инфрачервения лъч тъмния склад от единия до другия край.

Чифуне установи червената точка върху третия терорист и стреля четири пъти, когато комбинацията между автомат и гранатомет не беше насочена към нея. Беше се прицелила в главата, в случай че онзи носеше бронирана жилетка. Гранатометът избълва характерния двуетапен заряд и в другия край на склада някакъв палет с местно производство на скок бе обхванат от пламъци.

Вниманието на терориста с меча беше отвлечено от атаката на Чифуне и той погледна настрана към новия нападател, а *Желязната кутия* го ритна силно в слабините. Той се присви от болка и пропусна следващата серия на Чифуне. Тя изпсува и се сниши, тъй като другият терорист пусна в действие автомата си. Из въздуха се разхвърча, ориз. Беше като на сватба.

Чифуне изтича няколко крачки зад ново прикритие, сменяйки междуременно пълнителя, после се претърколи през пътеката между палетите и изстреля нова серия по целта — точно както я бяха обучавали в Мосад.

Правият терорист се прикри, за да презареди, и точно тогава Чифуне го взе на прицел. Куршумите й попаднаха в тялото, шията, носа и горната част на черепа му, пръскайки мозъка му назад върху *Желязната кутия*.

Чифуне се спусна напред за ново прикритие, но се подхлъзна върху олиото и падна, невидима в тъмното. Оръжието й се плъзна под един палет.

Оцелелият терорист се беше изправил на колене и в този момент стовари със замах своя *катана*. Чифуне едва успя да се претърколи, но лявата й ръка беше разрязана и изведнъж й прималя от шока.

Желязната кутия изкрещя едно дълго „Не-е-е-е-е!“, след което последва тъпият звук от следващия удар на терориста. Мечът се стовари отстрани на шията и премина през тялото на *Желязната кутия* чак до таза. Почти разцепена на две и със замръзнало в ужасена гримаса лице, информаторката се строполи напред.

Терористът я гледаше като хипнотизиран.

Чифуне вдигна падналия М 16, превключи на автоматична стрелба и с две серии под формата на „Х“ приключи с кратката саблъорска кариера на убиеца.

Складът беше обхванат от пламъци, подът беше хлъзгав от кръв, а миризмата на кланица и горящо уиски, смесена с тази на вьетнамски

ферментирал рибен сос, беше неописуема.

Желязната кутия трябваше да разкаже на Чифуне за участието на Яибо в нападение срещу някакъв ирландец на име Фицдуейн. Терористите наистина бяха от „Острието“, но въпросът всъщност беше кой го направляваше. Чифуне имаше някои подозрения, но не достатъчно доказателства.

А от *Желязната кутия* вече не можеше да очаква помощ.

7.

Районна болница в Конимара, 31 януари

Фицдуейн привикна към такова ежедневие, което — поне така си мислеше той — позволяваше на болничните върколаци да вършат техните си работи, а на него — да върши своите.

Сутрин приличаше на играчка в ръцете на медицинските работници. Будеха го безбожно рано, миеха го, хранеха го, с една дума го подготвяха за бой, а накрая лекарите го преглеждаха.

Прегледът обикновено беше много подробен. Сега вече знаеше как се чувства пакетирано пиле на рафта в супермаркета. Започваше да свиква да бърникат в него, да го бодат и да го преглеждат по най-интимен начин. Искаше му се да си окачи табела на шията, на която да пише: „Въпреки че съм малко износен, аз съм човешко същество; не съм умряло пиле.“

Да се опитва да внушава на медиците, че трябва да се отнасят с пациентите като с истински, мислещи, чувствителни хора, изглежда, беше безнадеждна битка. Вероятно лекарят трябваше да бъде на известна дистанция, за да се съхрани умствено сред постоянния поток от увредени хора. Като се смята за отделна, различна и по-висша форма на живот, човек може да започне да се заблуждава, че нещата, на които става свидетел ежедневно, не могат да се случат на него.

Е, това беше неговата доброжелателна теория. Тя не беше съвсем издържана, защото медицинските сестри — които работеха в същото обкръжение — не отговаряха на описаното. Почти без изключение те бяха мили и внимателни дори когато изхвърляха подлоги.

Обядът беше рано. След него той обикновено спеше около два часа. После, освежен, работеше или приемаше посетители чак до часа за вечеря. След нея отново поспиваше по няколко часа и се събуждаше в ранните часове за онова, което смяташе за най-добрата част от деня. Беше тихо. Нищо не го разсейваше. Можеше да мисли и планира. А съществуваше и Катлийн. Започваше да се привързва много към нея.

Стенният часовник показваше един след полунощ. По негова молба завесите бяха наполовина спуснати и стаята се къпеше в лунна светлина. Тя беше на третия етаж и никой не можеше да надникне вътре, но все пак това беше нарушаване на предохранителните мерки. Фицдудейн знаеше, че не е разумно, но понякога започваше да страда от клаустрофобия между стените на болницата, а и обичаше лунната светлина.

Боти спеше на походното легло до него. Беше проснат по гръб, с метната над главата ръка, дълги мигли и пълни бузки. Дишаше дълбоко и равномерно. Според Фицдудейн нямаше нищо по-красиво от едно спящо дете — освен неговото собствено дете.

Боти не спеше всяка вечер в болницата, а два или три пъти в седмицата. Уна му беше казала, че това е нещо като „лагеруване“, така че имаше допълнителен привкус към приключението. На пода до леглото му лежеше малък пластмасов меч. Боти вече не се притесняваше нито от болничната обстановка, нито от раните на Фицдудейн, но беше твърдо решен да не позволи на лошите хора да ранят татко му отново.

От своя страна, Фицдудейн имаше същото намерение, но си беше избрал друг вид оръжие. Килмара му беше оставил автоматичен пистолет „Калико“. Това модерно американско оръжие побираше сто десетмилиметрови патрона в спираловиден пълнител, който лежеше плоско върху патронника. Имаше и сгъваема дръжка. В крайна сметка традиционният пълнител не стърчеше отдолу на пистолета и той имаше неочаквано голяма за размера си огнева мощ. Беше толкова малък и лек, че приличаше на играчка и лежеше в нещо като кобур за седло, закачен от дясната страна на леглото.

Фицдудейн чу стъпките на Катлийн отвън по коридора.

Беше станал експерт в идентифицирането на хората по ритъма и силата на техния ход. Тя вървеше тихо, но стегнато. Това не беше бързата скърцаща походка на преуморен студент или преднамерено бавната крачка на някой консултант. Така ходеше само сериозен човек.

Катлийн дръпна завесите и включи нощната лампа, после отиде да сложи Боти на гърнето. Той беше облечен в дълга тениска с малки мечета. Чу се характерният шум, докато той послушно пишкаше, без да се събужда — топъл, зачервен и отпуснат. Катлийн го подаде на Фицдудейн за целувка и бърза прегръдка и отново го сложи под

завивките. Тя изхвърли и изплакна гърнето в банята, която беше в съседство с тоалетната. После седна на леглото до него. Разговорът им продължаваше оттам, откъдето беше спрял. Бяха свикнали да си говорят така, без да търсят причини или да се питат докъде щеше да ги доведе това. И двамата ценяха сърдечността и близостта на другия.

Предишната вечер бяха говорили за проваления ѝ брак. Оказа се класически случай на сексуална несъвместимост. Тази нощ Катлийн задаваше въпросите.

Фицдуейн я вълнуваше. Беше прекарала живота си сравнително спокойно, отдадена на милосърдната си професия. А ето един човек, който беше обиколил света и познаваше опасността отблизо. Ето един порядъчен човек, който беше убивал.

Вгледа се в него, както беше облегнат на възглавниците. Имаше строго, но чувствително лице, с необичайно малко за годините му бръчки. Очите му имаха странен сиво-зелен цвят и искряха закачливо. Металносивата му коса беше късо подстригана. Ранен и безсилен, той пак изглеждаше застрашително огромен. Беше едър, жилиав и мускулист. Очевидно беше видял много в живота — и добро, и лошо.

Катлийн искаше да попита за Итън, но подхвана друга тема. Въпреки нарастващата близост помежду им, тя чувстваше, че може би не бива да споменава майката на Боти. Вероятно той сам щеше да заговори за нея. Тя щеше да изчака.

— Как се срещна с генерал Килмара?

Фицдуейн я изгледа, сякаш развеселен от това, че не чу въпроса, който очакваше от нея.

— Беше ми командир — отговори все пак той — някъде през шейсетте. Беше доста независим — по-скоро боец, отколкото политик в униформа — но има моменти, когато са нужни бойци.

— Като в Конго? — попита Катлийн.

Фицдуейн кимна.

— Знаеш ли, има нещо странно. Повечето хора, щом чуят, че си се бил в Конго, веднага решават, че си бил наемник. Изглежда, не знаят, че Обединените нации изпратиха военни сили там и ирландската армия участваше в тях.

— Конго е забравена история — каза Катлийн и се усмихна.

— Не знам много за това.

— Не е нещо, което ще мога да забравя — тихо каза Фицдуейн.
— Жена ми бе убита там.

Катлийн хвана ръката му, но замълча. След минута-две Фицдуейн продължи. Изглежда, сам желаше да говори:

— Ан-Мари беше медицинска сестра. Искаше да придобие опит и да бъде полезна. Онова време беше изпълнено с идеализъм. Срегнах я в една полева болница близо до Конино. Тя беше висока, червенкоса и красива. След няколко седмици се оженихме. Два месеца по-късно група въстаници, известни като Лъвовете, започнаха да вилнеят. Те взеха заложници и ги събраха в Конино. Заплашиха, че ще ги убият, ако ги нападнем. Но и без това измъчваха и убиха някои от тях.

Започнахме спасителни действия и внедрихме малък преден отряд в Конино, където ги държаха. Бяхме само дванайсет, а бунтовниците бяха хиляди, затова имахме строга заповед да не откриваме огън, докато не пристигнат основните сили. Бяхме на горния етаж на една къща и оттам наблюдавахме площада, където държаха заложниците. В продължение на осем часа бяхме свидетели на мъчения и убийства, а не можехме да направим нищо. Накрая някакъв хлапак — не беше на повече от тринайсет-четиринайсет години — издърпа Ан-Мари навън и като на игра ѝ отсече главата. Стана бързо, щадящо бързо.

Фицдуейн продължи:

— Наистина нямам думи да опиша как се чувствах. Бях само на петдесет метра и през бинокъла тя изглеждаше толкова близо, че бих могъл да я пипна с ръка. Спомням си, че започнах да повръщам, а след това се вцепених. Когато започна атаката, не можех да спра да убивам. Картечница, автомат, гранати, гарота^[1], боен нож — използвах всичко това през онзи ден. Не се почувствах по-добре обаче.

— Всъщност не е било възможно да направиш нищо за нея — каза Катлийн успокоително.

— Непрекъснато чувам тези думи, но никога не съм бил сигурен в тях. И още една ирония на съдбата: нейната командировка беше приключила. Ако не се беше омъжила за мен и преподписала отново, за да е близо до мен, щеше да си е заминала преди нападението на Лъвовете.

Той погледна към Боти, който сега спеше на дясната си страна, мушал ръчички под бузката си.

— Ето сега отново излагам любим човек на опасност.

— Самообвинението не е много конструктивно чувство — каза Катлийн.

Фицдуейн се усмихна.

— Вече не се чувствам виновен. Научих доста за хаотичната природа на насилието и не се чувствам лично отговорен за Ан-Мари. Примирих се със смъртта ѝ. Но не мога да приема повече заплахи за семейството ми. Пряко или не, аз съм отговорен за него.

— Смяташ ли се за пряко отговорен в този случай? — каза Катлийн, посочвайки Фицдуейн и Боти.

— Пряко отговорен — отвърна Фицдуейн, като повтори думите ѝ — вероятно не. Отговорен, че всичко това се случи като последица от мои действия — вероятно да.

— Не те разбирам напълно — каза Катлийн.

— Преди около три години — каза Фицдуейн — намерих един труп на моя остров. Бих могъл да се обадя в полицията и да не се намесвам. Но вместо това започнах да разследвам какво се бе случило в действителност. Полека-лека открих, че има замесен терорист. Плановите му бяха осуетени и той бе убит.

— Ти ли го уби? — попита Катлийн.

Фицдуейн се поколеба, преди да отговори, после кимна.

— Аз го убих.

— Бил е терорист — каза Катлийн, но не прозвуча много убедено. За нея това беше чужда дума. — Как може да бъдеш винен за това?

— Не става дума за вина, а за отговорност — каза Фицдуейн. — Онова, което направих, беше необходимо и неизбежно. Обаче човекът, когото убих, сигурно е имал приятели. Става въпрос за причина, следствие и последици. Може да съм постъпил правилно, но с това свое действие съм поставил себе си и близките си на прицел.

— Значи смяташ, че си бил застрелян от приятели на този мъртъв терорист?

— Е, ще ми се да мисля, че не съм жертва на някой смахнат — отвърна Фицдуейн. — Не бих искал да ме застрелят без причина.

— Има ли някаква разлика?

— Има разлика, ако искаш да предотвратиш да се случи отново. Не ми се ще да преживея такова нещо за втори път.

Постепенно на Катлийн ѝ стана ясно, че самото ѝ присъствие край Фицдуейн я излагаше на опасност. За миг се опита да си представи какво би било да живееш при постоянна заплаха. Самата мисъл за това беше ужасяваща.

Тя се пресегна и го погали по лицето, а после се наведе и го целуна. Отдръпна се, преди Фицдуейн да може да реагира, и докосна с върха на пръстите устните му.

— Тате! Тате! — извика сънливо гласче. — Къде си?

Фицдуейн се засмя и стисна ръката ѝ.

— Донеси го тук.

Катлийн вдигна Боти и го мушна в леглото на баща му. Нямаше много място в тясното болнично легло, но Фицдуейн го гушна в свивката на лявата си ръка и след секунди Боти отново спеше дълбоко.

Дъблин, Ирландия, 31 януари

Джиро Сасада, чиято визитна картичка твърдеше, че е вицепрезидент на „Ямаока Трейдинг Корпорейшън“, седеше в стаята си в дъблинския хотел „Бъркли Корт“ и си пийваше скоч от минибара.

Първоначалният шок от вестта за изчезването на наказателната група преди четири седмици беше преминал, след като си поспа през нощта. Сега се беше заел да разбере какво се бе случило на хората, както и да установи настоящото състояние на избраната цел. Като всеки японец, Сасада-сан държеше на етиката в работата и неудачите за него представляваха само временни пречки, с които се справяше с още по-голямо настървение.

Планът му включваше използването на една отцепила се от ИРА група — Партия на Ирландската революционна армия или ПИРА, — която дължеше услуга на неговата група Яибо. Тъй като японското участие в нападението срещу Фицдуейн вече със сигурност беше установено, по-удачно беше да се използва местен екип, който няма да се откроява сред тукашното население.

Местонахождението на Фицдуейн беше определено след непрекъснато радиосканиране. Макар и незаконни в Ирландия, радиоскенерите вече се доставяха лесно и можеха да засекат комуникациите на Гарда — ирландската полиция — които по финансови съображения не бяха кодирани.

Рейнджърите имаха собствен бюджет с обезопасени шифровани радио и телефонни мрежи, но не им достигаха хора.

Ето защо работеха с полицията и приемаха нейните слабости. Килмара естествено беше напълно наясно с този недостатък в действията, които беше предприел, но не можеше да промени нищо в рамките на времето, с което разполагаше. Нуждаеше се от допълнителни хора, които полицията му осигуряваше, и трябваше да държи връзка с тях.

ИРА имаше авторитет в обществото по времето, когато Ирландия се бореше за независимостта си от Великобритания. Обаче за двайсет и шест от общо трийсет и двете графства тази цел беше постигната през хиляда деветстотин двайсет и втора година. Следователно по-голямата част от ирландците искаха да си живеят мирно и спокойно, необезпокоявани от въоръжени хора. ИРА мина в нелегалност. Действайки под прикритие, тя се разби на отделни групировки с различни цели и идеологии. Както при мафията, различните банди се биеха за територии. В някои случаи борбата между различните фракции на ИРА беше също толкова ожесточена, както срещу британците.

Хората на ПИРА бяха осъдени на смърт от Временната ИРА заради ексцесии дори според стандартите на тероризма, затова тримата водачи на ПИРА — Пади Макгонигъл, Джим Дейд и Йймън Дуули — се бяха отправили на юг, извън пределите на британската Северна Ирландия и към по-безопасната Ирландска република. За подходяща сума те бяха готови на драго сърце да помогнат на Сасада-сан да изпълни задачата си.

Сасада-сан, който въпреки притежаваните документи всъщност беше старши член на Яибо, беше срещнал ПИРА в Либия. Там беше помогнал при обучението им в лагера „Карлос Маригела“. Това беше задължение за либийците. Те поддържаха голям брой международни терористични групировки, но, от своя страна, изискваха услуги. Също като при всеки друг бизнес.

ПИРА беше смъртоносна групировка. До този момент от кървавата ѝ кариера бяха убити повече от шейсет души в серии от бомбени и огнестрелни нападения в Северна Ирландия, Великобритания и Континентална Европа. Тя със сигурност щеше да се справи с довършването на Фицдуейн.

Сасада-сан си наля още скоч и се зае отново да изучава плановете на болницата, където лежеше Фицдуейн. Човек може да получи повечето неща със силна йена, мислеше си той.

Беше точно така. За пред света Яибо беше напълно независима терористична група. В действителност тя беше задължена на братята Намака, а братята бяха крайно опасни, в случай че желанията им не бъдеха изпълнени.

Токио, Япония, 31 януари

Кей Намака, съосновател и президент на огромната „Намака Корпорейшън“, стоеше, загледан през прозореца на последния етаж на Намака Тауър.

Под него, докдето стигаше погледът му, се простираше Токио — железобетон, стъкло и стомана, разкрасени с неонов светлини. В небето над него спокойно се носеше полицейският хеликоптер, любимата играчка на главния инспектор на Токийското столично управление на полицията. В него следяха на монитори задръстените артерии, които безуспешно се мъчеха да се справят с трафика на града. През тъмното бронирано стъкло бумтенето на ротора и пискливото бръмчене на мотора на прелитания хеликоптер се чуваха едва доловимо.

Намака, макар и с отворени очи, не виждаше и не чуваше нищо. Буден беше, но отново сънуваше онзи сън.

Беше почти полунощ на двацет и втори декември хиляда деветстотин четирийсет и осма година. Нощта беше студена. Седяха пред портите на затвора „Сугамо“ и чакаха да се състои екзекуцията. Портите се охраняваха от въоръжени американски войници с бели каски. Сивите каменни стени на затвора бяха ярко осветени от прожектори. Много електричество се свързваше с окупационните войски. За победените японци всичко — ток, вода, храна, газ, дрехи, квартири — не достигаше. Токио все още лежеше, опустошен от бомбардировачите Б29 на Американските въздушни сили. По-голямата част от населението едва преживяваше.

Съзвезването беше започнало, но беше бавен и мъчителен процес. Управлението беше в ръцете на генерал Дъглас Макартър и двестахилядните предимно американски войски под негово

командване. Императорът се бе отказал от свещените си права. Старата Япония бе мъртва. Новата Япония преживяваше трудно и болезнено раждане и страдаше много.

Висок и мършав, Кей стоеше от едната страна на майка си. От другата беше брат му Фумио — дребен за възрастта си и със сакат десен крак. Преди година го беше блъснал един американски военен джип, който препускаше неконтролиран из лабиринта на токийските улички, и тежката фрактура беше зараснала лошо. Лечение, превръзки, добра храна — всички изисквания за пълно възстановяване — на практика липсваха. Растежът на Фумио беше закърнял и той щеше да остане сериозно осакатен до края на живота си.

Процесът срещу военнопръстъпниците в Токио беше продължил две години и половина. Той се контролираше от единайсет съдии, представящи три-четвърти от населението на света. Един след друг свидетелите говореха за масови убийства, геноцид, умъртвяване или подлагане на гладна смърт на затворници, походи на смъртта, разрушаване на градове, масови изнасилвания, изтезания, екзекуции без съд, биологична война, принудителни медицински експерименти — цял каталог от претъпления срещу човечеството.

Шест генерала и един премиер бяха осъдени на смърт чрез обесване.

Екзекуциите трябваше да се състоят в затвора „Сугамо“ в един часа сутринта на двайсет и трети декември хиляда деветстотин четирийсет и осма година.

Един от осъдените беше генерал Шин Намака, истинският баща на Кей и Фумио. Майка им, Ацуко Судай, беше негова любовница от дълги години. Законният брак на генерала беше уговорен, неуспешен и безплоден. Майка им Ацуко беше истинската му любов и той съвестно и с много обич се грижеше за нея и децата си.

На процеса показанията срещу него доказаха пряката му отговорност за смъртта на повече от сто хиляди каторжници в Китай, а имаше и други претъпления, свързани с медицински експерименти върху затворници.

Но той беше любящ баща. След ареста му светът за Кей се беше сгромолясал. Като първи син той беше по-близък с баща си.

Осъдените се намираха в единични килии в блок 5С на затвора. Всяка килия беше два на два и имаше радиатор, бюро, умивалник и

тоалетна, както и матрак и одеяла на пода. За да се предотвратят самоубийствата, светлините не се гасяха и затворниците бяха под денонощно наблюдение.

Екзекуциите се проведоха съгласно наредбите в американската армия, отнасящи се за такива процедури.

Предварително теглеха всеки един затворник, за да определят подходящото спускане. От опита и грешките през деветнайсети век беше извлечена таблица за най-ефективната дълбочина. Генерал Намака тежеше петдесет и девет килограма и щеше да пада два метра и двайсет и осем сантиметра, когато се отвореше капакът. При твърде дълго падане главата му можеше да се откъсне, а при твърде късо — щеше да се задушава бавно и мъчително. Целта беше да се прекъсне гръбначният му стълб и да умре почти моментално. Тази наука не беше от най-точните.

Последното ядене на осъдените било ориз, накълцана туршия, супа *мизо* и печена на скара риба. Пили *sake*. Прекарали последния си ден в писане на писма и молитви.

Половин час преди официално обявеното време осъдените бяха доведени в постройката за екзекуции. Всеки беше привързан с белезници за двама пазачи.

В средата на залата имаше платформа с тринайсет стъпала. От четирите бесилки върху нея висяха въжета, направени от двусантиметров филипински коноп. Възелът на палача беше намазан с восък. Преди затворникът да изкачи стъпалата, сваляха белезниците му и привързваха ръцете му към тялото с каиши, широки пет сантиметра.

Последното изкачване беше бавно. Отгоре върху платформата овързваха с по-тесни каиши и глезените на затворника. После слагаха примката на шията му с възела точно зад лявото ухо. Пружините на капачите се дърпаха и те се отваряха с трясък, който отекваше в постройката и двора на затвора.

Екзекуциите бяха извършени на две групи.

Генерал Шин Намака беше във втората група. Той влезе в постройката за екзекуции в дванайсет часа и деветнайсет минути. В дванайсет и трийсет и осем военният лекар го обяви за мъртъв.

Всеки труп беше транспортиран до крематориума в Йокохама, поставен в железен ковчег и изгорен. После прахът беше разпръснат на

вятъра. Сънят избледня.

Вместо него се появиха празнота и отчаяние, а после и мрачна решителност да оцелее и никога да не забрави, независимо от цената.

Кей Намака — висок, добре сложен и мускулист в резултат на всекидневните тренировки в дожо, по-млад поне с десет години на външен вид, издаде ужасен, изпълнен с мъка вик. После падна на колене с насълзени очи и се разрида.

Беше сънувал този кошмар безброй пъти оттогава.

Намака Тауър беше издигната на мястото на някогашния затвор „Сугамо“. Целият комплекс, който включваше хотел, аквариум, офиси и голям търговски център, вече не носеше името „Сугамо“. След едно състезание при открити врати беше избрано името „Съншайн Сити“^[2].

Само един прост надпис върху голям речен камък, поставен отвън в градинката, в подножието на Намака Тауър, напомняше за екзекутираните.

Още в самото начало, когато Кей и Фумио Намака започнаха предприемаческа дейност, ръководенето ѝ беше сравнително просто.

Фумио разужнаваше за жертва, а после Кей, който беше по-едър, по-силен, по-бърз и определено по-глупав — но не и тъп, извършваше работата по същество. Системата беше проста и административно непретенциозна. Не се изискваше никаква документация. Отчитането на постъпленията от въоръжени грабежи и други подобни дейности едва ли би могло да се нарече финансово планиране, а управлението на личния състав не включваше друго, освен уговорки между двамата братя.

В това отношение нямаше проблеми. Дватама бяха предани един на друг и съзнаваха болезнено, че нямат към кого другого да се обърнат. Разпределиха ролята си според възрастта и природните си дадености. Кей беше официалният водач, човекът на действието, този, който вземаше решенията. Фумио беше верен заместник и мислител, който бързо, дискретно и по такъв начин, че Кей не го осъзнаваше, казваше на брат си какви решения да взема.

В края на четиридесетте братята Намака бяха двама окъсани улични тарикати и хулигани. Години след това Фумио откри, че все по-често си спомняше тези ранни следвоенни месеци. Те бяха мярката за такъв род постижения. Толкова много от толкова малко. Толкова много

от практически нищо. Тласкаше ги отчаянието. Първите следвоенни години наистина бяха отчайващо време.

Първоначалният им капитал, ясно си спомняше Фумио Намака, беше дошъл от един майор от Императорската армия. Беше краят на януари хиляда деветстотин четиридесет и девета година, месец след екзекуциите. Малкото семейство беше отбягвано от повечето хора заради страха да не си навлекат гнева на окупационните войски. Майката беше сериозно болна. Братята гладуваха и бяха отчаяни. Живееха в една дупка, изкопана от бомба, с покрив от сплескани консервени кутии, хвърлени от американските войници.

Първичните нужди имаха приоритет. Докато преди и по време на войната хората се вълнуваха от такива неща, като стратегия, патриотизъм, обществено положение, възможности за кариера, през четиридесет и девета основната цел беше оцеляването.

Човек вършеше какво ли не, за да изкара деня. Обличаше се в дрипи или изхвърлени дрехи, спеше в руини или на още по-лоши места, ядеше всичко, което ставаше за ядене. Гордостта беше неуместна. Общественото положение беше една смешка. Моралните стандарти и етиката — абстракции.

Човек вършеше нужното и живееше. Спазваше ли някакви принципи — умираше. Ако трябваше — убиваше. След време свикваше и убиваше, защото смъртоносната сила действаше. Тя даваше резултати. Беше ефективна.

В японската Императорска армия процъфтяваше търговия. Двеста хиляди души от окупационните войски искаха сувенири от войната, а няколко милиона ветерани от Императорската армия искаха да ядат. Те се споразумяваха по уличните пазари в Токио и по-специално в Гинза^[3].

Майорът беше от класата на самураите и бе станал член на Генералния щаб на Императорската армия след отлична служба — първо в Манджурия, а по-късно и при нахлуването в Бирма. Второто преживяване му беше коствало лявата ръка над лакътя, но беше удължило редицката с ордени на гърдите му и беше допринесло за издигането му в Щаба, където беше високо ценен. Скоро последваха нови медали. Повишението беше повече от сигурно, но след Хирошима и Нагасаки за пръв път по радиото прозвуча пискливият глас на императора и обяви капитулация.

Майорът беше жив благодарение на медалите, които бе продал един по един. В онзи мразовит януарски ден през четирийсет и девета, останал вече без медали, той беше стигнал до последната си ценност — дългия меч, катана, който се предаваше по наследство в семейството му още от осемнайсети век. Острието беше подписано от Тамаки Кийомаро. Един от телохранителите на Макартър го купи за една частица от истинската му стойност.

Нещо в душата на майора умря, когато го продаде, но нямаше избор. Той и семейството му трябваше да ядат. Бяха разпродали всичко ценно, което имаха. Съпругата му беше изкарала малко храна и малко военновременни пари, като спеше с войници от окупационните войски, но хубостта ѝ беше повехнала, а имаше твърде голяма конкуренция. Те гладуваха. Нямаха друг избор. Майорът трябваше да продаде последната ценност, която имаха.

Купувачът на майорския катана беше състрадателен човек и за стандартите на онова време му плати доста щедро. Продажбата и многото пари привлякоха вниманието на Фумио Намака. Недорасъл и куц, той обикновено беше пренебрегван или отпращан като незначителен и като такъв беше идеален разузнавач.

Братята бяха търсили достойна плячка няколко дни. Щедростта на войника спрямо окаения майор подпомогна техния избор на жертва. Той беше платил не с военновременни пари, които можеха да се използват само на определени места, а със зелени щатски долари — през хиляда деветстотин четиридесет и девета това беше най-стабилната, най-силната и най-желаната валута в целия свят.

Кей Намака беше мършав, но висок за възрастта си. Въпреки глада той беше достатъчно силен и последва майора през задните улички по пътя му за дома. Когато онзи спря да се облекчи на едно безлюдно място, Кей го цапардоса с камък. Майорът падна на земята, а Фумио се приближи с накуцване. Двамата братя се спогледаха, а после Фумио преряза гърлото на изпадналия в безсъзнание мъж със счупено стъкло. Предварително се бяха разбрали да няма свидетели. Бяха продали ножа си, за да купят храна. Счупеното стъкло вършеше същата работа, но по-бавно. И много по-мръсно. Но братята не възразяваха. Вече имаха повече пари, отколкото бяха виж: дали през живота си.

Неочаквано братята Намака имаха не само пари за храна, те имаха капитал. Не беше голям, но беше едно начало. Вече не се интересуваха единствено да оцелеят. Можеха да правят планове. А Фумио, макар сакат и недотам надарен физически като брат си, беше роден да планира. Той беше надарен със стратегически усет, хитрост и талант да манипулира хората. С една дума — беше умен.

Когато се върнаха под своя навес с малко варен ориз и саке, за да празнуват, откриха, че майка им беше умряла.

След десетилетия те се бяха развили в „Намака Корпорейшън“ — една огромна мрежа от преплитащи се компании, чиито интереси обхващаха Япония надлъж и нашир, както и по-голямата част от развития свят и много страни от третия свят.

Оперативна група с водещо значение в „Намака Корпорейшън“ не беше Торишимариякукай — Бордът на директорите — който всъщност се занимаваше с обществения имидж и стратегическите връзки и не беше запознат с подробностите. Планирането и вземането на решения се извършваше от Главното управление или Сому Бу.

Сому Бу беше служило добре на братята Намака. Почти три десетилетия след създаването му той вече се състоеше от Кей и Фумио, както и от шестима подбрани бучос — завеждащи отдели — с неподлежаща на съмнение вяръност.

В типичния корпоративен свят един бучо не би могъл да има статуса на вицепрезидент, но в „Намака Корпорейшън“, очевидно и от съображения за сигурност, се налагаше по-стегната вертикална структура.

Охраняваната, звукоизолирана и оборудвана с електроника заседателна зала на Сому Бу в „Намака Корпорейшън“ определено показваше вкус към лукса.

Осем ръчно изработени административни кресла, тапицирани със светлокафява кожа, бяха разположени около заседателна маса, направена от едно-единствено парче ръчно обработено дърво. На всеки стол имаше релефно щамповано златно изображение на емблемата на корпорацията. Столовете в двата края на масата бяха по-големи и по-

луксозни, с по-меки седалки и по-високи облегалки за ръцете. Стените бяха покрити с коприна. По тях висяха — ярко осветени в стъклени витрини — някои екземпляри от огромната колекция на Кей Намака от древни японски мечове и западни оръжия от същите периоди. Килимът под краката беше дебел и мек.

Шестимата бучо станаха на крака и се поклониха дълбоко при влизането на двамата братя. Поклоните в Япония бяха три вида: неофициален, официален и бавен, дълбок почти до кръста й известен като сайкейрей, който беше за Императора и по-недемократичните шефове на якудза. Поклоните за братята Намака бяха от третия вид. Цялото общество на Япония се градеше върху уважението към ранговете, а братята не бяха известни като демократи по отношение на дисциплината.

Кей влезе в залата през специално тапицираните двойни врати, които водеха направо в разкошно обзаведения кабинет, ползван едновременно и от двамата братя.

Фумио го следваше на нужната дистанция, като се подпираше с бастун. Годините не бяха така милостиви към него, както към брат му. Косата му беше напълно посребрена и той лесно можеше да бъде взет за човек, прехвърлил шейсетте. Но това му придаваше тежест и достойнство, които съвсем не бяха за пренебрегване.

Кей седна пръв, а Фумио — няколко секунди след него. Сега вече всички бучо заеха местата си. Кей спазва традицията и призова присъстващите за внимание, после погледна към Фумио. По-младият брат ръководеше събранието, но винаги показваше почитителното си отношение към президента. Това беше първото официално заседание след убийството *куромаку*. Кей беше на тайни разговори в Северна Корея по време на събитието и съвсем скоро се беше завърнал оттам.

— Първата точка — каза Фумио — е свързана със смъртта на Ходама-сенсей. Тя означава, че сме загубили най-влиятелния си приятел. Маниерът на убийството дава повод за загриженост. — Той се изправи и наведе мълчаливо глава, а всички останали последваха примера му.

След няколко минути Фумио седна. Споменаването на Ходама беше достатъчно, за да привлече вниманието на всички. Сенсей беше задкулисната опора на братята Намака, която им беше осигурявала спокойствие в отношенията с властите и конкуренцията през

последните три десетилетия. Неговата ненавременна смърт беше истинска катастрофа.

Куромаку беше неподражаем закрилник, но ревностно пазеше властта и влиянието си и сега нямаше изявен кандидат, който да го замести. Въпреки напредналата си възраст, той не беше избрал свой заместник. Именно заради възрастта и чувствителността му братята Намака не бяха повдигали този въпрос.

Положението на братята Намака беше като на двама души в здрава лодка в гъмжащо от акули море, а Ходама представляваше безопасността на лодката. Сега бяха произволно лишени от лодката и безцеремонно блъснати във враждебните води да плуват сред акулите. Щеше да им трябва известно време за приспособяване.

Освен това стоеше въпросът и за методологията на убийците на Ходама. Кой беше следващият за тенджерата? Убийците бяха експедитивни и брутални и не се бяха смутили от общественото положение на жертвата. Това беше доста обезпокоително.

— Ще бъде много полезно за корпорацията — каза Кей пред събранието, — ако можете да изложите мислите си във връзка с новата ситуация след смъртта на Ходама-сенсей.

Събраните бучо заклатиха утвърдително глави. Те чудесно знаеха какво точно искаше от тях президентът. Той говореше за подробен доклад и предложения за справяне с последиците от аферата „Ходама“. Процедурата беше известна като *ринги сейдо*. Ставаше дума за разпространяването на едно писмено предложение, което щеше да бъде подписано от събралия се екип, но само след дълго неофициално и задкулисно обсъждане, познато като *немаваши*, буквално: „завързване на корените“.

Системата *ринги сейдо* беше бавна и бюрократична. В „Намака Корпорейшън“ и по-специално в Главното управление тя беше превърната в истинско изкуство.

— Следваща точка — каза Кей.

Беше облечен в шит по поръчка тъмносин костюм на ситно райе и риза от ръчно тъкана коприна. Вратовръзката му беше униформена. Косата му, макар и прошарена на места, беше все така буйна и той я носеше сресана назад. Имаше високо чело, прав нос и строги правилни черти. Всеки сантиметър от него излъчваше силата и достойнството на президент на Главното управление. Фумио много се гордеше с него.

— Нашето задължение в Ирландия, Кайчо-сан — обърна се Фумио с дължимото уважение. Насаме наричаше брат си на малко име. На обществени места винаги се спазваха формалностите. Имаше не по-малко от седем начина да се обърнеш към хора с различно положение и ранг. Това беше една област, в която чужденците — дори да говореха японски, което беше рядко явление — обикновено се предаваха. Е, какво друго да очаква човек? Никой *гайджин* не би могъл наистина да разбира японски.

Вицепрезидентът на Главното управление — Тоширо Китано, се окашля. Беше дребен и прилежен на вид човечец с оредяваща коса, приближаващ шейсетте. Напомняше на свещеник или монах. Имаше някакво аскетично, духовно излъчване. То не беше съвсем измамно, тъй като беше майстор по бойни изкуства — област, в която духовното съвършенство се смяташе за не по-малко важно от физическото.

Отговорността на Китано в групата беше безопасността. Съгласно характера на културата на Намака, тя беше свързана не толкова с обикновената индустриална безопасност, колкото с прякото прилагане на сила срещу онези, които се противопоставяха на желанията на братята. Китано беше насилник и убиец и беше с Кей и Фумио от самото начало. Напоследък той рядко изпълняваше поръченията лично. Сега беше в администрацията и според Фумио беше направил прехода доста добре. Личният му практически опит и организационният му талант го правеха безценен човек.

Опитни убийци с администраторски качества, нужни в корпоративното обкръжение, не се намираха така лесно.

— Китано-сенсей? — почтително каза Кей. Макар Китано да беше служител с по-малко стаж в „Намака Корпорейшън“, майсторът беше негов наставник и треньор в областта на бойните изкуства и като такъв се радваше на неговото уважение.

— Преди няколко години имахме работа с един терорист, *гайджин*, известен като Палача — каза Китано. — Той имаше много имена и никога не открихме истинския му произход. Но го използвахме при изпълнение на няколко задачи. Сътрудничеството ни беше успешно.

— Той се свърза с нас, доколкото си спомням — каза Кей, но не добави, че това беше сериозен пропуск в осигуряване безопасността. Не беше уместно да zlepоставя Китано пред равните нему по ранг.

Така или иначе, след като се беше оправил от първоначалния шок, сенсей се беше справил със ситуацията изключително добре.

— Той имаше много връзки — каза Китано. — Докладваха му няколко доказано отделни групи от различни страни. Някои от хората му бяха на обучение с някои от нашите в Средния изток. Това доведе до опита му да проникне в нашата организация и да разбере повече за нас. За щастие успяхме да блокираме това инфилтриране, но не преди да беше успял да разбере повече от позволеното. Положението беше сложно. Единственото разрешение на проблема беше сътрудничеството. Неговите хора не бяха известни в някои места, а нашите — в други. Като използвахме това, успяхме да изпълним с чест доста поръчения.

Около масата се чуха одобрителни възгласи. Всички бучо съзнаваха, че темата беше трудна за Китано и гледаха да покажат своята подкрепа. Хармонията в групата — *ва* — беше много важна.

— Спомням си — каза Кей. — Разрешението на проблема беше отлично, сенсей.

Китано се поклони леко в знак на признателност. Всъщност цялата работа беше безкрайно сериозна. Той никога не успя да идентифицира онзи гайджин, докато чужденецът проникна в цялата организация на Намака и тяхното въоръжение за пряко действие. Съвместните им операции бяха успешни, но всички те бяха планирани от Палача и изпълнени съгласно неговите условия. После съдбата се беше намесила. Точно когато шефът по безопасността вече не знаеше какво да прави, Палача изчезна. Впоследствие научиха, че е бил убит. Това беше най-радостната новина за цялото десетилетие, ако питаха Китано.

За жалост смъртта на Палача не сложи край на проблемите. Терористът обичаше игричките и имаше извратено чувство за хумор. Беше оставил молба под формата на видеокасета, изпратена само на Китано. Ако го заловяха, трябваше да го освободи. Ако го убиеха, трябваше да бъде откъснен. Ако молбата му не беше уважена, щеше да последва едно предупреждение, а после подробната информация, която притежаваше за „Намака Корпорейшън“, щеше да попадне в ръцете на властите и щеше да има други неприятни последици. Преди всичко шефът по безопасността щеше да бъде опозорен пред своите колеги и самите братя. Те знаеха, за молбата, но Китано не им беше

казал за заплахата. Можеха да решат, че вината си е негова, тъй като той беше отговорен за проникването на чужденеца. Китано потръпна, като си помисли за наказанието. Не, трябваше да се погрижи за това сам.

— Този гайджин беше убит преди три години — каза Фумио. Той имаше по-сериозни въпроси и затова беше по-прямо, отколкото беше обичайно при официална дискусия. — Малко съм озадачен защо въпросът за това задължение се повдига сега.

— Беше дребна работа, недостойна за вниманието на нашето Главно управление. Времето минаваше, а беше трудно да се установи кой е отговорен за смъртта на Палача. После възникна въпросът как да намерим подходящ екип да свърши работата. А и тя не беше спешна. Беше препратена към Яибо. Определеният от тях екип беше задържан от силите на сигурността за известно време. Всичко това доведе до закъснението. Ако беше нещо от първостепенна важност, разбира се, щяхме да действаме по-рано.

Кей искаше да преминат към други неща. Шефът по безопасността беше достатъчно опитен. Една рутинна операция на десет хиляди километра не би трябвало да отнема времето на събранието. Делегирането имаше за цел някой друг да свърши работата, докато ти си гледаш по-важните дела. Но все пак Кей се поколеба. Китано сам беше включил тази точка в дневния ред.

Кей го погледна.

— Има нещо, което искате да ни кажете, Китано-сенсей?

— Покушението беше извършено по план, но не беше съвсем успешно. Изглежда, нашият екип е бил избит. Набелязаният човек е бил само тежко ранен. Жалко, че не сме имали пълен успех.

Около масата се долови известно чувство на облекчение. Загубата на екипа от терористи беше нещо, за което трябваше да знаят, но не беше нещо, за което трябваше да се тревожат. Имаше постоянен приток на млади мъже, които искаха да се докажат в действие. Жертвите на бойното поле бяха нещо неизбежно в наше време, като се имаха предвид постоянно усъвършенстващите се умения на антитерористичните подразделения, но все пак превишаваха нормалния за естеството на работата брой. Безкрайно по-добре беше екипът да загине, отколкото да бъде заловен. Мъртвите не представляваха обект за разпит.

— Благодарим ви, че ни докладвахте, Китано-сан — каза Кей, — но ние сме убедени, че ще намерите задоволително разрешение на този проблем.

Китано благодари за доверието.

— Какво е името на набеязания обект, сенсей? — попита Фумио. — От значение ли е за нас?

— Жертвата е ирландец на име Хюго Фицдугейн, Намака-сан. Той не е от особена важност. Това е просто въпрос на *гири*. Предприети са по-нататъшни действия.

— Следваща точка от дневния ред — каза председателят на събранието.

[1] Въже за удушване. — Б.пр. ↑

[2] Град на слънцето. — Б.пр. ↑

[3] Търговска улица и увеселителен район в центъра на Токио. — Б.пр. ↑

8.

Районна болница в Конимара, 1 февруари

Килмара огледа болничната стая.

Фицдуейн седеше изправено до леглото си. Бинтованите му гърди бяха скрити под тениска и той за пръв път не изглеждаше като пациент. Беше бледен и отслабнал, но все пак имаше малко руменина по страните му, а очите му бяха живи и проникателни. Отпред върху тениската имаше картина на няколко скункса и беше отпечатана думата „Съоръжения-трепачи!“

Фицдуейн забеляза погледа му.

— Изпрати я Мечката — каза той.

Килмара се ухили.

— Като говорим за него, как е той?

Сержантът от полицията Хайни Рауфман, Мечката, беше огромен и тежичък полицаи от Берн с мустаци като на морж, груби маниери и слабост към едрото оръжие, с което се справяше — като много швейцарци — изключително добре. Двамата с Фицдуейн бяха станали доста близки по време на преследването на Палача в Берн и се бяха били заедно, когато замъкът на Фицдуейн беше под обсада. Впоследствие Мечката, който беше вдовец, се ожени повторно. Фицдуейн му стана кум.

Фицдуейн се усмихна.

— Все още се води към Бернската криминална полиция, но има някаква любовна връзка с швейцарските федерални власти. Вече не се занимава с обичайната за ченге работа. Не му и плащат, както обичайно. Заел се е с антитерористична дейност и други подобни екзотични занимания.

Килмара не беше изненадан. Мечката беше от хората, които лесно би могъл да определиш като стабилен уличен полицаи, стигнал върха в кариерата си. Но външният вид лъжеше, макар и в изгодна насока, както беше в неговия случай. Мечката имаше остър ум. Нищо чудно, че най-после беше влязъл в действие.

Но запомнете — понякога търпението му се изчерпваше. Когато Фицдуейн срещна за пръв път Мечката, детективът беше в немилост, защото беше натупал немски дипломат, попрекалил на някакъв прием. Като столица на Швейцария, Берн беше пълен с дипломати, които нямаха друга работа, освен да пият и прелюбодействат, както и да гледат мечките. Всички дипломатически операции се извършваха в Женева, а финансовите — в Цюрих.

Килмара се сети за усмивката на Фицдуейн. Той продължаваше да се усмихва — явно очакваше нещо.

— Да не забравям нещо? — учтиво попита Килмара.

— Трябва ми разрешително за носене на оръжие — каза Фицдуейн.

— Имаш го, макар че не знам липсата на такова да те е притеснявала някога.

Огромната оръжейна колекция в замъка на Фицдуейн не беше съобразена с ирландските закони.

— Едно доста голямо разрешително — продължи Фицдуейн — или по-добре да кажа разрешително за едно доста голямо оръжие.

Килмара вдигна вежди, когато му просветна какво има предвид Фицдуейн.

— За един доста голям човек.

— Днес умът ти е като бръснач — пошегува се Фицдуейн. — Швейцарците може би смятат, че ми трябва някаква охрана, затова ми заемат Мечката.

— По-скоро надушват кръв и предпочитат купчината трупове да са в тази юрисдикция, а не в тяхната. Не бих могъл да ги виня — Килмара се изправи и започна да разглежда барчето, което Фицдуейн беше поискал да донесат за жадните му посетители. Колекцията от бутилки беше скромна. В долната част бяха вградени малък хладилник и машина за лед. — Мисля, че това ми е познато. Искаш ли едно?

— Още не — каза Фицдуейн.

Той изчака, докато Килмара си приготви едно голямо ирландско уиски. Генералът отпи от него с нескрито задоволство и отново седна на мястото си.

— Казаха ми, че алкохолът не върви при раняване — продължи Фицдуейн. — Пия газирана вода, но не съм сигурен докога ще издържа.

Килмара изглеждаше потресен от това въздържателско изказване. Той си наля ново питие. Нямаше нищо по-добро от ирландското уиски, въпреки че основните ирландски спиртни фабрики вече бяха френска собственост.

Той погледна Фицдуейн, после махна към няколкосантиметровата купчина с папки върху нощното му шкафче.

— Прочете ли тези неща, Хюго?

— Най-последно — каза той с гримаса на нетърпение. — Докторите доскоро не ми позволяваха нищо по-тревожно от Бъгс Бъни.

— Бих искал да имам твоето виждане по въпроса — на лично засегнат. Само раняването може най-добре да затегне нечий фокус.

Фицдуейн се усмихна леко в отговор.

— Много смешно — каза той и погледна в един жълт бележник. — Нека започна с едно резюме. Има доста неща тук.

— Прескочи резюмето — каза Килмара.

— Самото нападение е било извършено от трима членове на японска терористична група, наречена Яибо или „Острието“. Биха минали за някой обикновени екстремисти, ако не беше редовно проявяваното от тях ожесточение и ефективността им. Докато дейността на повечето терористични групи в деветдесет и пет процента е само на приказки, Яибо набляга на действието. Тайната на успеха им, изглежда, се крие във водача — една много умна дама на трийсет и пет години на име Рейко Ошима. Мотивът на Яибо — продължи Фицдуейн — изглеждаше ясен отначало. Открита беше пряка връзка между Яибо и групата на Палача. И за да звучи по-интимно, изглежда, Рейко Ошима и Палача са били любовници за известно време, въпреки че едва ли са били верни един на друг.

— Дотук добре — каза Килмара. — И макар неколцина от нас да бяха замесени в смъртта на Палача, Яибо са избрали теб, защото ти беше крайният извършител. По дяволите, убил си любовника на водачката им със собствените си ръце. Това не е само бизнес. Тя наистина не те обича.

Фицдуейн отпи малко вода.

— Е, всичко изглеждаше много просто, докато не продължих да чета. Изведнъж ясното като написано за учебник терористично отмъщение стана много заплетена история. Оказва се, че Яибо може би не е свободната група от кръвожадни терористи, каквато биха искали

да приемем, че е. Откриваме, че Яибо е била замесена в серия убийства, от които, изглежда, се е облагодетелствала една бързо издигаща се японска група, известна като „Намака Корпорейшън“. Твоите американски приятели в Токио свързват Палача с хората на Намака. Така че имаме някаква наглед почтена японска *кейрецу*, която използва група терористи за мръсната работа. По-нататък се намеква, че нападението е поръчано от братята Намака, а не е идея на Яибо. Било, би могло да се каже, корпоративно решение.

— Това е само предположение — каза Килмара. Фицдуейн вдигна рамене.

— Може връзката между Яибо и Намака да не се докаже в съда, но на мен това ми стига. Съгласен съм с теб по отношение поръчката за убийството. Може да са Намака, но също толкова възможно е да е инициатива от по-ниско ниво в Яибо.

— Имаш ли мнение? — попита Килмара.

— Още не — отвърна Фицдуейн. — Няма солидни доказателствата нито за едното, нито за другото. Но онова, което ме озадачава, е ориентацията на повечето от тези неща срещу Намака. На пръв поглед Яибо е логическият кандидат, но въпреки това основната мисъл в тези доклади е, че братята Намака трябва да бъдат изобличени. По дяволите, Намака е почти толкова голяма, колкото Сони. Тежка задача.

Килмара разклати леда в чашата си.

— Основните обвинения срещу Намака идват от операцията на Лангли в Токио. Може би ще ти е интересно да узнаеш, че тя временно се ръководи от неприятния Шванберг.

Фицдуейн изглеждаше объркан.

— Да се върнем почти двацет години назад, когато ти препускаше из Южен Виетнам с камера и се опитваше да намериш смъртта си и да излезеш на първа страница в „Таим“.

— А Шванберг пресилваше отчетите по програмата „Феникс“. Не всички убити бяха виетнамски комунисти. Мислех, че ЦРУ го е изхвърлило. Беше неприятен човек.

— Той имаше връзки, а безскрупулни хора като Шванберг знаят как да се възползват. Работи в Гърция по време на режима на Полковниците^[1] и после малко в Чили, след това го изпратиха в Япония като стар азиатски кадър. Останалото е история. ЦРУ има

много добри хора, но боклукът излиза на повърхността и невинаги бива изгребван.

Фицдуейн потърка брадичката си. Изведнъж доби много уморен вид. Приятелят му очевидно се оправяше, но имаше още много да се желае, мислено отбеляза Килмара.

— Значи Шванберг е взел на мушка братята Намака по някаква причина. А ние докъде стигаме тогава?

— До това, че ти трябва да си починеш, а аз да поразуча още нещо с момчетата. Помни, че Шванберг може да си има нещо наум за Намака, но това не означава, че не е прав.

— Наблюдавай Шванберг — каза Фицдуейн. — Не съм забравил как отрязва езика на едно момиче, което заподозря като виетнамски комунист. То беше само на тринайсет години. Този човек е опасен.

Килмара се изправи и довърши уискито си.

— Поспи малко, Хюго. Не се пресилвай. Трябваш ни в добра форма.

Фицдуейн се усмихна. Влудяваше го мисълта колко малко жизнени сили имаше. Но поне се възвръщаха лека-полека. Той затвори очи и след няколко секунди заспа.

Западна Ирландия, 1 февруари

Като изключим някои специализирани разузнавателни подразделения, Националната полиция на Република Ирландия, Гарда Сиочана — буквално преведено: Пазачи на мира — е невъоръжена. На много хора, които не са добре запознати, полицаите правят впечатление на приятни, но някак традиционни и без да го изтъкваме чак толкова — бавни.

От друга страна, много от тях идват от селата и имат собствен подход при вършенето на работата. Първо в списъка е осведомяването кой кой е и кое какво е на тяхната територия.

Това невинаги е така лесно в градовете. В селска Ирландия, особено извън туристическия сезон, всеки чужденец е забелязан и наблюдаван от някого. И рано или късно — ако сержантът си върши добре работата и знае как да работи със, а не против местното население — тази информация стига до местната полицейска служба.

В случай на северноирландски акцент, който е доста отличителен за всеки жител на републиката, информацията си намира път до полицаите дори още по-бързо. Има, разбира се, някоя и друга групичка симпатизанти — по-малко от един процент от населението, ако може да се вярва на избирателните списъци — но в района на болницата в Конимара такива липсваха.

Рутинните радиовръзки бяха некодирани. Към докладите на разузнаването се отнасяха по-внимателно и ги получаваха със секретен факс в Щаба на полицията в Дъблин, а оттам ги препращаха до бюрото на генерал Шейн Килмара, командващ ирландските антитерористи — рейнджърите.

Случи се така, че Килмара не беше там, когато пристигна съобщение от разузнаването. Беше в Западна Ирландия.

Бащата на Катлийн, Ноел Флеминг, дълги години беше преуспяващ строител в Дъблин, преди да се оттегли в Западна Ирландия по време на една от честите икономически кризи. В свободното си време той имаше слабостта да рисува, а светлината и пейзажите в Западна Ирландия представляваха едно безкрайно предизвикателство. Жена му Мери беше от този край и обичаше конете, така че двамата живееха весело и приятно. Построиха си голямо бунгало на десетина километра от града и когато бракът на Катлийн се разпадна, беше съвсем естествено тя да поживее при тях за известно време. Беше единственото им дете. Районната болница беше наблизо и тя подаде молба за работа там и беше одобрена.

Катлийн се бе омъжила за адвокат в Дъблин. Той беше млад и амбициозен и не искаше деца. Тя бе продължила да работи, затова когато стана ясно, че бракът не върви, беше сравнително лесно да бъде разтрогнат.

Катлийн напусна Дъблин без съжаление. Градът имаше своите преимущества, но ѝ се струваше, че постепенно изгубваше човешките стойности, които правеха Ирландия по-особена, без в замяна на това да печели достойни материални придобивки. Открила беше, че приятелите на мъжа ѝ — предимно адвокати, счетоводители и банкери — бяха тесногръди кариеристи и материалисти. Липсваше им размах и широта на възгледите.

Тя не беше почитател на посоката, в която се развиваше съвременна Ирландия. Страната беше с най-малка обществена

мобилност в Европа. Всеки ден в работата си наблюдаваше сблъсъци с несправедливите структури. Ако си роден без привилегии, шансовете ти са да си умреш такъв. Някакъв богат и властен елит пазеше статуквото. Мнозинството живееше на границата на мизерията. Една пета от населението беше без работа. Емиграцията беше нещо нормално за повечето млади. И това е плод на нашата независимост, мислеше си тя. За това се борихме. За това умряха толкова много хора.

За Катлийн най-хубавото на Ирландия обаче беше нейната земя. Нейната красота и качества не се срещаха другаде по света. А най-красива беше Западна Ирландия. Там беше като в магия. Въпросът не беше само в това как изглежда земята, а как я чувства човек. Там беше място на духа, романтиката, тъгата. Това беше земя на тайнственото, на герои от миналото, на велики дела и трагедии. Това беше земя, която се докосваше до душата ти.

След нощната смяна тя подкара малкия си форд фиеста по тясното провинциално шосе към бунгалото на родителите си, като си мислеше за Фицдуейн. Макар охраната да не допускаше по-голямата част от персонала при него, той беше тема на разговор в болницата. Понякога се случваше да лекуват охраняван престъпник или душевноболен, но за пръв път виждаха жертва на нападение да бъде пазена за нейно добро. Освен това охраната не се състоеше, както обикновено, от един отегчен и невъоръжен полицаи, който прекарва времето си в безкрайно пиене на чай. В този случай имаше полицаи наоколо, но имаше и въоръжени рейнджъри, които носеха оръжие, каквото не беше виждала досега.

Беше доста страшно, но и вълнуващо. Би изглеждало направо нереално, ако не беше грозното доказателство, което представляваха раните на Фицдуейн. Ужасяващо беше колко много поражения могат да нанесат две малки парченца метал.

Тя взе завоя и натисна спирачки, като видя, че стадо говеда е блокирало пътя по-нататък, после спря напълно. Един фермер следваше стадото с кучето си. Караха кравите от ограденото с каменна стена пасище към двора, където ги дояха, на осемстотин метра нагоре по пътя. Докато не стигнеха там, шосето щеше да бъде затворено. Възможно беше да се мине изотзад, но кравите щяха да се разтревожат, а бяха натежали от мляко.

Въздухът беше много влажен, но слънцето бе проникнало през него и малки водни капчици блестяха по паяжините в живия плет. Отляво имаше езеро, а в далечината синееха очертанията на планината. Хълмовете отдясно бяха доста по-близо. Малките каменисти пасища постепенно отстъпваха пред мочурището и пирена, пред покритите с лишеи скали. По-нависоко пасяха овце. Над главата ѝ кръжеше керкenez.

Трагедията на Ирландия, мислеше си Катлийн, се състои в това, че при всичката тази красота в скута ни не можем да намерим начин да си изкарваме прехраната тук. Ирландците се справяха добре в чужбина. Предполагаше се, че има около четирийсет милиона американци с ирландски произход. Във Великобритания имаше повече първо и второ поколение ирландци, отколкото в Ирландия. Междувременно у дома липсата на идеи, корупцията, завистта, несъответстващата образователна система, огромните данъци, лошите комуникации и направо казано — слабото правителство, объркваха напълно възможностите на поколение след поколение ирландски мъже и жени.

Спомни си цитата от Джеймс Джойс: „Ирландия е стара свиня, която изяжда собственото си прасило.“ Според нейния опит и наблюдения той важеше в пълна сила.

Мислите ѝ се върнаха към Фицдуейн.

Той я привличаше повече от всеки друг мъж, когото бе срещала досега. За разлика от повечето ирландци от тяхното поколение, родителите ѝ бяха толерантни и просветени. В сексуално отношение тя имаше опит и беше спала с неколцина мъже, преди да се омъжи. Беше срещала и други мъже, които да я привличат физически.

Различното у Фицдуейн беше, че той съчетаваше силно физическо присъствие и сексапил с буден интелект и поглед върху живота, който ѝ се струваше примамливо стимулиращ. Този човек не се побираше в рамките на обичая и опита, които изкривяваха толкова много неща в ирландското общество. Имаше открит и търсец ум и не даваше пет пари за разни условности.

Въпреки своята репутация на разговорливи и приятелски настроени хора, ирландците обичайно говореха онова, което човек би искал да чуе, а не истината. В тази връзка тяхната любезност беше по-скоро повърхностна патина, отколкото проява на отношение,

основаващо се на взаимно разбиране. Напротив, макар че избираше време и начин, които не предполагат обида, Фицдуейн обикновено беше пряк и говореше по същество. Той не беше сладкодумен или духовит по онзи повърхностен начин, който, изглежда, имаше голям успех в ирландските кръчми. Беше мил и забавен и дяволски интересен.

Катлийн го желаше, но съвсем не беше сигурна, че ще го има. Все пак съществуваха малък шанс, а това само по себе си беше забавно. Нощната смяна не беше такава преди.

Последната крава пред нея вдигна опашка и остави един от не съвсем атрактивните аспекти на селския живот на шосето. Да си миеш колата в провинцията беше безсмислено занимание.

Катлийн даде газ и се плъзна през няколко кравешки купчинки, а фермерът ѝ махна с ръка, докато затваряше портите. Тя небрежно отвърна на поздрава. В тази част на света всеки поздравяваше всеки, което беше доста приятно, но не съвсем благоприятно за безопасността на движението по пътищата.

Някаква бяла кола, „Воксхол Кавълиър“, я беше застигнала, докато чакаше кравите. Забеляза случайно, че в нея имаше двама, не — трима мъже и не изглеждаше да е местна. Тя се движеше след нея останалите три километра до самотното бунгало на родителите ѝ и когато Катлийн зави по сенчестата алея, колата отново я последва.

Катлийн паркира и излезе. Долови миризма на дим. Сигурно майка ѝ приготвяше закуската вътре. Чувстваше се уморена, но беше много приятно да побъбри с родителите си на чаша чай, преди да отиде да поспи.

Тя тръгна към кавълиъра. Пътищата не бяха добре обозначени и вероятно това отново бяха изгубили се хора. Мрежата от второкласни пътища беше доста объркваща.

Като наближи колата, двете предни врати се отвориха и от нея излязоха двама мъже. Шофьорът имаше къдрава червеникава коса и приятно лице. Той се усмихваше. Пъхна ръка в джоба на палтото си, а когато отново я извади, държеше автоматичен пистолет.

Катлийн шокирана погледна оръжието и почувства, че я обзема ужасен страх. Тъкмо да изпищи, когато усмихнатият мъж я ритна много силно в корема. После грубо я принуди да се изправи и отново я удари през лицето.

— Да влезем вътре, Катлийн. Искам да си поговорим малко с родителите ти.

Килмара не гледаше с добро око на използването на такива редки и скъпо струващи ресурси като неговите елитни рейнджъри за нещо толкова земно като охранителни дежурства. Той обичаше да поеме сам инициативата. Смяташе, че тези статични дежурства изхабяват напразно неговите обучени момчета. Един рейнджър на пост представляваше само още една мишена и имаше ограничена възможност да използва уникалните си умения. Изчакването на събитията оставяше на терористите свободата да нападат когато и където си пожелаят и да имат местно огнево превъзходство дори когато в национални мащаби бяха многократно по-слаби.

Трябваше само да погледне през границата в Северна Ирландия, за да види доказателства за правотата си. Там няколкостотин активисти на ИРА разиграваха трийсет хиляди британски войници и въоръжена полиция, които се съсипваха от работа, и въпреки всичко убийствата продължаваха.

За да осигури безопасността на Фицдуейн, Килмара беше готов да направи изключение. Официалното оправдание беше, че Фицдуейн бе рейнджър от запаса — имаше чин полковник — и следователно се грижеха за един от своите хора. Всъщност нещата опираха до приятелство и дълги години, прекарани заедно. Килмара не обичаше да вижда приятелите си застреляни. През дългата му и бурна военна кариера това се беше случвало повече от няколко пъти, затова още повече ценеше близките, които му бяха останали.

Охраната на Фицдуейн беше поверена на шестима рейнджъри. За да има възможност за смени, двама бяха на пост, двама чакаха в готовност и двама почиваха. За безопасността на района се грижеха един цивилен и въоръжен детектив под прозореца на Фицдуейн и още един на приемното гише в болницата, който наблюдаваше на монитор предното стълбище и асансьора.

Вътрешната безопасност включваше една контролна зона в частното отделение, където беше настанен Фицдуейн. Два чифта специално инсталирани врати запечатваха коридора. Правилото беше да не се отварят едновременно и двете. Проверяваха посетителите

първо пред едната врата, която се затваряше след тях, после отново в контролната зона, преди да ги пуснат през втората врата. В контролната зона имаше и метален детектор. Персоналът, който имаше право на достъп, беше със специални пропуски и знаеше ежедневно променяната парола. Снимките им се проверяваха от вътрешната охрана, но тя вече познаваше по физиономия всички редовни посетители.

В следващия след контролната зона коридор имаше шест частни стаи. Отначало бяха заети четири от тях, но след епична битка с болничните власти Килмара успя да ги освободи още след първата седмица. Сега една стая се заемаше от Фицдуейн, друга се използваше за спане от рейнджърите след смяна, а трета беше превърната в подвижна столова. Останалите три бяха свободни.

Всичко изглеждаше разумно организирано и полицията беше доволна, но цялата обстановка изнервяше Килмара. Може и да беше достатъчно, за да се държи един обикновен убиец настрана, но заплахата от терористи беше от съвсем друга величина. Те имаха достъп до войскови оръжия. Използваха гранати, експлозиви, реактивни гранатомети. Знаеше се, че работят с хеликоптери, микрохолограми, както и други машинарии за посветени. Често бяха тактически обучавани за нападения.

При една внезапна терористична атака, придружена от съответния стрелкови огън, на защитниците щеше да им бъде много трудно. Само една ракета в прозореца на Фицдуейн щеше да му е достатъчна. Естествено бяха поставили куршумоустойчиво стъкло, но един реактивен бронебоен снаряд с нарязани за въртеливо движение щеше да мине през него като през масло. Тези снаряди бяха предназначени за стрелба по танкове, но за нещастие се намираха в Ирландия. Кадафи беше доставил няколко кораба с пушки, експлозиви, тежки картечници и реактивни гранатомети за ИРА. Дори им беше подхвърлил няколко ръчни противосамолетни ракети. Имаше скривалища на оръжие из цялата страна. Много от тях бяха открити, но и много не бяха.

Килмара се опитваше да се успокоява с мисълта, че през по-голямата част от времето нищо не се случваше. Отправят се много заплахи, но малко от тях се изпълняват. Повечето потенциални жертви умират в леглата си от старост и добър живот. Такива мисли

изглеждаха съвсем логични, докато не ги приложеше за Фицдуейн. Тогава инстинктите му пищяха. Този човек беше истински магнит за неприятности.

През втората седмица от престоя на Фицдуейн в болницата, когато основните предохранителни мерки бяха взети, а самият той вече беше излязъл от интензивното отделение, Килмара беше докладвал за проблема в Щаба на рейнджърите в Дъблин. Там сценарият беше оценяван от два екипа. Единият работеше върху задачата как да се преодолее охраната и да се убие Фицдуейн, а вторият разглеждаше новите и старите терористки методологии и новите и старите антитерористични защитни техники.

Бяха направени съответните изводи и ситуацията беше разиграна няколко пъти. Крайните заключения бяха подтикнали Килмара към още няколко мерки за безопасност. Най-много от всичко му се искаше да премести Фицдуейн, но за това трябваше да почака още няколко седмици. Той се възстановяваше, но се нуждаеше — абсолютно задължително — от специализирани болнични грижи. На фона на това твърдение вероятността от нов опит за убийство беше минимален риск. Поне така казваше компютърът.

Килмара погледна екрана, когато на него се появиха изводите. Спомни си една игра, която играеше с приятелките си като младеж. Късаше листенцата на някоя маргаритка едно по едно. „Обича ме, не ме обича; обича ме, не ме обича.“ Последното решаваше проблема.

— Не вярвам на компютрите повече, отколкото на маргаритките едно време — каза той на екрана. Курсорът му намигна в отговор. — Нищо лично — добави Килмара.

Първият извод от разиграната атака на рейнджърите беше, че най-уязвимата точка в болницата не бяха взетите охранителни мерки, а хората.

— Между теб и мен и тези четири стени — каза Килмара на екрана — не ми беше нужен компютър, за да ми каже това — той потри сивата си брада. — Животът по навик ни учи на този урок.

Компютърът продължи да му намига. Той обичаше тези машини и те бяха дяволски полезни, но понякога му лазеха по нервите.

Натисна бутона за изключване и с известно задоволство погледа кратката смърт на монитора.

Те отвориха вратата с ключа на Катлийн и после я забутаха пред себе си по коридора.

Родителите ѝ бяха в голямата кухня отзад. Майка ѝ бъркаше овесена каша на печката, а баща ѝ седеше на масата и четеше вчерашния брой на „Айриш Таймс“. По радиото течеше шоуто на Пат Кени.

Кухнята беше остъклена от двете страни и нямаше щори. Единият нападател веднага се запъти да дърпа пердетата, но водачът, дето се беше усмихнал, поклати глава:

— Не изглежда естествено. Вкарай ги в предната стая.

Той блъсна Катлийн и сграбчи майка ѝ. Тя беше продължила да бърка кашата, сякаш не възприемаше това, което ставаше. Тенджерата падна с трясък на пода. Третият мъж влезе в стаята и издърпа стола изпод бащата на Катлийн, а после къде с бутане, къде с ритане го изкара навън.

В Ирландия животът в един селски дом се върти около кухнята. Предната стая се пази за посетители и специални случаи и затова обикновено отоплението там е изключено и помещението изглежда необитавано. Всекидневната на семейство Флеминг беше доста типична в това отношение. Стаята беше хладна, а венецианските щори — пуснати наполовина. На полицата над камината имаше фотографии, а огънят беше накладен, но не беше запален. На една ниска масичка имаше напитки за гости. Мебелировката се състоеше от един диван и две кресла, както и няколко обикновени стола, наредени до стената за всеки случай. Над камината висеше картина с маслени бои, изобразяваща Катлийн в сестринска униформа заедно с родителите ѝ Ноел и Мери.

Двамата бяха блъснати на дивана, където се опитаха да възвърнат самообладанието си. Ноел прегърна Мери през раменете. Катлийн беше бутната в едно от креслата, а мъжът, който, изглежда, беше водачът, седна в другото. Като се облегна назад, той бръкна в един от вътрешните си джобове и извади някакъв цилиндричен предмет, който прикрепи към дулото на автоматичния си пистолет.

— По дяволите, тук направо замръзвам. Джим, би ли включил отоплението или каквото и да е там.

Джим, едър мъж, приближаващ трийсетте, с черна коса и набола брада в същия цвят, включи радиатора и после запали огъня. Треските пламнаха и след малко огънят започна да пращи. Това беше звук, който Катлийн свързваше с дома, сигурността и спокойствието.

От гледката на заглушителя, поставен на мястото му, започна да ѝ се повдига. Никой от мъжете не носеше маска. Изглежда, не се притесняваха, че може да бъдат идентифицирани по-късно. Изводът беше повече от очевиден.

— Името ми е Пади — каза водачът и посочи останалите: — Това е Джим — Джим се беше облегал на радиатора и не реагира. — А плешивият приятел зад мен — посочи с левия палец зад рамо — е Иймън.

Иймън кимна. Изглеждаше около два̀сетгодишен, но плешивата му глава вече лъщеше от пот. Беше прегърнал автомата си, който Катлийн разпозна като АК-47. Бяха говорили много за тях по телевизията, когато един кораб, превозващ оръжие за терористите, беше арестуван край бреговете на Франция. Очевидно оръжието на борда идваше от Либия.

Пади се наведе напред и подпря лакти на коленете си. Държеше пистолета наведен между краката си. Той погледна Катлийн и заговори тихо, почти интимно. Ако случаят беше друг, можеше да се приеме, че говори на любовница:

— Катлийн, мила, нужна ми е твоята помощ.

Устата на Катлийн беше пресъхнала. Гадеше ѝ се, стомахът я болеше там, където я беше ритнал. Беше я обхванал такъв ужас, че се чувстваше като парализирана. В същото време мозъкът ѝ прегряваше.

Това трябва да е свързано с Фицдуейн. Значи такава беше действителността в неговия свят. Беше по-лошо от всичко, което можеше да си представи. Какво би могла да стори? Как да помогне? Какво искаха тези страшни мъже? Реши да се противопостави, доколкото беше способна. Ако всеки се старее да се бори с тези хора, те ще бъдат победени.

Пади Макгонигъл я погледна в очите. Те издаваха болката и предизвикателството ѝ. Колко малко знаят тези хора, помисли си той. Колко крехък е животът им. Колко неуместен в общата схема на нещата. Мърдам си пръста и тя умира. От едно неизискващо усилие действие. И това е всичко. А те си мислят, че са много важни, че могат

някак да се противопоставят. Глупашка заблуда. Той се ядоса. Защо не разбират колко маловажни са тези дребни хорица, тези пионки на съдбата?

— Трябва да науча нещо за болницата — каза той. — Там има един приятел на име Хюго Фицдудейн, когото искам да посетя. Искам да знам къде е. Искам да знам за неговата охрана. Искам рутинните процедури и паролите, както и всички малки подробности.

Катлийн беше свалила сестринската си касинка след смяната, но все още носеше униформата си под пелерината, която беше морскосиня, но с аленочервена подплата. Ефектът спрямо снежнобялата ѝ дреха беше поразителен.

За пръв път Макгонигъл погледна на нея като на жена. Осъзна, че тя е много красива. Очите ѝ бяха омайващи, гърдите ѝ едри, а краката — дълги и стройни. Забеляза, че роклята ѝ се закопчава отпред. Полите ѝ се бяха вдигнали над коленете.

— Съжалявам — каза тя и поклати глава. — Опасявам се, че сте сбъркали човека. Не знам за кого говорите.

Макгонигъл посегна с пистолета и като пъкна заглушителя и дулото под полата ѝ, я повдигна. Разкопча последното копче с лявата ръка и продължи със следващото. Усети шумолене на дантела.

Ноел Флеминг скочи на крака в същото време, когато ръката на Катлийн се стовари с всичка сила в лицето на Макгонигъл. Той усети вкуса на кръв. Джим, терористът, облегнат на радиатора, скочи напред и цапардоса с приклада баща ѝ, който падна върху дивана.

Мери Флеминг изпищя и се вкопчи в съпруга си. На черепа му се беше отворила цепнатина и през сребрилата му коса алената кръв напояваше блузата ѝ. Той се отпусна в жена си, замаян от болка и слисан от случилото се.

Макгонигъл сложи ръка на устната си. Когато я погледна, на нея имаше кръв. Облиза устни и преглътна, но металният вкус остана в устата му. Лявата страна на лицето го болеше.

Това беше силна жена. Но уязвима.

— Катлийн — каза той, — ти си смела и красива, но си глупава. Какво ще спечелиш, като ме ядосваш? Отговори ми.

Катлийн поклати глава. Усещането, че е парализирана я беше напуснало, след като удари мъжа пред себе си. Вече не се чувстваше

толкова безпомощна и уплашена. Спомни си, че не бе потвърдила пристигането си. Трябваше да печели време.

Макгонигъл се изправи. Той премести пистолета си в лявата ръка и извади от джоба нещо, което отначало изглеждаше като голям нож за книги. Чу се щракване и на светлината, процеждаща се през щорите, блесна дълго тънко острие. Взря се в портрета.

— Вие сте хубаво семейство — каза той, като погледна надолу към Катлийн. — Сплотено е фразата, така ми се струва — отново се загледа в портрета и бавно разряза на кръст образа ѝ. Звукът от раздирането на платното под натиска на ножа беше тревожен. За Катлийн това беше мръсен, циничен жест.

— Мога да те нараня, Катлийн — каза той, — но какво ще постигна с това? От теб трябва да чуя нещо — той се обърна към портрета. — В живота винаги трябва да избираш. Просто не е възможно да имаш всичко.

Отново вдигна ножа и, изглежда, се поколеба. Обърна се и внимателно изгледа родителите ѝ, после кимна като на себе си. Погледът му се върна към портрета. Вдигна острието.

— Не бих се учудил изобщо, ако си малко хлътнала по Хюго. Той е един ранен герой и така нататък. Любовта е разцъфнала край много легла — и е умряла в много легла — той се изсмя. — Но въпросът е, мила моя, че не можеш да я имаш докрай — острието разряза образа на баща ѝ.

Катлийн извика. Ужасният страх се беше върнал. Майка ѝ изпищя.

— Не! Не! Това е... Това е грешно. Не бива! Трябва да си вървите. Не можете да направите това.

Яростта избухна у Макгонигъл. Той се извърна и пхна автоматичния си пистолет в ръката на плешивия терорист, после сграбчи бащата на Катлийн за окървавената бяла коса и издърпа възрастния мъж на крака.

— Мамка ви! — каза той. — Мамка ви на вас, дребни човечета. Вие нищо не знаете — сложи острието на ножа под ухото на стареца и разряза гърлото му от ухо до ухо.

Последва ужасяващо хъхрене, което беше щадящо кратко, и кръвта рухна като фонтан от прекъснатите артерии и опръска Макгонигъл и Катлийн. Когато спря да шурти на тласъци, Макгонигъл

пусна косата на мъртвия мъж и тялото тупна на пода. Мери Флеминг беше припаднала. Катлийн го погледна, изпаднала в шок. Той я зашлеви по лицето.

— Имам малко време. Майка ти е следващата. Ти избираш.

Минаха няколко минути, преди Катлийн да успее да проговори. Макгонигъл ги използва, за да се измие и да постави плановете на болницата върху масата във всекидневната. Тогава Катлийн му каза почти всичко, което знаеше.

С изцапани от кръвта на баща ѝ пръсти тя описа предохранителните мерки и отбеляза разположението на етаж и мястото на контролната зона. Разпитваха я отново и отново и най-сетне Макгонигъл остана доволен. Всичко съвпаднаше с онова, което вече знаеше. Катлийн беше напълно смазана. Те винаги отстъпваха.

Когато всичко свърши, той опря пистолета си в главата на Мери Флеминг, но в последната секунда махна пръста си от спусъка. Заложниците бяха много полезни в такава ситуация. Можеха да се отърват от тях след приключването на операцията.

Катлийн беше съблякла пелерината и униформата си и се беше загърнала в някаква хавлия, в състояние на шок. Кожата ѝ беше студена и лепкава. Погледът ѝ — разфокусиран.

Макгонигъл я гледаше и мислено я разсъбличаше, когато телефонът иззвъня за пръв път, откакто бяха пристигнали.

[1] През 1967 г. след военен преврат Полковниците завземат властта и установяват военна диктатура, която продължава до 1974 г. — Б.пр. ↑

9.

Районна болница в Конимара, 1 февруари

Фицдуейн погледна с обич своя посетител. Той беше много привързан към бернския детектив.

Мечката беше отслабнал малко, след като беше срещнал Катя — първата му жена беше загинала при пътна катастрофа — но сега беше възстановил обичайната си форма. Фицдуейн изпита облекчение. Катя беше прекрасна жена и имаше добри намерения, но Мечката по природа не беше предопределен да бъде слаб и лош, нито пък да вечеря с боб. Той си беше едър — е, по-скоро масивен — закръглен и грубоват, но имаше златно сърце. И беше добър приятел. Фицдуейн ценеше приятелите.

Мечката го прегърна — съвсем нежно. Фицдуейн не беше облечен в тениската със скунксовете, а превръзките му предупреждаваха за внимание. Но дори „нежната“ прегръдка на Мечката го накара да премигне леко от болка. Всичко дойде от раменния кобур на Мечката. Той съдържаше доста голямо парче метал.

— Мъжете в Ирландия не се прегръщат — каза Фицдуейн, който се наслаждаваше на контраста в културите на Швейцария и Ирландия. — Не сме много чувствителна нация. Сигурно е свързано с църквата и секса и чувството за вина. Какво е желязото?

Мечката извади най-големия автоматичен пистолет, който Фицдуейн беше виждал някога.

— В Европа се носят деветмилиметровите, защото това се използва от всички. Амунициите са сравнително евтини поради намалените размери. Куршумът лесно се изстрелва, защото има добър обсег и хубава, равна траектория и не те ритва като тъща ти. Можеш да заредиш пълнител с петнайсет или повече куршума, следователно можеш да произведеш доста сериозен обстрел. Всички са доволни. Но проблемът с деветмилиметровия е — продължи той — че му липсва възпираща сила. Анализът на действителните престрелки в САЩ показва, че попадение в жизненоважна точка изважда жертвата от

строя само в петнайсет процента от случаите срещу деветдесет и пет процента при използването на четирийсет и пет милиметров.

Фицдудейн започваше да смята, че разговорът е малко нетактичен. Спомни си, че беше прострелян съвсем наскоро. Но темата, изглежда, действаше добре на Мечката.

— Така че използвай четирийсет и пет милиметров — подсказа му той.

— Аха! — триумфиращо каза Мечката. — Така би решил човек. Но... — замълча.

— Но? — попита Фицдудейн.

— Но... — каза Мечката и отново замълча.

Фицдудейн се почувства като в забавен мач по тенис, в който трябва да върти насам-натам глава, за да наблюдава ударите.

— Но? — каза отново той. Не може да се въздържа.

— Какъв беше онзи английски израз за значението на детайла?

На Фицдудейн му мина през ум, че ако някоя нация познава добре детайлите, то това е швейцарската.

— Дяволът е в детайла — каза той.

— Точно така — Мечката вдигна демонстративно огромния си автоматичен пистолет.

Влезе една сестра с бъбрековидно легенче, в което имаше нещо неприятно. Фицдудейн вече изпитваше истинско отвращение към този вид легенчета. Или повръщаше в такова, или в него носеха спринцовка, предназначена за някоя част от неговата анатомия. Изобщо мразеше иглите. А бъбрековидните легенчета се използваха, така му бяха казвали, за да отнесат онова, което са отрязали от теб. Тези мисли никак не бяха приятни.

Сестрата изпищя и изпусна таблата. Мечката не ѝ обърна внимание.

— Проблемът при четирийсет и пет милиметровия е, че няма обсега или пробивната сила. Куршумите му са с голяма ударна сила, но нямат нужната скорост.

Вратата се отвори с трясък и един рейнджър застана в нея с автомат в ръце. Мечката и на него не обърна внимание.

Фицдудейн изведнъж забеляза, че е на линията на обстрела. Щеше да бъде нелепо някакъв идиот да го убие с благородното

намерение да спаси живота му. Освен това вече беше достатъчно прострелян за тази година.

— *Недей стреля, за Бога!* — изкрещя той.

— *За Бога, защо не?* — отвърна в същия стил рейнджърът.

Фицдуейн го гледаше слисано. Не можеше да измисли подходящ отговор на минутата. Смешно беше да се дискутират такива неща. Той изгледа гневно рейнджъра и после се отпусна. Мъжът се хилеше. Това беше Грейди, който познаваше Мечката.

— И така — тържествено каза Мечката, — търсех патрони, които да комбинират преимуществата на деветмилиметровите и четирийсет и пет милиметровите без техните недостатъци. Искрах възпираща сила, равна траектория, добра пробивност, обсег и хубав, голям пълнител.

Той изкара пълнителя от пистолета си.

— Това е десетмилиметров „Пустинен орел“. Довери се на израелците за избора на оръжие.

Чак тогава забеляза кобура, закопчан за леглото на Фицдуейн.

— Какво е това?

Фицдуейн му показва.

— А калибърът? — попита Мечката.

— Не искам да ти крада чудесията — отвърна Фицдуейн и не сдържа усмивката си. — Десетмилиметров.

— О! — каза Мечката малко натъжен.

Изтощена от нощната смяна и преживяния шок, Катлийн беше задрямала, когато се чу звънецът на входната врата.

Тя се стресна и отново изпита старото гадене и объркване, но свърза познатия звук с някаква помощ, добри новини или положително развитие на нещата. В тяхното семейство винаги се отбиваха хора. Съседите по всяко време бяха добре дошли на чаша чай. Традиционното ирландско гостоприемство не беше забравено заради телевизията. Всъщност те нямаха телевизор. Това не се дължеше на някакво вкоренено убеждение, а на простия факт, че близките планини правеха невъзможно качествено приемане на телевизионните сигнали.

Столтът, на който седеше, и килимът бяха подгизнали и лепкави от засъхнала кръв. Полузакритото с вестник тяло на пода беше баща й.

Тя отново изпадна в шок и започна да повръща.

— Затваряй си устата, краво, ако разбираш кое е добро за теб — каза терористът до прозореца.

Откъм коридора се дочуваше оживен разговор, който продължи няколко минути. После вратата се отвори и влезе водачът — Пади. Той се отдръпна настрана и направи знак на останалите да влизат.

Последваха го други двама, а след тях и една фигура, която изглеждаше съвсем не на място. За разлика от останалите, облечени в обикновени дрехи и ирландци поне на вид, мъжът на прага беше изискано облечен в тъмен костюм, бяла риза и клубна вратовръзка. Обувките му бяха лъснати до блясък. Беше азиатец — китаец или японец.

— Това ли е сестрата? — каза той.

— Самата тя — отвърна Макгонигъл.

— Доволни ли сте от нейната информация? — попита японецът. Акцентът беше неизбежен, но говореше много ясно.

Макгонигъл се усмихна.

— О, да. Девоичето се оказа разумно — той посегна и сграбчи майката на Катлийн, а ножът отново проблесна в ръката му. — А има и още една роднина за довършване — Катлийн сподави писъка си. — Каза ни всичко, нали?

Тя едва кимна.

— А разговорът по телефона? — попита японецът.

— Тя се обади — каза Макгонигъл, — но аз слушах до нея. Беше старшата сестра, която я питаше дали би могла да вземе дневна смяна през следващата седмица.

Катлийн преглътна злобата си и заговори плахо:

— Работим на ротативния принцип. Но понякога някой се разболява или има нужда от отпуск и тогава старшата сестра урежда нещата.

Японецът продължи да я наблюдава известно време, преди да заговори отново. Нещо в този телефонен разговор го безпокоеше.

— По кое време беше обаждането?

— Девет и двацет, там някъде — отвърна Макгонигъл. — Защо? Аз чух целия разговор. Нямахте нищо особено. Беше точно както каза момичето.

Японецът продължаваше да се взира напрегнато в Катлийн.

Той щеше да реши дали да даде ход на операцията или не, но този път щеше да придружава наказателната група. Не искаше да излага живота си, ако нещо се провалеше. Но в същото време задачата трябваше да бъде изпълнена. Беше въпрос на дълг.

— Това е малка болница, а жената току-що се е върнала от нощна смяна — каза японецът. — Старшата сестра би трябвало да знае това и да предполага, че по това време тя вече е заспала — той удари силно Катлийн по лицето. — Не е ли така? Защо се обади тя?

Катлийн изплю кръв. Ясно беше, че този мръсник никога не бе работил в болница и не разбираше неотложните изисквания, задължението да изпълниш нещо веднага. Ясно беше, че не познаваше старшата сестра. Тя се усмихна вътрешно. Той беше умна гадина, но беше на грешен път.

— Да губиш от съня си, е съвсем нормално нещо в нашата професия — каза Катлийн. — Хората не се разболяват само защото са работили от девет до пет.

— Онази се извини, като се обади — поясни Макгонигъл. — Каза, че всъщност се обажда да остави съобщение на майка ѝ. Нашата дама тук... — той посочи Катлийн — ... говори много малко. Само „няма значение“ и „да“ и още две-три такива фрази. Разбира се, че говореше уморено, но това си беше нормално, нали? Тъкмо се беше прибрала след дежурство и играчки с нейния любим.

Сасада се разкъсваше между логиката на казаното и инстинкта си. Наистина нямаше нищо по-нормално от един кратък телефонен разговор за промяна в графика, но все пак би се чувствал много по-спокоен, ако тази жена изобщо не беше допусната до телефона. Въпреки че я бяха малтретирали и бяха убили баща ѝ пред очите ѝ, въпреки явния шок, получен от всичко това, в очите ѝ предизвикателно проблясваше искрица непокорство. Тя беше силна и съобразителна жена. Дали бе успяла да предупреди болницата по някакъв начин?

— Защо позволихте на това лице — той посочи Катлийн — да говори по телефона? — нужно му беше време да помисли.

Макгонигъл вдигна рамене.

— Занимавал съм се със заложници и преди. Основното е нещата поне отвън да запазят възможно най-нормален вид. Всеки, който познава тези хора, би очаквал слушалката да бъде вдигната. Не исках някоя съседка да се отбие, защото не е могла да се свърже по телефона

— той погледна прямо японца. — Във всеки случай, човече, и моят живот е изложен на риск и ти казвам: тя не спомена нищо. Нямаше нито ключова дума, нито парола, нито някаква необичайна фраза. Сигурен съм в това — северняшкият му акцент стана по-изявен. Напрежението в стаята видимо нарасна.

— Защо не използвахте майката? — каза Сасада и посочи Мери Флеминг, която седеше, безжизнено отпусната на дивана, с празен поглед.

— Божичко, Сасада, само я погледни. Тя щеше да звучи ужасно по телефона. Нямаше начин да се съвземе и да говори нормално.

Най-сетне Сасада беше убеден от доводите на Макгонигъл. В действителност хората на ПИРА бяха далеч по-опитни в тези неща от него. Последната вълна от насилие на ИРА беше продължила да бушува безотказно през по-голямата част от живота на едно поколение. По-младите ѝ членове бяха отрасли и възпитани в обстановка на насилие. Не познаваха нищо друго. Научаваха за терористичните техники по същия начин, както младите в едно нормално общество се учеха да карат кола.

Той извади от сакото си някакъв нож. Острието му беше съвсем леко извито и отрязано под ъгъл на върха. Формата, макар и умалена, напомняше много на японски меч.

„Ще ме убие, помисли си Катлийн. Сасада — аз знам името му, знам как изглежда. Мога да ги разпозная всичките. Няма начин да ни оставят живи.“ Обхвана я страшна мъка и съжаление, толкова силно, че забрави страха си. Сети се за всички неща, които искаше, а не беше направила през живота си. Сети се за Фицдуейн и неговата усмивка, за раненото му тяло, което толкова искаше да обича. Помисли и за майка си, която сега повече от всякога имаше нужда от нея. Помисли за болката да умреш в ръцете на тези гадни хора и изведнъж отмаля от ужас. Затвори очи да прикрие страха си. Ако ще умира, то трябваше да стане с достойнство.

Катлийн усети ножа на гърлото си, а после топлата струйка от собствената си кръв.

Докато изучаваше някаква карта в една от празните стаи в частното крило, Килмара премисляше отново своите възможности и

псуваше наум англичаните и техните грехове в пътното строителство през миналите векове. Повечето от проклетите им шосета бяха тесни, криволичещи и прекалено нагъсто, за да бъдат блокирани.

Намираше се в отдалечена болница, в отдалечена част на страната и имаше набелязана за убийство жертва, която не можеше да се движи, а и да можеше, нямаше безопасно място наблизо, където да бъде отведена. Отбраната му разполагаше с ограничен брой хора, особено ако от сметката се изключеха невъоръжените полицаи. Имаше прекалено много шосета и черни пътища, за да може да ги блокира. Не знаеше кога и как щеше да нападне врагът.

В действителност не знаеше нищо. Подозираше много. В антитерористичната дейност човек се справяше предимно с откъслечни данни. Рядко имаше удоволствието да работи с пълна информация. Ако се провалиш, е — просто се проваляш и толкова. Хората умираха, но светът продължаваше да съществува. Човек трябва да бъде философ. Избиването на хората помежду им не представляваше глобална заплаха като разрушаването на озоновия слой, а нещо напълно естествено, макар и не съвсем приятно за замесените страни.

Килмара не искаше да безпокои Фицдуейн, който трябваше да почива и да се възстановява от сериозното раняване, но не можеше да се отрече, че той беше специално заинтересован от изхода на това, което ставаше сега. Освен това Хюго имаше отличен тактически нюх. Беше водил свои войни и беше отразявал много други в продължение на двайсет години. Беше видял и добро, и лошо през това време и беше насъбрал много от този опит по начин, по който малко хора го правеха.

Като влезе в стаята на Фицдуейн, Килмара погледна часовника си. Беше десет и няколко минути. Един лекар и две сестри преглеждаха Фицдуейн и генералът на рейнджърите беше помолен с категоричен тон да изчака навън. След десет минути лекарят излезе.

Килмара се опита да влезе, но отново беше отпъден от сестрите. Най-после и те излязоха. Едната държеше полузакрито бъбрековидно легенче, в което се забелязваше нещо кърваво. В ръцете на другата имаше подобно легенче, съдържащо спринцовка.

Мина му през ума, че макар и да се възстановяваше, Фицдуейн все още беше доста болен. Поколеба се пред вратата. После изведнъж

реши, че приятелят му може да се превърне в мъртвец, ако по-скоро не измислят нещо.

Фицдуейн беше подпрян с възглавници в удивително изрядно легло, но беше затворил очи и изглеждаше тревожно блед. Изглеждаше много по-добре преди последната визитация. От друга страна, леглото му беше идеално оправено: Тъгълчетата бяха истинска радост за окото. Чаршафите миришеха на белина. Изпънати, подпъхнати под дюшека и без една гънка или петно, одеялата бяха гледка, която би накарала горната устна на някой флотски инспектор да затрепери от завист.

Фицдуейн отвори очи. Вече нямаше вид на мъртвец, което беше окуражаващо.

— Нещо ново?

— Имаме някои нови сведения — Килмара се поколеба.

— Искаш ли да ми кажеш за тях?

— Не нося добри новини — каза Килмара. — Имаш страхотен шанс да умреш в разцвета на живота си.

— Искаш да кажеш да бъда убит? — попита Фицдуейн с бегла усмивка. — Тези хора са маниакални.

— Предполагам, че това е намерението им. Бих искал да те преместя, но къде?

— Казвай всичко — в гласа на Фицдуейн вече не се долавяха шеговити нотки.

— Преди ден-два чухме, че ПИРА са в района. Много важно, макар тези хора да са наистина отвратителни. Рано тази сутрин полицаите спипали двама от местните им симпатизанти със скенер. Още не са проговорили, но у тях са намерили списък на пароли — представяш си останалото. Към това прибавяме и Катлийн. Обичайна практика е да се обработи някой вътрешен — ИРА го прави от години — затова наредих на всички от персонала, които се занимават с теб, да се обаждат с парола, когато се прибират къщи и преди да идват на дежурство. Катлийн не се обади тази сутрин.

— Не си ми казвал за това.

— Предполага се, че не трябва да те тревожа. Това е една процедура, нищо повече. Не исках да се притесняваш за неща, за които не можеш нищо да направиш.

— Катлийн може да е забравила — каза Фицдуейн.

— Хората не забравят такива неща. Въпросът е на живот и смърт и аз знам как да им го втъпя. Освен това им напомнят всеки път, щом свършват дежурство. Във всеки случай обадохме се да проверим. Тя беше много потисната и... никаква парола.

— Значи така сте разбрали.

Килмара кимна.

— Е, все още *не знаем*. Изразът е *силно подозираме*.

— По дяволите! — изруга Фицдудейн.

— ПИРА има ли ти зъб за нещо?

— Доколкото ми е известно — не. Никога и по никой начин не съм се сблъсквал с тях преди, а и стоя надалеч от Севера.

Килмара му подаде лист от факс.

— Преди час изпратих факс в Дъблин и получих ето това.

На факса се виждаше японец, който влиза в такси пред някакъв познат хотел в Дъблин.

— Нищо не схващам — каза Фицдудейн.

— Това е малка страна на малък остров, с малко и хомогенно население и терористки проблем точно пред вратата ни. Ето защо службите за сигурност могат и наистина наблюдават отблизо кой от нашите посетители идва и кой си отива, а ние следим внимателно големите хотели.

Фицдудейн кимна. Тероризмът обикновено се свързваше с идеологията, но беше изненадващо колко често парите влизаха в играта. Много терористи желяеха да живеят добре, като се обосноваваха, че щом рискуват кожата си, заслужават добър стандарт на живот. За оправдание, че отсядат в големи и скъпи хотели им служеше и предполагаемата им анонимност. Всъщност това поведение позволяваше на службите за сигурност да се съсредоточат близо до такива често посещавани места.

Луксозните хотели се наблюдават лесно. Те искат да са в добри отношения с властите. Стаите могат да се подслушват, телефоните — също, а относително лесно могат да се поставят и телевизионни камери. И накрая — човек бързо може да се споразумеет с персонала на рецепцията. А хората от персонала забелязват много неща. На това са обучени. Така откликват моментално на нуждите на госта и освен това си осигуряват добър бакшиш. А за точна информация службите за сигурност дават още по-голям бакшиш.

— Човек със северняшки акцент попитал на рецепцията в „Бърлингтън“ за един от гостите им, някакъв японец. Акцентът привлякъл вниманието, а комбинацията била достатъчно необичайна, за да накара службите за сигурност да фотографират азиатца. Севернякът впоследствие бил разпознат като Пади Макгонигъл, водача на ПИРА. Японецът нарича себе си Сасада. В действителност той е член на... познай кои? Нашите стари приятели — Яибо.

Фицдуейн мълчеше и се опитваше да възприеме новото развитие на събитията. Мисълта за положението, в което се намира Катлийн, го караше да се чувства безпомощен и виновен. Физически се чувстваше по-слаб от обикновено. Лекарят му беше изнесъл лекция да не се притеснява и беше останал недоволен от натоварения режим, който Фицдуейн сам си беше наложил.

— Някакви новини от Мечката? — отново се обърна той към Килмара.

— Нищо. Нямаме и радиовръзка заради тези хълмове. Взел е един въоръжен детектив и двама невъоръжени полицаи. Ще отиде да разузнае. Ако е ситуация със заложници, няма да може да направи нищо, освен да задържи развитието, докато пристигнат подкрепления. За жалост това ще се проточи доста.

— Колко?

— Поне два-три часа, а може и повече. И то само след като се уверим, че са нужни. Проблемът се състои в това, че сериозни престъпници са започнали някаква операция и най-близкото военно поделение е заето с претърсване на границата. Там снощи е имало стрелба. Не сме от първите в списъка от нуждаещи се. Само подозираме. Те се занимават с вече започнала операция.

Недостатъчният брой хора беше постоянен проблем за ирландските служби за сигурност. Невъоръжената в по-голямата си част полиция заедно с армията възлизаше на не повече от двайсет хиляди, а само съвсем малък процент от тях бяха екипирани за борба с тежковъоръжени терористи. Естествено те бяха струпани в големите населени центрове и други бъдещи тревога места като границата. Жалкото състояние на пътната мрежа възпрепятстваше бързото придвижване. Хеликоптерите, най-доброто разрешение на проблема, бяха прекалено малко. При целия този недостиг те често биваха монополизирани от политици, посещаващи избирателните си райони.

В реалния свят преследването на избирателни гласове обикновено беше по-важно от преследването на терористи.

— Ако са хванали Катлийн — каза Фицдуейн, — ще я накарат да проговори. Това означава, че ще знаят къде да ударят, мястото и броя на постовете, въоръжението — в основни линии всичко, което им трябва.

— Ще знаят всичко, което Катлийн е видяла — каза Килмара, — което не е същото. Има и някои други предпазни мерки, които един лаик не би забелязал.

— Ще знаят най-важното — трескаво мислеше Фицдуейн — и ще действат бързо. Предполагам, че ще си проправят път с взривове. Работата не е за снаряд през прозореца. Ще искат да са сигурни, а тежкия обстрел е в стила на ПИРА.

Килмара беше ужасен. В Северна Ирландия обикновено взимаха заложник най-малко половин ден преди операция и той беше разработвал действията си в тази насока. Сега осъзна, че Фицдуейн можеше да се окаже прав. Като се отчетеше времето за принуждаване на Катлийн да говори, обсъждането на план, базиран на нейните сведения, пътуване и разузнаване, нападението ставаше вероятно във всеки момент. Но сигурно щяха да почакаат да свърши смяната на лекарите. От друга страна, ако това щеше да бъде щурм — бързо влизане и излизане — едва ли щяха да искат да им се пречкат посетители, значи щеше да стане преди часовете за свиждане.

Вероятно имаха само един час за подготовка, и то в най-добрия случай.

Килмара обсеби ума на Фицдуейн за още няколко минути, а после събра на инструктаж малкото сили, с които разполагаше. Извършени бяха известни промени. Самият Фицдуейн беше преместен от стая номер 2 от лявата страна на коридора в номер 4 — стаята в ъгъла отдясно.

Килмара не желаше престрелка в болницата, но нямаше къде другаде да премести Фицдуейн на безопасно място. В частното крило поне нямаше други пациенти. Би предпочел да посрещне нападателите долу, на паркинга, или някъде далеч от болницата, но нямаше достатъчно хора за такъв вариант, а и винаги беше доста оживено в района на болницата и имаше вероятност за жертви сред населението.

Нападателите можеха да избират времето, броя на хората и силата на оръжието си, но Килмара беше избрал терена. Дойде му наум, че един известен ирландец, херцог Уелингтън, беше усъвършенствал тази тактика. Той никога не бе водил битка на терен, който не е разузнал предварително, и никога не бе губил. Понякога обаче беше давал страшно много жертви.

Килмара беше уверен, че неговата бойна единица щеше да преживее този щурм, но не знаеше на каква цена.

Четирийсет и пет минути Сасада продължи да разпитва Катлийн с нож в ръка.

Той задаваше едни и същи въпроси отново и отново, докато предизвикателната искрица в очите ѝ помръкна. Чак тогава Сасада реши, че му е казала всичко, което знае.

Когато най-сетне разпитът приключи, Катлийн беше обляна в кръв и изпаднала в шок. Сасада беше завършвал въпросите с малки заплашителни бодвания с ножа. Острието беше толкова остро, че самото пробождаване не болеше отначало, но рукналата кръв и ужасът, който то внушаваше, заличаваха всякаква надежда от съзнанието ѝ.

Макгонигъл беше наблюдавал всичко това с нарастващо раздразнение. Той действаше далеч от родна земя и се чувстваше неспокоен при тези обстоятелства. Беше от Северна Ирландия и познаваше навиците и методите на Британската армия и Кралската полиция в Ълстър. Гардата, полицията на Ирландската република и Ирландската армия му бяха малко познати.

Когато Сасада приключи, нареди да вържат двете жени и да им запушат устите, след което ги бутнаха безцеремонно на пода в предната стая. После издърпаха една разтегателна маса, около която седнаха, и разработиха подробен план за нападение.

Макгонигъл ръководеше обсъждането. Това, че все още беше жив, беше показателно за неговия професионализъм. Всяко нападение се разработваше безупречно, но той беше привикнал хората си да импровизират, ако нещо се объркаше. Държеше най-много на точното разчитане на времето и на дисциплината. Той повтори правилата за стрелба и движение, които осигуряваха всеки да напредва, прикриван от своите. По ирония на съдбата Макгонигъл беше служил като млад в

Британската армия. След това обучението му беше продължило в Либия, където беше станал експерт по оръжията от съветския блок.

— Болницата е малка — каза той, като посочи плановете, донесени от Сасада — и правоъгълна по форма. Входът е в средата, а регистрацията отляво. Точно срещу входа има стълбище за горните етажи. На всеки етаж има отделения и от лявата, и от дясната му страна. Отделението, което ни трябва — наричат го „частното крило“ — е на третия етаж отляво. Третият етаж е последен, макар стълбището да продължава до една междинна площадка, където има тоалетни и складови помещения.

Макгонигъл използваше кука за плетене вместо показалка. Беше я намерил в кошничката за плетиво и тя му напомни за убитата му майка. Заблуден куршум, изстрелян от британски парашутисти, я беше застигнал с плетка в ръка.

— Сестрата казва, че след пристигането на нашата жертва обикновено има един невъоръжен гард или понякога въоръжен детектив долу, във фоайето. Той наблюдава кой се качва нагоре и съобщава на друг човек на третия етаж. Униформеното ченге не е въоръжено, но все пак има радиопредавател.

Чернокосият терорист Джим го прекъсна:

— Човекът на третия етаж?

— Третият етаж — частното крило отляво — се пази изцяло от рейнджъри. Инсталирали са така наречената контролна зона. Има един рейнджър отвън, после два комплекта нарочно поставени бронирани врати. Външният те проверява и пуска през едната врата. В междинното пространство има метален детектор. Ако си чист, минаваш през втората врата, където пази втори рейнджър. Вратите никога не се отварят едновременно. Всъщност смятам, че изобщо не е възможно. Имат някаква вградена електроника.

— Има ли видеонаблюдение? — попита друг терорист.

Макгонигъл кимна.

— Има камера на стената, която обхваща пространството след втората врата — целия коридор чак до горния край на стълбището. Там имаше аварийни врати, но са махнати от рейнджърите. Всеки, който се изкачи по стълбището или излезе от асансьора до него, е в обсега на камерата от момента, когато стъпи на третия етаж.

В стаята настъпи мълчание. Всеки преценяваше чутото досега. Премахването на полицаия при регистратурата нямаше да представлява проблем, но изкачването на три етажа по стълбите, без да привлечеш вниманието на въоръжения рейнджър най-отгоре, нямаше да бъде толкова лесно. Но както винаги, Макгонигъл имаше идея. В това беше добър.

— Пожарна стълба? — попита Джим.

Той трудно разчиташе строителни планове и би предпочел някаква снимка или начертана на ръка скица. Освен това хранеше подозрения относно старите планове. Не беше съвсем по ирландски да бъдеш изряден с архивите. Независимо от законите, сградите непрекъснато биваха променяни и подобрявани, без новите планове да влизат в папките. Това не бяха оригиналите, но все пак бяха на четирийсет години. Питаше се доколко са надеждни.

Макгонигъл кимна.

— Има по една от двата края на коридора. И двете извеждат на плоския покрив. Обаче смятам, че е по-безопасно да приемем, че рейнджърите са направили нещо с тази от тяхната страна.

Обсъждането на плана продължи. Завързана на пода и временно забравена в ъгъла, Катлийн слушаше сценария на нападението, което ѝ беше невъзможно да спре. Тя се отчая, когато от брезентовите пътни чанти терористите извадиха оръжието и онова, което бяха сглобили. Нямаше само автомати. Тези хора имаха реактивни гранатомети — съкрушителна огнева мощ.

Тя си повтаряше само едно. Беше казала на терористите всичко, освен верния номер на стаята на Фицдуейн. Това беше лъжа, към която се беше придържала докрай; лъжа, която самата тя вече беше приела за истина, за да не се издаде пред тези мръсници. Фицдуейн беше в стая номер 2. Тя ги беше убедила, че всъщност е в стая номер 4. Това беше всичко, което можеше да направи. Беше ужасно малко за съжаление.

Скоро след това терористите тръгнаха заедно със Сасада, като оставиха само един човек да ги пази, в случай че бъдат необходими заложници. Ако нападението протечеше по план, щеше да последва телефонно обаждане, след което Катлийн и майка ѝ щяха да бъдат убити, както лежаха така безпомощно на земята. От тях вече не биха имали полза, а и биха могли да идентифицират своите похитители.

Сасада искаше да ги убие по-рано, но Макгонигъл го убеди да изчака още час и нещо.

Не им оставаше много време живот. Катлийн ридаше. Пазачът Иймън, онзи плешивият, слушаше радио и от време на време поглеждаше към тях. На коленете му лежеше автомат „Калашников“, но той възнамеряваше да ги убие с нож. И преди беше убивал, но не и по този особен начин.

Беше му минало през ума да се позабавлява с медицинската сестра, но пребита и потънала в кръв, тя не беше особено примамлива за окото. И все пак това чакане беше много досадно. Би трябвало да остане в предната стая с пуснати щори, но това беше нелепо. Какво толкова, ако някой го видеше — само като фигура — отвън? Пък и кой ли би могъл в това проклето затънтено място?

Той се изправи, протегна се и отиде в кухнята да си приготви чай.

Бяха в колата на Мечката. Така беше по-малко вероятно да привлечат нечие внимание, отколкото с добре известните полицейски коли без номер. Колата на Мечката имаше лепенка „Авис“ — знак, че принадлежи на турист в тази част на света.

Безбройните малки шосета бяха тесни и криволичещи и Мечката все още свикваше с шофирането от лявата страна на пътя. Каменните мостове бяха още по-тесни. Струваше му се много вероятно да остави малко от боята на колата по местните камъни, преди да е приключил денят.

Като излизаха от един завой на около километър и половина от къщата на Катлийн, срещу тях се зададоха две коли. Мечката забеляза първата в последната минута и зави рязко, за да избегне сблъсъка.

Гумите блокираха и колата се подхлъзна в едно мочурливо място извън настилката. Той успя да спре, като внимателно използва съединителя и скоростния лост, а после се опита да излезе обратно на пътя, но напразно. Оказа се, че и вратата му беше заяла.

Мечката се почувства много глупаво и страшно се ядоса на себе си. Трябваше да остави някой от полицаите да кара. В Швейцария беше добър шофьор, но в Ирландия винаги минаваха по няколко дни, докато свикне, а и шосетата в западната част бяха най-лошите.

Пътникът до него се беше измъкнал и той го последва с известно затруднение. Мечката не беше създаден за затворени пространства.

В продължение на петнайсет минути четиримата мъже се опитваха безуспешно да избутат колата обратно на шосето. Мечката се подхлъзна и падна няколко пъти в калта. Нито един от предавателите им не хващаше каквито и да било сигнали от долината.

Накрая четиримата се отправиха към къщата на Флеминг пеша. Мечката не обичаше особено много да ходи пеш, но успяваше да поддържа сравнително бързо темпо, когато се налагаше. Вървеният детектив вървеше последен в малката група. Той беше извадил своя узи от куфарчето, където обикновено го носеше, и го беше преметнал през рамо.

След като повървяха пет минути, небето изведнъж притъмня заплашително и заплющя силен дъжд. В далечината проблясваха светкавици и боботеха гръмотевици.

От мустаците на Мечката започна да капе вода. Той подгизна от рядката си коса чак до върха на скъпите си обувки. Те бяха подарък от Катя и му придаваха по-различен от обичайния за него външен вид. Ирландският климат е абсурден, и то не за пръв път, мислеше си Мечката и се чудеше защо беше склонен да действа съвсем непредпазливо и различно от обичайното в Берн, когато беше близо до Фицдугейн. По някакъв начин този проклет ирландец предизвикваше авантюриста у него.

Мечката изправи стойка и започна да свирука някакъв швейцарски марш. Зад него двамата униформени полицаи — като местни хора те бяха проявили разум и носеха фуражки, дълги мушамы и високи ботуши — се спогледаха и щом хванаха мелодията, се присъединиха към него. Зад тях детективът провери предпазителя на дулото на своя узи, поставен за по-голяма ефективност при по-тежки от обичайните за параметрите му условия, и започна да отмерва такта с ръка, удряйки по патронника.

Скоро всички вървяха маршово в крак. Като излязоха от един завой, видяха пред себе си бунгалото на семейство Флеминг.

В стаята от задната страна на къщата светеше лампа.

10.

Районна болница в Конимара, 1 февруари

Има едно основно правило сред военните професионалисти, че нападателят се нуждае от повече хора — препоръчва се от три до пет пъти — от защитника, за да си осигури успех.

Парадоксално или не, в терористичните и антитерористичните операции често се оказва, че важи точно обратното. Малка атакуваща сила с мощно огнево оръжие много пъти е нанасяла несравними с размера ѝ поражения. Това не означава, че традиционното военно правило не е валидно, а само че в света на тероризма на нападателя рядко се налага да завзема и задържа територия. Вместо това той е заинтересуван предимно от логически по-простата задача да постигне максимално унищожение в строго ограничен период от време. Тактическата изненада работи в негова полза. Той може да избира кога, къде и как да удари. Може да си осигури превъзходство в момента на съприкосновението, макар да е с по-малко хора и оръжие.

Цялата военна кариера на Килмара беше преминала в света на специалните служби и антитероризма и той знаеше правилата на играта като всички останали. Ето защо не обичаше да се защитава. За него инициативата беше всичко. По темперамент беше такъв, че не вярваше в големите батальони, а по-скоро в планирането, правилното избиране на момента, дързостта и огневата мощ.

Но той беше също и прагматик. При обмисляне на операции рядко си позволяваше да бъде разсейвай от разни аспирации. Работеше в рамките на ситуацията и ако тя не му харесваше, просто ругаеше повече от обикновено и работеше още по-усърдно. Вярваше, че в тайния свят на специалните служби човек трябва да бъде етичен в работата си. Не разбираше защо всички военни не следват това кредо, тъй като алтернативата, нерядко и съвсем предсказуемо, беше смърт.

Твърдото ядро на бойната единица от ПИРА се състоеше от трима души, Килмара знаеше това, но то често се допълваше с препратени за по-специални операции хора. Докато преглеждаше

анализите на минали акции на ПИРА на компютъра си, свързан с Щаба на рейнджърите в Дъблин, той отбеляза, че в някои от нападенията бяха включвани до дваисет терористи, а в някои от случаите, тежковъоръжени, те бяха отстоявали позиции и се бяха били с редовна войска.

Обикновено се смяташе, че терористите взривяват бомби или стрелят със снайпери и бързо изчезват след това, но невинаги беше така. Специално ПИРА обичаше твърда игра. Макгонигъл беше убиец и безспорен психопат, но не му липсваха нито смелост, нито дързост. Ако беше от страната на добрите, щеше да бъде провъзгласен за герой.

Килмара седеше на въртящ се стол в стая номер 4 в частното крило и наблюдаваше стена от телевизионни екрани, свързани с микроминиатюризираните камери, инсталирани на всички ключови места вътре и извън болницата. Като не се смяташе светлината от екраните, стаята тънеше в пълен мрак. На прозорците беше закачен и здраво закрепен дебел черен плат. Същото беше направено във всички стаи от частното отделение.

Фицдудейн спеше в ъгъла на стаята, уморен от разговора с Килмара.

Мери Флеминг очевидно обичаше сама да си пече хляб.

Иймън беше намерил прясно опечена содена пита в кухнята, заедно с буца бито масло и домашно малиново сладко. Той сложи автомата си върху миялната машина, порови в чекмеджетата за ножа за хляб и усърдно заработи с него. Беше на седмото небе. Френската кухня можеше да си гледа работата. Връхна точка в кулинарния живот на Иймън беше хлябът със сладко на масата на майка му и затова този малък пир извика в съзнанието му силни и приятни спомени.

Вън времето беше отвратително. Беше така тъмно, че без лампа в кухнята едва ли щеше да се вижда нещо. Дъждът плющеше силно в стъклата на прозорците и дори да примижаваше и да се взираше навън, човек трудно би се ориентирал какво става там. Но при тези условия кой ли щеше да излезе пеш, а той би чул всяка кола, която приближеше. Въпреки шума от дъжда, въпреки вятъра и далечните гръмотевици, металната решетка на двора, която се слагаше на входа

да спира добитъка, беше паднала и дрънчеше шумно, щом по нея минеше кола.

Иймън си беше пуснал тихичко радиото в ъгъла. Беше много приятно в този топъл, светъл и уютен пашкул сред побеснелите природни стихии.

След като гладът му беше задоволен, на преден план изникнаха другите му нужди. Далеч от очите прелестите на сестрата станаха много по-привлекателни. Той бързо забрави обляното ѝ в кръв тяло, белезите от ножа по шията и гърдите ѝ. Затова пък си спомни стройните бедра и дългите крака. Тя беше само по пликчета под хавлията. Щеше да хапне още две филии хляб със сладко и после щеше да я обслужи. Защо не. Скоро щеше да бъде мъртва. Не му се нравеше мисълта да чука труп. Беше цинично.

Бе оставил дъската за хляб на перваза пред прозореца. Като взимаше ножа, проблесна внезапна светкавица и след шумно пукване лампата в кухнята угасна.

Той вдигна поглед към нея, но после забеляза, че и радиото беше замлъкнало. Или имаше някаква повреда в жиците навън, или беше изгорял някой предпазител. Е, това нямаше голямо значение. Онова, което смяташе да прави, по-често се вършеше на тъмно. А и Катлийн беше в такова състояние, че дори беше по-добре да стане така.

Обърна се да довърши рязането на хляба и изпищя. През обляното в дъжд стъкло видя някакво лице, което го наблюдаваше отвисоко. То беше като излязло от кошмар — едро, космато и свирепо. Облечен в сплъстена и окаляна дреха, самият човек приличаше на великан.

Прозорецът пред него избухна и се пръсна на хиляди парченца. Една огромна ръка се пресегна и като хвана Иймън за яката, дръпна го така, че той се олюля. Иймън отчаяно размаха ножа за хляб и като усети, че острието допря нещо, успя да се освободи.

В предната част на къщата се чу трясък и той почувства как вятърът нахлу в коридора. Някой беше влязъл с взлом, но това беше най-малката му грижа. Автоматът му беше върху миялната машина, само на няколко стъпки от него. Той се хвърли към него и без да иска, го бутна на пода.

Претърколи се, намери оръжието и се обърна. Огромен юмрук, стиснал най-големия пистолет, който беше виждал, се целеше точно в

него. Нещо го парна й той почувства ужасен удар в дясното рамо. Автоматът се изплъзна от ръцете му и Иймън се строполи назад, полулегнал на пода и полуподпрян на кухненското шкафче. Видя как кръвта потече от тялото му, но не можеше да се движи и не чувстваше нищо. Чу ново трошене на стъкла и после една огромна фигура влезе през кухненската врата, ритна настрани автомата му и се изправи над него.

Иймън откри, че не може да вдигне глава. Забеляза, че окаляната фигура носеше кални, но скъпи обувки. Спомни си, че са швейцарски, но не си спомни марката.

Цивилният детектив влезе в кухнята. Дядо му беше членувал в старата ИРА по времето на борбата за свобода срещу британците, а той самият беше служил няколко години на границата в Дъндок. От това, което вършеха днешните терористи, направо му се повръщаше. А те непрекъснато убягваха на службите за сигурност чрез законови формалности или противопоставяне на едните срещу другите. Как би могъл да се бориш против някаква безмилостна терористична организация, като използваш правна система, предназначена за мирновремено гражданско общество?

Един от униформените полицаи беше разбил вратата, но тъй като детективът беше въоръжен и опитен в тези неща, пръв влезе в къщата. Предната стая беше от дясната му страна. Един от униформените го пазеше в гръб, а той ритна вратата, но се прилепи към стената, защото очакваше ответна стрелба. Не последва такава и слава богу. Това, че тънката преграда може да го защити, беше чиста илюзия.

Той влетя в стаята и се търколи за прикритие. Не виждаше почти нищо. Не светеше лампа, а и щорите бяха пуснати. Навън дъждът беше спрял така внезапно, както беше започнал, но небето все още беше задръстено от черни облаци. Носеше се тревожен сладникав мирис, който изопваше нервите му. Това беше миризмата на кръв и плът и страх — също като в кланица.

Очите му привикнаха с мрака. Той предпазливо се изправи, огледа се и вдигна щорите. Подът, мебелите и част от стените бяха напоени с кръв. На пода имаше нещо, отчасти покрито с вестник. Той дръпна вестника настрана и си запусти устата. Гърлото на мъжа зееше, а на лицето му беше замръзнало изражение на краен ужас.

Влезе един от униформените.

— Господи Божичко! — каза той и се прекръсти. После отиде до двете вързани фигури в ъгъла и като извади джобно ножче, срязва въжетата.

Едната от жените, по-младата, се опитваше да каже нещо. Лицето и тялото ѝ до кръста бяха лепкави от кръв и тя миришеше на повръщано. Полицаят потисна гаденето си и се наведе близо до нея.

— Трябваше — каза тя, — трябваше да го направя.

Полицаят не разбра нищо. Опита се да каже нещо успокоително, но окървавената фигура протегна ръка и го хвана така силно за рамото, че го заболя.

— Принудиха ме да говоря — каза тя. — Убиха баща ми — тя започна да плаче.

— Убиха баща ми. Убиха моето татенце.

Полицаят беше сърдечен човек, свикнал да се занимава с фермери с нередовни документни за колите си или браконieri, силно влюбени в чуждата съомга. Той усети как очите му се пълнят със сълзи и прегърна жената.

Тя го стисна още по-силно за ръката.

— Сега отиват за Хюго в болницата — замълча и полицаят видя как се мъчи да събере сили. Следващите ѝ думи излязоха почти като крясък: — Те знаят всичко. Знаят за охраната, разположението, обичайните дейности — тя направи последно усилие: — Но аз им казах грешен номер. Казах им стая номер 4.

Полицаят внимателно се освободи и записа в бележника си това, което беше чул.

Вторият полицай беше позвънил за линейка и друга помощ и после се беше погрижил за майката на Катлийн. Линейката щеше да дойде от Конимара, но трябваше да се помисли къде би могла да отиде на по-безопасно място.

Детективът, баща на четири деца и опитен посивяващ сержант, прехвърлил четирийсетте, се отличаваше ако не с блестящ ум, то поне със своята благонадеждност. Той влезе в кухнята и видя Иймън, проснат на пода.

— Един от тях? — попита той Мечката.

Мечката посочи автомата „Калашников“ и кимна. Кръвта капеше от един дълъг разрез върху опакото на ръката му, но той, изглежда, не я забелязваше.

— Погледни отгатък — каза детективът навъсено. Неговият узи сега беше насочен към Иймън.

Мечката прибра оръжието си и се отправи към предната стая.

Детективът се приближи към Иймън. Терористът нервно му се усмихна. Човекът, който го гледаше отгоре, беше от позната категория. Един полицаи винаги изглеждаше полицаи. Щеше да пристигне линейка и медицинска помощ, а до леглото му щеше да има полицаи, докато се възстановява. Щяха да последват разпити и процес, както и присъда в някой строго охраняван затвор. Щеше или да избяга, или да живее сред свои. Нямаше да е твърде лошо. Това беше неизбежно в работата.

Детективът натисна леко спусъка и погледна Иймън в очите и в този миг Иймън разбра, че ще умре.

Письъкът му беше заглушен от изстрела на детектива, който не престана да стреля, докато не изпразни пълнителя.

Мечката изнесе Катлийн от превърнатата в гробница предна стая и я положи върху голямото легло в спалнята. Тя беше припаднала за малко, но докато я завиваше, отново отвори очи. Той седна до нея и хвана ръката ѝ.

В очите на Катлийн проблесна някаква искра. Никога не беше виждала този мъж, но разбра.

— Вие сте... — тя замълча, а той кимна окуражително. — Вие сте Мечката. Хюго ми разказа за вас.

Мечката знаеше своя прякор, но никога не му го бяха казвали в лицето. По този въпрос имаше споразумение. Всъщност доста харесваше името си Хайнрих — Хайни накратко — а „Сержант“ вършеше работа за онези, които не го познаваха толкова добре. Все пак това беше една смела жена и моментът не беше подходящ за придаване на важности.

— Аз съм Мечката — каза той, като кимна с голямата си рошава глава.

Катлийн започна да се смее и да плаче, а Мечката я прегърна и остана с нея, докато пристигна линейката.

Макгонигъл беше взел трима от своите хора — Джим Дейд, Тим Пат Майли и Джери Демпси — и Сасада.

Неговите хора бяха изпитани по време на операция, Сасада не беше. Уговориха се той да остане с колите, докато те нанесат удара. Най-убедителният аргумент беше, че в това обкръжение един японец би привлякъл вниманието.

Пристигнаха в болницата малко след дванайсет. Лекарските визитации тъкмо приключваха. Скоро щеше да започне обядът. Посетителите щяха да пристигнат чак към два. Мястото щеше да бъде съвсем спокойно. По-спокойно можеше да бъде само през нощта. Бяха преценили възможността за нощно нападение, но го бяха отхвърлили. Беше твърде очаквано. Паркингът щеше да е почти празен, а охраната — вероятно удвоена. Хората очакваха нощен щурм. А измъкването по чуждите пътища през нощта беше още един проблем.

Паркингът на болницата я обграждаше от три страни. Отзад бяха помощните помещения на склада за продоволствия, парното, моргата и други. Макгонигъл беше обмислил евентуално влизане през задния вход, но там имаше пазач, който наблюдаваше на монитори разтоварването на стоките и следеше да няма кражби. Втори фактор против този план беше по-дългият път през кухните.

Местата на паркинга точно пред болницата бяха запазени за старшия медицински персонал. Имаше и алея за линейките. Тъй като болницата беше малка и стара, през главния вход влизаха както посетителите, така и спешните случаи. Отделението за спешна медицинска помощ беше точно срещу регистратурата. Това не би било удачно в оживените болници в големите градове.

Паркираха от дясната страна на сградата, така че да не се виждат от предната ѝ страна, но да са на няколко метра от пожарната стълба, която водеше нагоре към отделението срещу частното крило. Макгонигъл и хората му до един бяха облечени в сини работни гащеризони на работници по поддръжката. Те излязоха от колите и отвориха багажниците. Оръжията вътре бяха скрити под бояджийски мушамы.

Нервите на Макгонигъл бяха опънати до скъсване. Всичките му сетива бяха нащрек за най-малкия признак на опасност, но не видя нищо нередно.

Грозната железобетонна постройка на болницата и паркингът с неравен черен асфалт изглеждаха потискащо нормални. Дъждът беше спрял, но навсякъде имаше локви. Тъмните облаци на небето не

пропусках нито лъч слънчева светлина. Студеният въздух допълваше мрачното време, което заедно със сивотата наоколо напомняше на Макгонигъл за Белфаст.

Той кимна на Джим Дейд.

Терористът влезе през главния вход и помоли да използва тоалетната. Дежурната на регистратурата не му обърна особено внимание. Дейд се огледа, но не видя никакъв полицаи. Въпреки това една полицейска мушама висеше на закачалка зад гишето на регистратурата.

— Извинете — учтиво се обърна той към дежурната администраторка. Никаква реакция. Окашля се. — Извинете, търся брат си.

Дежурната на регистратурата беше жена на средна възраст, която природата беше пренебрегнала и оставила с подобно на буре тяло. Тя вдигна глава от книгата си, недоволна, че я безпокоят в най-спокойните за деня часове — тези за външни посетители. Героинята в книгата, на която тя естествено се оприличаваше, беше млада, привлекателна и току-що любена от също така привлекателен герой. Никак не ѝ стана приятно, че я връщат в реалния живот, когато светът на фантазиите беше толкова по-приятен.

— Кого? — навъсено попита тя.

— Той е полицаи — каза Дейд. — Смятах, че трябва да е дежурен тук — той кимна към закачената мушама.

Жената вдигна рамене.

— На обяд, в стаята за почивка, кой знае?

Дейд я погледна и реши, че е безсмислено да продължава разговора. Току-що беше дошъл от стаята за почивка, където нямаше никой. Ако полицаят беше отишъл да обядва, това означаваше, че може да се върне всеки момент, което не беше за предпочитане. Тогава си спомни, че униформените полицаи в Републиката не са въоръжени. Щеше да бъде по-добре да го очисти предварително, но дори и да се появеше по-късно голяма работа. Дейд се обърна и се върна при Макгонигъл.

Макгонигъл размисли върху чутото от Дейд. Отсъствието на полицая го безпокоеше, но вече беше късно да се отказва.

— Вървете — каза той на Тим Пат и Джери Демпси. Те незабавно извадиха от колите тежки брезентови чанти за инструменти

и започнаха да изкачват пожарната стълба.

Металната стълба, предназначена за спасяване на болни и възрастни хора, някога бе имала по-привлекателен вид. Сега беше хлътнала и ръждива, жертва на оскъдните бюджети, немарливото управление и безмилостното ирландско време. Въпреки всичко беше напълно достатъчна за осигуряване на бърз достъп. Двамата терористи стигнаха пред вратата за третия етаж само за секунди.

Отвъд вратата за пожарната стълба се простираше коридорът на крилото за възрастни пациенти, които в този момент обядваха. Тези пациенти често се нуждаеха от помощ при хранене, затова основателно се предполагаше, че сестрите щяха да бъдат много заети. В другия край на коридора имаше втора врата, а отвъд нея — площадка и друго стълбище. В дъното на площадката имаше въоръжен рейнджър, зад когото се намираха двете врати на контролната зона за безопасност и частното крило.

Единият от терористите извади ръчна бормашина с акумулатор и направи малка дупка във вратата, после постави сонда и след секунди привърши с отварянето на вратата. Преди да влезе в коридора, вторият терорист се обърна към Макгонигъл и направи знак с вдигнат нагоре палец. После моментално изчезна.

— Шейсет секунди, Джим — каза Макгонигъл и натисна копчето на своя хронометър.

Двамата се отправиха към входа, измънкаха: „Очакват ни“ на безразличната администраторка и се отправиха нагоре по стълбището. На междинната площадка над първия етаж отвориха чантите за инструменти, без все още да вадят оръжията.

Макгонигъл отново провери хронометъра си. Специалните сили за борба с тероризма не бяха единствените, които разбираха от разчет на времето. Рейнджърът пред контролната зона на третия етаж щеше да ги чуе, но нямаше да заподозре двамата работници. Докато вниманието му беше отклонено от тях, момчетата, дошли по пожарната стълба, щяха да го застрелят.

Тогава оставаше само да влязат ударно с гранатометите. Ако беше нужно нещо по-тежичко, имаха и семтекс. Либийците им бяха осигурили сериозно оръжие.

Представата на повечето хора за охранителна телевизионна камера е като за напълно видима, макар и компактна кутия, сложена на

стената, с леща отпред.

Такава охранителна камера изглежда зловещо. Тя бръмчи, когато се върти, за да ви следи. Нейната телефотолеща може да ви наблюдава от интимна близост, докато операторът остава скрит. Това не е приятелски настроена машинка. Но в нейната видимост има известна цел. Тя е там не за да наблюдава, а за да възпира.

Килмара използваше понякога обикновените охранителни камери, но по-голямата част от информацията получаваше от апарати, които дължаха повече на микрохирургията, отколкото на телевизионната индустрия.

Те бяха толкова малки, че можеха да се поставят в човешка артерия. Практически бяха невидими, а предаваната информация пътуваше със скоростта на светлината по оптичните фибри, които изглеждаха на непросветените — в редките случаи, когато не бяха скрити — като обикновени жици от домакинството.

Това, което виждаше на мониторите, не се хареса на Килмара.

От шестимата рейнджъри, които обикновено бяха или дежурни, или на повикване, сега имаше пет, защото единият беше в отпуск поради неотложни лични причини. Още един, когото беше поставил в ролята на снайперист върху силос за зърно на около триста метра разстояние, за да покрива входа на болницата, се оказваше почти безполезен. Предполагаше, че терористите ще паркират отпред, за да се измъкнат после по възможно най-бърз начин. Спирането им отстрани беше доста неочаквано и ги спасяваше от обстрел. Докато Килмара успееше да вкара снайпериста в играта, главното събитие щеше да е приключило.

Второто, което го разтревожи, беше оръжието, показано от двамата терористи на пожарния изход на третия етаж. Образът от миниатюрната леща не бе достатъчно ясен, но, изглежда, нямаше съмнение, че двамата имаха реактивни гранатомети в допълнение към автоматите си. Специално инсталираните врати на контролната зона за сигурност нямаше да свършат много работа.

Килмара се успокояваше, че беше освободил невъоръжения полицаи на регистратурата и беше преместил въоръжения рейнджър, който обикновено стоеше пред вратата на контролната зона за сигурност. Терористите биха заподозрели нещо, когато разберат, че и

вторият човек не е на мястото си, но дотогава вече щяха да са въввлечени в боя.

Килмара съвсем тихо каза нещо в слушалките и получи три потвърждения от една дума. Четвъртият ѝ петият рейнджър, сержантите Грейди и Молой, бяха скрити в шкафа за бельо на междинната площадка над третия етаж. От тази позиция, с помощта на електронния еквивалент на перископа, те можеха да наблюдават площадката между гериатричното отделение и обезопасената зона, а също и по-голямата част от последните стъпала, които излизаха на третия етаж.

Позицията беше добра, всъщност възможно най-добрата, но не беше идеална. За да стрелят, те трябваше да отворят вратите на шкафа, а и обсегът на обстрела им щеше да е леко ограничен от перилата. Допълнителен проблем беше и това, че ако онзи, който влизаше през пожарната врата на гериатричното отделение, не беше очистен още с първия откос, можеше да отскочи веднага назад и незабавно да намери прикритие. Площадката не беше достатъчно голяма, за да бъдат довършени терористите, а за тях прикритието беше съвсем подръка.

Но, от друга страна, едва ли всичко можеше да бъде идеално. Ето защо елитните антитерористични сили тренираха всекидневно при постоянно изменящи се условия.

Безжалостното трениране на рейнджърите, които влизаха в тези специални сили като най-добрите от най-добрите, имаше решаващо значение, когато ставаше въпрос за живот или смърт и отговорът се даваше за части от секундата. Способността да подбиращ мишени според степента на заплахата, която представляват; да сменяш пълнител или да разглобиш оръжие, преди да ти мигне окото; да огледаш терен и да избереш най-доброто прикритие, без да се замисляш; да предвидиш действията на врага — тези и безброй други умения бяха основни за тяхното особено призвание.

Най-добрите войници от ССБТ — специални сили за борба с тероризма — бяха предимно на възраст между трийсет и две-три до четирийсет и пет години. Това беше призвание, където само тренировките и младежките рефлексии не бяха достатъчни. Бяха нужни преди всичко опит и правилна преценка, а за тези умения се изискваше повече време.

В идеалния случай всеки рейнджър, очакващ нападение, би имал достъп до съоръжение с монитор. На практика само Килмара получаваше пристигащата информация, а имаше и необхванати от камерите места. Той изгуби двамата терористи, нахлули през пожарната стълба, но за щастие външната камера на нея показваше, че от този квадрант не се очакват повече нападатели.

Последното нещо, което искаше, беше стрелба в нормално отделение. Използването на автоматично оръжие в такова ограничено пространство неминуемо щеше да доведе до цивилни жертви, да не говорим за потенциалната опасност от взимане на заложници. Задължително беше да не се започва операцията, докато двамата терористи не излязат от гериатричното отделение. На площадката на третия етаж или в частното отделение въпросът стоеше съвсем иначе. На тези места той беше разгърнал огневата си мощ и беше преценил какво е нужно да се направи.

По средата на коридора в гериатричното отделение имаше камера, насочена към вратата за вътрешното противопожарно стълбище и етажната площадка. Тя улови отминаването на двамата терористи.

На пътя им се изпречи количка за обяд, бутана от една санитарка. Без да намаля крачка, първият терорист бутна количката на една страна, а другарят му цапардоса жената през лицето и я просна на земята. И двамата бяха въоръжени с автомати и реактивни гранатомети. Този отпред беше готов за стрелба с автомата, а вторият го беше преметнал през рамо и беше насочил напред гранатомета си.

— Позиция едно — каза Килмара на Грейди и Молой. — От гериатричното вляво на вас идват двама — първият с автомат, вторият с реактивен гранатомет.

Килмара трябваше да избира между две неприятни възможности. Можеше или да открие огън в коридора и гериатричното отделение и да поеме риска за жертви сред цивилното население, или да изчака гранатометите да бъдат изстреляни през площадката във вратите на контролната зона — посоката, в която се предполагаше, че се намират неговите рейнджъри и мъжът, когото трябваше да охранява. Слава Богу, контролната зона и коридорът след нея бяха евакуирани.

Тим Пат стисна автомата си и погледна своя хронометър. На тежката дървена врата имаше термоустойчиво стъкло, но той не

искаше да алармира рейнджъра отсреща, като погледне през него. Тук беше елементът на изненада. Вратата беше закачена на двустранна панта. Щеше да се втурне през нея и да стреля. Независимо колко добре беше обучен рейнджърът отсреща, едва ли би имал време да реагира.

Камерата на площадката улови двама мъже в гащеризони и маски за празника на Все светии да изкачват последните стълби преди третия етаж.

Килмара ги наблюдаваше как измъкват автомати от тежките си чанти, които после преметнаха на гръб. По дяволите! Може би имаха гранати!

Тим Пат връхлетя през вратата, стреляйки. Вратата на контролната зона беше надупчена от куршумите.

Но там нямаше никакъв рейнджър.

Макгонигъл и Джим Дейд се втурнаха по последните стъпала, леко изненадани, че все още не са срещнали поста, но не и толкова загрижени, тъй като другата врата на контролната зона беше на десет метра по-навътре по коридора и не се виждаше, преди да изкачиш стълбите и да завиеш.

Нищо! Никакъв рейнджър, проснат на земята в локва от собствената си кръв. Макгонигъл моментално разбра, че нещо не е наред. Нещата се развиха светкавично.

Демпси пристъпи през вратата на вътрешното противопожарно стълбище и стреля с гранатомета, при което първата врата на охранителната зона се отметна настрани и металният детектор вътре се пръсна на парченца.

Макгонигъл беше залегнал на площадката и отчаяно се въртеше и търсеше евентуалната позиция за засада.

— Едно, давай! — каза Килмара секунда след като видя, че двамата терористи се бяха придвижили в зоната за стрелба.

Тим Пат беше свалил своя гранатомет и стреля във втората врата на контролната зона. Тя избухна с трясък и отметна стоманената конструкция настрани. Всичко наоколо се обви в дим.

Макгонигъл зърна шкафа за бельо точно в момента, когато Молой изскочи от него. Той изстреля една серия и улучи рейнджъра в гърдите и лицето. Убитият Молой отхвъркна назад върху Грейди.

В този миг Макгонигъл се надигна и се втурна, стреляйки, по коридора на частното отделение. Беше го обхванала бойната треска и беше решен, че каквото и да стане, щеше да свърши онова, за което беше дошъл, и да притури някое от тези прасета в сметката.

Ядосан, че Молой беше загинал, а той самият не се беше оказал достатъчно бърз, сержант Грейди бутна тялото на другаря си настрана и приготви оръжието си за действие. Използваше автомат с ротативен пълнител за двайсет стреловидни куршума. Известен като силов множител, той позволяваше на един човек да възпроизвежда стрелба като от няколко души в първите секунди, които обикновено определят изхода от боя. Всеки патрон съдържаше дванайсет дълги стоманени стрели.

Не беше от особена полза на повече от сто и петдесет метра, но от близко разстояние имаше страшна ефективност.

Коридорът се осветяваше от вградени тръбни флуоресцентни лампи и от дневната светлина, която обичайно проникваше през полукръглите прозорчета над всяка от шестте врати. Имаше и аварийно осветление, в случай че спреше токът.

Някои от флуоресцентните лампи бяха пръснати от избухналите ракети, но онези, които продължаваха да работят, осветяваха напълно задоволително коридора.

Макгонигъл клекна до смачкания метален детектор. Джим Дейд се приближи зад него и залегна в позиция за стрелба. Макгонигъл погледна през рамо. Тим Пат беше заел позиция зад изкорубената рамка на първата охранителна врата, а Демпси тъкмо преминаваше от другата страна. Всичките му хора бяха невредими, а човекът, който ги дебнеше в засада, беше премахнат.

Макгонигъл започна да се чувства по-уверено.

По коридора пред него имаше три стаи отдясно и три отляво. Обичайната процедура включваше чистка на всяка стая с гранати и няколко бързи откоса на автомата.

В този случай обаче нямаше да си прави този труд. Имаше си набелязана жертва и знаеше къде е тя. Двамата с Дейд щяха да се насочат направо към стая номер 4. Бърз ритник на вратата или изстрел в ключалката, след което следваше мощна стрелба.

Всичко щеше да свърши за секунди. Сигурно имаше и други рейнджъри, които чакаха в стаите, като предполагаха, че ще спази

обичайната процедура, преди да се отпрати за Фицдуейн. Е, можеха да си чакат колкото си искат. Ако отвореха вратите, беше сигурен, че прикриващият огън на Тим Пат и Демпси щеше да се справи с тях.

Той направи знак с ръка на Джим Дейд и се приготви да се втурне напред. Първо и двамата хвърлиха гранати. Коридорът изглеждаше празен, но не можеха да виждат всичко иззад прикритията си.

Разтърсващите взривове на гранатите разбиха вратите и от двете страни в дъното на коридора.

Стаите номер 3 и 4 бяха отворени за атака. Това беше допълнително преимущество според Макгонигъл. Но и двете врати зееха странно. Нещо не беше наред. Тогава му стана ясно.

Беше посред бял ден, а нямаше светлина.

Сержант Грейди излезе от шкафа за бельо и тръгна надолу по стълбите. Един от терористите забеляза движението и се обърна, но в този момент Грейди изстреля три куршума в залп.

Трийсет и шест стоманени стрели изсвистяха във въздуха и превърнаха стената зад терориста в гравюра от кръв, плът и кости.

Тим Пат се обърна и видя страховитата гледка, която тази градушка от метал беше пресъздавала от кожата и плътта на Демпси. Беше ужасно за гледане и той се вцепени за миг, докато тялото на приятеля му се разпадаше, сякаш нарязано от невидими остриета.

Той се обърна към ъгъла на заплахата и започна да стреля. Видя фигура в черни бойни дрехи и нещо като шлем с микрофон и странни очила.

Грейди изстреля втори, по-дълъг залп.

Мъжът пред него се разпадна, сякаш дрехите и плътта му бяха отвори от някакъв страшен вятър. За части от секундата видя костната му структура и после получовекът-полускелет се превърна в купчина на пода.

Килмара изключи осветлението и активира един ключ.

Чу се стържене на метал и специално инсталираният параван се спусна от една кутия на тавана. Той беше подобен на онези, които използват за предпазване на витрини, но като оставяха изложеното на показ. Този беше боядисан в черно. Принципът съществуваше, откак се водеха войни — в случай че загубиш външната си защита, винаги осигурявай стабилно прикритие, към което да се оттеглиш.

Дъното на коридора с последните четири стаи сега беше отделено. За Макгонигъл и Джим Дейд настъпи пълен мрак. Готови да се втурнат напред, те се разколебаха при това неочаквано развитие на нещата.

Макгонигъл пусна един залп. Просветванията на дулото бяха ослепителни в мрака, но му помогнаха да се ориентира. Той се опита да стреля отново, но пълнителят му беше празен. Зареждането в тъмното не представляваше никакво усилие, тъй като беше упражнявано стотици пъти досега.

Макгонигъл се обърна в очакване да види някаква минимална светлина откъм стълбището зад себе си. Нямахше почти нищо. Само слабо просветване от огнеупорния панел на противопожарната врата на гериатричното отделение.

Докато наблюдаваше, то също изчезна. Сега цареше абсолютен мрак. Твърде късно. Спомни си, че тежките завеси на прозорците по стълбището бяха спуснати, когато се изкачваха. Денят беше мрачен и лампите бяха запалени, затова не му беше направило впечатление.

Обзе го ярост. Това беше толкова прост и глупав начин да загубиш. Как би могъл да предвиди посред бял ден такава пълна тъмнина? Посегна към Джим Дейд, който подскочи, щом Макгонигъл хвана ръката му.

— Спокойно, човече. Ще се движим по стената. Плюй на номерата им. Ще си свършим работата и ще изчезнем моментално оттук.

Той се придвижи до стената отдясно и заедно с Джим Дейд започна бавно да напредва по нея. От тази страна бяха стаи номер 6, 5 и 4.

Напипа рамката на вратата на стая номер 6 и за миг размисли дали да не я вдигне във въздуха и да отвори прозорците за малко светлина. Вместо това реши, че тъмнината може да работи в негова полза.

Грейди и още двама рейнджъри наблюдаваха терористите през съоръженията си за нощно гледане. Всички бяха активирали лазерните си визьори. Фините лъчи бяха невидими, освен за носещите съответните очила. Рейнджърите следяха двамата терористи и ги държаха на прицел. Никой не стреля.

Килмара изучаваше ситуацията. Двамата терористи бяха махнали маските си, за да виждат по-добре в тъмното и той вече можеше да ги идентифицира. Трябваше му затворник, който да знае нещо. Това беше работа по договор, така че едва ли някой от тях щеше да знае много, но си струваше да опита.

— Сложете филтрите! — каза Килмара. Той щракна някакъв ключ и от края на коридора проблесна много ярка светлина и веднага изгасна отново.

Макгонигъл и Дейд премигнаха на светлината и отбелязаха наум мястото на източника ѝ. Ако пак се появеше, щяха да стрелят в нея.

Изведнъж тя започна да просветва със смайваща скорост като побесняла стробо светлина в дискотека.

И двамата стреляха, но стробо ефектът беше дезориентиращ. Те се концентрираха и отправиха кратки залпове направо в лампата. Чуха воя и рикошета на куршумите и на Макгонигъл му мина през ум, че сигурно е покрита с куршумоустойчиво стъкло или прозрачна балистична пластмаса. Започна да му се гади и да губи ориентация, после целият се разтрепери. Оръжието се изплъзна от ръцете му и той се строполи на пода в нещо като пристъп.

Беше станал жертва на едно приспособление, първоначално разработено за контрол над тълпи от хора. То се основаваше на откритието, че някои хора губят ориентация от стробо светлини. Откривателите увеличили интензитета и честотата на проблясъците и резултатите надминали очакванията им. Оказало се, че продължителното излагане, дори за няколко минути, може да превърне потърпевшия в хроничен епилептик. Технологиата беше евтина и резултатна и принадлежеше към категорията „оръжия, не причиняващи смърт“. След като беше видял резултатите от въздействието на тези играчки — звукови лъчи, причиняващи глухота, лазерни лъчи, причиняващи слепота — Килмара сметна, че тази категория не е наречена съвсем правилно. Все пак трябваше да признае, че Мегабийм беше по-състрадателна алтернатива пред разстрела, който те превръща в хроничен мъртвец.

За жалост Джим Дейд остана прикрит зад Макгонигъл и не беше поразен в същата степен. Макар и дезориентиран, той успя да се втурне отчаяно към вратата на Фицдуейн, без да престава да стреля с автомата си.

Куршумите направиха на трески вече избитата от гранатата врата. Болен и замаян, Дейд се препъна вътре, стреляйки. Последното, което видя през живота си, беше един плътен лъч светлина, започващ от другия край на стаята и завършващ в гърдите му. Плътта беше разкъсана, костите смачкани, а кръвта шуртеше от дузина дупки. Безжизненото тяло беше отхвърлено назад в коридора до издаващия нечленоразделни звуци Макгонигъл.

Забръмча електромотор и преградата се вдигна. Рейнджърите се придвижиха напред. Цялата операция — от момента, в който терористите бяха започнали да се катерят по пожарната стълба, за да влязат в болницата — беше отнела две минути и двайсет и три секунди.

Фицдуейн беше проспал всичко до избухването на гранатите. После се беше събудил и бе посегнал към своя автоматичен калико. Оръжието беше изключително лесно за боравене. Предпазителят можеше да се мести с коя да е ръка, дори само с докосване. Гилзите изскачаха надолу в найлонова торбичка, докато стреляше. Оръжието беше приятелски настроено към околната среда — никакъв боклук. Балансът беше идеален. Беше заредено с трасиращ куршум. Трябваше само да го насочи и да стреля.

Точно това и направи.

— Проклятие! Проклятие! — извика Килмара и отново включи осветлението в стаята. — Върви по дяволите, Хюго! Защо трябваше да го застрелваш? Защо просто не го рани? Трябва ни човек, когото да разпитаме. Трябва да разберем кой върши това. Нужен ни е затворник. Нужни са ни някои отговори.

Фицдуейн седеше в леглото си, а от автоматичното му оръжие излизаше дим. Изглеждаше толкова опасен, колкото би могъл да изглежда човек в пижама.

— Едно скромно основание — озъби се той. — Нужно ми е да остана жив. Освен това вече съм раняван и повярвай — никак не е забавно.

Сасада чу глухи експлозии и сърцето му подскочи. Готово, помисли си той, всичко е готово.

Погледна часовника си и си представи залпове от автоматично оръжие, с които Макгонигъл и хората му си разчистваха пътя надолу по стълбището. Запали мотора на колата, без да откъсва очи от ъгъла. Всеки момент щяха да се появят зад него.

Минаха няколко секунди и накрая се появи фигура в син гащеризон, която се затича към него. Той отвори предната врата. Фигурата все още носеше маската за празника Все светии.

Вампирските зъби подсказаха на Сасада, че това беше Макгонигъл. Фигурата махна с ръка на останалите, макар Сасада да не ги виждаше. Почувства облекчение. За миг беше помислил, че нещо се е объркало и само Макгонигъл се е измъкнал.

Вампирът спря до отворената врата и насочи автомата си към Сасада. Японецът го гледаше слисано.

— Нови правила — каза Грейди. — Аз не влизам, ти излизаш.

Сасада посегна към дръжката на вратата и изведнъж изскочи от колата. За негова изненада Грейди не стреля. Клекнал зад предницата на колата, Сасада извади автомата си.

— О, миличък — спокойно каза Грейди, — предполагам, че ще е по-добре да преброя до десет.

Сасада се изправи рязко, за да стреля там, откъдето идваше гласът, но усети как някой отзад измъква автомата от ръката му. Само след секунди лежеше проснат на капака и ръцете му бяха оковани в белезници, прикрепени към здрав колан от същата материя, от която се правят бронираните жилетки. На глезените му също бяха поставени белезници, но далеч по-свободни, за да може да пристъпва, но не и да ходи нормално.

Заобиколиха го мъже в черни униформи с бронирани жилетки и каски с микрофони, които носеха невиджано от него футуристично оръжие.

Внушителен мъж с брада в същото облекло и каска се приближи до него. Автоматът му беше праметнат през рамо, а на кръста му лежеше пистолет в кобур. Не носеше никакви отличителни знаци, но рангът му си личеше и без тях.

Той мълчеше, докато двама от облечените в черно мъже завършиха изключително внимателното претърсване, после заговори:

— Ние двамата ще се опознаем много добре. Обикновено полицията и затворът се справят с хора като вас, но този път ще бъдете

наш гост — гласът беше тих, почти приятелски. — И ще говорите.

Сасада прималя и много се уплаши. Тъй като му бяха сложили белезници, той си налагаше да вярва, че ще го предадат на полицията и цивилните власти. В този случай нямаше да каже нищо, нямаше да разкрие нищо, както повеляваше клетвата му. Сега категоричният тон на този мъж разклати неговата непоколебимост.

Очите на мъжа в черно гледаха безмилостни, въпреки че гласът му си остана спокоен:

— Според ирландската правна система имате право да мълчите, а съм сигурен, че и вашата малка група изисква същото — той поспря, а Сасада се почувства така, сякаш четат мислите му. — Но вие сте специален случай и участвате в много специална игра.

Сасада искаше да се възпротиви на този мъж по някакъв начин, но устата му беше пресъхнала и не можеше да се изплюе, а не искаше да му достави удоволствието да го чуе да говори.

— А вие знаете какво казват моите приятели в Обединеното кралство — сигурен съм, че сте чували за SAS — за нашите по-специални дейности?

Сасада усети как на челото му избива пот. Изведнъж нещо го бодна в горната част на ръката. Той рязко извърна глава и видя как изпразват в него една хипотермична спринцовка. Опита се да се бори, но беше изцяло парализиран от двамата рейнджъри, които го държаха. Вече не можеше да фокусира поглед и краката му започнаха да отмаляват.

Съзнанието сякаш се отдели от тялото му. Разбираше какво му се казва, но не можеше да отговори. Обхвана го отчаяние. Без да му казват, разбираше, че мисията му е пропаднала. Знаеше също и че този ужасен мъж е прав. Тези хора щяха да направят нужното, за да го пречупят и нямаше как да им се противопостави.

— Игри за големи, правила за големи — безжалостно каза гласът.

Очните ябълки на Сасада се обърнаха нагоре и той замръзна в последен опит да се бори с наркотика, после рухна.

Килмара се почувства отвратен от онова, което смяташе да направи на този човек и на другия заловен, но събитията бяха отишли твърде далеч и изискваха специални мерки, а и смъртта на Молой съвсем беше наклонила везните.

Тези хора щяха да говорят и тяхната индивидуална решимост да устоят нямаше да попречи на изхода, но мозъците им можеха да останат повредени завинаги. Беше много неприятна работа това бърникане в нечий мозък, но другите възможности бяха още по-лоши.

Тялото на рейнджър Молой беше вдигнато от болницата в найлоново покривало и Килмара го придружи до моргата в задната част на болницата. Спомни си, че Молой беше женен и имаше три деца. Най-малкото беше родено преди няколко месеца и Килмара беше присъствал на кръщаването му.

Игри за големи, правила за големи.

Нямам отговорите, помисли си той, но имам много работа за вършене.

Токио, Япония, 1 февруари

Хеликоптерът летеше над центъра на Токио в посока юг.

Нощта беше паднала и циментовата сивота на архитектурата вече не се забелязваше. Вместо това градът грееше в светлини и искреше от жизненост. От дясната страна наскоро издигнатите небостъргачи на Ниши Шинджуку се извисяваха в облаците.

Да получиш разрешение да летиш над столицата беше рядка привилегия, но Ходама-сенсей беше направил нужното преди пет години, когато сред японския търговски елит на мода дойдоха частните хеликоптери. Сега председателят на „Намака Индъстриз“ можеше да вземе разстоянието от Намака Тауър в Сьншайн Сити до заводите Намака за четирийсет минути вместо за обичайните два-три часа. Освен това пътуването над морето беше истинска почивка за очите, контрастираща с гледката на населените места.

Нямаше как да ги заобиколи човек. Трафикът в Токио беше истинска проклетия, а да се използва по-бързата комбинация между метрото и влака беше неприемливо от гледна точка на безопасността, а също и на престижа. Хеликоптерът беше единственото решение. Като гледаше надолу, Кей все още си спомняше отчаянието на следвоенните години, глада, страха и преди всичко унижението, че нямаш нищо и си никой.

Прекосяха доковете, после минаха над тъмните замърсени води на Токийския залив — традиционното място за погребване на

жертвите на якудза, което сега си съперничеше с по-научни методи за отървяване от трупа. Споменът за толкова много замръзнали от страх лица се стрелна през съзнанието му, когато погледна надолу. Изкачването към върха беше трудно и кърваво. Оставането там не беше по-лесно. Стандартите трябваше да си останат високи. Трябваше да се дава пример.

Пред тях се появиха светлините на Кавзаки, а след тях и охладителните кули и индустриалният лабиринт на „Намака Стийл“. Заводите бяха огромни и работеха денонощно. Тук се произвеждаха всички видове стомана. Гордостта на заводите беше добре охраняваната вътрешна част, в която се намираще дългата бежова и ултрамодерна сграда на „Намака Спешъл Стийлс“. Тук рафинираха сплавите за космическата промишленост и освен това произвеждаха редица неща за японската отбрана. Ето защо това съоръжение се смяташе за строго секретно и охраната му имаше законното право да носи оръжие. В него работеха само внимателно подбрани служители.

То беше идеално място за целите на Кей Намака. Различните производствени процеси го вдъхновяваха, а някои от съоръженията бяха за него истинско удобство. Любимото сред тях бяха гигантските ковачни преси — които моделираха четирийсеттонови отливки, сякаш бяха пластилин — както и закаляващите пещи. Някои от тях бяха по-големи от вагон. В тях се променяше молекулната структура на стоманата посредством топлина и затова можеха да достигнат хиляда и четиристотин градуса по Целзий. Когато бяха отворени и излъчваха невероятната разрушителна сила на топлината, изглеждаха като врати към ада.

Кей Намака имаше частно *дожо* — зала за трениране на бойни изкуства — построено високо горе сред машините на „Намака Спешъл Стийлс“. Едната стена беше от екрани *шоджи*. Когато се дръпнеха, през стъклото се виждаха огромните ковачни преси и пещите отдолу. Редица монитори и един голям екран предлагаха по-детайлно наблюдение на работата на етаж, както и на различните производствени процеси.

Интересът на Кей към бойните изкуства се беше зародил вследствие на борбата за оцеляване в обърканото и отчаяно обкръжение на токийския подземен свят през четирийсетте и петдесетте години. Повечето от опонентите му бяха неопитни

гангстери, които лесно бе успял да преодолее със своята природна бързина, височина и сила. Но една среща със съсухрен якудза от старата школа, който си беше направил труда да усъвършенства оръжията си, го беше поучила, че само младостта и грубата сила не са достатъчни.

Посивелият гангстер беше разоръжил Кей и тъкмо щеше да го убие, когато Фумио го рани в бедрото. Пистолетите бяха рядкост тогава и не се използваша често, но Фумио винаги носеше в себе си, за да компенсира своята физическа слабост. Беше ужасен стрелец.

Кей беше довършил убийството на якудза с пробождане в стомаха и се беше заклел, докато наблюдаваше мъжа да се гърчи, че никога отново няма да бъде побеждаван. След нужното изчакване той беше обезглавил жертвата, а после беше отишъл да намери най-добрия сенсей. Разчистването беше оставено на Фумио, който беше добър в тези работи и рядко пропускаше да превърне несполуката в изгода. Тялото на якудза беше циментирано и потопено в Токийския залив. Главата му беше балсамирана в саке и върната на шефа му в лакирана кутия.

Такива бяха онези дни, мислеше си Кей, добри посвоему. Тази лакирана кутия беше типичен пример за начина, по който бяха преуспели братята в първите години. Здравата му дясна ръка и умът на Фумио се бяха допълвали взаимно, а после Ходама-сенсей ги беше взел под крилото си и издигането им се беше ускорило, но заедно с това техният свят бе станал много по-сложен.

Фумио беше в стихията си. Кей се объркваше от безкрайните сложности. Той остави куромаку и брат си да се оправят с тях, а посвети колкото можеше повече време на *буджуцу* — бойните изкуства — и преди всичко на *яй-до*, изкуството да се борава с меч. През по-голяма част от времето Кей Намака носеше делови костюм и се ползваше от всички съвременни удобства, но в сърцето и в мечтите си той беше самурай, воин и войник като баща си и неговите предшественици.

Хеликоптерът кацна на площадката на покрива на „Намака Спешъл Стийлс“ и Кей изскочи в ярко осветеното място. Въръжените постове на компанията го поздравиха, а униформите им плющяха от вихрушката на роторите. Кей нетърпеливо закрачи към частния асансьор, свързан с кабинета му и *дожото* под него.

Той взе набързо душ и се преоблече в костюм за кендо. Това според Кей беше слаба имитация на боя с меч, но беше отличен спорт и добро физическо упражнение, а неговият шеф по безопасността, Китано-сенсей, беше истински учител и противник.

Те се биха с пълно кендо облекло: *кейкоги*, широката ватирана памучна риза, която предпазваше от насиняване и едновременно с това попиваше потта; *ша*, разцепената памучна пола; *таре*, многопластов памучен колан за талията и бедрата; *до*, нагръдникът от вертикални бамбукови ленти, покрити с дебела козина и лакирана щавена кожа *хачимаки*, подобната на хавлиена кърпа превръзка за главата, която пазеше очите от стичащата се пот и изпълняваше ролята на шлем; *мен*, шлемоподобната комбинация между маска и каска, направена от стоманени пръчки и дебели пластове памук; и накрая *коте*, дългите, подплатени с кожа ръкавици, които предпазваха предмишниците. Краката им бяха боси.

Биха се повече от деветдесет минути.

В *дожото* отекваха бързите стъпки на боси крака по твърдия полиран под, скърцането на защитните доспехи, контролираното тежко дишане и ударите при сблъсъците на шинай, рапирите от бамбук.

По средата на тренировката в залата влязоха четирима мъже. Двама от тях бяха служители на Намака и отговаряха пряко пред Китано. А другите двама, които ескортираха, бяха *интери якудза*, новите, така наречени интелектуални гангстери, които специализираха финансово рекетиране. Тяхната специалност беше имуществената измама, а областта им на действие — Хаваите. Напоследък, след обезценяването на долара, възвръщаемостта от тази област беше доста разочароваща.

Сервираха изстуден чай и посетителите, обути в предложените им чехли, наблюдаваха тренировката с интерес, викаха и одобрително ръкопляскаха при отбелязването на точки. Двамата служители на Намака стояха отзад със скръстени на гърдите ръце.

По-старият от посетителите смяташе, че Кей Намака изглежда направо великолепно. Неговата *кендо* броня беше алена, а на неговото *до* беше избродирана в златно емблемата на Намака. Той изглеждаше съвсем като традиционния самурай, какъвто се стремеше да бъде. В контраст с него облеченият в черно Китано изглеждаше незначителен, въпреки безспорните му технически качества.

Тренировката свърши със зрелищен удар в гърлото, нанесен от Кей, и смях от страна на Китано.

— Намака-сан, скоро ще бъдете сенсей.

Кей се поклони на учителя.

— Умението на ученика е доказателство за качеството на обучението.

Кей и Китано поздравиха посетителите и после отидоха да се изкъпят и преоблекат. Междувременно екранът беше дръпнат и двамата *якудза* се позабавляваха, като наблюдаваха дейността на етажата под тях. Те бяха впечатлени от онова, което видяха, и изпитаха дори известен страх. Желязото и стоманата се ковяха без никакво усилие. Впечатлението за сила беше направо зашеметяващо. В тези тежки производствени процеси имаше динамика, която ги привличаше и заставяше да гледат.

Кей и Китано се върнаха след двайсет минути. И двамата бяха облечени в обичайните домашни дрехи за самураи и всеки от тях носеше традиционните за ранга му два меча, поставени в гънките на кимоното. Правото да се носят два меча беше премахнато с императорски указ преди около сто години, но в домовете си някои традиционалисти продължаваха да спазват обичая.

Двамата мъже и техните посетители седнаха с кръстосани крака на килимчета *татами* около ниска масичка. Донесоха им саке и суши. Кей и Китано гледаха да пълнят редовно чашите на гостите. Атмосферата беше спокойна и отпускаща. Въпреки това имаше няколко въпроса, които трябваше да обсъдят, преди да се отдадат изцяло на развлечения. По-старият гангстер изпита облекчение. Съвестта му не беше съвсем чиста. От друга страна, рядко беше виждал президента на компанията в по-добро настроение.

— Признавам, че съм малко озадачен — каза му усмихнат Кей. — Инвестирахме няколко милиарда йени в тези красиви острови, а нямаме очакваната възвръщаемост. Вероятно ще може да ни обясните причините. Аз не съм финансов експерт като брат си, но ще се опитам да ви разбера. Честно казано, намирам повечето от тези машинации за много сложни. Предпочитам простотата на *дожото*.

Той се засмя, а двамата му гости послушно последваха примера му. По-възрастният беше благодарен за допълнителното време, което имаше за мислене. Той съчини внимателно отговора си. Китано не се

смееше, а едва доловимо се усмихваше. Човекът не забеляза това. Вниманието му беше насочено към Намака. Кей отново напълни всички чаши и се усмихна окуражително.

— Курсът на долара спадна драстично и неочаквано — каза мъжът. — Това означава, че когато изчисляваме нашата възвръщаемост в йени — както се изисква да правим — излиза, че тя доста е намалела. Всъщност, превърната в долари, тя отговаря на планираната. Само когато е в йени, излиза, че е под нивото на нашите цели.

Председателят на компанията кимна и замълча; сякаш мислеше върху казаното. Накрая проговори:

— Но сигурно щом продължаваме да инвестираме в йени с нови фондове, по-силната йена трябва да ни купи повече. Би трябвало да получаваме повече авоари за нашите пари.

Мъжът кимна в съгласие.

— Така е — каза той — или би било така, ако от Япония не идваха и други пари. За жалост много други организации имат същите идеи като нашите и вдигат цената на имуществото в Хаваите. Ето защо инвестициите ни струват повече, отколкото планирахме първоначално.

Беше започнал да се изпотява. *Дожото* имаше климатична инсталация, но горещината от стоманолеярния цех под тях започваше да се усеща. Или така си въобразяваше. Мъжът се опитваше да не мисли за банковата сметка на Каймановите острови. Всички прехвърлени суми бяха в брой. Нямаше документирани следи. Обирането на каймака беше много дискретно.

Намака заговори отново:

— Китано-сан — каза той и посочи с лявата си ръка завеждащия сигурността, който седеше до него — е разпитал шестима от продавачите, от които сме закупили имущество. Всички потвърждават казаното от вас. Търсенето е вдигнало цената на предлаганото.

Сърцето на гангстера биеше силно, но след успокоителните думи на Кей той почувства известно облекчение.

После заговори Китано.

— Намака-сан има предвид само първоначалните проучвания — каза той с лека усмивка, — но аз съм длъжен да бъда изряден. Понататъшните разпити, пъргаво проведени от моите хора, разкриха интересна причина за високите цени.

Той извади сгънат лист хартия от ръкава си, разгъна го и го постави внимателно пред мъжа. На него бяха написани номерът на сметката на Каймановите острови и всяка една от тайните вноски. Сумите бяха точни до последната йена. Гангстерът беше настоявал да плаща в йени. Нямаше особено доверие в дълготрайната стабилност на долара. Как би могъл да вярваш на страна, която би продала каквото и да е, всичко наред за печалба? Американците вече бяха продали половината Хавай и значителна част от Калифорния. Статуята на свободата беше наред. Бяха безпринципни хора.

Той се загледа в листа. Знаеше, че това беше смъртната му присъда, освен ако не действаше бързо. Сърцето му се скова от страх. Погледна другаря си. Другият якудза се тресеше от страх. Не можеше да очаква помощ от него. Погледна напред към Намака, който изглеждаше потънал в транс. Дали имаше възможност да грабне един от мечовете на кръста му и да се опита да избяга?

Последва светкавично движение и гангстерът изпита внезапна и ужасна слабост. Намака-сан продължаваше да седи, но сега държеше окървавен меч в лявата си ръка. Но той не беше левичар! Внимателно го беше наблюдавал, за да избегне неочакван удар, но беше измамен. Намака беше измъкнал майсторски меч с лявата ръка и беше нанесъл хоризонтален удар от седнало положение, разсичайки двамата през средата. Мъжът погледна стомаха си, който зееше отворен. Виждаше краищата на своя изуми, татуирания дракон, който покриваше голяма част от тялото му и беше символ на принадлежност към тази група. Сега беше разрязан на две и поруган. Другарят му се катурна бавно напред.

Болката го заля на талази, но макар да се олюляваше леко, той седеше изправено и докато кръвта се изцеждаше от тялото му, чакаше последния удар. Държеше брадичката си високо вдигната. Очакваше обичайното обезглавяване.

— Намака-сан — умоляващо каза той. Едва успя да произнесе думите. От устата му потече кръв.

Намака не се помръдна. Неговият катана — също. Ударът не идваше.

— Откраднали сте от клана. Не изпитвам удоволствие от вашата смърт, нито от начина, по който ще ви споходи, но трябва да се дават примери за назидание. Ще умрете в пещите.

Чак в този миг самообладанието напусна мъжа. Той се опита да изпищи, но кръвта изпълни гърлото му. Опита се да се бори, докато го завързваха за дървена носилка, на която го понесоха към производствения етаж.

Краят на двамата *интери якудза* беше наблюдаван отблизо на телевизионния монитор от президента на компанията и шефа по безопасността. Температурата в пещите беше толкова висока, че само за минути нямаше никаква следа от тях.

От бойните изкуства с меч Кей беше най-голям експерт в *яй-до* — изкуството да се изважда мечът. Ударът, който беше нанесъл с едно продължително движение, последвало изваждането на острието от ножницата, беше направо класически. Китано рядко беше виждал по-добро изпълнение.

Кей беше завършил чибури — отърсване кръвта от острието посредством полукръгово движение над главата и тръскане отстрани — и сега беше започнал да лъска повърхността с мек парцал и пудра от варовик. Работеше внимателно както за свое добро — оръжието беше остро като бръснач и смъртоносно, ако не се боравеше правилно с него, така и за доброто на меча.

Прекаленото полиране можеше да повреди повърхността. Четирийсет и пет поглаждания бяха оптималният брой, определен и проверен през вековете.

Той сгреси в консервативния смисъл и тръкна острието четирийсет и два пъти. Накрая съвсем леко намаза блестящата повърхност с карамфилово масло и върна меча в ножницата.

11.

Районна болница в Конимара, 8 февруари

В слушалката се чу тежко дишане, а после кикот.

Обикновено Фицдуейн затваряше телефона последен, а Боти играеше така до втръсване, преди да си легне. Когато не спеше в болницата, двамата с Фицдуейн си говореха всяка вечер, преди да сложат Боти в леглото. Той все още имаше да учи много по отношение на телефонната техника, но затова пък го правеше с истинско удоволствие.

От неговото весело настроение сърцето на Фицдуейн запя. При това сега беше сигурен, че синът му е в безопасност. Уна се грижеше за него и Кристиан дьо Гевен беше долетял да погостува няколко седмици и да помогне, а освен това островът беше редовно охраняван от рейнджъри.

— Лека нощ и те прегръщам силно за пети път, малко чудовище — каза Фицдуейн през смях. — *Отивай в леглото! Веднага!*

Боти отново бе обхванат от пристъпи на смях, а Фицдуейн чу Уна на техния фон, а после и заглъхващото: „Лека... тате...“, докато тя го носеше към леглото. Независимо с какво го хранеха, Боти беше в дяволски добра форма.

— Хюго? — беше гласът на Дьо Гевен.

— Още съм на телефона — отвърна Фицдуейн.

— Всичко е наред тук, *mon ami*^[1] — развеселен каза Дьо Гевен. — Единствената заплаха идва от страна на Боти.

Фицдуейн се засмя.

— Чувам го — тонът му стана сериозен. — Истински оценявам това, че пазиш домашното огнище.

Дьо Гевен издаде някакъв неопределен звук, изразяващ несъгласие, а Фицдуейн се усмихна на себе си. Приятелят му имаше външност на филмова звезда, непринудено държане и маниери, които засрамваха повечето от другите парижани, които Фицдуейн познаваше. Бивш парашутист, а сега парижки търговски banker, французинът

беше срещнал за пръв път Фицдуейн в резултат на общите им интереси към средновековните оръжия и фехтовката. Двамата бяха експерти по боравене с меч. В края на двайсети век това беше едно доста непрактично умение, но и за двамата беше нещо като семейна традиция.

Приятелството им щеше неочаквано да приключи, когато Палача нападна замъка. Това беше жестока работа, която засегна всички оцелели, но изкова някаква специална връзка между двамата. Дьо Гевен беше дошъл незабавно, веднага щом чул от Килмара за нападението срещу Фицдуейн. Беше уверен, че банката, жената и любовницата му щяха да преживяват отлично в негово отсъствие. Всички те бяха зрели елементи от неговата добре подредена обществена структура. Също толкова уверен беше, и то напълно основателно, че щяха да го посрещнат с отворени обятия, когато се завърнеше. Кристиан дьо Гевен притежаваше такава магнетична обаятелност.

— Как си ти, Хюго? — продължи Дьо Гевен. — Аз съм на червено — лекото понижаване на качеството на гласа и промяната към по-безличен звук потвърдиха превключването на кодиран режим.

— Тези хора няма да се махнат — каза Фицдуейн мрачно, — но аз няма да седя и да чакам следващата им стъпка.

— Япония? Значи си решил?

— Япония — потвърди Фицдуейн. — Разпитът на Сасада доказва, че братята Намака са пряко замесени. Сасада бил инструктиран от шефа на службата им за сигурност, който е член на свещената им вътрешна група, а се говори, че Китано не върши нищо, ако то не е наредено от самите Намака.

— Има ли някакъв шанс да изправим братята в съда? — попита Дьо Гевен без реалната надежда за положителен отговор. — Да се използва Сасада за свидетел?

— Почти никакъв. Китано е давал заповеди, а и възникна допълнителен проблем, след като Сасада не се справи след разпита. Килмара го пречупи, но плати висока цена.

— Merde!^[2] — каза съчувствено Дьо Гевен. На младини беше служил като лейтенант в парашутните войски в Алжир и беше участвал в една много мръсна война. Имаше ситуации, където Женевските конвенции не важаха. Това харесваше на малко хора, но в

борбата с тероризма понякога ставаше въпрос за преценяване на неприятни възможности. — Хюго — продължи той, — ако отиваш в Япония, ще ти трябват приятели. Сам чужденец няма да стигне много далеч. Японците...

— ... са си японци и са много различни от нас, западния тип хора — сухо довърши Фицдуейн. — Да, чувал съм го. Дори се говори, че имат свой собствен език и ядат с дървени клечки.

Дьо Гевен се засмя.

— Ясно е, че се възстановяваш, Хюго. Но ти знаеш какво имам предвид, а в Япония приятелите на високи постове са особено важни. Ако ще се опълчваш срещу могъщи като братята Намака хора, ще се нуждаеш... трябва да имаш играч с равностойно или по-голямо влияние. Повярвай ми, знам го. Имаме банка там.

— Разбирам какво имаш предвид. Килмара е на същото мнение. Той може да уреди връзка със службите за сигурност, но казва, че това не е достатъчно. Ще ми е нужна допълнителна тежест там. Някой, за когото сме сигурни, че не е свързан по никакъв начин с братята Намака.

Дьо Гевен разбираше проблема. Япония беше една пирамида. Основата ѝ беше широка, но на върха на изключително йерархичното общество малък брой хора и организации представляваха главните движещи сили. Много от управляващите бяха свързани помежду си. Някои от връзките бяха известни, но голям брой не бяха. Япония не можеше да мине за отворено общество.

— Йошокава — каза Дьо Гевен. — Очевидно него си избрал.

— Само него мога да избира — мрачно отвърна Фицдуейн. — Имам още няколко връзки в Япония, но всички са експатрирани. Йошокава-сан е единствената ми възможност, но не знам дали е свързан с братята Намака.

— Разбирам, Хюго. След два дни се връщам в Париж, така че ще пусна някои връзки. Но смятам, че Йошокава ще ти свърши работа. Длъжник ти е. Ти спаси живота на сина му.

— Йошокава няма да ме предаде, но съществува въпросът за сблъсък между една лоялност и друга. Ако е вече в леглото на Намака, ще остане настрана, което може да е почтено, но няма да ми свърши работа.

Дьо Гевен се засмя.

— Ще проверя каквото мога и ще поговоря с някои приятели, но мисля, че Йошокава е човекът, който ти трябва.

Разговорът приключи и Фицдуейн сложи слушалката и се вгледа в червената лампичка за кодиране, която изгасна.

Той се облегна на възглавниците във високото си легло, затвори очи и се замисли за малкия си син и за дома си, за приятелството на хора като Килмара, Дьо Гевен и Мечката. Животът беше труден и изпълнен със случайности, но, общо взето, той се смяташе за късметлия. Да те застрелят, разбира се, не беше кой знае какъв късмет, но той обичаше да вярва, че нещата са балансирани.

Дьо Гевен беше телефонира от Голямата зала в замъка на Фицдуейн и както си мислеше за дома, обзет от носталгия, смесена с нетърпение да излезе от проклетата болница, Фицдуейн си спомни как беше срещнал Йошокава-сан.

Появата на японския индустриалец беше доста впечатляваща.

В сърцето на замъка на Фицдуейн се издигаше каменната Централна кула, построена от първия сър Хюго Фицдуейн през тринайсети век. Впоследствие, наред с другите подобрения, Централната кула беше пристроена от едната страна, където мястото гледаше към морето.

За жалост цялата пристройка, известна като Голямата къща, беше унищожена от пожар по време на обсадата, направена от Палача. Отначало Фицдуейн смяташе да я възстанови в първоначалния ѝ вид. Беше израснал в Дънклийв и неговият вид и традиции бяха от особено значение за него. Беше привързан към почернелите от времето дървени греди, дъбовите ламперии, гоблените, фамилните портрети, кръстосаните оръжия и закачените по стените ловджийски трофеи със стъклени очи, но беше благословен и с напредничав ум. Реши да запази традиционния външен вид на Голямата къща, така че да хармонира с Централната кула, но вътре да направи стаите светли и просторни.

Основната тенденция на неговата класа да живее в прашни, проядени от червеи пашкули, запазили архитектурната традиция, не беше никакво предимство, смяташе Фицдуейн. Нейните перове предпочитаха да се вкаменяват в хармония с атмосферата на техните напомнящи музеи домове.

Най-много от всичко Фицдуейн искаше да отвори Голямата зала — великолепната тераса на последния етаж, която беше център на обществена дейност през вековете — за да гледа към морето. Изгледът към него беше безкрайно примамлив, като се имаше предвид особената светлина в Западна Ирландия, но губеше много от очарованието си, тъй като погледът му стигаше само до тесните амбразури, предназначени за високите метър и половина нормандски стрелци, а Фицдуейн беше метър и осемдесет и пет. Не беше сигурен как да осъществи идеите си.

Седеше върху студения бронз на едно оръдие в двора и мислеше върху този проблем, когато Йошокава пристигна. Той председателстваше „Йошокава Илектрикъл“, японския конгломерат за електроника и консумативи, основан от дядо му.

По времето на епизода с Палача един от спасените от Фицдуейн беше синът на Хидео Йошокава, Аки, и макар баща му вече да беше изказал своята благодарност, сега пристигаше лично, за да засвидетелства уважение и да обиколи мястото на битката.

Четири седмици по-късно личният архитект на Йошокава-сан пристигна заедно със своя екип да огледа мястото. След два месеца пристигна самият Йошокава-сан с изработен макет.

След още десет месеца специално долетелият от Япония екип от работници завърши работата, напи се сериозно с ирландско уиски на специалната вечеря в новата Голяма зала и изчезна, а Фицдуейн остана доволен и доста впечатлен да съзерцава резултата от дейността му.

Щеше да изчака обаждането на Кристиан дьо Гевен, но инстинктите му подсказваха, че приятелят му е прав.

Можеше да се довери на Йошокава-сан.

Токио, Япония, 8 февруари

Седнал в кабинета си в Намака Тауър, Фумио разглеждаше документа, представен от Гото-сан, контрольора на групировката.

Докладът му беше майсторски изработен. Холдинговите компании на Намака имаха структурата на кейрецу — сложната корпоративна структура, предпочитана от най-големите японски групировки. Гото беше редуцирал цифрите, подадени от преплитащите

се компании на Намака, така че под най-долната черта беше отразена печалбата в брой и нищо повече.

Цифрите отразяваха простата истина. Докато по документи отчиташе печалби, Намака кейрецу получаваше кръвоизливи от пари в брой. Една графика ясно показваше горчивата истина. Групировката щеше да се сгромоляса за по-малко от година, ако не ѝ се инжектираше голяма сума в брой.

Гото беше първият професионално квалифициран човек, когото братята Намака бяха наели. Беше работил като контрольор при един от основните производители на коли, докато на бял свят не беше излязла една изкусна измама. За да си спести срама, той хитро беше подал оставка и се бе оттеглил да живее с новопридобитото си богатство, но тогава Фумио го беше изкушил да се откаже от преждевременното си пенсиониране. Гото му беше препоръчан от Ходама. Куромаку имаше нюх за таланта.

От известно време Фумио беше наясно със сериозността на положението, но докато Ходама беше жив, то не го тревожеше особено силно. Куромаку винаги можеше да използва някоя приятелски настроена банка. Влиянието му в Министерството на финансите беше легендарно. Една-две думи пред подходящ човек, малко административни насоки и забележки за националните интереси...

Бяха го правили преди. Така работеше системата. Ето защо човек плащаше на политици и такива влиятелни играчи като Ходама.

Неговата смърт беше променила играта. Само дни след погребението подкрепата, на която толкова дълго се беше радвала Намака кейрецу, се бе изпарила.

Нищо не бе казано. Не бяха забелязали да е направено нещо специално и все пак отвсякъде лъхаше хлад. Сякаш някой или някоя мощна и влиятелна групировка работеше активно против тях. Всички опити да се открие кой стои зад това бяха безуспешни.

В миналото щяха веднага да се обърнат към Ходама-сенсей. Усилията им да намерят заместник засега се проваляха. В основата на работата с някой куромаку обикновено лежеше продължително и близко приятелство. Вършеха се много сложни неща. Трябваше да се проявява гъвкавост спрямо закона. Доверието беше от съществено значение, ако не искаха да стигнат до съд. Не беше нещо, което можеше да се постигне за едно денонощие. Всички политици бяха

заклучени в своите фракции от задължения, зародили се с годините. Освен това малко от тях бяха, ако изобщо имаше такива, от калибъра на Ходама-сенсей.

Гото говореше със свободата, която произтичаше от дългото и близко приятелство с Фумио. Въпреки това и двамата се обръщаха един към друг официално.

— Има известна ирония в нашето положение, Намака-сан. Незаконните ни дейности остават все така доходни. Точно нашата законна експанзия ни създава тези трудности. Първо инвестирахме в долара, а той се продъни в земята; после се хвърлихме на златото, което винаги се е покачвало, а сега не върви наникъде; накрая купихме и разширихме „Намака Стийл“. Точно този стоманодобивен завод лежи в основата на нашите проблеми. По целия свят сега има свръхпроизводство на стомана. А инвестицията ни в предприятието за специални стомани беше последната капка, която преля чашата.

Фумио въздъхна. Той боготвореше големия си брат, а „Намака Стийл“ беше неговата страст. Караше го да се чувства като същински индустриалец. А инвестицията в новото предприятие за специални стомани беше резултат от едно стратегическо решение на ММТИ — непогрешимото по общо мнение Международно министерство на търговията и индустрията. ММТИ беше разработило план, според който щеше да поеме международната космическа индустрия през седемдесетте, а „Намака Спешъл Стийлс“ беше ключов елемент от този план. Проектът се радваше на масов престиж. Голям брой политици и министри бяха произнесли окуражителни речи.

Планът беше стигнал до задънена улица. Имаше известен скромнен напредък, но практически американците продължаваха да притежават небесата, а европейците, които по общо мнение бяха в период на декадентски упадък, здраво държаха второто място. За ММТИ това беше сериозно разочарование, но за Намака беше истинска катастрофа. На първо време им помогнаха няколко договора с отбранителната промишленост, но нищо не можеше да послужи за голям пробив на пазара.

Този пробив вече не беше възможен чрез нормална законна търговия. Единственият шанс според Фумио и Гото беше да продадат някои от по-секретните продукти на „Намака Спешъл Стийлс“. Проектът „Цунами“ — производство на оборудване за завод за атомно

оръжие в Северна Корея — беше незаконен, абсолютно в разрез със законите на Япония, но представляваше огромно количество пари в брой.

Сега, когато Ходама беше мъртъв, проектът „Цунами“ беше от решаващо значение за запазването на Намака кейрецу. Нещата бяха толкова прости.

— Не мисля, че трябва да тревожим президента с тези цифри. Той има да решава други проблеми — каза Фумио.

Гото кимна в знак на съгласие. Важно беше Кей Намака да не се тревожи. Като на президент, който се справя с главните институции, му бяха нужни енергичност и самоувереност. Нямахше да има полза да го безпокоят с неприятни детайли. Въсъщност Кей се затрудняваше достатъчно при четенето шманга за бойните изкуства — комиксите за възрастни. Отчетите на баланса и предвижданията за печалбата бяха извън неговите възможности.

Гото не беше традиционен якудза, затова и нямаше татуировка по цялото тяло. В своята младост обаче той беше открил една проста истина, която беше татуирал с японски букви — *канджу* — на гърдите си. Скромният дизайн беше привлекателен, но беше предназначен предимно за Гото — можеше да се прочете само пред огледало.

Красиво татуираните букви гласяха: „ПАРИТЕ СА ГОСПОДАРИ“.

Западна Ирландия, 1 февруари

Килмара караше бавно лендровъра по черния път, който отвеждаше към брега.

Стигнаха до една тревиста поляна и спряха. Между скалите пред тях се виеше малка и стръмна пътечка и слизаше долу до пясъка и водата. Плажната ивица следваше гънките и извивките на планината и се губеше в далечината.

Излязоха от колата. Предния ден духаха ветрове, достигащи сто и трийсет километра в час, но сега бризът откъм Атлантика беше десет пъти по-слаб и вълните бяха почти укротени.

Пясъкът близо до водата беше по-твърд и по него се ходеше лесно. От време на време се спираха да погледат плавея, изхвърлен на брега, или някои странни камъчета и миди. Над главите им се носеха

леки облачета и слънцето ту се скриваше, ту отново се показваше. Въздухът, макар и студен, действаше много освежително.

Килмара спря и се обърна. Бяха изминали почти километър в приятелско мълчание. Отбелязаните върху пясъка стъпки отвеждаха обратно до скалите, където беше колата. Нямаше други стъпки, освен техните. Обърна се. Пясъчната ивица пред тях се простираше гладка и пуста.

— Бил съм в половината страни по света — каза той развълнуван — и съм виждал чудни гледки и омайни пейзажи, но като че ли няма нищо, което може да се сравни с Ирландия. Тази страна влиза в душата ти и остава там — ти си белязан за цял живот. Ако я напуснеш, винаги една част от теб копнее да се върне в Ирландия. Има нещо единствено по рода си в тази земя. А най-красивата ѝ част е западната.

Катлийн го погледна малко изненадана. Не беше очаквала, че Килмара има такава романтична душа. В повечето и контакти с него го бе възприела като внушителна фигура, олицетворяваща властта, която дори я плашеше с униформата си и въоръжените рейнджъри в обкръжение.

Сега, когато беше насаме с нея и в цивилни дрехи, той изглеждаше като обикновен човек — по-достъпен и разговорлив. Генералът у него беше отстъпил място на мъжа. Вероятно можеше да ѝ бъде дори приятел.

— Романтичният генерал — каза тя с усмивка. — Един друг романтик, когото и двамата познаваме, каза нещо подобно.

Килмара се засмя.

— Аз съм романтик само понякога. Наистина само понякога. В природата ми е да бъда практичен, да виждам света такъв, какъвто е, без да очаквам, че мога да го променя. Хюго напълно отговаря на определението за романтик. Дори още по-лошо — той е романтик и идеалист. Вярва, че нещата могат и ще се оправят, както и в такива идеали като дълг, чест и вяност. Ето това му създава толкова неприятности. Въпреки всичко му завиждам на природата. Може да бъде страшен мръсник, но в най-съкровената си същност е добър човек.

— А вие не сте ли?

Килмара не бързаше да отговори. Мислеше си за Сасада, за наркотиците и загубата на сетивата, за другите ужасни техники и

онова, което бяха направили на човека, за да го накарат да говори. Той сега се лигавеше и сумтеше и не можеше да контролира червата си. Беше неизлечимо луд.

— Не — сериозно отговори той. — Моят свят изисква други качества и, изглежда, аз ги притежавам. Добротата обаче не е сред първите в списъка.

Катлийн имаше чувството, че той говори за нещо по-специфично и потръпна. Неговият свят беше ужасен, а той беше прекарал целия си живот в него. Насилието беше извращение на всички стойности на цивилизацията. Как можеше човек да е изложен на такава разрушителна култура и да остане незасегнат? Все пак беше несправедлива. Насилието беше действителност, а относителното спокойствие, на което се радваха повечето хора, зависеше от такива мъже като нейния придружител. Без хора като Мечката и Килмара, припомни си тя, сега щеше да бъде мъртва. Хвана приятелски ръката му.

— Вие сте мил човек — замислено каза тя — и добър приятел на Хюго.

Катлийн не беше виждала Фицдуейн от деня на клането в болницата. С оглед на разследването след инцидента тя бе изпратена в друга болница и изписана след една седмица. Раните ѝ не бяха сериозни и почти бяха заздравели, а трябваше да погребее баща си и да се грижи за майка си. Шокът от преживяното насилие обаче не преминаваше толкова бързо. Може би щяха да ѝ бъдат нужни години.

В действителност ѝ беше трудно да определи ясно чувствата си към Фицдуейн. Той беше причината за тези ужасни събития. Не беше отговорен, но беше пряко свързан с тях. Ако не беше го срещнала, баща ѝ щеше да си бъде жив, а майка ѝ нямаше да е изпаднала в нервна криза.

— Как е той? — попита тя.

Изпитваше силно желание да бъде с него. Чувстваше се объркана. Ето един мъж със син от друга жена, чийто живот беше свързан с такава заплаха, че всеки здравомислещ, ако имаше избор, би го избягвал като чумав.

Но той беше също най-привлекателният и стимулиращ мъж, когото някога беше срещала, и не можеше да стои настрана от него. Страхуваше се да бъде с него заради емоционалната болка, която

можеше да последва. Ужасяваше се от скритата физическа заплаха. Споменът за Макгонигъл и Сасада беше много свеж в паметта ѝ. Беше ѝ трудно да се концентрира и имаше проблеми със съня. Понякога без определена причина започваше да трепери от ужас и да се поти.

— Нацупен — весело отвърна Килмара, но после стана по-сериозен. — През последните две години Хюго се занимаваше с отглеждането на Боти и ремонта на Дънклийв, както и с малко работа за рейнджърите, но не беше съвсем зает. Изглежда, имаше нужда от малко почивка, преди да се захване с нещо ново. Беше зарязал войните и камерите си, но не беше намерил с какво да ги замени. Струва ми се, че му липсваше цел в живота.

— Нима гледането на дете и строенето на дом не е цел? — попита Катлийн, леко раздразнена.

Килмара се засмя.

— Touche!^[3] — каза той.

Катлийн спря и се загледа в няколко кафяви водорасли с дълги стъбла и малки мехурчета по листата, които можеш да пукнеш. Напомниха ѝ за летата, прекарани на брега със семейството ѝ, за спокойствието, което я изпълваше, когато държеше баща си за ръка. Обхвана я чувство на загуба и отчаяние. От очите ѝ рукнаха сълзи.

Килмара погледна към нея и видя сълзите. Той я прегърна и двамата повървяха така известно време, преди отново да заговорят. Пясъчната ивица изглеждаше безкрайна, а издадената в далечината суша беше забулена в мъгла.

Катлийн си представи, че вървят сред облаците. Когато заговори, тя продължи започнатия разговор:

— А раняването? Да не искате да кажете, че то го е променило?

— Раняването, и то сериозното, обикновено изостря ума — мрачно каза Килмара. — Разбрали сте го по себе си. Някои хора се огъват и умират, а други използват всичките си резерви и сграбчват с нови сили живота, сякаш разбират колко малко време има и искат да го използват максимално.

— Е, Хюго е борец — каза Катлийн.

— И в това е иронията. Той се измъква със зъби и нокти от лапите на смъртта, доколкото му позволяват човешките възможности в такава състояние... — спря и се засмя.

— И? — нетърпеливо попита Катлийн.

— И когато се случва нещо, за което не би могъл да се вини — нападението на болницата, — го обхваща силен пристъп на отчаяние и не прави нищо в продължение на пет дни — Килмара погледна Катлийн. — Мисля, че му липсват.

Отначало Катлийн не отговори. Страните я щипеха от морския бриз и пръските солена вода. Смяташе, че Килмара е малко жесток спрямо Фицдугейн и искаше да го защити.

— Чувства се отговорен — бавно каза тя. — Той беше набелязаната жертва, а умряха други. Не може да не го боли.

— Е, сега отново е във форма и се ядосва на себе си, задето губи толкова много време. Ето защо е нацупен.

Катлийн започна да се смее заразително. Скоро и двамата се смееха и вървяха, хванати за ръка, по безкрайните извивки на пясъка.

Най-неприятната последица от нараняванията му според Фицдугейн, а той най-добре можеше да го прецени, тъй като това си беше неговото тяло, беше външното фиксиране, което хирурзите бяха използвали да оправят строшената бедрена кост. За щастие то беше само временно.

Бяха мушнале четири щифта в костта му — два под фрактурата и два над нея, които стърчаха над кожата. След това ги бяха съединили с напречни планки отвън. Когато Фицдугейн погледнеше надолу, струваше му се, че кракът му е обвит със строително скеле. Сега беше отчасти робот, макар да предпочиташе да бъде изцяло човек.

Ортопедът беше много горд с извършената операция.

— Предимството на външното фиксиране пред вътрешното е, че няма опасност от замърсяване — каза той, като разглеждаше рентгеновата снимка на бедрото на Фицдугейн с почти същото въодушевление, с което един нормален мъж би могъл да разглежда снимката на гола девица от списанието „Плейбой“.

— Това е добре — каза Фицдугейн, — но сега приличам на Айфеловата кула. Какви са недостатъците?

— Само леко неудобство — усмихна се хирургът успокоително. — Нищо друго, което може да те обезпокои.

„Лекото неудобство“, както успя да усети върху себе си Фицдугейн, беше само относително. Външното фиксиране при счупване на костите

е изключително неудобна операция. Бедрото му беше пробито на четири места, през които влизаха щифтовете, и въпреки редовното им промиване и превързване, те бяха източник на непрекъснати болки. Ако случайно удареше фиксатора, кожата му се разкъсваше. През нощта поставяха крака му в помощна рамка, което му помагаше да спи спокойно.

— Човек може да проходи почти веднага при външно фиксиране — казваше ентузиазирано хирургът. — Движението при тези случаи е от изключително значение.

Фицдуейн ругаше цветисто и мозъкът му, като си рисуваше съвсем ясно картината на счупената кост, отначало не можеше дори да си представи, че би могъл да ходи. Но в случая имаше съвсем ограничен избор.

На четвъртия ден след като бе прострелян, той вече правеше раздвижващи упражнения. На петия ден беше леко смъкнат от леглото, подпрян на помощна рама, и за негово учудване можа да измине двайсетина метра. Отначало беше ужасен, след това започна да се гледа с насмешка. На гърдите все още стояха дренажите му. Казаха му, че това, което прави, се нарича „имитация на ходене“. Имитация или не, все пак беше някакво начало.

На края на първата седмица махнаха дренажите от гърдите му. През втората седмица го преместиха от помощната рама и му дадоха патерици. През третата седмица вече можеше да мине около петдесет метра наведнъж. Издръжливостта му се увеличаваше с всеки изминат ден.

Скоро след нападението на болницата състоянието му бе отново преценено от хирурга. Рентгеновата му снимка, изглежда, предизвика някаква странна радост у лекаря.

— Направо си късметлия, Хюго — каза хирургът. — Нападателяте ти са използвали куршуми с по-малка скорост. Фрактурите на бедрената кост са доста сериозни, но можеха да бъдат и много по-лоши. Кракът ти е доста добре, като имаме предвид какво ти се случи. Ама страшно хубава работа свършихме с крака ти!

— Отде мога да знам аз, дявол да го вземе! — отвърна Фицдуейн с чувство за хумор. — Не ме стрелят редовно. Нямам база за сравнение.

Хирургът беше свикнал сестрите и пациентите му да се отнасят към него като към някакво свръхсъщество по време на визитация, но към Фицдуейн изпитваше приятно чувство.

— Ирландия е остров до острова, а ти беше ранен на един още по-малък остров. Смятай се късметлия, защото можеше да бъдеш намазан с йод и да те оставят да се възстановяваш сам. Както и да е, да се върнем към хирургията. Кръвоснабдяването на крака ти е добро, а в областта на раната се вижда новата костна тъкан. Ще ти свалим скелето от крака.

След три дни Фицдуейн се върна в Дънклийв. Сега кракът беше стабилизирани с вътрешна фиксация. Всичките стърчащи метални пластини бяха махнати. На тяхно място беше сложена скоба да поддържа крака му и да му напомня, че трябва да бъде внимателен отначало при ходенето. Сега вече можеше да ходи само с една патерица. Скоро щеше и нея да изхвърли, а след това и скобата.

Фицдуейн се чувстваше все по-добре и ставаше все по-силен.

Катлийн дойде с него. Тя не беше физиотерапевт, но имаше доста опит като медицинска сестра и беше добре инструктирана от колегите си. Освен това пациентът ѝ беше високо мотивиран и вече сам беше научил какво трябва да прави. Щеше да се упражнява всеки ден малко повече от предишния, като започнеше с едночасови тренировки два пъти дневно, после три пъти, докато стигнеше четири пъти на ден.

Той ставаше все по-издръжлив и лекото му накуцване почти изчезна.

Двамата с Катлийн станаха много близки. Хранеха се заедно, говореха до късно през нощта, доверяваха си тайни, ходеха, хванати за ръка, на разходка извън замъка. Въпреки това физическата им връзка не се осъществяваше. Катлийн все още преживяваше нападението на дома си и смъртта на баща си. Фицдуейн все още се възстановяваше и свикваше със загубата на Итън.

Междувременно имаше много работа за вършене. Правеха се промени в замъка и острова на Фицдуейн.

Въплътил в себе си усърдието и тактическия професионализъм на своите деди, Фицдуейн неуморно се подготвяше за ответен удар.

Телефонът извънтя. Фицдуейн предпазливо вдигна слушалката. Боти обичаше да играе с телефона и го беше изцапал с овесена каша и мед. Но все пак това му напомняше, че си е отново у дома, в Дънклийв.

— Чувам те глухо, сякаш от много далеч — каза Дьо Гевен.

Обаждаше се от Париж. Тъй като той беше основният собственик на частната си банка, донякъде сам си беше господар. Освен това имаше и отличен генерален директор, но все пак смяташе, че трябва от време на време да се мярка лично там.

Фицдуейн държеше слушалката на достатъчно разстояние, за да не се изцапа с малиново сладко, с което, както се оказа, също беше наклепана. Явно Боти е бил доста гладен тази сутрин. Навсякъде се виждаха трохи. Фицдуейн търсеше книжните си салфетки, докато говореше.

— Аз съм си далеч — отвърна той. — Ти си във Франция, аз съм в Ирландия.

Намери салфетките, обърса, както можа, слушалката и я приближи до ухото си.

— Как са нещата при теб?

— Семейството е добре, а банката прави пари, обичайното положение. Водя еднообразен живот. Чух се с нашите приятели от чужбина.

— Линията е открита — тихо му напомни Фицдуейн.

— Знам, mon ami. Искам само да ти кажа, че имам пълното основание да вярвам, че можеш да разчиташ на строителя, за когото говорихме. Той не е свързан с конкуренцията. Приятелите ми са сигурни в това, а аз съм сигурен в приятелите си.

Приятелите на Дьо Гевен бяха от колежа, от полка и от банковите среди. Сред тях се отличаваха тези от чуждите разузнавателни служби. Освен че имаше аристократичен произход, Кристиан беше enarque, което означаваше, че беше посещавал един от групата колежи, от които се избираха ключовите фигури в управлението на Франция. Това беше един влиятелен клуб с отлични възможности. Той представляваше последната проверовъчна инстанция. На Йошокава-сан можеше да се гласува доверие.

— Пази се, приятелю — каза Фицдуейн. Изведнъж изпита внезапна загриженост. Беше някакво чувство, нищо повече. — Ти беше с мен, когато беше убит Палача. Вземи си охрана. Вземи някакви предпазни мерки.

Дьо Гевен се засмя.

— Аз съм в опасност само когато ти гостувам, Хюго. Да не знаеш нещо?

— Не. Нищо. Просто имам лошо предчувствие.

— Две покушения срещу теб. Имаш право на малко параноя — каза Дьо Гевен. Затвори телефона и се замисли.

Всичко беше наред, като изключим влизането с взлом в апартамента му преди две вечери. За щастие нищо не беше откраднато. В момента усъвършенстваха охранителната му система, но той реши да поговори с хората от службата за сигурност в банката.

Токио, Япония, 1 март

След два месеца работа по разследването на убийството на Ходама на Адачи му стана ясно, че му предстои проверка на издръжливостта.

Резултатите не идваха нито лесно, нито бързо. При разследване на убийство съществените улики обикновено се откриваха още в първите дни и водеха до бърз арест, иначе нещата се превръщаха във въпрос на издръжливост.

След първите две седмици Адачи разбра, че го очакват месеци, дори години работа по тази афера. Можеше да му отнемат случая и да пуснат някой новак да се пробва, но в очакване това да се случи той все още беше под изпитание. Ходама беше твърде голяма риба, за да бъде забутано и забравено делото му из архивите. Това беше убийство на един от най-властните членове на политическите институции. Ако някой с положението на Ходама можеше да бъде убит, а убийците му да останат неразкрити, тогава никой не можеше да се чувства в безопасност.

Непрекъснат поток от членове на правителството, старши държавни служители и политици изразяваха личната си загриженост във връзка с развитието на разследването. Най-редовно се обаждаха от кабинета на Премиера. Министърът на правосъдието вече два пъти беше искал да бъде специално осведомяван. Главният прокурор и заместник-главният инспектор обикновено поемаха тежестта на отговорността върху себе си и Адачи оставаше относително свободен да действа, но беше редовно осведомяван за проявяваната загриженост и за изказаните от тяхна страна уверения за неговите способности.

Адачи не беше наивен. Чувстваше се неловко, когато го подкрепяха по този начин. Знаеше, че го поставят на мястото на жертвеното агне, в случай че станеше нужда от такова. От опит знаеше, че похвалата пред обществото обикновено предшества завършека на нещо. Най-добрите възхвали се чуваха на сватби, при пенсиониране, уволнения и погребения. Беше потискащо наблюдение. Нима сватбите наистина принадлежаха към тази група на отрицателни в същността си преходи?

Инспектор Фудживара влезе в общата зала. Изглеждаше доволен от себе си. Зад гърба му се появиха двама изпотени детективи, които носеха огромен тежък предмет, старателно обвит с материал, използван от Съдебния отдел. Пакетът беше красиво надписан и запечатан. Който и да се беше занимавал с пакетирането, очевидно беше вдъхновен от високите естетически стандарти на универсалния магазин „Мицукоши“. Адачи не знаеше дали да се гордее с тази японска мания да се върши всичко както трябва — дори когато не беше нужно, или да гледа на своите сънародници като на леко смахнати. Беше ерес, но си струваше да се замисли човек.

Той погледна часовника на стената. Беше почти осем вечерта, а повечето хора бяха по бюрата си или вършеха някаква друга полицейска работа. Ние сме луди, реши той. Ние, японците, сме напълно откачена нация. Трябва да сме навън сега и да се забавляваме, вместо да работим до още по-пълно смахване. Трябва да съм в леглото с Чифуне сега, вместо да се въртя на стола пред бюрото си със зачервени и глождещи очи, в потни и намачкани дрехи, очаквайки инспектора да извади големия заек — или нещо още по-интересно — от своя пакет.

Пакетът беше правоъгълен и донякъде напомняше ковчег, макар и с по-голяма височина.

— Предполагам, инспектор-сан — каза Адачи, — че вътре има жена, която скоро ще разрежете на две части. Имате изражение на фокусник. Е, давайте, като се има предвид с какви темпове напредваме тук, всички страшно се нуждаем от забавление.

Инспектор Фудживара разбираше от дума. Той протегна напред ръце като магьосник пред публика, после се завъртя и махна обвивката от предмета. Пред тях се откри курама нагамочи от деветнайсети век.

Тежкият дървен сандък, подсилен с железни ъгли, обикновено се използваше за съхраняване на спални чаршафи и кимона.

— Хубав екземпляр. Между другото има и колелца — Адачи погледна потящите се детективи. — Защо вие — най-добрите от Столичното управление на полицията — не бутяхте проклетия сандък?

— От съдебната лаборатория бяха обвили и колелцата, шефе — каза Фудживара. — Те ги вършат такива. Смятали, че ще изглежда по-добре. Както и да е, искахме да бъде изненада. Напоследък ни изглеждате много мрачен.

— О! — Адачи не знаеше дали да се чувства поласкан или виновен. Всъщност изпитваше любопитство.

— Мивако Чиба — каза инспектор Фудживара. — Дяволски привлекателна жена на петдесет и няколко години. Стройна фигура, забележително лице, големи очи, много сексапил. Изглежда страхотно — сякаш е с двайсет години по-млада.

— Тя ли е в сандъка? Не че искам да надничам...

— Тя живее в Таканава. Хубава къща, две стаи, застлани с татами, а останалите — със съвременно обзавеждане. Вложени са много пари, не истински големи пари, но достатъчно, за да е комфортно. Нещата изглеждат уредени.

— Има ли господин Чиба? — Адачи беше започнал да разбира.

— Не — каза Фудживара.

— Малки Чиба?

— Не. Нито са отбелязани, нито забелязах такива.

— Аха — каза Адачи. — С какво се занимава тя?

— Има бар в Рипонджи, но го управлява друг човек, Чиба-сан е жена на живота.

— Чия любовница е или е била? — попита Адачи. Голяма част от полицейската работа се вършеше по установен образец.

— Тези дни е без работа — каза Фудживара, — независимо какви са били отношенията им.

— Ходама, старият козел. Бих искал да опитам поне част от удоволствията, които е имал през живота си. По думите на всички, не се е лишавал от секс чак до сваряването му на осемдесет и четири години. Той е чест за нашата раса.

— Ходама — съгласи се Фудживара.

Адачи си спомни колко беше уморен. Приведе се напред.

— Инспектор-сан — учтиво каза той. — Бихте ли били така добър да ми кажете какво има в този проклет сандък?

— Нещо, което бихте оставили само на верен човек, ако бяхте като Ходама. Бележки от преговори, тайни разговори и други подобни.

— Грр! — изграчи Адачи. — Твърде късно е. Твърде уморен съм. За какво, по дяволите, говорите?

— Ленти със записи — бързо отвърна Фудживара. — Също като президента Никсън. Ленти със записи.

— *Банзай* — извика Адачи. Една мисъл му дойде наум. Доказателствата на магнитна основа лесно можеха да изчезнат. Не бяха от физическо естество като хартията или петната от кръв. Едно бързо махване с мощен магнит и записите се превръщаха в история. — Проверихте ли ги? Има ли нещо записано върху лентите?

— Спокойно, шефе — отвърна Фудживара. — Това наистина е нещо сериозно.

Главният прокурор винаги се обличаше добре, но старомодно. Той предпочита невзрачния сив цвят, мислеше си Адачи: прикритието на сребърната лисица. Така вниманието се насочваше върху лицето му и по-специално върху очите. Всеки ден в продължение на десетилетия тези очи надничаха в душите на хората. Когато прокурорът гледеше втренчено, човек просто си знаеше, че е безсмислено да лъже. Съзнаваше, че не може да се скрие. Веднага разбираше, че прокурорът всъщност няма нужда от тези въпроси. Той не само четеше мислите; той знаеше.

Вятър и мъгла, мислеше си Адачи. Дали природата насочваше човек в определена посока, защото видът му отговаряше за дадена роля, или пък видът следваше професията? Така или иначе успехът в работата до голяма степен зависи от външния ни вид.

Тази вечер прокурорът беше облечен за прием. Изглеждаше различно, не като отдаден на работата си държавен служител, а като обществена фигура, вероятно министър или водач бизнесмен. Тъмносиният копrienен костюм беше италиански модел. Бялата риза блестеше като реклама за сапун на прах. Връзката беше с дискретен ръчно рисуван десен. Черните му обувки с връзки бяха лъснати до блясък, който издаваше старание, граничещо с маниакалност.

Облеклото на прокурора тази вечер се стори тревожно на Адачи. То не отразяваше човека, когото той си мислеше, че познава. Е,

наистина се чувстваше изморен. Когато кръвната захар е ниска, какви ли не мисли идват в главата на човек.

Лентата се извъртя докрай.

— Имаше над двеста ленти със записи в огнеупорен сейф вътре в сандъка на Чибасан — каза Адачи. — Всички бяха грижливо надписани и маркирани с кръстче. В тях се споменават някои големи имена. Най-интересната е тази, която току-що бяхте пуснали. Качеството не е добро, но на съдържанието не може да се устои.

— Дватамата, които говорят, са самият Ходама и Фумио Намака — каза прокурорът.

Адачи кимна.

— И двете имена се споменават в процеса на разговора, а освен това вече получихме и допълнително потвърждение. Пискливият глас на Ходама не може да бъде сбъркан, а и този на Намака е достатъчно ясен. Изглежда, друг не е присъствал.

— И тук се казва, че Ходама оттегля подкрепата си за братята Намака, изтъквайки като причина финансовата слабост на кейрецу Намака и връзките им с Яибо. Въпреки дългата им връзка, Ходама не е могъл да си позволи скандал и оттегляне с потъващ кораб.

— Така изглежда. Обсъждането трае трийсет и пет минути. Повтарят своите становища по няколко пъти, както се прави в такива разговори. Посланието е ясно. Братята Намака са отхвърлени от техния куромаку — с истинско съжаление и въпреки дългата им връзка.

— Тези ленти със записи истински ли са?

— Нашите техници казват, че не са подправени — бавно отвърна Адачи, — но това е преценка, не е доказано. Пуснали са двама от двестата ролки на съоръжение, което е последна дума на техниката, и резултатите показват, че записите са истински. Освен това изтъкнаха, че има прекалено много за фалшифициране. Би означавало огромен труд. Така че най-вярната преценка е, че записите са истински.

Въпреки думите си, Адачи се чувстваше несигурен. Имаше всякакъв вид електронни измами напоследък. Това, че някои ленти бяха истински, не доказваше, че всички са такива. Самият им брой подсказваше автентичност, но като си помислеше човек, какво по-добро място от това за скриване на няколко фалшификата? Реши да ги провери и с анализатор на речта, но това щеше да отнеме време, а междувремежно трябваше да се задоволят с това, което имаха.

Прокурорът затвори очи и потъна в размисъл. Адачи забеляза, че носеше игла за ревер — две кръстосани миниатюрни метли от сребро, които символизираха изчистването от корупцията. Тя го свързваше с онези, които работеха за прочистване на японската политика. Засега това беше изключително малък и специално подбран кръг от хора. Средностатистическият гласоподавател знаеше, че системата има много недостатъци, но отчиташе и икономическите придобивки на Япония и постоянно нарастващото благоденствие на отделния индивид. Системата не беше идеална, но даваше резултати. Тогава защо да се променя? Властта винаги щеше да остане въпрос на пари. Такава беше човешката природа.

— Средства, възможности и мотив — каза прокурорът. — Трудно ми е да повярвам, че братята Намака ще се обърнат против техния куромаку...

— Но нали имаме доказателства — вметна Адачи.

— Така е. И при това са доста убедителни.

— Да ги внесем ли в съда? — попита Адачи.

Прокурорът поклати глава.

— Мисля, че скоро ще се наложи да поговорим с братята Намака, но все още моментът не е подходящ. Нека видим какво ще открием през следващите две седмици. Показателите са ясни, но за успешен изход ни трябва повече доказателства.

— Работим върху това — каза Адачи. — Въпреки известното безпокойство, което изпитваше, но се стараше да потисне, той усещаше, че случаят започва да се пропуква. Обхвана го въодушевление, нещо като ловджийска страст. Щеше да изпита истинско удоволствие, ако сложеше братята Намака зад решетките.

— Напредъкът е окуражителен — каза прокурорът, приключвайки разговора.

Адачи се поклони почтително. Чувстваше се уморен, но доволен.

Три дни по-късно техническата лаборатория на Токийското столично управление на полицията разшифрова кода, който предпазваше охранителната видеоапаратура на Ходама. Технологиата беше подобна на тази, която се използваше против незаконното включване в сателитни и кабелни телевизии без декодер. Принципът

беше лесен за разбиране. Да се намери точният код, използван от Ходама, беше съвсем друга работа. Пермутациите изглеждаха безкрайни. Приличаше на задача за суперкомпютър — нещо, в което най-добра беше американската агенция за подслушване по целия свят NSA.

Накрая старото полицейско мислене свърши работа. Един подробен преглед на деловите връзки на Ходама разкри, че той е акционер в компания за производство на декодери. Оттам нататък оставаше само да се поговори по-убедително на президента на компанията. Отначало той не желаше да сътрудничи. Разходката до полицейското управление и посещението на помещенията за временен арест свършиха чудеса.

От лабораторията изпратиха няколко разкодирани копия на лентата, които можеха да се пускат в обикновени видеоуредби. Адачи първо ги прегледа в общата зала, после взе едно копие, за да го разучи на спокойствие в апартамента си. Освен това искаше съдействието на Чифуне, както и самата нея.

За своя изненада успя да я открие. Обикновено беше неуловима. Казваше, че непредсказуемостта стимулира страстта. Адачи лично смяташе, че страстта му към Чифуне нямаше нужда от стимулиране. Трябваше само да си помисли за Танабу-сан и желанието му ставаше непоносимо. Другите жени повече не го интересуваха. Беше опитал няколко пъти, откак беше започнал да спи с Чифуне, но другите просто бледнееха. Беше направо досадно.

Беше свикнал на здравословен полов живот без усложнения, който възприемаше по същия физически начин като един рунд кендо. Беше прекрасно и страшно усещане, както и истинска досада. Ръководенето на което и да било разследване на убийство изискваше абсолютно съсредоточаване. А това на Ходама не беше само някаква парлама.

Охранителната видеоапаратура на Ходама беше свързана с камерите пред къщата и в главната приемна. Имаше камери навсякъде, но те бяха свързани само към монитори. В лабораторията бяха нарязали лентите от двете свързани със записващи устройства камери и се бяха опитали, без особен успех, да подредят отрязъците хронологически.

Видеозаписите имаха мрачните качества на документален филм. Нямаха звук и картината беше черно-бяла, но въпреки това не можеше да им се устои.

За жалост оказа се, че не им помогнаха с нищо.

— Тъмни делови костюми и маски за ски — бодро каза Адачи, — както и хирургически ръкавици. Тези хора не са ни от кой знае каква полза. Забележи, че номерата на колите са покрити с черен плат или нещо подобно. Много професионално и недружелюбно.

Той говореше спокойно. Чифуне едва беше влязла в апартамента и я беше свалил на покрития с татами под. А може би тя го беше свалила? Тези неща при нея трудно се разбираха. Сега седеше гола до него, с дистанционното управление в ръка. Пиеха изстудено бяло вино и се облягаха на детски торбички с боб.

Доста приятен начин да провеждаш разследване, помисли си Адачи. Той не беше съвсем гол. Макар да беше свалил всичко при срещата, все още носеше вратовръзка — при това униформена. Вдигна измачканото парче плат през глава и го захвърли като пръстен на вратата на бравата. Улучи още при първия опит.

— За начало имаме модела на колата, броя и телосложението на нападателите, както и марката на няколко от оръжията им. Не бъди мързелив. Да не очакваш да носят персонални значки с имената си.

— Върни назад — каза Адачи. Беше доволен от своя видеоапарат. „Мацушита“, помисли си той, ме кара да се чувствам горд. Беше последна дума на техниката. Ако имаше нещо за виждане, щеше да го види.

Чифуне върна лентата отново и отново, и отново. После забеляза възобновената възбуда на Адачи и реши, че може да му обърне малко внимание.

След това пуснаха записите още два пъти. Сега вече се съсредоточиха върху фигурата, която, изглежда, даваше заповедите. Лицето и шията му бяха напълно скрити. Костюмът му не им подсказваше нищо, освен че собственикът е висок и силен мъж.

Камерата беше хванала протегнатите му ръце, докато махаше на хората си да заобиколят сградата. Тук вече имаше интересна подробност. През тънката хирургическа ръкавица върху лявата ръка ясно се забелязваха очертанията на тежък пръстен.

— Кей Намака? — каза Адачи. — Фигурата отговаря, езикът на тялото също, а той носи и подобен пръстен. Ще накарам да направят фотоувеличение в лабораторията. Но, по дяволите, нима би участвал в подобно нападение лично? Би трябвало да е луд. Тези хора никога не вършат мръсната работа сами. Те стоят настрана.

— Ходама не умря по традиционния начин. Това беше нещо лично. А смятам, че може и да е политическо, което е интересно.

— Какво имаш предвид? — попита Адачи.

— Едно традиционно убийство става все по-трудно за разкриване с течение на времето — отвърна Чифуне. — Удар като при Ходама изважда на преден план онзи, който има изгода от него. Смятам, че не се спираме достатъчно върху това кой печели. Помисли си само. Властта ненавижда вакуума. Убий един *куромаку* и кой ще се появи на повърхността?

— Друг *куромаку* — бавно отвърна Адачи. — Кукловод и... неговите кукли.

— Убийството на Ходама може да е за отмъщение — продължи Чифуне, — но аз смятам, че е преди всичко за власт. Потърси причина в смяната на властта.

Адачи я гледаше втренчено.

— Какво знаеш?

— Повече от теб — каза Чифуне, — но никой от нас не знае достатъчно. Работя върху това.

— Политика! — каза Адачи с отвращение.

— Не само политика. Тук има и връзки — тя го погали по бузата и го целуна. — Мощни интереси, корупция, доста истории и тероризъм. Това е опасна, кървава работа, любов моя. Затова не забравяй да си слагаш предпазната жилетка.

— Любов моя? — каза Адачи с доволното изражение на ученик.

Чифуне разчорли косата му.

— Фигуративно казано. Не си въобразявай много.

Полека-лека на повърхността изплува значението на нейните думи.

— Тероризъм? Какво, по дяволите, става? Какво се е случило с доброто старомодно убийство? — той замълча за малко. — Знаеш ли, нашият убиец може просто да е имал чувство за хумор и да го е използвал, когато е намерил Ходама, готов за баня. Всъщност не мисля

така. Това не ми прилича на хубаво и чисто политическо убийство. Смятам, че за Ходама е било предвидено да умре мъчително. Може да има политически елемент, като се знае кой беше Ходама, но първопричината според мен е отмъщение.

— Въпреки това — каза Чифуне — погледни и към политиката. Помисли за новото пренареждане на силите и новите съюзи. Потърси накъде водят конците и кой ги дърпа.

Адачи изсвирука няколко такта от една стара песен на Бийтълс. Те бяха голямо име в Япония и когато беше още дете, беше ходил да ги гледа веднъж в Ниппон Будокан. Паметна вечер. Не беше сигурен дали сегашното поколение от съвсем млади поп звезди може да отбележи някакъв напредък. Повечето японски певци имаха съвсем кратък живот на лавиците и докато навършат двайсет, вече ги считаха за престарели. Имаше чувството, че ги сглобяваха с работи и просто ги изхвърляха, щом се износят. Гъвкаво производство: един ден коли; на следващия поп изпълнители, управлявани от компютър с мъглява логика. Всяка човешка потребност се задоволяваше от половин дузина огромни корпорации и държавата — а може би бизнесът и държавата бяха едно и също нещо? Мисълта беше страшна и не съвсем приятна. Японската хомогенност беше много хубаво нещо, но като храната се нуждаеше от сол. Много добре щеше да ѝ дойде малко индивидуалност.

Като говореше за това, той се търколи върху Чифуне и опрян на лакти, проникна в нея. Тя вдигна колене, за да го приеме по-дълбоко, и отвърна на погледа му, без да се движи. После посегна и го погали по лицето, преди да го притегли към себе си.

Събранието се проведе в двайсететажната токийска сграда на *кейрецуто* за електроника. Главната канцелария на групировката официално се намиреше в Осака, но президентът и пряк наследник на основателя ръководеше от Токио, затова там изобилстваше от удобства.

Първият етаж представляваше изложбена зала, в която бяха показани последните изделия на електрониката — като се започнеше от печките, управлявани с глас, и се стигнеше до телевизорите с висока разделителна способност. Непрекъснат поток от посетители идваше да зяпа в тази пещера на Аладин, пълна с жадувана техника. Само по себе

си цялото здание беше като експонат, показващ мощта и обхвата на групировката.

На двайсетия етаж се намираха кабинетът на президента и други помещения за борда на директорите. За да се демонстрира вещият опит в производството на последна мода охранителни продукти, целият етаж беше оборудван с електронни охранителни системи.

Двайсет и един души седяха около масата за конференции, която имаше форма на буквата „Л“. В отворения край на „Л“-то се намираше стена от телевизионни екрани, на която при поискване се показваха различни данни. Екип от трима души от личния кабинет на президента действаше с компютъра според указанията и изпълняваше и други необходими дейности. Всяка минута се записваше кодирано. Не се пазеше никакъв друг запис от срещата и никой от присъстващите не можеше да си води бележки или да изнася каквито и да било записи от залата.

Тези мъже представляваха Управителния съвет на тайното Гама общество, което, макар доста концентрирано в столицата и разпръснато из провинцията, наброяваше пет хиляди души. Членовете му се събираха само сред високите постове в японското правителство, академичните и бизнес среди, и то само след лични препоръки и продължително проучване.

Всеки от тези двайсет и един мъже в охраняваната и запечатана конферентна зала носеше две значки за ревер — тази на работната му принадлежност и тази на самото Гама общество. Втората беше с формата на гръцката буква и в редките случаи, когато непредпазливо беше носена извън събранието, биваше свързвана с „Гея“ — движението за защита на околната среда. Значката на „Гама“ всъщност беше косвен начин да се намекне за гири, „задължение“. В този случай се отнасяше за техните задължения към благоденствието и здравето на японското общество и в частност на политическото тяло.

Гама обществото беше основано от малка, но влиятелна група, загрижена, от нарастващото могъщество на съюзените с организираната престъпност корумпирани политици в иначе успешно развиващото се в много отношения общество. Основателите отначало смятаха да се борят с опозицията публично, като образуват например нова и чиста политическа партия и създадат лоби в някои от структурите. Скоро им стана ясно, че силите, срещу които бяха се

вдигнали, бяха много добре окопани. Необмислените атаки щяха да бъдат безплодни и дори можеха да имат обратен ефект. Затова решиха да работят изцяло задкулисно и в основни линии посредством други. Тази стратегия даваше добри резултати.

Някои от техните най-забележителни успехи бяха постигнати посредством прилагане на принципите на бойните изкуства — точно на този за използване на силата и инерцията на противника за неговото собствено унищожение. Тайната на тази техника се криеше в прилагането на лостова система на подходящо място и в подходящо време.

Фотографията на един точно такъв лост се появи на огромния екран. Беше чужденец, гайджин, висок и симпатичен мъж с късо подстригана стоманеносива коса, нежни очи и съразмерно лице. Изглеждаше на четирийсет и две-три години, може би и по-млад.

Фотографията беше надписана „Хюго Фицдуейн“.

Един от събралите се, който използваше лазерна показалка, откри съвещанието. Досието беше изключително подробно.

[1] Приятелю (фр.). — Б.пр. ↑

[2] По дяволите! (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Докоснат, засегнат — термин от фехтовката (фр.). — Б.пр. ↑

12.

Островът на Фицдуейн, Ирландия, 28 май

След като прекара няколко месеца в Дънклийв на силна храна, много почивка, физически упражнения и естетическо удоволствие от красотата на острова, Фицдуейн отново започна да се чувства нормален човек. Беше готов за следващата фаза на плана и нетърпеливо очакваше пристигането на приятеля си.

Килмара се приземи на новата самолетна полоса, която Фицдуейн беше поръчал да направят в централната част на острова.

Полосата беше къса, но твърда, с добра отводнителна система и напълно подходяща както за самолета, използван от генерала на рейнджърите, така и за новия самолет на Фицдуейн. И двата самолета бяха здрави въздушни машини, които можеха да летят с девет пътника на борда и над тон товар.

Фицдуейн го посрещна и го вкара в боядисания в черно хеликоптер, който излетя незабавно, сякаш го преследваха.

— Да имаш пари понякога е доста полезно — каза Фицдуейн по вътрешната уредба. — Започнах всичко това през втората си седмица в болницата. Позволи ми да ти обяснявам, докато те развеждам наоколо. Ще видиш, че съм направил доста промени.

Хеликоптерът прелетя над замъка Дънклийв. Фицдуейн посочи нещо с пръст. Килмара ясно видя сателитната антена, поставена над входната врата.

— Това, което ми харесва тук, е изолираността на моето положение — продължи Фицдуейн. — Това, което се случи обаче, ме накара да разбера, че да си откъснат от света има и своите недостатъци. Нищо не можеш да направиш, без да си свързан с останалия свят, затова сложих сателитната антена и прокарах няколко нови линии. Сега мога да говоря с всяка точка на света, без да използвам местната телефонна централа. По същия начин мога да прехвърлям и данни на компютъра, като използвам високоскоростни модеми.

Следващото по важност бе възможността да прехвърлям тук хора и стоки по най-бързия начин. С този хеликоптер и самолета мога да прелитам до Дъблин за по-малко от два часа. Освен това и двете машини са снабдени с инфрачервени наблюдателни системи, с които мога да прехвърлям в реално време всякаква информация на земните станции.

Хеликоптерът направи кръг над Дънклийв. Килмара погледна в екрана на ИЧЕН — успя да забележи серия от метални стълбове, подредени на разстояние един от друг.

— Микровълнова бариера, телевизионни камери и други такива измишльотини — каза Фицдугейн. — Технологични нещица, с които сега можеш да се снабдиш учудващо лесно. Естествено нито една от системите не е защитена от грешки, но вече никой не може да приближи незабелязано до замъка по земя, а пък за въздуха съм инсталирал и радар.

Пилотът направи вираж над морето и полетя, следвайки бреговата ивица, към огромния викториански замък, построен в готически стил и известен на острова като колежа Дрейкър. Последния път, когато Килмара го бе видял, замъкът беше със заковани прозорци. Сега те блестяха, прясно боядисани, всичко беше подредено, виждаха се няколко паркирани коли в двора. Той също беше заобиколен с микровълнова защита и разни други наблюдателни устройства.

— Знам, че от известно време островът ти е харесал за тренировъчен плац за рейнджърите — каза Фицдугейн. — Много добре. Съгласен съм. Можем да сключим сделка. Аз имам нужда от сигурност, ти имаш нужда от място. Можеш да обитаваш едно от крилата на Дрейкър и да тренираш твоите рейнджъри чак до морския бряг.

— А наем? — попита Килмара, който винаги беше притеснен за намирането на финансови средства.

— Съвсем малко, докато ти ръководиш рейнджърите. Договорът може да се анулира с едномесечно предизвестие. Аз трябва да поддържам направените подобрения. А вие трябва да оправяте всички щети, които сте нанесли. И още нещо — целият остров да се засекрети като военна територия с ограничен достъп. Искам да издигна няколко сгради и нямам намерение да се бавя с молби за разрешение за строеж — той каза нещо по уредбата на пилота и хеликоптерът зави и се

насочи към Дънклийв, като летеше с голяма скорост ниско над земята. — Ще поговорим по-късно. Гостите ни трябва да дойдат всеки момент.

Приземиха се в двора на замъка. Към тях се приближи един джип „Роувър“, спря и от него слезоха трима японци.

Първият беше Йошокава. Вторият, нисък и с достопочтен вид, беше непознат за Фицдуейн. Третият посетител беше една изключително привлекателна жена.

Вторият японец беше представен като Сабуро Еноке, заместник-главен инспектор на Токийското столично управление на полицията, известен сред своите подчинени като Паяка.

Жената беше госпожица Чифуне Танабу. Тя тъкмо даваше визитната си картичка, когато небесата сякаш се отвориха и потоци дъжд се изляха върху незащитената група. Всички бегом се скриха в сградата.

Голямата зала беше подготвена за съвещанието. Различни аудио-визуални помощни средства бяха разположени на необходимите места. До едната стена бяха наредени дъски на подвижни стативи.

Отвън небето беше притъмняло и дъждът шибаше по дългата остъклена стена. Фицдуейн предложи да затворят плъзгащите се щори, за да се изолират от красивата, но потискаща картина отвън. Гостите с усмивка отказаха.

— Свикнали сме на оскъден пейзаж в градска среда — каза Йошокава. — Гледката към открито море е рядко удоволствие за нас, независимо от времето.

Всички седнаха и тогава Йошокава започна да говори.

— Нашето събиране е продиктувано от изключителни интереси, защото въпросите, които ще се повдигнат тук, при нормални обстоятелства никога не биха се обсъждали от толкова различни по произход хора. Засегнати са национални интереси, а никоя страна не желае да показва недостатъците си на публично място. Но ние сме уверени, че имаме работа с хора, на които може да се доверим, а също и че тук ни водят общи интереси. Сега давам думата на Еноке-сан, заместник-главен инспектор на Токийското столично управление на полицията.

Паяка се изправи. Английският му беше превъзходен, със силен американски акцент. Говореше бавно, по начин, който не оставяше съмнение, че думите му са сериозно обмислени.

— Японците може с право да се гордеят с много неща, но все пак има и негативни явления, които предизвикват смущение. Естествено не желаем да правим публично достояние негативните си страни. Но независимо от това, в конкретния случай е ясно, че сътрудничеството носи предимства. Отне ни доста време да стигнем до това заключение. Съжаляваме за това забавяне, но мога да уверя присъстващите, че в бъдеще това няма да се повтори. Ние сме сериозно решени да доведем до успешен край започнатото. А сега ще дам думата на генерал Килмара. Той провеждаше разследването тук и най-добре може да представи нашите общи изводи. Но преди това — направи дълбок поклон към Фицдуейн — бих искал да се извиня от името на моите сънародници за нараняванията, които сте получили, Фицдуейн-сан. Дейността на тази група ни поставя в изключително неудобно положение. Приемете нашите искрени извинения.

Седнал от предната страна на масата, Фицдуейн направи знак, че приема извиненията и се усмихна. Вътрешно той вече ставаше нетърпелив. Някои от нещата му бяха известни, но му се искаше да научи повече. Желаше да чуе подробности, а не изтъркани думи. Надяваше се, че гостите му не са летели дотук повече от дванайсет часа само заради няколко елегантно поднесени фрази за извинение.

— Това, което ще ви кажа — Килмара се изправи, — е само най-важното от информацията, събирана от моите хора от различни източници в продължение на пет месеца усилена работа. Тук трябва да вметна, че най-съществената част на сведенията беше получена от нашите приятели в Япония. По причини, които ще станат ясни след малко, за тях това е едно особено неприятно разследване. Засегнати са не само въпроси на сигурността, но и политически интереси на най-високо ниво. Затова е изключително важно да се запази поверителният характер на разследването.

Килмара се обърна към Фицдуейн.

— Както знаеш, нападението срещу теб и Боти беше организирано от Яибо. Второто нападение също беше тяхна работа, макар групата да беше съставена от членове на ПИРА. Вече успяхме със сигурност да установим връзките между Палача и Яибо, които

датират от повече от десет години. Задълбоченият разпит на Сасада потвърди, че убийството ти е било просто отмъщение за Палача и се очаквало да бъде осъществено съвсем лесно.

— Сасада не е трябвало да се включва лично в нападението на болницата, но е нарушил инструкциите. Той е един изключително ревностен член на компанията. Старанието му може и да е било неблагоприятно, но за нас се оказа много полезно. От него изскочи и първата пряка връзка между Яибо и Намака кейрецу. Организацията на Намака се оглавява от двама братя, Кей и Фумио. Имат шеф на сигурността, който се казва Китано. Според нашия познайник заповедта за убийството ти, Хюго, е била издадена пряко от Китано, но Китано не прави нищо без одобрението на братята Намака.

Паяка направи знак, че иска да поясни нещо и Килмара му предостави думата с жест. Японците бяха ужасно горди, той знаеше колко им беше трудно да обсъждат вътрешните механизми на системата си. Независимо от това той вече усещаше създаващия се климат на взаимно доверие в стаята и се радваше, че заместник-главният инспектор изоставя официалните обноски.

Паяка разясни какъв е произходът на братята Намака, а също някои неща за японската политическа система и влиянието им върху нея.

— От известно време подозирахме — каза той, — че съществува връзка между братята Намака и Яибо, като базирахме нашите заключения на анализа на това кой е спечелил от убийствата, извършени от Яибо. Но не цялата дейност на Яибо пряко облагодетелстваше Намака и ние не можехме да намерим твърдо доказателство в подкрепа на нашата теза. Освен това братята Намака имат значително влияние, стигащо до ниво министри. Не беше възможно и все още не можем да ги заловим и да изтръгнем истината от тях. Макар че сме се изкушавали да го сторим.

Заместник-главният инспектор не спомена за това как Сасада беше разпитван от рейнджърите, разпит, след който той не можеше повече да им бъде от полза. Отначало страшно се беше ядосал, когато научи за това, но у него надделя прагматизмът. Разпитът се беше извършил в една екстремална ситуация, иначе Сасада никога нямаше да проговори. В случая те бяха се сдобили с доказателства, уличаващи

братята Намака, и можеха да ги използват в съда — връзката на Намака с Яибо вече не подлежеше на съмнение.

— Променило ли се е вече положението на Намака? — Фицдуейн се опита да изясни тази подробност.

— Да — заместник-главният инспектор кимна. — Променило се е и продължава да се променя — добави той с лека усмивка. — И точно Ходама, един куромаку, който от дълги години е в сърцевината на тяхното политическо влияние, беше убит. Нашата икономическа система е много сложна и затова бихме искали политическата система да съответства на нея. На все повече обикновени японци им идва до гуша от корупцията в политическите среди. Организиран се групи, които пледират за промяна. Все по-трудно става на корумпирани политици и техните поддръжници да потушават разследванията и да действат безнаказано.

— Кой уби Ходама? — попита Фицдуейн.

— По този въпрос настъпи объркване — заместник-главният инспектор сви устни. — В резултат на убийството позициите на Намака се разклатиха, но пък доказателствата сочат в тяхна посока като хора, които са го поръчали. Хипотезата е, че Ходама се е готвел публично да изостави Намака, защото може би са имали финансови трудности, и убийството му е било избрано като по-малката от двете злини.

— Разполагате ли с убедителни доказателства срещу Намака? — попита Фицдуейн.

— За съжаление не разполагаме с такива — отговори заместник-главният инспектор. — Известно време следствието по тяхното дело вървеше много добре, но след това се запъна. Всичко сочи към тях, но не можем да докажем нищо. Начело на следствието сме сложили много добър полицай, но практически вече сме... — той млъкна, като търсеше подходящата дума.

— Заседнали? — подсказа Фицдуейн.

— Точно така — съгласи се с предложената дума заместник-главният инспектор.

Последва дълга пауза. Килмара се изкушаваше да заговори, но искаше да окуражи японца да продължи. Поначало беше страшно трудно да го привлекат и сега Килмара силно желаше да го включи в операцията.

Следващият етап трябваше да се предложи от японците. Трябваше да изглежда като идея на Паяка. Ангажиментът щеше да е по-стабилен, ако той самият произнесеше думите. Разбира се, Фицдудейн и без това щеше да отиде в Япония, но нещата щяха да изглеждат по-добре политически, ако това беше по инициатива на японците. Такава беше стратегията, която Килмара бе предложил на Фицдудейн, и двамата с Йошокава бяха работили доста време върху нея, всеки от своята страна, докато Фицдудейн се възстанови напълно.

Но щеше ли Паяка да се хване на въдицата? Според Килмара това беше доста вероятно, щом вече бяха стигнали толкова далеч, но все пак съществуваше персоналният елемент — ако на Паяка не му харесаше видът на Фицдудейн, всичко пропадеше.

— Фицдудейн-сан — започна внимателно Паяка, — кога смятате, че ще се възстановите напълно?

— Доста скоро — със смях отговори Фицдудейн. — Благодаря ви за загрижеността, но все пак защо питате?

Паяка погледна към Килмара, след това обърна очи към Йошокава. Килмара се усмихна, а Йошокава кимна. Паяка се изпъна на стола си.

— Фицдудейн-сан, бихме искали да дойдете в Япония и да се включите в следствието. За нас ще бъде чест да работим с вас.

Точно в десетката, помисли се Килмара. След това мислено запусти устата на Фицдудейн, който трябваше да се направи на недостъпен.

— Предложението ви е голяма чест за мен, заместник-главен инспекторе — каза Фицдудейн, — но аз не говоря езика ви и не съм опитен следовател. Не съм сигурен, че ще ви бъда от голяма полза — вътрешно той почувства въодушевление при думите на Паяка, защото най-накрая щеше да премести битката на територията на врага, но Йошокава му беше казал, че е съвсем в реда на нещата да прояви известна неохота.

— Заместник-главният инспектор знае вашата репутация — заговори Йошокава. — Запознат е какво сте правили в Берн, както и с историята с Палача. Знае, че сте спасили живота на сина ми. Предложението, което той направи, е сериозно обмислено.

— Простата истина е — каза Килмара, — че тук не сме в състояние да те пазим безкрайно. Поради тази причина има много

предимства в това да поемем инициативата и да пренесем сражението на територията на врага. Заместник-главният инспектор е на мнение, че твоето присъствие в Япония ще ги накара да предприемат нещо, което може да ни помогне да ги изобличим.

— Фицдуейн-сан — от другата страна на масата се обади глас, който не бяха чували досега. — Двоумя се дали да формулирам директно въпроса, но вие имате избор между две неща — да изпълнявате роля на мишена или на примамка.

Фицдуейн погледна към Чифуне Танабу с изненада и малко развеселен.

— Танабу-сан е може би прекалено пряма, но всъщност е съвсем точна — каза Паяка. — Вие, разбира се, ще бъдете строго охраняван от най-добрите ни хора. Трябва да добавя обаче, че няма да е възможно да носите оръжие. Даже и при настоящите обстоятелства това ще е съвсем недопустимо.

Фицдуейн започна да се смее толкова силно, че кракът започна да го боли. Стана от стола да се раздвижи, но не спря да се смее. Сълзи потекоха по бузите му. Не беше се чувствал така добре от месеци. Отначало Паяка се почувства неудобно, но скоро всички започнаха да се смеят.

Когато се успокои, Фицдуейн изкара напитки и участниците в събранието се отпуснаха. Той благодари на Бога — или който там движеше нещата — за това, че го беше надарил с чувство за хумор. Съзнаваше, че словесната дипломация при създалата се ситуация нямаше да бъде достатъчна.

Все пак двамата с Килмара бяха предвидили този проблем.

Нямаше да му позволят да носи оръжие, но нямаше да остане съвсем невъоръжен.

Париж, Франция, 28 май

Тъй като Яибо не можа да елиминира окончателно Фицдуейн, Рейко Ошима беше решила да изравни резултата, като използва примамка — нещо, което със сигурност да изкара Фицдуейн от малката му островна крепост. Тази идея я изпълни със задоволство.

По репутация Рейко Ошима можеше да се мери с Карлос Чакала.

Тя се дължеше не само на жестокостта на действията ѝ като член на Яибо, но и на външността ѝ. Нежната красота на Рейко контрастираше изненадващо с тежките наранявания, които причиняваше. Медиите не закъсняха да ѝ лепнат прозвището Смъртоносния ангел.

Макар досието на Ошима да стоеше най-отгоре в архивите на всички антитерористични организации, а фотографията ѝ да беше поставена на най-видно място във всеки пункт за паспортна проверка, тя все пак успяваше да обикаля света съвсем безнаказано. Беше не само лидер в организацията си, но и умееше да планира много добре действията си. За нея рискът означаваше удоволствие. Обичаше да си цапа ръцете с кръв. А знаеше, че медиите щяха да отразят много преувеличено произшествията, в които беше забелязвана.

Тайната на пътуването ѝ по света, без да бъде откривана от службите за сигурност, беше в отличителната ѝ външност.

Властите търсеха красива японка, приближаваща четиридесетте. Тях изобщо не ги интересуваше пълничката, близо петдесетгодишна матрона с изхвъркнали зъби и посивяла коса, която обикаляше Европа с група учители. В Европа бяха свикнали с японските туристи. Твърдата валута беше добре дошла и тук не им създаваха много неприятности. Туристите обичаха европейските луксозни стоки в магазините на Гучи и Карден — нещо, което японците можеха да си позволят поради силата на японската йена. Освен това, въпреки голямата публичност, с която бяха обсъждани японската Червена армия, Яибо и други подобни десни организации, самите японски туристи не бяха отъждествявани с терористи. Типичният терорист в Европа беше описван най-често като идващ от Средния изток или най-вероятно ирландец по произход. За японците, общо взето, се смяташе, че не представляват заплаха, още повече като се знаеше, че по характер са хора, които се подчиняват на закона.

Закръглена в кръста и с прости, стегнати с връзки кожени обувки, с коса, боядисана в сиво, и с очила, с подплатени отвътре бузи и зъбна протеза върху естествените ѝ зъби, Ошима влезе във Франция заедно със спътниците си в един нает микробус и се запъти към Париж.

Никой не ѝ обърна внимание. Според нея да се движиш в Централна Европа сред гъсто разположеното ѝ население, в което

лесно може да се укриеш, и при постепенното премахване на границите между държавите беше фасулска работа. Някои други страни, като например Англия, не бяха толкова лесни за пътуване. В Израел, независимо от дегизировката, придвижването беше истински проблем. Там не се отнасяха несериозно към терористите, а бяха непрекъснато нащрек.

Най-голямата трудност, с която се сблъскаха Ошима и групата ѝ при влизането им в Париж, беше шофирането и паркирането. Наложиха се да направят пълна обиколка по околоръстното шосе, докато успеят да намерят правилната отбивка, и останаха повече от убедени, че парижаните са една специална група манияци. Това заключение беше затвърдено, когато караха по тесните странични улици и всеки път, когато се опитваха да намалят скоростта, нетърпеливите парижани натискаха клаксоните. Същото ставаше и когато се опитваха да намерят място за паркиране.

Като безопасно място Либия има своите предимства, мислеше си Смъртоносния ангел, но с ограниченото си пътно движение и огромните пространства даваше слаба тренировка за каране на кола в претъпканата Централна Европа.

Групата се утешаваше с перспективата за добрата френска кухня. За нещастие пристигнаха в града по време, когато всеки парижанин решава да иде да вечеря и не търпи никаква намеса от аматьори чужденци. Всички ресторанти, в които опитаха да влязат, бяха препълнени. След като осем пъти ги отпращаха с безразлично вдигане на рамене, те най-после решиха да вечерят с хамбургери, пържени картофи и шоколадов шейк в ресторант на Макдоналдс.

Храната там им напомни за Токио.

Париж, Франция, 29 май

Залата за фехтовка беше построена през втората половина на шестнайсети век — приблизителното време, когато дуелирането с рапири се е превърнало в сериозно занимание във Франция — и беше продължила да се радва на добри покровители, само с няколко кратки прекъсвания, до настоящия момент.

По време на революцията сградата била временно превърната в бордей, тъй като умението да боравиш с рапира било считано за

атрибут на аристократите. По време на нацистката окупация залата била клуб за офицери. С изключение на тези малки промеждутъци от време залата беше функционирала непрекъснато в продължение на близо четиристотин години като място, в което едно човешко същество се обучава да убива или да се защитава срещу друго човешко същество с помощта на дълго заострено парче метал.

Кристиан дьо Гевен смяташе залата за един прекрасен паметник на човешкото общество.

Сградата се намиреше в модния Шестнайсети квартал, беше удобно разположена близо до казармите край Боа дьо Венсен^[1] и на не повече от няколко минути път от банката му, къщата на любовницата му и дома му, а също и от любимия му ресторант. Дьо Гевен можеше да работи, да се фехтува, спортува, да се наяде добре и да се върне навреме, за да сложи децата да спят и да погледа телевизия с жена си, ако му се искаше, без да се напруга твърде много. Това беше според него едно много цивилизовано съществуване.

Той беше приел присърце предупрежденията на Фицдуейн, макар и без голям ентузиазъм. Черният му ситроен беше покрит с броня. Шофираше го въоръжен бодигард. На предната седалка стоеше още един бодигард. Прозорците бяха оцветени в тъмно, за да се затрудни разпознаването му вътре в колата. Често сменяше маршрутите и колите. Вече не се фехтуваше в работното време на оръжейната зала. Сега използваше извънработно време, като извикваше само един или двама избрани противника, а уреждането на тези срещи ставаше при най-голяма секретност.

Независимо от това, в ежедневието му можеше да се забележи определена регулярност. Три или четири пъти на седмица — въпреки че денят и времето бяха различни — Дьо Гевен можеше да бъде намерен в залата. Беше решил да усъвършенства стила си, за да може да победи Фицдуейн. Беше усъвършенствал стрелбата с лък и вече беше по-добър от ирландеца. Сега беше решил да постигне същото и с рапирата. По природа страшно обичаше да се състезава. А освен това харесваха му бързината и елегантността на този спорт, а също и възбудата от движението.

Черният ситроен сви в улица „Жарнак“ и спря пред сивата каменна фасада на залата. Единият бодигард слезе и набра кода за влизане върху електронната ключалка. Двойните врати се отвориха и

ситроенът влезе във вътрешния двор. Зад тях тежките врати се затвориха отново. Дьо Гевен се почувства сигурен и спокоен на познатата територия. Следван от бодигарда си, той изкачи изтърканите каменни стъпала към залата най-горе. Дългата стая имаше под от дървени блокчета и сводест таван. Стените бяха обкичени със стари оръжия и надписи. Имената на майсторите бяха написани на фриза, който минаваше по горния край на ламперията. За Дьо Гевен тази стая представляваше еманация на Франция — целеустременост, възторг, слава, силата на традициите, увереността на историята, приемствеността на привилегированите, една проява на могъщество.

Огромната стая беше празна.

— Разполагайте се, момчета — разпореди се Дьо Гевен. — Аз ще ида да се преоблека.

Той се запъти към съблекалнята, където щеше да го чака Шапюи. Пиер, един от бодигардовете, тръгна преди него с намерение да направи проверка, но Дьо Гевен нетърпеливо го отпрати. Неговият колега Венсан се усмихна и седна. Той не беше толкова досаден.

Понякога тази работа с охраната може да излезе извън контрол, мислеше си Дьо Гевен. Двоумеше се дали да продължи да си осигурява бодигардове. Не беше особено доволен да върши каквото и да било, наблюдаван отблизо. А и не беше сигурен какво можеше да се появи в някое лъскаво списание в бъдеще. Нещо от рода на „Частният живот на един парижки банкер. От неговия бодигард“. Той потръпна. Във Франция имаше закони, които защитаваха личния живот на гражданите, но останалата част от континента беше пълна с вестници, които много си падаха по такива неща.

Съблекалнята — една просторна, боядисана в бяло стая с покрит с плочки под и висок таван с греди — беше разделена на три сектора от редиците високи дървени шкафчета, останали още от миналото столетие. Дьо Гевен чу шум от капеща вода. Някой очевидно беше забравил да затвори добре душа, след като се беше окъпал. Но звукът като че ли идваше от по-близо.

Дьо Гевен усети някаква миризма. Кожата му настръхна. Подобна миризма не можеше да сбърка с нищо друго. За първи път се беше сблъскал с нея като младеж, преди двайсет и пет години. Тя му навя спомени за Алжир, за парашутистите-командоси, за

прекършените тела на току-що убити хора. Напомни му за касапницата на острова на Фицдуейн.

Кръв. Смърт. Съвсем скорошна смърт.

Можеше да извика за помощ, охраната беше наблизко, но устата му неочаквано пресъхна. Нещо привлече погледа му. Той погледна нагоре. На една от гредите висеше тънко плетено алпинистко въже. Беше опънато, сякаш нещо беше закачено на края му. Дьо Гевен не можеше да види какво е то, защото въжето свършваше между шкафчетата в съседния сектор.

Той облиза устни, за да ги навлажни. Тръгна напред, сякаш някой го побутна. Отиде бавно до края на своята редица от шкафчета и свърна към съседната. Откъм залата се чу глух шум като от кашлица, но вниманието на Дьо Гевен беше съсредоточено върху това, което щеше да види.

Огромна локва кръв беше заляла плочките на пода и се просмукваше под шкафчетата. В средата на локвата стоеше кървава купчина от човешки вътрешности, които се извиваха нагоре като глава на змия. Дьо Гевен я проследи с очи. На въжето, с главата надолу, беше провесено голото тяло на Шапюи, неговия партньор за фехтовка. Плътта му беше свършено бяла, кръвта беше напълно изцедена от тялото. То беше разпорено с един удар от слабините до гръкляна. Вътрешностите му бяха провиснали до пода.

За момент Дьо Гевен онемя, шокиран от страх. След това вик на отчаяние и ужас, животински рев, се изтръгна от него и той се втурна към фехтовалната зала.

Вече нищо не можеше да се направи. Двамата му бодигардове, Пиер и Венсан, лежаха, проснати на пода като две кървави купчини. Върху телата им ясно личаха дупките от автоматен откос.

Беше се изправил пред пет човека, наредени в полукръг. В средата му стоеше жена, една красива японка. В ръцете си тя държеше меч.

Островът на Фицдуейн, Ирландия, 29 май

Когато се чу слабият вик, Катлийн се намираше в стаята на Боти, в централната кула на замъка. Като не можа да разбере откъде идва и от какво естество е, тя престана да мисли за него.

Викът не се повтори. Мозъкът, особено когато човек е уморен, понякога си прави шегички в стари къщи като тази. Навън бушуваше буря, вятърът откъм морето свистеше около старата зидария и крясъкът на бухал или друго нощно създание можеше да прозвучи наистина мистериозно по човешки.

Минаваше полунощ, всички гости вече се бяха прибрали, затова тя извършваше последната работа в къщата. Отиваше да провери Боти. Беше й приятно с него, а и двамата много се бяха сблизихи. Заспал, той беше очарователен. Леглото му беше сухо, беше добре завит. Всичко беше наред.

На стълбите стана течение и пердетата над двойно остъклените прозорци се издуха от вятъра. Тя методично провери всички прозорци, но те бяха плътно затворени. Вече беше проверила външните врати, но сега се увери отново, че бяха затворени, като погледна към алармените индикатори.

Оставаше да е отворена единствено вратата, която водеше към бойната площадка на покрива.

Минавайки покрай стаята на Фицдуейн, тя забеляза, че вратата му беше отворена, а стаята — празна. На земята до вратата лежеше навита на руло хартия от факса. Тя я вдигна с намерението да я постави на място и докато я носеше към масата, й хвърли бегъл поглед. Почувства как кръвта ѝ се смрази.

Продължи да чете. Това беше бележка от Килмара, написана на ръка. Ясно личеше, че е била изпратена веднага след телефонен разговор между него и Фицдуейн. Беше превод на доклад от френската полиция, а към него беше прикрепена снимка, предадена по факса. Снимката беше транслирана с високо качество и макар да беше в черно-бяло, основните подробности бяха твърде ясни. Катлийн почувства, че ѝ се повдига. Прилоша ѝ. Хартията се изплъзна от ръката ѝ и тя се строполи до старинната дъбова врата и повърна.

Сега проумя какъв беше викът, който беше чула преди малко, и в паника скочи и се втурна нагоре по изтритите каменни стълби.

Щом излезе на бойната площадка, в гърдите я блъсна леденостуден пороен дъжд, шибан от пристъпи на вятъра, който духаше с близо сто километра в час. Моментално прогизна до кости и замръзна от студ. Косата ѝ се развя и покри очите ѝ. За момент Катлийн не виждаше нищо.

Тя напълно изгуби ориентация. Ужасът от прочетеното се усили от умората и силната буря. Олюля се назад, объркана и шокирана. Усети силен удар ниско в кръста. Беше от назъбения парапет на кулата. Силен порив на вятъра, напоен с дъжд, отново я шибна и тя отчаяно затърси за какво да се хване, осъзнавайки внезапно на какво място се намира и каква опасност съществува да бъде издухана от вятъра през отворите на парапета долу, върху острите скали в бурното море.

Гранитното укрепление беше леденостудено и хлъзгаво, но тя успя да се закрепил достатъчно здраво, за да се изправи и възстанови равновесие. Отмахна косата от очите си. Опита се да извика Фицдуейн, но викът ѝ заглъхна в бушуващата буря. Виенето на вятъра, ревът на бурното море, гръмотевиците и дъждът се смесиха в ужасяваща какофония.

Тъмнината беше почти пълна. Само слабата светлина, идваща от стълбите, осветяваше малко площадката, но и тази светлинка беше забулена от дъжда и се губеше в мрака на нощта.

Фицдуейн беше там. Трябваше да е там. Катлийн знаеше, че той обича да обмисля нещата на тази площадка, даже и в лошо време като това днес. Тук идваше да гледа изгрева и залеза на слънцето или просто да почувства силата на природата. Дънклийв и тази дива земя бяха дълбоко в кръвта му.

Тя го беше попитала защо прави това и той се бе опитал да обясни, но беше ясно, че с думите си едва загатваше за онова, което чувстваше.

„Не е възможно да се опише — беше казал той с лека усмивка. — Обичам семплата агресивност на вятъра, силен и възбуждащ в същото време, пръските от морето и мириса на йод, както и чувството, че си се слял с тази невероятна, красива мощ. Тя е част от моето детство и част от това, което съм. Това е всичко, което мога да ти кажа.“

Той беше наистина невъзможен човек, с дух на авантюрист и душа на поет. А това беше ужасяваща комбинация в свят, в който се отнасяха безразсъдно с живота.

Но го обичаше. Колкото и глупаво и невъможно да беше, тя го обичаше. А това беше тежък товар за нея. Почти сигурно беше, че любовта ѝ беше напразна, но тя бе отговорна за този мъж. За времето,

с което разполагаше, щеше да направи всичко, което беше по силите ѝ за него.

Тук би трябвало да дойде, ако беше сериозно притеснен, тъгуващ, отчаян... какъвто сигурно беше, защото Дьо Гевен беше мъртъв, а той му беше приятел, а и смъртта му беше ужасяваща. Наистина ужасяваща.

Въпреки това там нямаше никой.

Вятърът отново зафуча, този път от друга посока, и вратата към стълбата се затвори с трясък. Сега вече тъмнината беше пълна.

Катлийн клекна, наведе глава и със стиснати юмруци се опита да се бори с паниката, която я обземаше, и да прецени положението, в което се намираше.

Беше смешно. Нямаше никакви причини да се страхува, казваше си тя. Самата тъмнина не представляваше някаква заплаха за нея, а тя беше идвала тук десетки пъти. Не се намираше в непознато мазе, в което да мирише на заплаха. Беше на нещо като плосък покрив — бойната площадка на замъка на Фицдуюейн — и би трябвало да се чувства спокойна и в позната обстановка. Но не можеше да вижда. Нищо не виждаше. А бурята беше толкова силна, че можеше да я отвее извън платформата, ако не внимаваше.

Парализира се от ужас, когато нещо твърдо и мокро като змия я шибна и се обви около шията ѝ. Тя се изправи на крака и задраци с ръце по гърлото си, мъчейки се да се освободи. Силен порив на вятъра я блъсна назад и натискът върху гърлото ѝ се усили. Катлийн почувства, че се задушаваше.

Внезапно усетила от допира с пръстите кой я беше нападнал, тя почувства облекчение, докато развиваше познатото въже. Единият край на въжето от знамето се вееше свободно ѝ запратен от вятъра, се беше обвил около шията ѝ. Всяка сутрин вдигаха знамето на Фицдуюейн над замъка и всяка вечер при залез-слънце го сваляха. Боти страшно харесваше този ритуал и Катлийн много пъти му беше помагала да се справи с въжетата. Тъканта беше позната и след като разбра какво беше това, тя се успокои.

Не виждаше нищо, но можеше да се оправи с опипване и да мисли.

Тя използва въжето, за да се насочи към пилона на знамето, който беше монтиран в единия ъгъл на площадката. С ръце намери

боядисаното дърво на дръжката и металната част на проводника, който вървеше от едната страна. Сега вече можеше да се ориентира къде се намира. Освен това пръстите ѝ докоснаха кутията на шалтерите, които запалваха външното осветление.

Тя изтегли ръчките една по една, без да се интересува кой беше шалтерът за покрива, и умопомрачаващата тъмнина се вдигна като дръпната встрани завеса. Само за секунди целият замък бе окъпан в светлина. Виждаха се ясно назъбените бойници на кулата. Вътрешният двор долу беше едно езеро от светлина.

Напомняше гледка от древен мит. Сред сноповете дъжд замъкът изглеждаше, като че плува и трепти. Беше неестествено като в сън.

Фицдугейн стоеше на другия край на площадката и премигваше срещу внезапната силна светлина, сякаш се отърсваше от някакъв транс. Нямаше връхна дреха и беше мокър до кости.

Катлийн тичешком отиде при него и го прегърна. Тялото му беше леденостудено и трепереше, а лицето му изразяваше крайно отчаяние.

Тя се почувства силна и уверена. Беше виждала този мъж да се измъква от сигурна смърт след седмици, изпълнени с болка, и винаги твърдо беше търпял мъките си. Никога не беше забелязвала даже и следа от отчаяние. Но сега вече беше прекрачил прага на издръжливостта си и се нуждаеше от помощ, както никога досега. И тя беше там да му я даде.

Катлийн го изведе от площадката и затвори тежката врата зад себе си. Яростта на бурята моментално заглъхна.

Доведе го до спалнята му и го съблече гол, после застана под горещия душ с него и го прегръщаше, докато в телата им не се вля малко топлина. След това го сложи да си легне и запали огън в старата камина. Стаята постепенно се затопли. Въпреки това той все още трепереше, не го стопляха дори и тежките завивки. И както беше гола, тя го взе в прегръдките си и притисна лицето му към гърдите си, като че ли беше малко дете. Той заплака. Катлийн също плака с него, след това и двамата заспаха.

Катлийн се събуди първа. Огънят в камината беше загаснал, макар да имаше все още светещи въглени. Фицдугейн спеше неспокойно в обятията ѝ.

Тя започна да го гали — първо нежно по хърба, след това надолу към бедрата. Скоро усети как той се възбуди. Тя разтвори бедрата си, сви колене и го прие в себе си. Беше топла и влажна и гореше от желание.

Фицдуейн се събуди с усещането за изключителна чувственост, която го обгръщаше отвсякъде. Нежни твърди гърди му служеха за възглавница. Дълги крака се увиваха около тялото му. Усещаше дъха ѝ, сладкия ѝ дъх.

Устните му намериха устните на Катлийн и техните езици се срещнаха, той почувства зърната на гърдите ѝ, опрени до него. Отначало движенията му бяха бавни и равномерни, но след малко нейната страст се усили, той усети езика ѝ в ухото си и чу пресекливото ѝ дишане...

Той вече не можеше да се владее. Можеше само да се концентрира върху този всепоглъщащ оздравителен секс — една сила, сътворена от физическо усещане и вълни от любов.

Катлийн получи оргазъм първа, тялото ѝ потрепери от облекчение и дълъг страстен вик се изтръгна от нея, след това тя го стисна по-плътно и той потъна в едно бездънно море от удоволствие, което, изглежда, нямаше край. И след това всичко свърши.

Отново поспаха в обятията си, след това Фицдуейн запали огъня, излезе и направи чай и пресен портокалов сок и после двамата си поговориха в леглото.

Неизказана остана мисълта, че бяха нарушили правилата, че това беше нещо, което се бяха уговорили, че няма да вършат; че бяха приятели, а не любовници; че сега нещата са станали по-сложни и че вероятно не това беше начинът, по който трябваше да се развият отношенията им. Всичко това беше истина, но съществуваше също и споделената вяра, че това, което се бе случило, не беше нищо друго, освен добро.

Най-накрая разговорът неохотно се отклони към Дьо Гевен. Фицдуейн се изправи в леглото, загледан в огъня, докато говореше, а Катлийн лежеше до него, с ръце около кръста му, и го галеше от време на време. Той ѝ каза за това как се бяха срещнали и как се бяха фехтували, говори ѝ за семейството на приятеля си и за добрите

времена, които бяха преживели; и накрая за това как бе умрял Кристиан дьо Гевен. Беше толкова ужасяващо, че Катлийн искаше да го спре да не обяснява, но той, изглежда, имаше нужда да говори за това докрай, да чуе думите отново, за да може да ги приеме.

— Всъщност докладът и снимките показват повечето от нещата — каза Фицдуейн мрачно, — но те не обясняват значението на метода, използван при убийството. Колкото и да е иронично това, Дьо Гевен щеше да го разбере. И двамата бяхме изучавали хладните оръжия и обичаите, свързани с тях. И един от основните спорове беше за ефикасността на оръжията от западните страни, сравнена с тази на японските хладни оръжия. Японските *катана* се смятат от мнозина за върха на изкуството да се правят мечове.

През Средните векове в Япония мечът е трябвало да среже тежката метална и кожена ризница, носена от воините, и след това да може да нанесе смъртоносна рана с един-единствен удар. Това изисквало острието на това оръжие да е от изключително качество и тъй като мечовете са били правени на ръка, без последователността на стандартите на масовото производство, проверката на мечовете е била много важен етап от работата. Всеки преминал през изпитанията меч е бил подписван със златни букви върху накаго — или дръжката му. Мечовете, които не са издържали проверката, били претопявани за направата на копия — оръжието за по-низшите рангове воини.

За изпитанията понякога са били използвани плътни бали слама. Изпитания с човешко тяло са били предпочитани и са били често срещани. На самураите, които са проверявали мечовете, е било разрешавано от *шогуна* да екзекутират осъдени престъпници. Така са набавяли тела за изпитанията и са ги провеждали с голяма помпозност. Имало е свидетели, носело се е специално облекло и след като нанасяли пробните удари с меча, издавали удостоверение за резултатите. Използваният меч е бил снабден със специална дръжка, направена от две парчета твърдо дърво с регулируеми дупки, закрепено с метални ленти, което позволявало да се използва максимум сила, докато се извършват изпитанията.

Често пъти, след като първият удар е разрязвал тялото, частите отново и отново са били събирани, докато не е оставало парче плът, по-голямо от ръка или ходило на крак. Точно така е бил намерен

Кристиан дьо Гевен. И за да доведат до край ужаса от всичко това, мръсниците оставили бележка — Яибо, Острието на меча...

Фицдуейн наведе глава. Изпитваше гняв, отвращение, погнуса, тъга. Действие и противодействие; този кървав бизнес, наречен тероризъм, никога не свършваше. Но можеше да се държи под контрол. Отделни групи можеха да бъдат унищожавани. Несъмнено щяха да се появят други, но това щеше да бъде битка на бъдещето.

Той се концентрира върху това, което му предстоеше. След това погледна към Катлийн.

— А относно нас...

Катлийн го погледна право в очите. Лицето ѝ гореше, очите ѝ бяха пълни с любов.

— Не говори за бъдещето, Хюго — каза тя спокойно. След това се усмихна и го целуна нежно по слабините. — Това е относно нас и сега. Люби ме.

[1] Венсенската гора (фр.). — Б.пр. ↑

13.

Островът на Фицдуейн, Ирландия, 5 юни

На другата сутрин Йошокава и Паяка си тръгнаха в помрачено от новината за Дьо Гевен настроение.

Чифуне остана и в продължение на цяла седмица запознаваше Фицдуейн с донесените от нея материали и го подготвяше най-подробно.

През първите два дни Фицдуейн беше много напрегнат, но после се отърси от депресията си и възвърна характерната си уравновесеност.

Той съвсем не беше забравил начина, по който беше загинал Кристиан дьо Гевен, но пред другите предпочиташе да се спира на спомените за своя приятел от по-добрите времена. Така би искал и самият Кристиан, мислеше си Фицдуейн. Въпреки усилията му да я потиска, мъката го връхлиташе на талози, но все пак успяваше да я прикрие. Вътрешно той планираше, и то доста интензивно, подходящо възмездие.

След като приключиха с основната работа по подготовката, Фицдуейн и Чифуне отлетяха за Дъблин с хеликоптера, а оттам взеха самолет за Хийтроу, Лондон, където отидоха на международния терминал и се качиха на самолет за Токио. Полетът през Хелзинки и Санкт Петербург щеше да продължи повече от дванайсет часа.

На дванайсет хиляди метра височина, някъде над Сибир, повечето от пасажерите вече спяха, включително и Чифуне, която дишаше дълбоко и равномерно. Стюардът беше донесъл одеяла и Фицдуейн беше завил спящата си спътничка. Загледа се в нея малко по-продължително. Тя беше дребна, крехка, елегантна и много красива, но съвсем не по западняшките критерии. В сравнение с дългокраката Итън или чувствената Катлийн, Чифуне беше почти незабележима. И все пак, ако се погледнеше на нея непредубедено, беше направо очарователна.

Той отпусна седалката си и затвори очи. Раната на гърдите му беше вече напълно заздравяла, а и кракът му се беше възстановил. Безкрайните упражнения и тренировки си струваха заради този резултат. Сега се чувстваше в такава добра форма, на каквата не беше се радвал от години. Бог знаеше, че щеше да му е безкрайно необходима. Засега можеше да разчита само на защита от трета ръка. Щеше да е доста по-спокоен, ако носеше оръжие. Но по този въпрос Паяка се оказа неотстъпчив.

Японската антипатия към огнестрелното оръжие имаше своя история. По време на затворения период от развитието на страната шогунът организира обществото в строга йерархия и на оръжието се гледало като на нейна антитеза.

Всеки би могъл да използва пистолет, без оглед на ранга си.

Така не можело. Затова, макар през петнайсети век огнестрелното оръжие да било широко използвано из цяла Япония, от шестнайсети век нататък то всъщност било забранено. На селяните не било позволено да носят оръжие. Само различните рангове самураи имали право да се въоръжават, и то единствено с мечове, лъкове и копия. Кой казва, че човек не може да върне техническото развитие назад? Японското отрицание на огнестрелното оръжие важало почти триста години.

Фицдуейн беше добре осведомен относно триъгълника Ходама — Намака — Яибо. Бяха му дали едно обемисто досие, което включваше и подробно резюме на полицейското разследване до сегашния момент. Файлът съдържаше също и снимки на главните фигури, а му бяха показали и тайни полицейски видеозаписи. Чувстваше, че започва да опознава противника. Дори беше започнал да развива теории по отношение на онова, което ставаше.

Умът на Фицдуейн се спря на „степените на раздалечаване“, тезата, че всеки човек, дори в един петмилиарден свят, е само на няколко познати души разстояние от всеки друг. Човек винаги познава някого, който познава някого, който познава някого.

Например преглеждането на файла му разкри, че той споделя интересите на Кей Намака към средновековното оръжие. Намака дори беше написал няколко статии за японското оръжие за Дружеството на средновековния воин, в което Фицдуейн също членуваше.

Освен това Йошокава и Намака, като отявлени бизнесмени, бяха свързани посредством Кейданрен, могъщата японска асоциация на работодателите. Кейданрен беше основен източник на финанси за ЛПД — партията, чиито конци беше дърпал Ходама, преди да го сполети доста неприятният му край.

В Япония не беше прието да търсиш пряк контакт с високопоставена личност. Нужно беше представяне от общ приятел или делова среща на подходящо пиво. В Япония всичко и всички имаха някакъв ранг или категория. Йошокава-сан щеше да осигури нужното представяне. Той познаваше братята Намака съвсем бегло, но като президент на „Йошокава Електроникс“ и като член на Кейданрен беше съвсем подходящ за това.

Общо взето, нещата по един или друг начин се оказваха свързани. На Фицдуейн все повече му се струваше, че светът се бе превърнал в едно много малко място. Много малко и много опасно.

Той се замисли за Катлийн и Боти, и за всичко, което беше оставил зад себе си, после се насочи към онова, което му предстоеше да прави.

Много време мина, преди да заспи.

Токио, Япония, 6 юни

Униформеният му шофьор беше в първата редица на посрещаните зад пропуска за пристигащи и държеше високо вдигната табелка с надпис „Намака Индъстриз“ и фирмен знак на корпорацията.

Самият завеждащ сигурността, Тоширо Китано, стоеше доста по-отзад. Тъй като заемаше висок пост, беше съвсем нормално да изпрати човек с по-нисък ранг да посреща някого на летището, но този посетител беше особено важен. Той беше президент на една японска финансова институция със седалище в Лондон и според починалия Ходама имаше творчески подход към арбитража и борсовите манипулации. Братята Намака държаха да обменят опит с него и го ухажваха от няколко месеца. Ако искаха преговорите да протекат успешно, трябваше да спазват формалностите съвсем точно.

Китано гледаше на чакането на летището като на нещо, което не го засягаше. Можеше да разчита на шофьора си да следи за съответния поток пристигащи, затова си мечтаеше разсеяно. Без малко да получи

сърдечен пристъп, когато един висок, широкоплещест гайджин, когото забеляза отдалеч, се преобрази в човек, когото смяташе за полумъртъв в Ирландия. Сърцето му заблъска толкова силно, че му се струваше, че всички хора около него го чуват. Устата му пресъхна. Някакъв мускул в гърлото му започна да трепка.

Тази работа с премахването на Фицдуейн отначало изглеждаше лесна, а ето че този незначителен *гайджин* се бе появил в Токио, и то в такава добра форма, каквато не му се полагаше за възрастта. Беше смразяващо! Беше направо непростимо. Щеше да го изложи по най-ужасния начин.

Гостът, когото Китано беше дошъл да посреща, си проправяше път към него, воден от шофьора. Като приближи директора от корпорацията „Намака Индъстриз“, той очакваше Китано да го разпознае, да изрази радост от пристигането му след дългото пътуване и да се поклони дълбоко. Това бяха най-дребните любезности, които би могъл да очаква.

Но вместо това Китано, дори и след като шофьорът му напомни с необходимото уважение какво да прави, стоеше и се блещеше като идиот.

Лицето на госта се вкамени.

Трябва да убия този варварин, преди някой да разбере, че е тук, мислеше си Китано. Сега, сред всички тези хора, е невъзможно. Трябва да открия къде отива, къде ще отседне. Той се затича към изхода тъкмо навреме, за да забележи как чужденецът се качва в една кола и трескаво зарови в джобовете си за писалка, с която да запише номера ѝ.

Единственото нещо, което Фицдуейн знаеше за Токийското летище, беше, че само човек, решил да тегли втора ипотека, взема такси оттам за центъра. По-опитните в пътуванията използват лимузината, която струва много по-малко и в действителност представлява малък автобус.

Не се наложи да го ползват. Йошокава-сан ги посрещна с широка усмивка още в терминала и ги поведе към чакащата ги кола. Небето беше схлупено и притъмняло и валеше дъжд. Фицдуейн очакваше цъфнали черешови градини и слънце. Помисли си, че е направо

смешно да пропътуваш половината свят и да попаднеш на същото отвратително време като в Ирландия. Дори по-лошо — това тук беше горещо и влажно.

Йошокава улови погледа му към небето и се засмя.

— Съжалявам. Сега е дъждовният сезон. Наричаме го „сливов дъжд“.

— А в Ирландия му викаме „меко и хубаво време“, но пак става въпрос за дъжд. Кога свършва този сезон?

— Току-що започна.

— Фицдуюейн-сан — каза Чифуне, — опасявам се, че сте прекарвали твърде много време в четене на нашите файлове, а не сте прегледали никакви пътеводители. Обяснихме ли ви за земетресенията?

— Не — отвърна Фицдуюейн.

— Токио е в земетръсна зона — каза Чифуне, като се усмихваше меко — и слабите трусове са обичайно явление. През хиляда деветстотин двама и трета тук е имало земетресение, в което загинали сто и четирийсет хиляди души.

— Кога се очаква следващото?

— Доста скоро, но аз не бих се притеснявала. Смятам, че има разни източници на далеч по-непосредствена заплаха.

— Танабу-сан — каза Фицдуюейн, — вие сте един непресъхващ извор на утеха.

Старши инспектор Адачи се чувстваше малко потиснат от проточилото се с месеци разследване на случая с Ходама, затова си позволи удоволствието да прекара една сутрин далеч от общата работна стая и да се отдаде на сериозно мислене.

В момента той закусваше, чистеше оръжието си и изобщо се мотаеше из апартамента си в хубавото си домашно кимоно.

Щабът на полицията беше място за действия и работа и в още по-голяма степен — за привидна работа. А точно сега на него му трябваше перспектива. Нужно му беше да се откъсне за малко. От толкова време беше залегнал над воденичния камък, че накрая и носът му беше смлян. А не това беше целта. Преследваше група убийци. Не биваше да умира от претоварване, макар това да беше често явление в

Япония. Целта беше да различи тази плетеница и да постави злодеите зад решетките. Вършеше всичко, каквото трябваше, според правилата в учебника, а не стигаше доникъде.

Адачи седеше удобно на колене върху застлания с татами под. Пред него бяха закуската му, пистолетът и няколко пръснати в безпорядък папки. Дъждът чукаше върху прозореца на покрива.

Той мушна една маринована чушка в устата си и докато дъвчеше, довърши почистването на пистолета си. Започваше да свиква да го носи и ставаше все по-добър в стрелбата. Напоследък беше започнал да тренира с него поне по два пъти седмично.

Беше започнал да изпитва известна параноя и имаше чувството, че от време на време го следяха. Сигурен беше, че апартаментът му бе претърсван. Инстинктите му подсказваха, че е част от по-обширен дневен ред. Имаше гадното усещане, че някъде в полицейското управление или дори в канцеларията на прокурора изтича информация. Наистина нямаше никакви улики, но застоят в разследването беше малко неестествен.

Братята Намака бяха отвратителна двойка, но пък бяха последните, които биха искали да видят Ходама мъртъв. Въпреки това всеки път, щом разследването започваше да губи скорост, се появяваше нова улика срещу тях.

Нито една от тях обаче не беше достатъчно убедителна. Сякаш наистина липсваха решаващи доказателства, но някой подхвърляше по нещо, колкото да насочи вниманието към Намака. И успяваше. Братята бяха единствените заподозрени. Бяха под денонощно полицейско наблюдение и бяха довеждани за разпит от прокурора поне пет-шест пъти. Примката около Намака непрекъснато се затягаше, но на базата единствено на косвени доказателства, както и на липсата на друга алтернатива. Адачи беше неспокоен. Той беше полицай. Можеше да преценява хората. Вярваше на инстинктите си. Братята Намака бяха виновни за какво ли не, дори за убийство, но не непременно за това на Ходама. Вътрешното чувство му подсказваше, че някой иска да ги натопи. Естествено не можеше да се случи на по-подходящи хора.

Преди няколко седмици беше започнал собствено разследване, независимо от екипа си и без да казва на никого. Помагаха му двама стари колеги от полицейската академия, които изпрати в различни префектури, след като ги беше заклек да пазят тайна. Информацията

беше започнала да се стича капка по капка, но в същото време беше започнал да забелязва, че го следят.

Имаше само един твърд елемент в отговорите. На практика всички хора, които допринасяха за раздуване на делото срещу братята Намака, след подробно разследване се оказваха свързани с Корея.

Адачи отпи от чая с лед. Може би беше просто съвпадение. Той оправи безпорядъка в стаята, изкъпа се и се облече. После наниза кобура с пистолета на колана си и взе метрото до Кабучо — квартала, където се намираше борсата — за да се срещне със Змиорката.

Змиорката седеше в един тих ъгъл на любимия си ресторант пред чиния с любимото си ядене, което беше станало причина да му излезе този прякор. За по-удобно беше собственик на ресторанта.

Той беше кръглолик и весел човек в началото на петдесетте. Дълги години беше работил като финансов журналист, но беше изгонен от пресклуба си заради отказ послушно да отрази някаква история съгласно официалната линия. Това беше сериозно нарушение, защото новините в Япония се разпространяваха само чрез пресклубове, от чиито членове се изискваше да говорят в благоприятна светлина, ако искат да им бъде подавана информация. Гайдджин не се допускаха. Прес клубовете представляваха фин начин за контролиране на информацията.

Змиорката беше изгубил работата си, след като го бяха изгонили от финансовия пресклуб. Това би могло да бъде катастрофално събитие в нечий живот, но Змиорката беше проникателен и хитър, както и финансово обигран. Стоковата борса процъфтяваше. Той започна да издава финансова брошура. Беше изключително добре информиран и начинанието му преуспя.

Говореше се, че натрупал повечето си пари не от онова, което публикувал, а от онова, което премълчавал. Адачи не се съмняваше в това. Змиорката действаше под благосклонното покровителство на една от основните банди на якудза. Той беше длъжник на Адачи от времето, когато някаква съперническа организация беше решила, че за тях Змиорката ще бъде по-удобен издател, ако изгуби част от теглото си. Имаха предвид двете му ръце, а може би и някои други израстъци. Адачи беше осуетил намеренията им, отбивайки се в ресторанта на

Змиорката за малка закуска. Беше взел „назаем“ меча на един от нападателите и го беше използвал съвсем пълноценно. Дори през ум не му беше минало да извади пистолета си.

Змиорката се изправи, като го видя, и се опита да се поклони, докато го поздравяваше. Това беше трудно упражнение при неговия обем и тясното пространство между пейката, на която седеше, и масата. Освен това ядеше. Беше истинско мъчение.

Адачи се настани удобно и си поръча бира. Той харесваше Змиорката. Човекът беше интелигентен и доста добра компания. Адачи признаваше, че предпочита злодеи, които има какво да кажат. Немите гангстери бяха прекалено досадни и отнемаха по цял работен ден.

— Адачи-сан — каза Змиорката. Истинското му име беше Орига. Не беше хубаво да го нарича Змиорката в очите, макар той самият да се гордееше с прякора си. Змиорките обикновено се свързваха със сила и енергия, а освен това загатваха нещо еротично или свързано с финансите. Когато на стоковата борса цареше оживление, дилърите хукваха да се подкрепят със змиорки. — Адачи-сан, правилно ли е да се каже, че не сте особено добър във финансовите операции?

— Вероятно — усмихна се Адачи. — Орига-сан, вие от години се опитвате да ме заинтригувате с вашите финансови машинации. Още не съм захапал въдицата. Това би трябвало да ви говори нещо. Не се интересувам от борсата.

Змиорката прокара език по зъбите си.

— Братята Намака ли, старши инспекторе? По-добре да ви дам малко основни данни — тонът му беше реторичен.

Адачи кимна окуражително.

— Токийската стокова борса не е като останалите, Адачи-сан. На пръв поглед наличието на двайсет и три милиона акционери олицетворява акционерната демокрация. След по-внимателна проверка може да се установи, че седемдесет и три процента от акциите са в ръцете на корпорации и че само шест големи *кейрецу* — корпоративни холдингови групировки — притежават една четвърт от пазара. Отделните индивиди държат двайсет и два процента.

— Не съм сигурен дали разбирам значението на всичко това — каза Адачи.

— Токийската стокова борса трябва да бъде свободна и открита, но не е. Повечето акции — над три-четвърти — никога не се търгуват.

Държат ги корпорации и банки на взаимноизгодна основа. Онези, които се търгуват, служат за разни манипулации. В занаята властват шепа дилъри. Цените са фиксирани. Вътрешният човек получава знак, после идват корпоративните организации, а накрая индивидът, акционерът, който ще плати евентуалната цена. Привилегированите вътрешни хора не могат да загубят. Дилърът им дава гаранция. Срещу определени услуги някои политици стават привилегировани вътрешни лица. Ходама-сан сигурно е бил един от тях.

— Братята Намака? — попита Адачи.

Змиорката, чието лице беше лъснало от пот, мушна в уста парче умаки — змиорка на грил, увита в пържено яйце — и започна да дъвчи. Той определено засия, когато храната стигна до стомаха му.

— Ето, там е работата. Пазарът се покачва. Всъщност всички акции се вдигат, а тези на „Намака Индъстриз“ се бавят.

— Падат ли? — попита Адачи.

Змиорката поклати глава.

— Не. Покачват се по-бавно. Не в крак с пазара.

— Може би са показали лоши резултати.

— По документи — което не означава нищо — изглеждат отлично. Така или иначе печалбите не са толкова важни. Дивидентите са слаби. Номерът е в цената на акцията. Ето така японският акционер прави парите си. Акциите тук се продават от шейсет до осемдесет пъти по-скъпо, понякога и повече. В Америка по-обичайно е от десет до двайсет пъти.

— И така, какво става с братята Намака?

— Съвсем тихичко ги изгониха от клуба — каза Змиорката.

— Кой стои зад това?

Змиорката се усмихна.

— Не беше лесно да се открие.

Адачи взе една клечка за ядене и като я хвана в две ръце като меч, замахна бързо в посичащо движение. Змиорката преглътна с усилие.

— Уземон. Холдингова компания. Сега квит ли сме?

Адачи се ухили.

— Нима животът, който спасих, струва толкова малко?

Змиорката се усмихна едва-едва.

— Каж ми нещо за Уземон. Кой стои зад тях?

Змиорката пребледня и се наведе напред.

— Якудза — прошепна той, — корейска якудза.

— Кой точно? — настоя Адачи.

— Кацуда-сан — едва промълви Змиорката. — Човекът, когото никой никога не вижда. Онзи с отвратителното лице.

Изведнъж Адачи осъзна значението на корейската връзка сред свидетелите и че основният мотив за смъртта на Ходама можеше да се търси не сред настоящите събития, а сред нещо, случило се преди десетилетия, в хаоса и объркването на следвоенна Япония.

От един стар кореняк, който му беше наставник, беше чувал да разказва нещо за войни между бандите по време на американската окупация. Подробностите бяха неясни, но поне знаеше към кого да се обърне.

Остана още един важен въпрос. Ако убийството на Ходама беше, както вече подозираше, само отмъщение за нещо, случило се по време на окупацията, защо нападателите бяха чакали досега? Защо при цялата си власт и влияние Ходама беше изгубил своите протекции?

Наистина кой беше истинският източник на тези протекции? Япония, Корея и следвоенният период. Имаше само един сериозен претендент, но много разногласия относно него.

Започваше вече да си изяснява нещата.

Фицдуейн бе мислил много за най-добрата тактика, която да използва, когато има работа с братята Намака, и беше обсъждал въпроса надълго и широко с Йошокава, Паяка и Чифуне. Освен това имаше свой, по-смъртоносен план, който не обсъди с никого, освен с Килмара.

Съгласуваната с японските колеги цел беше да предизвика реакция от страна на братята Намака, която да изкара разследването от задънената улица, като ги свърже с Яйбо и доведе до арестуването им. Най-добрият метод не беше толкова очевиден. Тактиката беше изпитаното полицейско „разтърсване на клетката на заподозрения“, но въпросът беше как да се извърши. Накрая беше решено, че първата стъпка ще бъде среща с братята Намака и Йошокава ще извърши представянето.

Привидният повод щеше да бъде от светски характер. Фицдуейн беше в Япония и просто искаше да поднесе почитанията си. Разследването показва, че компаниите, в които Фицдуейн беше инвестирал, бяха имали общ бизнес с корпорацията на братята Намака — нищо чудно, като се имаше предвид, че японските стоки бяха всепроникващи — така че можеше да се смята, че бяха имали общи интереси. Можеше да се приеме за далеч по-значим факт, че той и Кей Намака споделяха едно и също хоби — Дружеството на средновековния воин. За да възбуди още повече интереса на Намака, той му беше донесъл подарък — едно много точно ръчно изработено копие на традиционно ирландско оръжие.

Едновременно с подхода към братята Намака беше уговорено Фицдуейн да работи с групата на старши инспектор Адачи, като Чифуне му служи за преводач. За да има официален статус за работа с полицията. Фицдуейн, който беше офицер от запаса на подразделението на рейнджърите — естествено неплатен, — за известно време щеше да използва този чин и да носи съответна карта за самоличност на английски и японски. В Япония, там, където беше уместно, той щеше да бъде полковник Хюго Фицдуейн.

Фицдуейн беше пристигнал в Токио в петък, затова беше уредено да отседне при Йошокава за края на седмицата.

Госпожа Йошокава умираше от желание да се срещне с ирландеца, спасил живота на сина ѝ при отвлечане от терористи, а самият Йошокава нямаше търпение да върне гостоприемството, оказано му от Фицдуейн в Ирландия. Освен това двамата мъже си бяха допаднали много. Продължителните разговори в Ирландия бяха разрушили официалната фасада на Йошокава. У дома си той се отпусна напълно и показа своята сърдечна природа. Фицдуейн, който беше малко загрижен да не би по време на гостуването да бъде потопен във формалностите на протокола, сега се забавляваше неимоверно много. Единственият недостатък беше, че възхитителната Чифуне беше изчезнала. Двама цивилни агенти пред къщата осигуряваха спокойствието му.

Като знаеше какво е богатството на Йошокава, Фицдуейн беше очаквал да види голяма къща. Вместо това го изненада една сравнително нова и модерна къща около осемдесет квадратни метра — удобна, но не и показна. Две от стаите бяха застлани с татами,

украсени в японски стил. Останалите бяха обзаведени по европейски. Семейната вечеря, дадена в чест на Фицдудейн, беше сервирана на маса с обичайната за европейците височина и се състоеше от пушена съомга, соф au vin и превъзходен sorbet^[1] — всичко това, придружено с френско вино. Японските елементи бяха оризът, сервиран по избор към основното ястие, и изобилното количество саке. Фицдудейн се придържаше към виното. Беше разбрал, че сакето го напива съвсем неусетно.

Госпожа Йошокава беше привлекателна жена, прехвърлила петдесет години, с красиви очи и характерно лице. По време на вечерята беше облечена в бяла копринена блуза и дълга черна кадифена пола. След вечеря двамата с Йошокава се извиниха за няколко минути и след това се появиха отново в традиционните кимона, за да демонстрират чаената церемония.

Фицдудейн не изпитваше особено голям ентузиазъм да наблюдава как някой в продължение на половин час прави чай, но никога не беше виждал цялата чаена церемония. Когато тя привърши, беше и впечатлен, и дълбоко затрогнат.

Той спа добре през тази нощ на един Футон^[2] в същата стая, в която се беше състояла чаената церемония. Тя представляваше упражнение във вършенето на нещо колкото се може по-добре. Едва ли имаше практическа цел, но всяко движение беше елегантно и прецизно и превръщаше церемонията в нещо, от което не можеш да откъснеш очи. С нея се отдаваше почит на стремежа към съвършенство. Освен това беше нещо като поздрав за добре дошъл в Япония. Фицдудейн се почувства много спокоен.

Къщата на Йошокава беше в Камакура, на един час път от Токио и южно от него. В самата столица агентите на Китано претърсваха града основно, като се опитваха да открият къде е отседнал Фицдудейн. По времето, когато Фицдудейн беше въведен да наблюдава чаената церемония в стаята с татами, Китано получи отговор на въпроса. Ирландецът трябваше да се регистрира в хотел „Феърмонт“ в неделя следобед.

Неделя, разсъждаваше Китано, е добър ден за убийство. Има по-малко полицаи по улиците. Движението е по-слабо. Улиците не са толкова оживени. Бягането е по-лесно. В деня, в който Фицдудейн се регистрираше в хотела, щеше завинаги да се отпише от света. Шефът

на сигурността се усмихна на малката си шегичка и се обади по телефона на няколко човека за услуги. За съжаление активните членове на Яйбо бяха въвн от страната. Обаче една по-малка банда от якудза, Инсуджи-гуми, му беше силно задължена. Един оябун — началник — и петима кобуни щяха да се занимаят със случая. Щяха да използват мечове. Изобщо не ставаше въпрос само за раняване на жертвата — тя щеше да бъде насечена на парчета.

Камакура и Токио, Япония, 7 юни

Фицдудейн прекара съботата заедно с Йошокава в разглеждане на забележителности в Камакура. Двама въоръжени полицаи го следваха неотлъчно. Той намери това внимание за ограничаващо, но вътрешно поздрави Токийската столична полиция за това, че искаше да запази своята примамка — както красноречиво се беше изразила Чифуне веднъж — жива.

Камакура бе крайбрежен град — град според ирландските представи, тъй като имаше население, приближаващо цифрата двеста хиляди. Градът беше заобиколен от трите страни от планини, а от четвъртата — от море. По суша достъпът до него беше само през няколко прохода. Неговата защитеност го беше направила столица на Япония преди около седем столетия. Бакуфу — военното правителство, ръководено от шогун — е било разположено там, преди в началото на седемнайсетото столетие да се премести в Едо, сега Токио.

На Фицдудейн Камакура се стори възхитително място. Беше с много дървета по улиците и имаше не по-малко от шейсет и пет будистки храма и деветнайсет Шинто-свещища. Като се разхождаше между борове, гледайки архитектурните паметници, дело на човешката ръка, издигали се тук векове наред, той чувстваше, че се потапя в атмосферата на древна Япония. Стремехът към постигане на съвършенство и сливането на физическото с духовното бяха очевидни навсякъде в храмовете и свещищата. Много му харесваха статуите на Буда. Не можеше да гледа някоя от тях, без да му напомня Боти като бузесто бебе.

Разговорът за историята на Камакура като седалище на правителството подсказа на Фицдудейн да зададе на Йошокава въпроса,

който го интересуваше от известно време.

— Йошокава-сан — започна Фицдуйейн, — не съм ви питал за това досега, защото чаках подходящия момент, но имате ли някакъв пряк интерес в тези работи с Намака? Знам, че се чувствате задължен да ми помогнете, защото бях достатъчно щастлив да помогна на сина ви, но усещам, че има нещо друго. Изглеждате нещо повече от услужлив приятел.

И двамата се бяха загледали в Големия Буда — една огромна кухня бронзова конструкция, която се извисяваше над храма и правеше посетителите да изглеждат като джуджета. Издигнат преди около хиляда години, той предполагаше значителен инженерен талант. Сегашният успех на Япония на световния пазар беше подготвян много столетия, мислеше си Фицдуйейн.

Йошокава мълча толкова дълго, че Фицдуйейн се угрижи, да не би да е обиден от въпроса му. Знаеше, че прямотата, общо взето, не се ценеше в Япония, обаче беше преценил времето на действието много внимателно, а и въпросите бяха сериозни. Времето течеше. Нуждаеше се спешно от отговор. Спомни си мига, когато тилът на Боти се отвори в кървавочервена резка, както и касапски насечения на парчета Дьо Гевен. Почувства дълбока скръб и хладна ярост. Той имаше задължението да унищожи тези хора, които заплашваха живота му и живота на онези, които обичаше. Това беше отговорност, *гири*, както биха казали японците, да се направи онова, което беше нужно.

Точно тогава Йошокава му разказа за обществото Гама, за групата, която беше се отдала на реформирането на японското общество и изкореняването на корупцията. Някои елементи от пъзела започнаха да идват на мястото си.

— Нашият приятел Еноке-сан, заместник-главният инспектор, член ли е на Обществото? — попита Фицдуйейн.

Йошокава кимна утвърдително.

— И така, кой предложи да дойда в Япония? — отново запита Фицдуйейн.

Йошокава изглеждаше смутен.

Фицдуйейн се засмя.

— Йошокава-сан — каза той, — от позицията, в която се намирам, вие сте постъпили правилно. Разбира се, ако ме убият, ще си променя мнението.

Йошокава се усмихна.

— Надявам се да е така — каза той. — Това не беше лесно решение, но аз знам какво сте работили преди, а по някои въпроси се нуждаем от помощ. Не може винаги да правим нещата по японски. Трябва да се присъединим към света.

— Интернационализация — каза Фицдудейн.

— Фицдудейн-сан — засмя се Йошокава, — вие вече научавате някои неща.

[1] Петел с вино и шербет (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Тънък матрак, подобен на юрган (яп.). — Б.пр. ↑

14.

Фицдуейн се радваше, че първата му истинска среща с Япония бе станала в Камакура.

Докато колата на Йошокава навлизаше в пределите на столичния град, се почувства някак потиснат от гледката на привидно безкрайните редици от неприветливи кутийки, изработени от железобетон, на промъкващите се навсякъде над главите им кабели и от разположените една до друга неоновии реклами. Повечето от сградите изглеждаха така, сякаш първо са били скицирани върху стар пощенски плик и след това построени набързо. Изглежда, че водещ аргумент е била тяхната функционалност, но дори тя трудно се откриваше при повечето сгради. Голяма част от тях бяха просто мръсни и неугледни.

Като изключим няколкото единични случая — покрив с извити като на пагода краища нагоре, наситеното синьо на някоя плочка или крайпътен храм — тук почти нямаше и следа от даряващото естетическо удовлетворение съчетание от форма и практичност, което се усещаше навсякъде в Камакура. Изглежда, че визуалните възприятия на японците бяха атрофирани с вековете или може би се бяха превърнали в едно от най-тежките поражения, нанесени от войната. Въпреки това не бяха съвсем закърнели, каза си Фицдуейн. Елегантният дизайн на повечето електронни играчки на джунджурии, произведени в Япония, потвърждаваше неговата мисъл. Но според личното виждане на Фицдуейн това не можеше да компенсира загубите.

Йошокава сякаш прочете мислите му.

— Фицдуейн сан — каза той, — не си правете общи изводи от това, което виждат очите ви. Грозотата на по-голяма част от сградите е изкуствена. Атмосферата на Токио се създава от живеещите тук хора и от тяхната енергичност. А колкото до сградите, спомнете си, че градът бе почти изцяло разрушен от земетресението през 1923 г. и още преди да започне да се съвзема за живот, бе отново изравнен със земята от

американските бомбардировачи. Освен това очакваме ново земетресение! Предвид всичко това сградите може би не са чак от такова значение — добави той с усмивка.

Фицдуейн се засмя с глас.

— И при цялата тази „сигурност“, чувам, че при вас цените на земята и недвижимата собственост са най-високите в цял свят.

— Вярно е — каза Йошокава. — За японца земята е свещена, защото е възпитан и да мисли, че разполага със съвсем мъничка част от нея. Освен това недвижимата собственост се използва като гаранция при осъществяването на много финансови операции. И естествено цените на земята при нас скочиха безумно високо. Предвид котировката на ценните книжа в наше време, ако продадете единствено Токио, със спечелените пари бихте могли да купите цяла Америка. А ако продадете само земята, върху която е построен Императорският дворец в центъра на Токио, бихте могли да купите Канада!

— Предполагам, че братята Намака са спечелили голяма част от парите си чрез сделки с недвижими имоти.

— Онова, което някога представляваше само купчини развалини, поколение по-късно вече струваше милиони, дори милиарди йени — отвърна Йошокава. — Намака се специализираха в убеждаване на хората да продават. Притежател на земя, който не скланяше да продаде собствеността си, откриваше, че детето му изчезва за няколко дни, или пък претърпяваше автомобилна злополука, или просто изчезваше. Но всичко това се правеше много прикрито. При няколко големи проекта тяхната опозиция много навременно бе атакувана от крайнодесни терористи от Яибо, но всъщност не можеше да се направи връзка между тях и Намака. Но Намака винаги се оказваха най-облагодетелствани.

— А Ходама? — попита Фицдуейн.

— Узаконяваше проектите, установяваше необходимите контакти и преди всичко осигуряваше политическа подкрепа — продължи Йошокава, — но винаги правеше това негласно.

Докато пътуваха — според думите на Йошокава през „централната част на Токио“, Фицдуейн забеляза нагъсто разположени зелени петна, които приличаха на обработваеми земеделски площи. Част от тях представляваха оризища, други бяха засадени с плодни и зеленчукови растения.

— Като се има предвид острият недостиг на земя за строителство — попита той, — какво правят тези ферми в централната част на града?

Йошокава изглеждаше развеселен.

— Повече от пет процента от землището на Токио са предвидени по план за земеделски нужди. Високата цена на земята не се определя единствено от пазарните закони. В известен смисъл тя е изкуствено завишена. Съществуват сили, които са заинтересовани от повишаването на цената на недвижимата собственост, дори и това да означава, че средният сараримен няма да е в състояние да си купи къща в града и ще трябва да пътува по три часа с метрото всеки ден. Съществен е и политическият момент при формирането на тази цена.

Фицдудейн мълчеше. Вероятно повечето японци се съсипваха от работа, за да постигнат прословутите смайващи икономически показатели, но голяма част от богатствата, които би трябвало да принадлежат на отделния индивид, впоследствие биваха изсмуквани. Затвори очи. Почти виждаше мрежата от политици и организирани престъпници, които процъфтяваха на гърба на цялата нация. Ситуацията не беше позната единствено в Япония, но мащабите, в които се бе развила в тази страна, бяха плашещи. А онези, които имаха достъп до такива богатства и сила, нямаше да ги отстъпят без съпротива.

Даде си сметка, че братята Намака не действат самостоятелно. Те принадлежаха към една корумпирана, но изключително мощна структура, по-значителната част от която оставаше в сянка. *Татемае* и *хонне* — обществената представа и личната реалност.

Чифуне му го бе обяснила в самолета. „Преведено по смисъл — бе казала тя, — *Татемае* е обществената фасада, официалната позиция или политическата линия, следвана от една партия. *Хонне*, което, буквално преведено, означава «честен глас», е действителността на отделния индивид. Двете винаги вървят ръка за ръка. Прекалено силното чувство за чест би създадо един въображаем свят и би могло да доведе до разрушаване на хармонията в групата. *Татемае* е лекото триене, което изглажда различията и отваря пътя напред. В Япония, ако истината може да се окаже болезнена или да има гибелни последици, тогава винаги ще бъде предпочетена *Татемае*. Западният свят възприема *Татемае* като лицемерие или безличие. Но в

действителност не е така. Това е обществена договореност, която се разбира от всички японци. Понятието е проблем само за пришълците.“

Тогава срещу кого и срещу какво всъщност беше изправен той? На кого наистина можеше да се довери?

— Йошокава-сан — каза той, — мислите ли, че Гама наистина може да промени нещо, или силите, които са срещу вас, вече имат дълбоки корени тук?

Йошокава обърна очи към него и се усмихна някак уморено.

— Трябва да вярвам, че може да го направи — отвърна той — с малко помощ отвън.

Приближаваха центъра на Токио.

Фицдуейн очакваше да види многоетажна хотелска сграда, от чието подножие започва многолюдна централна улица, но „Феърмонт“ се оказа истинска изненада. Архитектурата на сградата беше лишена от блясък — излъчваше прагматичност, типична за следвоенния период, и явно бе надзиждана, но местоположението ѝ беше великолепно. Намираше се на значително разстояние встрани от шосето, имаше парк отпред и беше в непосредствена близост със землището на Императорския дворец. Всичко наоколо тънеше сред зеленина, цветя и дървета. Зърна блясъка на водна повърхност. Това беше водният ров, опасващ двореца.

— Американците така съвместно бомбардираха Токио — каза Йошокава, — че създадоха недостиг на квартири. „Феърмонт“ е построен и обзаведен в първите години след войната главно за да приема американски военнослужещи, затова размерите на леглата са подходящи за вас, чужденците, които сте с по-голям ръст — усмихна се. — Мисля, че ще ти хареса. Притежава това, за което ти настояваше — собствено излъчване и неповторима атмосфера. Каквито и да са те.

— Ето нещо, което наистина имате, Йошокава-сан — отвърна Фицдуейн след кратък размисъл.

Йошокава се усмихна едва забележимо и кимна разбиращо. Използвайки своите контакти в полицията, бе успял да прочете доклада за приключенията на Фицдуейн в Швейцария и сега започваше да разбира в какво се крие неговият успех. Фицдуейн притежаваше чувствителност, топлина. За разлика от повечето

чужденци, които проявяваха прекомерна агресивност в поведението и речта си, той съзнаваше основополагащата значимост на човечността — *Ниноуо*. Притежаваше силно развито чувство за хумор и умееше да изслушва. Въпреки че беше едър мъж, външността му не излъчваше физическа агресия, макар че съществуваха доказателства за обратното. Ако не друго, обноските му бяха обноси на внимателен и любезен човек.

Йошокава бе разпознат веднага. Макар че неговата компания не бе така голяма като „Сони“, тя имаше сходна дейност и общото мнение бе, че до голяма степен нейният успех в следвоенния период се дължеше на Йошокава. Той беше известна личност и често се появяваше в медиите. За него бе въпрос на чест да закара лично гостите си до хотела. Всичко това бе съпроводено от непрекъснатата размяна на поклони и усмивки. Фицдуейн се отдаде на удоволствието да се наслаждава на респекта към чуждата слава. Беше доста забавно. Веднага го заведоха до запазената за него стая. Вече бяха пристигнали няколко пратки за него от посолството на Ирландия и сега стояха подредени край леглото в стаята.

Преди Йошокава да си тръгне, двамата повториха още веднъж предварителния сценарий, уединени в стаята на Фицдуейн. Бяха обмисляли възможността Фицдуейн да отседне за постоянно в дома на Йошокава, но я бяха отхвърлили като неподходящо решение. Намираше се доста далеч от центъра, а това можеше да възпре братята Намака, ако решаха да предприемат някакъв ход. „Феърмонт“ бе, така да се каже, „неутрална територия“. А примамката трябваше да се забелязва.

На следващия ден Йошокава щеше да се свърже с братята Намака и щеше да се опита да уговори среща с тях. През това време Фицдуейн щеше да си разопакова нещата, а по-късно следобед да се срещне със старши инспектор Адачи. Непрекъснато щеше да бъде охраняван дискретно, разбира се, от двама детективи — посочи с поглед двамата мъже, току-що присъединили се към тях — които щяха да бъдат настанени в съседна на неговата стая. Чифуне щеше да дойде в понеделник, за да работи като негова преводачка. За щастие Адачи говореше много добре английски.

— Детективите, които ще ме охраняват, ще могат ли да говорят на английски? — попита Фицдуейн. Последва неколкominутен поток

от насечена японска реч. Говореше Йошокава. Двамата мъже изглеждаха смутени. Също и Йошокава. Възцари се мълчание, което Фицдудейн наруши.

— Йошокава-сан — започна той, — бихте ли обяснили на тези господа, че трябва да ме следват, но не и да ограничават движението ми? И бихте ли добавили, че дълбоко съжалявам, че не говоря японски, но че съм убеден, че съм поверен в добри ръце? За реномето на Токийската градска полиция се разказват легенди.

Единият от детективите, някой си сержант Ога, остана видимо доволен от последната забележка и Фицдудейн си даде сметка, че независимо дали говори или не английски, мъжът със сигурност разбира този език. Това беше вече напредък. А междуременно Йошокава превеждаше и когато той довърши изречението си, сержант Ога каза нещо и двамата се поклониха едновременно. Йошокава изглеждаше видимо облекчен. *Ва* — хармонията — беше възстановена.

— Сержант Ога и детектив Рейдо — каза Йошокава — ценят високо вашите мъдри думи и казват, че за тях е чест да ви служат, генерал Фицдудейн-сан. Сержант Ога казва, че говори английски, но от дълго време не е упражнявал знанията си по този език.

Няколко минути по-късно Йошокава си тръгна, а Фицдудейн се върна в стаята си, наля си чашка саке от минибара и започна да разопакова. От прозореца се виждаха короните на дърветата и извитият покрив на „Ниппон Будокан“. Не можеше да повярва, че се намира в сърцето на Токио. Сивото небе изглеждаше досущ като в Ирландия, макар че навън всъщност не валеше. В далечината се виждаше някакъв въздухоплатателен съд.

Обърна се към пакетите, изпратени от Ирландското посолство. Бяха пристигнали дотук с дипломатическата поща. Един от по-малките пакети съдържаше белезници, предназначени за слагане малко по-надолу от лакътя с помощта на втъкани велкро нишки.

В полупластичната обшивка на белезниците бяха защити две автоматично изскачащи остриета, обезопасени с калъф и изработени от твърда пластмаса, така че да не бъдат регистрирани от метален детектор. Конструкцията на остриетата бе утежнена чрез вграждане на керамични тела в тях, за да се постигне оптимална сила и прецизност при автоматичното им изхвърляне. Фицдудейн се бе научил да хвърля нож преди около двадесет години, когато бе войник в Конго. Най-

важното нещо бе способността да се преценява правилно разстоянието, макар че и малко сръчност никога не бе в излишък. А Фицдуейн определено я притежаваше.

Разопакова останалите пакети. Единият от тях криеше изненада. Съдържаше чадър за голф от Килмара. Фицдуейн изруга. Копелето е знаело, че настъпва дъждовният сезон, а не беше го предупредил. Чадърът беше придружен с указания, които Фицдуейн изчете. После направи опит. Чадърът беше истинско изобретение.

Уговорката с японците бе, че той няма да носи огнестрелно оръжие. Това обаче не означаваше, че трябва да бъде глупав.

Шефът на „Инсуджи-гуми“, натоварен от началника на охраната на Намака с премахването на чужденеца Фицдуейн, беше нещо като експерт в отстраняването на хора по поръчка.

Въпреки това никога преди не беше убивал чужденец, а и никога преди не беше убивал някого в толкова кратък срок. При нормални обстоятелства той получаваше името и адреса и сам определяше времето и мястото за изпълнение на поръчката. Нещо повече — обикновено познаваше добре навигацията на набелязаната жертва и беше в състояние да предскаже всеки неин ход. В настоящия случай се налагаше да импровизира и вероятно щеше да е принуден да остави тялото на мястото на покушението.

Беше жалко. Едно безследно изчезване — „Инсуджи-гуми“ имаха фабрика за разфасовка и пакетиране на месни продукти, само една от областите на стратегическите ѝ интереси, оборудвана с всички необходими съоръжения — не пораждаше у полицията същата реакция, както трупът на насилствено убитата жертва. Все пак „Инсуджи-гуми“ бе задължена на Китано-сан, а задълженията трябва да се изплащат. Те бяха старомодни якудза, с татуировки по цялото тяло за новопосветените и се гордееха, че са последователи на традиционните ценности. Техният правилник приличаше много на кодекса *бушидо*, който следваха самураите, и бе немислимо някой от членовете на организацията да не го спазва стриктно.

Оябунът бе получил описание и снимка на Фицдуейн, както и приблизителното време, през което щеше да остане в хотел „Феърмонт“. Оттук нататък се налагаше да действа според ситуацията.

За щастие разположението на „Феърмонт“ го правеше удобен за наблюдение.

Вляво от входа на хотела имаше малък кафе-бар, който бе отворен целодневно, а самият хотел бе сравнително малък. Всеки новопристигнал веднага се забелязваше. От подходяща маса можеше да се наблюдава дори част от фоайето на хотела.

Оябунът, въоръжен с автоматичен пистолет за спешни нужди и с къса сабя, скрита под шлифера, се настани в кафе-бара, за да чака, съпровождан от един кобун, за компания. Другите четирима кобуни чакаха наблизко в една товарна мазда със затъмнени стъкла. Сабите се намираха в бейзболна раница. Главният шеф на „Инсуджи-гуми“ беше запален привърженик на бейзбола, затова проявата на възторг от тази игра и присъствието на всички по-големи мачове бяха просто задължителни. В Япония за бунтарите нямаше място, а проявите на бунтарство сред старите якудза бяха напълно немислими.

Оябунът и неговият кобун спореха за резултатите от баскетболните мачове и разглеждаха предложенията за обяд в менюто, обсъждайки дали да не си поръчат по бира-две, когато пристигна Фицдудейн. Първата реакция на оябуна бе предизвикана от ръста на чужденеца. Фицдудейн бе цяла глава по-висок от придружаващите го японци, а фигурата му имаше пропорциите на атлет. Щеше да е истинско удоволствие да скъси размерите му до тези на японците. Оябунът се изкушаваше да се втурне във фоайето на хотела и да изпълни веднага това си желание, но изведнъж забеляза Йошокава-сан и пребледня. Да извършиш убийство в присъствието на един от водещите индустриалци в Япония и вероятно да го нараниш във възникналата суматоха несъмнено бе равнозначно на това сам да предизвикаш полицията да тръгне по петите ти. Убийството на особняка-чужденец бе едно. Но да застрашиш живота на японски индустриалец бе действие от съвсем различна величина. Погледна навън, за да разбере какво е времето — всъщност не можеше да се каже, че вали и денят не бе напреднал много.

При малко повече късмет чужденецът едва ли щеше да остане затворен в хотелската си стая, а вероятно щеше да разгледа града. Наблизко се намираще обителта „Язукини“. „Ниппон Будокан“, концертната зала, в която бяха пели Боб Дилън и „Бийтълс“, също си струваше да се види. Землището на Императорския дворец бе само на хвърлей камък от хотела.

Натисна бутона на радиопредавателя, прикрепен към колана му, и повдигна ръка, така че поставеният в маншета на ръкава микрофон да улавя гласа му.

— Гайджинът пристигна, затова престанете да си играете и бъдете нащрек. Сега е в стаята си. Когато слезе долу и излезе от хотела, ще изпълним задачата си.

Лицето на компаньона му се отпусна и успокоен, че ще може да довърши обяда си, продължи да сърба лещената си супа. Този тип работа го караше да изпитва постоянен глад. Четиримата якудза в маздата със затъмнени стъкла отвориха по още една бира и продължиха да играят с портативната пачинко, залагайки подобаващо сериозни суми. Тези миниатюрни игри бяха страхотно средство за убиване на времето, докато чакаш из засада.

Йошокава си тръгна и оябунът повдигна очи към небето и благодари на онзи горе, който и да бе той. Навън небето притъмня, а дъждът се усили. Той се почувства излъган. След около двадесетина минути дъждът постепенно престана и слънцето плахо надзърна иззад облаците. Настроението на оябуна отново се възвърна. Чужденецът, предполагаше той, едва ли бе изминал всички тези мили, за да се затвори в стаята си и да гледа CNN по телевизията. Вероятно имаше авантюристичен дух, след като Китано-сан искаше смъртта му.

Сърцето му спря да бие. Американецът — досегашният му опит показваше, че всички пришълци бяха американци — бе слязъл във фойето откъм асансьорите. Разглеждаше туристическа карта и което бе по-обнадеждаващо — носеше чадър. Това вече бе много добре. С разтуптяно от вълнение сърце оябунът проследи как мишената се скри от полезрението, тъй като отиваше към входа на хотела. Няколко секунди по-късно тя отново се появи по павираната настилка отвън, зави наляво и се насочи към Язукини-дори Авеню.

Оябунът изля в микрофона си. При неговата заповед шофьорът на маздата със затъмнените стъкла заряза портативната игра, изскочи от страничната врата и застана зад волана. В суматохата купчините от йени върху масичката в задната част се разпиляха. Няколко банкноти паднаха на улицата при отварянето на вратата. Тримата якудза запълзяха на ръце и колене по пода, опитвайки се да съберат останалите банкноти. В цялата тази суетня, въпреки че чужденецът бе разпознат веднага, никой не обърна внимание на двамата японци,

следващи Фицдудейн на почтително разстояние. При нормални обстоятелства, независимо от вълнението и бъркотията, породени от предстоящото начинание, те вероятно щяха да бъдат свързани по логичен път с чужденеца, но сега валеше дъжд. Фицдудейн и двамата телохранители бяха разтворили чадърите си. Всички очи бяха приковани в големия чадър за голф, оцветен в зелено, бяло и златисто — цветовете на ирландския национален флаг. Не беше трудно човек да го следи. Освен специфичното оцветяване, той стърчеше с около цял фут над чадърите на двамата японци. Очевидно бе, че притежателят му или бе фанатичен привърженик на Ирландия, или бе чужденец.

Фицдудейн, снабден с карта, беше получил напътствия и от служителя на рецепцията в хотела.

Беше повече от очевидно, че един чужденец не ще успее да се ориентира сам в Токио. Тъй като не можеше да прочете и дума на японски, а повечето улици нямаха имена, Фицдудейн споделяше частично тази увереност, но реши да приеме, че следван неотлъчно от сержант Ога и детектив Рейдо, вероятността да попадне в трудна ситуация бе минимална. Освен това го бяха осведомили, че навсякъде из града има полицейски будки, така че ако по някакъв начин изгубеше от поглед телохранителите си, винаги можеше да възстанови връзката си с тях. Естествено всичко това бе излишно. Бяха го уверили, че в Токио се намира в пълна безопасност.

Наистина се чувстваше защитен, докато се разхождаше под дъжда. Токио се намираше на шест хиляди мили от мястото на кръвопролитие в Ирландия. Споменът за престрелката и за смъртта на Кристиан дьо Гевен постепенно избледняваше в съзнанието му. Раните му бяха заздравели. Беше отново във форма и искрено се наслаждаваше на новото си обкръжение. „Приятно е да се живее“ помисли си той, като ускори крачка и сви надясно по „Язукини-дори“. Започна да се спуска по склона към Джинбочо, книжарския район, за да разгледа предлаганите в книжарниците заглавия.

Старши полицейски инспектор Адачи наистина се чувстваше щастлив, докато обядваше със семейството си, преди отново да бъде

повдигнат въпросът за женитбата.

В повечето случаи към темата се подхождаше направо, но този път майка му говореше непрекъснато за императорското семейство и поглеждаше към него по особен начин. Приемствеността — казваше майка му, наблягайки на всяка своя дума — е от жизненоважно значение. Важно бе например престолонаследникът да се ожени по-рано вместо по-късно. Препратката беше недвусмислена. Върху плещите на Адачи може и да не тегнеше духовното благополучие на сто двадесет и девет милиона японци, но той бе непосредствен повод за тревоги, от страна на родителите си. След като дори върху коронования престолонаследник се упражняваше натиск да се задоми, което несъмнено се правеше както от императорското семейство, така и от страна на медиите, в такъв случай родителите на Адачи бяха в правото си да попритиснат своя син.

Адачи си тръгна доста по-рано, отколкото първоначално бе възнамерявал, и се отправи към управлението, за да провери хората от своя екип и отново да изчете досието на онзи ирландец. Дори разследването на убийство не бе така уморително като непрекъснатите натяквания на родителите му, когато си наумяха нещо.

Помисли си за Чифуне и сърцето му се сви. Обичаше я и тя му липсваше, но дори когато беше с нея, чувстваше, че я губи. Ако някога бе пожелавал да се ожени за някоя жена, то това бе Чифуне, но тя принадлежеше към „новия тип японски жени“ и като че ли мисълта за брак изобщо не я занимаваше.

О, жени, жени! Каква наслада, каква болка, какво разсейване на мисълта. А в наши дни кой можеше да каже със сигурност какво е тяхното място? Сигурно бе едно: никой не знаеше, вече не.

Отвърна на поздрава на двамата полицаи от отдела за борба с обществените безредици и се качи в асансьора. В кабинета на дежурните полицаи в неделя следобед бяха не повече от единадесет души от неговия екип. Изпълни го гордост, че бе японец. Естествено всички гледаха някакъв баскетболен мач по телевизията, но важен бе принципът. Адачи се присъедини към останалите и изгледа мача докрай, като междувременно изпи няколко бири.

После тръгна разсеяно към кабинета си, за да хвърли отново поглед на досието на гайджина и завари там инспектор Фудживара, улисан в работа. Като познаваше пристрастието на Фудживара към

бейзбола, това наистина бе голяма саможертва от негова страна. Адачи се почувства засрамен.

Пи чай с Фудживара, а след това тръгна към хотел „Феърмонт“. Все още разполагаше с малко свободно време, тъй като срещата му с Фицдуейн бе в пет, затова реши, вместо да се качи на метрото до най-близката до хотела спирка Куданшита, да слезе на предишната спирка — площад „Джинбочо“, да разгледа книжарските витрини и да се разходи нагоре по хълма към „Феърмонт“. В непосредствена близост до Куданшита имаше полицейска будка и можеше да се отбие там попътно. Сержант Акамацу, белокосият ветеран, който беше обучавал Адачи през първите му години на улицата, обикновено даваше дежурства тук през неделните дни и Адачи наминаваше, когато имаше възможност и време.

Съпругата на сержанта бе починала преди няколко години, а децата му не живееха отдавна при тях, затова неделните дни, когато оставаше сам въкъщи, бяха особено тежки за него. Сега полицията бе неговото семейство. Адачи, поне така предполагаше, бе като осиновено дете за Акамацу. Е, какъвто и да бе, беше силно привързан към стареца. Да, щеше да се отбие в неговата будка. Освен това Акамацу познаваше добре миналото. Може би бе настъпил моментът да поговори с него за Ходама. Ако някой изобщо знаеше нещо, то именно той можеше да разкаже за не толкова далечното минало. А ветеранът притежаваше мъдрост. И именно към това така рядко срещано качество се стремеше Адачи. В перспектива.

Замисли се за ирландеца, с когото щеше да се срещне, и се запита дали чужденецът наистина можеше да помогне на следствието. Старши полицейският инспектор се съмняваше в това, но беше любопитен. Всичко бе започнало по инициатива на главнокомандващия на Столичното полицейско управление.

Чифуне бе ползвала само суперлативи по негов адрес по време на телефонния разговор след завръщането ѝ от Ирландия. Този човек явно притежаваше особени качества.

Съдейки по досието му, изглежда, притежаваше талант за насилие. Е, едва ли щеше да има възможност да прояви това си качество в Токио. Градът бе необичайно спокоен според всички стандарти, още повече според стандартите на столичен град в западния свят. Молбата на Фицдуейн да му бъде разрешено да носи огнестрелно

оръжие бе абсурдна. Адачи напълно подкрепяше главнокомандващия на СПУ. С рисковете, ако изобщо възникнеха такива, в което Адачи се съмняваше, щеше да се справи Токийското СПУ.

Адачи прекоси Джинбочо, разгледа няколко витрини, после тръгна към павилиона на полицейския пост на „Язукини-дори“, който представляваше миниатюрен полицейски участък на две нива. На входа му стоеше млад полицаи, току-що излязъл от академията, ако се съдеше по външния му вид. По това време на деня бе зает главно с даването на напътствия. Целият се изчерви, когато две симпатични чиновнички, облечени в неделните си екипи — дънки и памучни тениски, се приближиха към него и го попитаха нещо. Адачи изчака възпитано и когато двете момичета се отдалечиха, показа своята карта за самоличност. Младокът се смути отново, когато разбра, че бе накарал един висш офицер да чака.

Адачи сдържа усмивката си, събу обувките си, тръгна към стълбището в задната част на сградата и се качи в застланото с татами помещение на втория етаж. Етикетът не позволяваше да се влиза с обувки в частен дом или в сгради, представляващи част от културно-историческата традиция, а като помещение за отдых застланата с татами стая попадеше в тази категория. Освен това ежедневните обувки и полицейските кубинки не бяха съвместими с изработените от слама татами, особено през дъждовния сезон.

Преди да стигне горе, Адачи извика. Беше стажувал при сержант Акамацу, затова се обръщаше към него, сякаш той, старши инспектор Адачи, все още бе негов стажант. Такава беше традицията в Япония. Първите взаимоотношения определяха начина на обръщение впоследствие. Тук не съществуваше бързият преход към обръщение по малко име, характерен за западния свят. Едно задълбочаващо се приятелство или професионална близост тук не се нуждаеха от символични означения като тази външна промяна. Ако те съществуваха, то това се разбираше без думи, просто се чувстваше.

— Сенсей! — извика Адачи.

На върха на стълбището се появи набраздено от годините лице, обрамчено от бели коси. Сержант Акамацу имаше вид на човек, станал свидетел или преживял лично всичко, свързано с токийската полиция през последния половин век. И това си бе така. Беше постъпил на работа в полицията по време на окупацията и беше останал да служи в

нея дори след пенсионирането си, защото той представляваше институцията сам по себе си и все още носеше службата си по-добре от някои новобранци.

Сержантът бе разхлабил възела на вратовръзката си. В едната си ръка държеше чаша с чай, а в другата — вестник. Беше свалил колана с кобура за пистолета, двете най-горни копчета на панталоните му бяха разкопчани, а краката му бяха обути в чехли. Първоначалното изражение на лицето му издаваше недоволство, че бяха нарушили неговата напълно заслужена почивка, но когато позна Адачи, върху лицето му се разля широка усмивка.

— Адачи-кун — каза той, използвайки добавката „кун“, защото Адачи някога е бил негов стажант, — каква приятна изненада. Качете се и ще изпием заедно по чаша чай.

Адачи изкачи последните стъпала, седна върху застлания с татами под и с благодарност прие предложението му чай. Първоначално остана безмълвен, потънал в мислите си. Беше работил в този кобан преди около десет години като стажант при сержант Акамацу и всеки път, когато идваше тук, го обземаше силна носталгия към това място. Любопитно нещо, като се вземеха предвид смалените от прагматични съображения размери на конструкцията — обичайните полицейски кабинети имаха размерите на вестникарски павилион — но Адачи се бе оказал щастливец да стажува при такъв наставник. С каквито и проблеми да се бе сблъсквал на улицата, винаги бе сигурен, че Акамацу знаеше отговора и сержантът никога не бе го разочаровал. Хранеше особено топли чувства към своя наставник. Завръщайки се от дежурство при придобилия мъдрост от живота на улицата сержант Акамацу, Адачи бе изпитвал същата увереност, която му даваше завръщането у дома. Щастливец бе всеки, който работеше под наставленията на такъв учител.

При посещенията си при Акамацу двамата с Адачи се впускаха в спомени и в общи разговори, но почти не говореха за служебни дела, защото отговорностите на един старши инспектор бяха доста по-високи от тези на сержанта, а никой от двамата не искаше да насочва разговора към различията помежду им. Беше по-приемливо да обсъждат нещата в общ план.

Това не бе желязно правило, защото понякога Адачи изпитваше нужда да накара ума на своя наставник да заработи с пълна пара, но до

този момент не бе споменавал нищо за разследването на Ходама. То можеше да предизвика остри политически реакции и се провеждаше предимно благодарение на потребността да се открие истината.

Беше настъпил моментът да се посъветва с Акамацу. Остави чашата с чай и поговориха малко за бейзбол, докато Адачи търсеше удобен момент и претекст да зададе въпроса си.

Разговорът им прекъсна и последва естествена пауза, след която пръв заговори Акамацу.

— За случая Ходама ли, Адачи-сан?

Адачи се усмихна.

— Както винаги, четеш мислите ми, сенсей.

Акамацу се засмя.

— Всички в полицията знаят, че ти водиш разследването и се говори, че то ще се окаже в задънена улица. После идваш в моя кобан с това така познато изражение на лицето. Не е необходимо да бъда велик детектив, за да предположа каква е причината. Затова хайде да поговорим за този случай.

Адачи кимна и започна да говори. Акамацу пълнеше лулата си и го слушаше.

— Необходима ти е малко предистория — каза сержантът, когато Адачи замълча. — Досиетата не са изчерпателни, а компютрите са неми зверове. Нуждаеш се от жив свидетел, за да получиш по-вярна представа за това, което се е случило. Годишите след войната, когато братята Намака създаваха своята империя, бяха особено тежки.

— Можеш ли да ми помогнеш, сенсей? — попита Адачи.

— Така мисля — отвърна Акамацу. Понечи да добави още нещо, но тогава откъм улицата се чува викове, последвани почти незабавно от звън на метал и от писъци на агонизиращи хора.

Двамата скочиха едновременно на крака и тогава съвсем наблизко отекна изстрел. После се чува изстрели откъм подножието на кобана.

Адачи извади револвера си и се втурна към стълбището, следван от сержант Акамацу, който в движение закопчаваше колана, на който висеше пистолетът му.

Оябунът знаеше от опит, че прекалено големият брой участници в уличното нападение можеше да се превърне в пречка за успешното

му осъществяване.

Въоръжени с огнестрелно оръжие, превъзбудени от покачването на адреналина в кръвта, те често стреляха един в друг, а нерядко и по обезпокоително голям брой от случайните минувачи. Когато си въоръжен със сабя и действаш от близко разстояние, което е неминуемо при дължина на острието, не надхвърляща и три стъпки, в един момент ставаше трудно да се определи кой кого налага в създалата се бъркотия, а жертвата нямаше шансове да се измъкне от хаоса на пръскащата навсякъде кръв и взелите погрешен прицел насинени крайници.

Независимо от това числеността определено можеше да бъде преимущество, ако се използваше правилно. Един потенциален герой, полицай или минувач би се втурнал срещу единичен нападател, но малцина са здравомислещите хора, които биха се изправили сами срещу половин дузина нападатели, размахващи саби и крещящи неистово бойни възгласи.

Оябунът беше привърженик на един сухопътен вариант на конфигурация, която на жаргона на бойната авиация се наричаше „дяволския чифт“. Летейки по двойки, водещият пилот обикновено извършваше нападението, докато вторият самолет, или „флагманът“, летеше вдясно от него и малко по-назад, с цел да го предпази от вражески изненади, особено от нападение откъм опашката.

Решил да използва прийома „дяволски чифт“, оябунът изпрати двама от хората си пред Фицдуейн, двама да го следват отзад, а той и неговият кобун останаха да пазят тила. Всички имаха радиовръзка — използваха замаскирани микрофони и малки предаватели, прикрепени към едното си ухо. Носеха слънчеви очила и хирургически ръкавици. Бяха облечени със сиви дъждобрани от полиетиленови влакна, от тези, които се купуват, когато човек не разполага с пари в брой, и с качулки от същата материя.

Тези безформени облекла бяха не само добра маскировка, но щяха да предпазят притежателите си от кръвта. Ударът с меч почти винаги водеше до смърт, но обикновено се оказваше изключително кръвопролитен. Човек не можеше да се измъкне с метрото, без да бъде забелязан, както смяташе да направи оябунът, ако дрехите му са подгизнали от кръв. Токио бе така пренаселен, че съществуваше неписаното правило да се държиш така, сякаш около теб не

съществуват други хора, но и в този случай си имаше определени граници. Просто да си висиш прав в някоя от трамвайните коли на метрото, докато от дрехите ти капе кръв по обувките на съседа, това определено би породило някакви съмнения.

Предварително определеният нападател, един добре трениран якудза на около четиридесет години на име Миками, скъси дистанцията и сега следваше гайджина на около десет метра след него. Когато оябунът кажеше паролата в предавателя, той щеше да извади скрития под палтото си меч, щеше да се втурне напред и да нанесе удара. Щеше да използва низходящ диагонален удар, с който мечът щеше да разреже дясното раменно сухожилие и да проникне дълбоко в торса на жертвата, прерязвайки гръбначния стълб, и да разкъса много от вътрешните органи, а ако този удар се изпълнеше от специалист, използващ достатъчно голяма част от режещото острие на меча, тялото на жертвата щеше да бъде разсечено на две.

В настоящия случай такава дисекция беше невъзможна. Миками си служеше безупречно с меча, но катана — мечовете, които се използваха — не притежаваха качеството на някогашните оръжия. В днешно време производството им беше масово и те представляваха обикновени матрично изработени копия. Острието им режеше като бръснач и с тях можеше да се убива, но не притежаваха същата прецизност и сила на разсичане, с които се отличаваха ръчно изкованите от старите майстори оръжия, които представляваха истински произведения на изкуството. Но въпреки тези си недостатъци, катаната беше смъртоносно оръжие.

Тъй като телесната обвивка, която обитаваше, бе пробивана вече два пъти, Фицдуейн бе имал сериозни основания да обмисли какви предпазни мерки да вземе, за да предотврати евентуални нови заплахи от такова естество. Най-сигурното решение бе да се затвори сам в някоя охранявана зона. Но беше абсолютно неприемливо. Да го приеме — означаваше да се самообрече на затвор. Другата алтернатива бе да възприеме трудно предсказуема линия на поведение и да развие свръхчувствителност към заплахи. Беше избрал втората възможност. Имаше преимущество, че притежаваше изострена интуиция и природно заложената наблюдателност. Но освен това дълго се бе учил и бе тренирал тези си качества отново и отново.

Най-важното бе никога, наистина никога да не се отпускаш и винаги, дори когато си мислиш за нещо съвсем различно, да бъдеш нащрек, подсъзнателно да се стремиш да предусетиш и да забележиш необичайното, различното, онзи съвсем мъничък детайл, който предупреждава за дебнещата опасност. Беше развил свръхчувствителност по отношение на непредвидимото.

Тъй като сега беше неделя следобед и валеше дъжд, по улицата нямаше много хора и Фицдуейн имаше възможност да се разхожда в съответствие с изработените от самия него изисквания, т.е. без в непосредствена близост — или в „непосредствената рискова зона“ — пред или след него да има минувачи, които можеха да представляват потенциална заплаха. Представата за защитна зона е заложена у всеки човек и е възникнала като резултат от многовековната борба на човешкия индивид за оцеляване. При Фицдуейн съзнанието за съществуването на тази зона беше особено изострено. Ако някой се приближеше до нейните граници, той веднага заставаше нащрек. Ако тази близост подсъзнателно се свържеше с някакъв друг рисков елемент, сетивата му биеха тревога.

Фицдуейн се движеше бързо, затова веднага забеляза двамата мъже в дълги шлифери, които го задминаха, привидно забързани, и после забавиха крачка въпреки проливния дъжд. Сега те се движеха на десетина крачи пред него. В поведението им имаше нещо необичайно, което Фицдуейн не можа да определи веднага. Без да прави резки движения, Фицдуейн веднага мина в десния край, по-близо до парапета, така че поне единият му фланг да бъде защитен от изненади. Едновременно с това, използвайки чадъра, за да не бъде забелязан, той се озърна назад.

Почувства покачването на адреналина в кръвта си. Неговите телохранители-полицаи бяха на около двадесет крачки зад него, но между тях и него се движеха двама мъже в облекло, сходно на облеклото на мъжете, които го бяха задминали. Това може и да не означаваше нищо, защото облеклото им бе съвсем подходящо за проливния дъжд, като се изключеха слънчевите им очила. Все пак суетността невинаги трябваше да поражда подозрение за опасност.

Следвайки ги отдалеч, оябунът със задоволство наблюдаваше как двете двойки от екипа му прихванаха от две страни жертвата си. Сега се спускаха надолу по хълма, следователно Миками щеше да спечели

време, когато се втурнеше напред, за да порази жертвата. След като нанесе своя ужасяващ удар, щеше да захвърли меча и дъждобрана и да се втурне към спирката на метрото.

За да бъдат сигурни в смъртта на жертвата — босът на охраната на Намака беше настоял за това — придружаващият Миками якудза щеше да нанесе втория удар върху вече повалената жертва, с който да отдели главата от тялото, а после да последва примера на Миками. Двамата якудза пред гайджина трябваше да попречат жертвата да се измъкне, ако нещо се объркаше при изпълнението на акцията. Станцията Куданшита беше доста по-нататък. Трябваше да пристъпят към действие, преди да се приближат до нея, защото малко по-надолу имаше полицейски павилион. За щастие входът на полицейския павилион не гледаше към мястото, където според замисъла щяха да осъществят нападението.

Сержант Ога беше опитен полицаи на около четиридесет години, който дори бе преминал обучение по охрана на личността преди около десет години. Тъй като Токио беше безопасен град, когато придружаваше някоя известна личност, пристигнала на посещение в града, обикновено не считаше лицето за потенциално застрашено. През цялата си практика никой от поверените му за охрана хора не бе бил обект на сериозна заплаха, ако се изключеха един-двама политици, които получаваха сръгвания с лакът от тълпата. Но всъщност май беше полезно от време на време да накараш тези корумпирани копелета да се поизпотят.

Беше чул, че срещу този гайджин, Фицдуюейн-сан, вече е имало опит за покушение в Ирландия, но отдаваше този акт на ИРА. Всеки знаеше за ИРА, а също и че Ирландия се намираше в състояние на гражданска война. Прекалено често бе гледал телевизионни репортажи, отразяващи престрелки и експлозии. Както изглежда, те продължаваха повече от двадесет години, което бе малко налудничав начин за управлението на една страна. Но Ирландия беше на шест хиляди мили разстояние, а и в Токио нямаше ИРА. Дори малцината японски терористи понастоящем се намираха в Близкия изток или поне така се говореше. Истината бе, че в Япония полицията държеше под контрол престъпниците, населението ѝ сътрудничесе и като се изключеха организираниите якудза, които поне спазваха устава на своите организации, съблюдаваше законите на страната. И така

трябваше да бъде. Нима някой искаше улиците да се напълнят с вьоръжени престъпници, както бе в Америка?! Та тяхното не беше живот.

Сержантът не беше във възторг, когато полковник Фицдуейн беше дал да се разбере, че възнамерява да излезе и да се разходи, защото беше по-лесно и по-безопасно да охраняват чужденеца в хотел „Феърмонт“, но после си даде сметка, че не разсъждава реалистично. Всъщност не съществуваше реална заплаха, а и никой не можеше да издържи затворен в хотелска стая цял един ден. Човек изпитваше необходимост да се поразтъпче. Сержантът също обичаше да се разхожда по улиците и ненавиждаше да се затваря в кабинета. Но за съжаление времето днес беше отвратително. По-добре би било, ако чужденецът бе дошъл през пролетта, когато черешовите дървета са покрити с цвят, а времето е топло и тихо. Който го бе посъветвал да посети Япония през този сезон, му бе направил лоша услуга. Сега беше горещо, влажно и кално и времето по-скоро щеше да се влошава, а не да се оправя. Запита се колко ли дълго ще остане чужденецът. Беше почти поносим за чужденец и притежаваше чувствителност, каквата бе присъща на японците. Приятен човек наистина.

Сержантът с ужас видя как някакъв човек пред него внезапно извади меч изпод връхната си дреха, как го вдигна високо над главата си и след това се втурна към Фицдуейн. Всичко бе така неочаквано, като в сън, че изминаха две-три секунди, преди да успее да отреагира, а после вече бе много късно. Хвърли поглед към детектив Рейдо, който вървеше след него, и веднага разбра, че той също бе сварен неподготвен за случилото се. Двамата се спогледаха ужасени и след това едновременно извадиха полицейските си револвери. Сержантът осъзна, че продължава да стиска чадъра си и докато тичаше напред, го захвърли зад себе си.

Фицдуейн се обърна в мига, когато нападателят му се втурна към него, и посрещна удара с чадъра, едновременно измъквайки меча, скрит в дръжката. Тънкото острие беше като рапира — оръжието, което той предпочиташе при отбрана, въпреки че беше малко по-леко и не осигуряваше добра защита на китката.

Миками остана изненадан при рязкото извъръщане на *гайджина*, но очакваше, че острието на меча ще разсече с лекота тънкия плат на

чадъра и ще се вреже в тялото на жертвата. Остана смаян, когато острието отскочи при съприкосновението с чадъра.

Фицдуейн изказа мислено благодарствена молитва към Дю Пон, изобретателя на Кевлар, и проумя, че сега можеше да разреши една загадка, над която си блъскаше ума години наред. Той колекционираше оръжия и беше притежавал няколко много изящни *катани* в колекцията си, но нерядко бе поставял под въпрос предимствата на превъзходно изработените японски мечове, предназначени предимно за расичащи удари, и качествата на изработените в Европа оръжия, отличаващи се с тънко острие и предназначени да убиват чрез прободен удар. Често беше обсъждал този въпрос с Кристиан де Гевен.

Почувства как го изпълва студена ярост. Острието на противниковия меч разсече въздуха със зловещо свистете при втория удар, предназначен да помете чадъра и да проникне в тялото на жертвата.

Фицдуейн отстъпи надолу по улицата, опрял гръб в парапета. Когато вторият удар го застигна, той пусна чадъра.

Миками, очаквайки, че ударът ще отстрани чадъра и ще бъде смъртоносен за Фицдуейн, беше съсредоточил цялата си сила в него. Но в последния миг се оказа, че оръжието не срещна никаква съпротива и той политна напред, загубил равновесие.

Фицдуейн отби удара със замах от горе на долу и със същото движение заби върха на рапирата в тялото на нападателя. Миками изцъкли поглед от болката и втренчи слисано очи във Фицдуейн, когато той изтегли рапирата назад и от раната бликна кръв. От устните му се процеди тънка кървава струйка и мъжът се строполи. Вадичките дъждовна вода, стичащи се по паважа, почервеняха.

Втори мъж, стиснал меч в ръце, се втурна към Фицдуейн от посоката на първия нападател, държейки оръжието насочено напред, сякаш възнамеряваше да промуши мишената си. Фицдуейн протегна напред рапира и нападателят спря рязко. Други двама мъже, същите, които го бяха изпреварили, осъзна Фицдуейн, също се приближиха към него. Сега тримата образуваха полукръг около Фицдуейн, докато той стоеше в изчакване, опрял гръб на парапета.

Гайджинът направи финт, отблъсна удара и атакува с рапирата, съзнавайки, че мъжът в средата щеше да забави евентуалното нападение от страна на онзи най-вляво. Набелязаната от него жертва

отстъпи назад при вида на проблясващото острие на рапирата, предоставяйки по този начин достатъчно време на Фицдуейн, за да освободи автоматичния нож, прикрепен над китката на ръката, но не и достатъчно пространство, за да може да го хвърли. Сега очакваше нападателите си с по едно острие във всяка ръка. Това представляваше стил на сражение, което за неговите предци от шестнадесети век вероятно би изглеждало като детинска игра.

Мъжът в средата нададе вик и се втурна решително напред. Фицдуейн пристъпи напред, привидно за да посрещне удара, като едновременно се извърна и отклони проблясващото стоманено острие така, че то се стовари с оглушителен звън върху парапета и от удара изхвърчаха искри. Шок, последван от пронизваща болка, се изписаха върху лицето на якудза, докато се свличаше тежко край преградата, а от гърба му стърчеше ножът на Фицдуейн, забил се в бъбреците на нападателя.

Фицдуейн замахна с оръжието към якудза вляво от него и мъжът, стъписан от ожесточението и изкусността на нанесения от човека-мишена удар, се олюля назад с разсечена буза, подхлъзна се по мокрия тротоар и падна тежко по гръб, а мечът излетя от ръката му и падна със звън на земята. Якудза се обърна на една страна и протегна ръка, за да го вземе, когато Фицдуейн пристъпи бързо напред и без да се колебае дори миг, заби острието на рапирата в гърлото на нападателя и го завъртя на сто и осемдесет градуса. Якудза изхърка и предаде богу дух. Съвсем наблизко някакъв минувач, парализиран от страх, започна да пици пронизително.

Оябунът остана слисан, когато видя как мъжете, които бе взел за обикновени граждани, извадиха огнестрелни оръжия. Веднага направи логическата връзка и се ядоса на себе си, че не беше предвидил възможността за присъствието на телохранители. Почти веднага извика на кобуна и на двамата якудза, които се бяха втурнали към полицаите в гръб.

Оябунът, съзнаващ всички последствия от убийството на полицейски служител, беше повалил своята жертва с удар на приклада по тила. За нещастие кобунът явно не разсъждаваше и детектив Рейдо лежеше на мокрия тротоар с изцъклени очи и разцепена глава. Едната му ръка, която продължаваше да стиска револвера, лежеше на няколко

крачки разстояние от тялото. Беше се извърнал при шума на тичащи стъпки и ръката му бе поела цялата сила на нанесения от *кобуна* удар.

Оябунът се взираше в мъртвото тяло на полицая в продължение на около петнадесет секунди. Беше в състояние да сглоби в едно неговите части. Обратът на събитията беше ужасяващ. Когато някой от служителите на Столичното управление на вътрешните работи бъдеше убит, полицията ставаше безмилостна. Животът за *якудза*, за всички *якудза* щеше да се превърне в истински ад, докато убиецът и неговите съучастници не бъдеха заловени и наказани. А това означаваше смъртно наказание. Оябунът си даде сметка, че вече няма какво да губи. Ако искаше да има някаква позиция, от която да преговаря с боса на „Инсуджи-гуми“, трябваше на всяка цена да завърши успешно сегашната си мисия. Извади пистолета си. *Гайджинът* все още беше на крака, очевидно без никакви наранявания.

Фицдудейн погледна към горната част на склона и с изненада установи, че и двамата му телохранители лежат неподвижно на земята. Сега трябваше да се изправи сам срещу трима нападатели. Единият беше съвсем близо, а от другите двама го делиха около двадесет метра. Дъждът се бе усилил и образуваше водна завеса. Въпреки нея Фицдудейн веднага забеляза така познатото движение, когато оябунът извади автоматичния пистолет. И това било държава, в която престъпниците не носели огнестрелно оръжие! По дяволите! Извади втория автоматичен нож и го запрати с все сила към най-близкия от нападателите. Острието пропусна целта, но мъжът се подхлъзна и падна на коляно в желанието си да избегне срещата с острието.

Фицдудейн се обърна и с всички сили се втурна към полицейския павилион, отстоящ на петдесетина метра надолу по улицата. Чуха се две изпращявания и парченца от настилката непосредствено пред краката му полетяха във въздуха. Продължи да тича, като непрекъснато се снишаваше и криволичеше по хлъзгавата настилка. Във въздуха изтрещяваше изстрел, който дъждът веднага заглушаваше. Небето бе покрито с тъмни облаци.

Спря пред входа на полицейския павилион и вдигнал високо дясната си ръка, се извърна бързо с лице към полицая вътре. Младият мъж в изрядна униформа изглеждаше така, сякаш току-що бе слязъл от рекламен плакат на полицейската академия. В кобура на единия му хълбок висеше излъскан пистолет. Въпреки че младокът бе самото

въплъщение на загрижеността на столичната полиция за сигурността на обществото, беше повече от ясно, че нямаше да успее да отреагира достатъчно бързо. Неопитността и недоумението, които изразяваше лицето му, потвърждаваха категорично това заключение. Щеше да постъпи, както повеляваше уставът, а Фицдуейн щеше да умре.

— Мамка му! — изруга Фицдуейн, представяйки си последствията от тази своя постъпка още докато я осъществяваше.

Удари силно полицая в стомаха, а след това нанесе страничен удар по долната челюст.

Полицаят издаде някакъв странен звук, докато се свличаше на земята, а Фицдуейн междувременно се пресегна и взе револвера. Отвори капака на барабана, за да се убеди, че е зареден, след което се обърна точно навреме, за да стреля два пъти в оябуна почти от упор. Носът и челото на мъжа хлътнаха към задната черепна стена и той политна назад към тротоара и после към улицата, където изчезна под колелата на един туристически автобус.

Когато Фицдуейн насочи револвер към другите двама якудза, те останаха така, сякаш бяха вкаменени на местата си, с високо вдигнати над главите мечове. Тъкмо се чудеше кого от двамата да простреля пръв, когато откъм гърба му прозвуча глас, който каза на английски с американски акцент:

— Фицдуейн-сан, предполагам? Моля, хвърлете оръжието.

Фицдуейн продължи да държи револвера насочен към якудзата. С периферното си зрение забеляза униформен сержант, чийто вид създаваше впечатление, че добре разбира какво върши — да държи под прицел двамата якудза.

— Малко по-нагоре по хълма има двама от вашите, които се нуждаят от помощ — каза Фицдуейн, — и то спешно. Повикайте линейка. Връщам се там да видя дали мога да помогна с нещо.

Адачи остана безмълвен около минута. После вдигна телефонната слушалка. Няколко минути по-късно завари Фицдуейн, коленичил, да преглежда сержант Ога. Изглежда, ирландецът разбираше какво трябва да се направи.

15.

Токио, Япония, 8 юни

Оглавяващият дирекцията на Токийската столична полиция генерал неколкократно поглеждаше първо към разтворената папка на бюрото си, после повдигаше очи към старши инспектор Адачи, преди да заговори, така че Адачи, който изчакваше прав пред бюрото на началника, започна да се тревожи. Имаше чувството, че стои пред един от онези особняци, които само поклащат глава умислено, без да казват нищо.

В паузите между замислените погледи началникът на ТСП разлистваше служебните рапорти и се взираше продължително във фотографиите. Откакто Адачи познаваше Паяка, до този момент нищо не бе успявало да го впечатли толкова силно, както касапницата на „Язукини-дори“.

Веждите на Паяка като че ли непрекъснато бяха леко повдигнати, а гласът му — по-висок с около една октава. От време на време дори преминаваше в кресчендо. Последното доставяше на Адачи известно вътрешно удовлетворение. В края на краищата именно негова беше идеята за участието на ирландеца в разследването на Намака и за щастие всички го знаеха.

— Не е за вярване — с изтънял от възбудата глас започна генералът. — Този човек е в страната едва от три дни и вече успя да превърне Токио в японски Чикаго. Вече тридесет и пет години служи в полицията, но никога преди не съм ставал свидетел на подобен случай. Петима мъртви, единият от които полицай, и един ранен полицай. И всичко това буквално на метри от Императорския дворец и Мемориала в памет на жертвите във войната. Пресата ще ни сдъвче с парцалите. Ако това се бе случило преди петдесет години, щях да си направя сепуку, а колкото до вас, Адачи-сан, не искам дори да си помисля какво щеше да се случи с вас. Ако проявяха малко благосклонност, вероятно щяхте да изпълнявате някаква мисия като пилот-камикадзе. Вие сте

били там в края на краищата, а от висшите полицейски служители се очаква да осуетяват подобно поведение.

Отново поклати глава.

— Не е за вярване, не. И не само мечове, ами и огнестрелни оръжия. Огнестрелни оръжия в поверения ми град. Докъде се стигна! На какво заприличва Токио?!

„Това са плодовете на икономическия растеж“, понечи да отговори Адачи, но моментът не беше подходящ за шеги. Също така преглътна възражението, че понастоящем императорът не живее в двореца, тъй като той се ремонтиреше. Запази мълчание, както подобаваше, и зачака знак, че може да говори.

В действителност самият Адачи бе не по-малко смаян от началника си. Наистина беше присъствал на мястото на инцидента и бе видял гайджина в действие. Не беше наблюдавал схватката с мечове, но бе успял да види с каква бързина Фицдуейн бе проверил барабана на взетия от младия полицай револвер и след това бе прострелял оябуна в лицето.

Именно скоростта и непоколебимостта на неговите действия бяха впечатлили дълбоко Адачи и не излизаха от ума му. Този човек наистина беше опасен. Но също и почтен. Спомни си как Фицдуейн бе коленичил над ранения сержант Ога и загрижено го преглеждаше. Сержантът бе имал късмет и, изглежда, щеше да се размине само с няколко охлузвания по главата и силно главоболие.

Генералът сякаш едва сега си даде сметка, че подчиненият му продължаваше да стои прав. Посочи с ръка към едно кресло.

— О, моля, седнете, старши инспекторе. Да благодарим, че не сме с половин век назад във времето.

Адачи седна.

— Ако трябва да се придържаме към фактите — започна той със сравнително по-нормален глас, — същината на проблема е, че Токийското СПУ не можа да гарантира сигурността на чужденец, пребиваващ в страната по негова покана. Но благодарение на собствената си инициативност Фицдуейн-сан едва не беше съсечен недалеч от хотела, в който пребивава. И картината става още по-мрачна предвид факта, че му бе забранено да носи огнестрелно оръжие, въпреки че аз знаех, че животът му е под заплаха — въздъхна. — Честно казано, подцених противниците, срещу които се изправяме.

Адачи се прокашля. Сега Паяка изглеждаше почти като нормален човек. През последните десет минути бе изразил повече емоционално отношение, отколкото през цялото предходно десетилетие. Беше почти невъзможно човек да си представи началника като нормално човешко същество, което имаше собствен дом, семейство и личен живот. Генералът го погледна в очите.

— Вие не носите никаква отговорност за случилото се, Адачи-сан. Поведението ви е било в съответствие с всички правила, а вашият доклад — безупречен. Грешката е моя, но ще ви бъда признателен, ако споделите мнението си как трябва да действаме по-нататък. Първото ни задължение сега е да направим изявление за пресата. После можем да обсъдим следващия си ход заедно с ирландеца.

Адачи извади бележника си и погледна в него.

— Фицдуейн-сан вече направи няколко предложения.

Генералът кимна.

— Казал е, че съзнава, че инцидентът може да предизвика известни усложнения, но лично той не обвинява за случилото се СПУ и че съжالياва, искрено съжالياва за възникналите впоследствие затруднения.

Генералът слушаше, силно заинтригуван.

— Фицдуейн-сан предлага — продължи Адачи — пред пресата инцидентът да бъде обяснен като сблъсък между представителите на две конкурентни обединения на якудза, който е преустановен благодарение на своевременната компетентна намеса на полицията. Нещо повече — предлага младият полицай, когото той бе принуден да повали в безсъзнание, да бъде изтъкнат като герой на деня. Оябунът, водач на якудза, беше застрелян с револвера на полицай Терамура, така че изявлението ще звучи правдоподобно. Фицдуейн-сан най-любезно препоръчва Терамура-сан да бъде отличен с медал.

Генералът изпусна въздуха от гърдите си и по мнението на Адачи това му отне прекалено дълго време. Паяка определено беше гениален, когато трябваше да спечели време в хода на обсъжданията, но едновременно с това успяваше да се владее напълно. Приближените му обикновено изчакаха със затаен дъх оракулът да проговори. Паяка бе успял да превърне колебанието в истинско изкуство.

Секундите отлитаха. Адачи искрено се удиви на обема кислород, който дребничкият мъж побираше в дробовете си. Сигурно беше във

върхова форма. Кога намираше време за тренировки? В тренировъчната зала на управлението не бяха чували дори гласа му. Може би тичаше за здраве под прикритието на нощта около парка „Хибия“.

Най-накрая генералът пое дълбоко въздух — за облекчение на Адачи, — след което избухна в смях. След като изчака подобаващо, Адачи се присъедини към неговия смях. Генералът почти се свлече от креслото си, но накрая се овладя.

— Да последваме съвета му — каза той. — Това е идеалното разрешение. Но нима е нямало свидетели на инцидента?

— Повечето са видели само първото нападение на якудзите — отвърна Адачи — и веднага побягнаха. Участието на някакъв чужденец са забелязали само двама, но да не забравяме, че тогава валеше проливен дъжд. Не мисля, че имаме основания за тревога. Ще разполагаме с успокояващо становище, с което да задоволим обществения интерес.

— Нашият чуждестранен приятел — започна генералът — е много умен човек. В жилите му трябва да тече поне малко японска кръв. Но кажете ми, инспекторе, какво всъщност иска той?

Адачи се усмихна.

— Би желал да продължи да действа според постигнатите договорености и с най-дълбоко уважение предлага да му бъде позволено...

Генералът изстена високо:

— Да носи огнестрелно оръжие.

Селището Асумае, на север от Токио, Япония, 10 юни

Селището отстоеше на около шестдесет мили на север от Токио, затова телохранителите на Фицдуейн, които вече бяха четирима, не бяха ентузиазирани от идеята за това негово пътуване. Техните протести бяха толкова настоятелни, че Фицдуейн, който шофираше своята „Тойота“ със самостоятелно задвижване на четирите колела, ескортиран от две полицейски коли без отличителни знаци — едната отпред, а другата зад неговата — почти очакваше, че ще му се наложи да отвоюва всеки метър от маршрута си подобно на пощенски дилижанс, прекосяващ териториите на вражески настроени индиански

племена. Действителността се оказа доста по-прозаична. Пътуването беше дълго и скучно. Трябваше да преминат през нескончаемия низ от столични предградия, докато накрая пред тях започнаха да се появяват малки терасирани ниви и оризища и верига от покрити с иглолистни насаждения ниски хълмове.

Фицдуейн почувства как сърцето му се отпуска. Вярно, зеленото на гористите хълмове беше с по-различен оттенък, но му напомняше за Ирландия. Островът много му липсваше, а още повече му липсваше красивата природа във вътрешността. Често ругаеше неприятното време и злата орис на родината си, но чувстваше в душата си притегателната сила на своята нещастна, удавена в дъждове страна. И Япония беше страна от острови. Съществуваше дълбока вътрешна връзка.

Когато малкият конвой навлезе в селището, дъждът престана. Дори докато ги наблюдаваше, мъжете и жените заизлизаха от домовете си с лопати и сърпове и започнаха да почистват бурените край пътя. Очевидно чувството за гражданска гордост бе живо у тях и беше част от традициите на селището.

Висок едър мъж на около шестдесет стоеше, облеган на каменен фенер от епохата ишидуро пред непретенциозна двуетажна къща с дървена обшивка. Той се усмихна на Фицдуейн, после се поклони. Получи се нещо като пародия. Ръстът, издадената напред долна челюст и костната структура на мъжа говореха ясно, че той не е от азиатски произход. Между устните си стискаше лула и носеше неизгладена риза в цвят каки, скроена по военному, и широки памучни панталони от сроден произход. Фицдуейн беше срещнал Майк Бърджин през първите дни на войната с Виетнам и вкусът му към облеклото изобщо не се бе подобрил.

— Помислих си, че ще те заваря да работиш, Майк — рече усмихнат Фицдуейн, поглеждайки към селяните, които с лопати и сърпове се бореха с бурените.

Бърджин извади лулата от устата си. Лицето му, обгоряло от слънцето и вятъра, с множество тънки сини венички, появили се в резултат от прекомерната употреба на алкохол, беше покрито с нещо средно между саморасла и полуоформена неколкодневна брада. Въпреки това то имаше особено излъчване — едно осезаемо излъчване, говорещо за човечност и любов към живота.

— Хюго, японците вярват, че човек е изпратен на земята, за да работи и именно трудът, трудът и пак трудът е единственото решение на всички проблеми.

— Но? — попита Фицдуейн.

Бърджин се засмя.

— Аз не съм японец. Между другото, Хюго, появата ти е добър предлог да се върна отново към упадъчните нрави на западния свят.

— Нима през останалото време живееш според тукашните нрави? — попита Фицдуейн. Майк, азиатският агент и закален в битките на войната кореспондент, някога беше нещо като наставник за Фицдуейн и ирландецът беше любопитен да разбере как Бърджин се бе приспособил към японския начин на живот. Той се бе заселил в Япония в средата на седемдесетте години, след края на Виетнамската война, с коментара, че „Тихоокеанският пояс ще бъде мястото, където ще се случват най-важните събития в бъдеще“. И според Фицдуейн твърдението му не беше никак далеч от истината.

— Разбира се — отвърна Бърджин. — За нас, гайджините, е важно да докажем, че не сме диви варвари. И между другото аз приемам някои от техните ценности. Чувството за принадлежност към определена общност тук все още има някакво значение. Парите не са върховно божество, както това е на Запад.

— По дяволите, Майк, какво знаеш ти за Запада? — ухили се насреща му Фицдуейн. — Последните години от четвъртото десетилетие си живял тук заедно с Мак Артър, а по-късно най-западната точка, която някога си стигал, беше Сингапур. Необяснимите ти отскачания до Лондон и Ню Йорк не се броят.

Бърджин прегърна през рамо Фицдуейн и го поведе към къщата си.

— Май наистина имаш право, синко — рече Бърджин, — но въпреки че все още движа устните си, докато чета, все пак мога да чета. Както и да е, наистина се радвам, че те виждам. И жив при това. Като знам с какви неща се захващаш обикновено, това е истинско чудо.

Самият Фицдуейн напоследък започваше да вижда положението си по същия начин, но не каза нищо, докато се събуваха и след това напъхаха крака в пантофите, подредени до вратата във всекидневната. Или беше обул резервни чехли на Майк, или Майк редовно приемаше посетители от не японски произход. Което в най-голяма степен

съответстваше на не толкова явната дейност, която извършваше Бърджин.

Навън неговите телохранители вече бяха взели под наблюдение централния и страничните входове на къщата, а когато Фицдуейн погледна през прозореца, видя полицейска кола да спира бавно пред дома на Бърджин. С коланите, с пистолетите и белезниците. Е, не можеше да им се сърди. Пусна отново транспарантите и се настани срещу Бърджин край очуканата маса, изработена от иглолистна дървесина.

— Благодаря за марковите стоки — започна Майк, повдигайки очи от касата с френско вино, донесена от Фицдуейн. — Сакето е страхотно питие и е евтино, но е хубаво от време на време човек да си спомня за вкуса на истинските неща. Имам предвид, че оризът е много добра храна, но понякога започвам да копнея за картофи.

— Гайджинът си остава гайджин — каза Фицдуейн.

— Нищо подобно — възрази веднага Бърджин. За миг сякаш потъна в размисъл, а Фицдуейн си спомни, че съпругата на Бърджин беше починала. Тя беше японка и беше успяла да го приобщи към живота на местните хора. Как ли се чувстваше сега Майк?

Фицдуейн протегна ръка над масата и я постави върху ръката на Бърджин.

— Радвам се, че те виждам, стари пирате — каза бавно той с тих глас. — Ти представляваш жив паметник на преимуществата на трудния живот. Пиеш, пушиш, сам си проправяше път до заслоните във всяка точка на Азия и си попадал под обстрел по-често, отколкото ние в Ирландия сме се мокрили от дъжд. И след всичко това все още изглеждаш страхотно.

Бърджин повдигна очи и сега те наистина излъчваха топлота.

— Проклет лъжец — изръмжа той. — Ще донеса тирбушон.

Докато Фицдуейн завърши разказа си, първата бутилка вино вече бе празна. Вярваше на Майк, затова му разказа почти всичко, което се бе случило, както бе в действителност, а не според вече направените изявления на съответните ведомства.

Когато Фицдуейн свърши, Бърджин подсвирна тихичко с устни, после погледна Хюго и се ухили.

— Може би ще е добре да се погрижиш да ти изплатят застраховката за живот.

— Благодаря за загрижеността ти — отвърна сухо Фицдудейн, — но се надявам, че с малко помощ от страна на приятелите си, включително и на покрития с белези от рани ветеран, няма да ми се наложи да прибегвам към нея. Започнах да се уморявам непрекъснато да бъда мишена — усмихна се и добави някак иронично: — Решил съм да поема... инициативата в свои ръце.

Бърджин повдигна въпросително вежди.

— Бих казал, че убийството на четирима якудза и повалянето в безсъзнание на един полицай спокойно могат да се квалифицират като обещаващо начало. А сега ми кажи с какво може да ти бъде от помощ покритият с белези от рани ветеран?

— Нужна ми е информация — отвърна Фицдудейн. — За началото, за обстоятелствата и факторите, свързани с него, нужно ми е да познавам предисторията, за да преценя перспективите. Добре, необходимо ми е много повече. Имам нужда да получа реално усещане от почти физическо докосване — потри пръсти да демонстрира нагледно какво точно имаше предвид — с противника, срещу когото ще се боря.

Бърджин се протегна.

— Откъде искаш да започна?

— От братята Намака — каза Фицдудейн. — Знаеш ли нещо за тях, което аз не знам?

— Много предвидливо от твоя страна, че донесе каса вино — рече Бърджин. — Този разговор няма да приключи само на две бутилки вино... Работех като специален агент на КРК — контраразузнавателния корпус — в годините на окупацията, преди посвещаването ми в четвъртата власт. Тогава говорех, че човек трябва да има снежнобяло досие, за да проникне в КРК, и да стане черен като катран, за да се задържи на служба там. Изпълнявахме спуснатите нареждания и пращахме правилата по дяволите. Интересни времена. Но отдавна отминали. Но някои неща остават, също като нашия приятел Ходама.

— Ами братята Намака? — попита Фицдудейн.

— Тогава братята Намака работеха за Ходама. Той ги измъкна от мизерията и ги използваше като коне за черната работа. И естествено всички заедно работеха за нас. Всичко, свързано със свалянето на комунизма, и както вече споменах — правилата на играта не важаха за

нас. После времената се промениха и Ходама започна да се издига по обществената стълбица, без да изоставя братята Намака. И всички те започнаха да се обличат с копирени костюми. Но под повърхността нищо не се бе променило. Не са се променили и старите съюзници. Затова е абсолютно невъзможно братята Намака да стоят зад убийството на Ходама.

— Тогава кой?

— Не съм сигурен — отвърна Бърджин, — но имам някои подозрения. Единственото, което мога да ти кажа, е, че причините, породили днешните събития, трябва да се търсят в миналото. Мисля, че това е следата, която търсиш.

Фицдуейн напрегнато се взря в Майк.

— Ти знаеш какво се е случило тогава — каза той, — но няма да ми кажеш. Какво, по дяволите, означава това, Майк?

— Предполагам, че на вашия език може да се нарече „сблъсък на интересите“. С годините развих чувство за етичност. Не бързам чак толкова много да напусна този живот.

— Ако не братята Намака стоят зад убийството на Ходама, а то е дело на друг, трябва доста да са се потрудили, за да успеят да го лепнат на братята Намака. Кое то ще рече, че са твърдо решени да ги пипнат, а това е вече нещо общо между тях и мен. И като се замисля, стигам до извода, че времето на убийството е избрано много внимателно и е от съществено значение. Това не е просто разчистване на стари сметки. По-вероятно става въпрос за преразпределение на силите в сянка.

Бърджин кимна и се закиска тихичко.

— Така аз виждам нещата — каза той, — но полицаите трябва да се придържат към доказателствата. Честно казано, до този момент операцията се изпълнява безупречно и не вещае нищо добро за братята Намака. А истината невинаги е приемлива. Тяхното време е изтекло — те са изпълнили своята задача. Останалото е само въпрос на време.

— Изглеждаш убеден в думите си — забеляза Фицдуейн. — Прочетох досието на двамата Намака. Те са всяващи страхопочитание хора.

— Има някои сили, които не могат да бъдат подкупени — равнодушно отбеляза Бърджин.

Фицдуейн се замисли над казаното от Майк. Половината от информацията на приятеля му оставаше неизречена, но все пак

разполагаше с ключовите нишки, насочващи към отговорите, на въпросите, които търсеше. Внезапно една мисъл проблесна в главата му.

— Каза, че старите съюзници не са се променили, нали?

— Само имената са различни сега — отвърна Бърджин, — но конците дърпа старият екип от кукловоди дори когато възникне проблем с един от членовете на екипа. Някои го определят като престараване. Или нещо много по-лошо, както твърдят други. Но основният проблем е, че е трудно да откъснеш загнилата ябълка, когато тя се намира на най-високия клон на дървото. Изключително трудно, особено без да раздрусаш останалите клони.

— Колко гнила е ябълката? Хайде, Майк, като приятел на приятел.

Бърджин присви устни.

— Нашата ябълка е заболяла още по времето на Виетнамската война. Неизлечимо, бих казал, ако трябваше да поставям диагноза на заболяването.

— Неизлечимо? — повтори въпросително Фицдуейн. — Това е твърде сериозна диагноза.

Бърджин го погледна право в очите.

— Но поставена след дълги изследвания — отвърна той.

Разговорът им отново се насочи към общи спомени, а по-късно вечеряха заедно. Наближаваше полунощ, когато Фицдуейн си тръгна. Преди да се сбогува с домакина си, зададе въпрос, който не излизаше от ума му от известно време:

— Колко време работи в Компанията, Майк?

Бърджин само примига и в първия момент не отговори. После протегна ръка на госта си:

— Развързан език кораби потапя. Как разбра?

Фицдуейн посочи към редицата от подредени чехли в антрето.

— Преобладават тези от дванадесети размер.

— Винаги си бил съобразително копеле — усмихнато каза Бърджин. — Но някой трябва да бди над бдителните. Радвам се, че дойде, Хюго.

Фицдуейн разполагаше с много материал за размишление, докато шофираше обратно към Токио, ескортиран от своите телохранители. По-конкретно мислеше за една фатално загнила ябълка на име

Шванберг. Като директор на Токийския офис на Компанията, разпределящ бъдещите позиции в японското общество, той вероятно се считаше за недосегаем.

В своята малка, но уютна бяла къщичка в селището Асумае Бърджин довърши бутилка превъзходно вино от личната изба на Фицдуейн, поклати глава, после вдигна телефонната слушалка.

16.

Токио, Япония, 8 февруари

Едрият мъж, облечен в скъп черен костюм от коприна, ръчно ушита риза и униформена вратовръзка, слушаше докладите за хода на започнатото разследване на братята Намака с интерес, задоволство и лека угриженост, но лицето му не издаваше нито едно от тези чувства. Защото не можеше.

Преди около четиридесет години ужасяващи изгаряния бяха обезобразили неговите черти. Пламъците бяха обгорили цялото лице, а кожата и мускулите на лявата му половина бяха почти напълно погълнати от огъня. От ухото му бе останало само късче почерняла хрущялна тъкан.

По онова време не можеше и да се помисли за пластична хирургия. Корейските банди бяха преследвани и постъпването в болница можеше да се окаже равнозначно на самоубийство. А когато вече можеше да си позволи пластична операция, лекарският екип успя да постигне само това, което се виждаше и днес. Благодарение на присадките, изрязани от хълбоците и бедрото му, бяха възстановени функциите на лицево-челюстната мускулатура. Можеше отново да се храни и да се люби с жена, ако тя преодолее отвращението си от лицето му. Можеше да спуска и повдига клепачите си. Бяха възстановили носа му, а после и черното хрущялно парче, което трябваше да минава за ухо.

Въпреки това видът му си остана зловец и отблъскващ благодарение на покритото с белези лице, на неговите деформирани черти и изопнатата, сякаш беше изкуствена, кожа. Когато хората го погледнеха, върху лицата им се изписваше страх. Беше живо предупреждение за ужасяващите трансформации, на които може да бъде подвластно човешкото тяло. А той притежаваше страховито излъчване — на човек, попадал вече в обятията на смъртта, на човек, който вече няма какво да губи.

Всички, които бяха с него, бяха изгорели в пожара или починали от тежките обгаряния, а успелите да се спасят от пламъците бяха съсечени. Те също смятаха, че той е мъртъв, че малката група от корейски гангстери е напълно унищожена. Акцията беше предварително планирана като урок по насилие. Япония възнамеряваше да възкръсне от руините на войната, за да бъде по-силна от всякога, а разпределящите властта и влиянието не желяеха да допуснат появата на съперници. Най-малко желяеха да допуснат да бъдат застрашавани от корейци. Корейците бяха поробени хора, заставени чрез сила да дойдат в Япония като черноработници преди или по време на Втората световна война, а по-късно бяха използвали американската окупация, за да се опитат да отхвърлят оковите на робството.

Япония загуби войната. Настъпи вакуум в управлението на страната. Черният пазар процъфтяваше. Гурентай, новата организация на престъпници, се появи на политическата сцена, но тя нямаше почти нищо общо с някогашните якудза. Гурентаите бяха безскрупулни и ограбяха безмилостно съсипаната от войната страна и нейното население. Много от гурентаите бяха корейци. Това беше възможност да се накаже Япония за арогантната ѝ политика, да ограбят доскорошните си господари. Сега поробителите бяха победените. Новоосвободените корейци се радваха на подкрепата и съдействието на американските окупационни войски. Поне в началото.

В продължение на няколко опияняващи години непосредствено след войната корейските гангстерски групировки се радваха на небивал успех в Япония.

Основна цел на установения окупационен режим бе демилитаризирането на Япония и превръщането ѝ в либерална демокрация.

Последва промяна в стратегиите. Унищожаването на комунизма се превърна в първостепенна и най-важна цел. Всеки и всичко, което се противопоставяше на комунизма или за което се считаше, че противостои на комунизма, започна да получава пълна подкрепа и съдействие от страна на американското разузнаване.

Именно с такава цел бе освободен от затвора Ходама. Той притежаваше организаторски талант и усет към детайлите, а освен това обхватът на политическите му контакти бе несравним. Знаеше

къде и кого да притисне, за да получи необходимата политическа подкрепа.

Знаеше как да убеди млади негодяи — като братята Намака например — да се включат във формираните от него гангстерски групировки, предназначени да осъществяват неговите решения. Установи се съюзническо взаимодействие между американското разузнаване, десноцентристките политически сили и организирани престъпници. Новосъздаденият фронт се зае да унищожава комунизма и изключително силното по онова време движение на левите сили в страната и да сграбчи властта в свои ръце. За това бе необходимо да се спечели обществената подкрепа, а един от най-бързите начини бе да се насочи общественото мнение към борбата с корейските престъпни групировки. Средният японец хранеше яростна ненавист към тях, освен това те бяха удобен обект, към който да бъде насочена тази омраза.

Мъжът в черния копринен костюм беше едва на седемнадесет, когато отгоре им бяха връхлетели хората на Ходама. Складът, който неговата банда ползваше като щабквартира, бе обграден от братята Намака и другите хора на Ходама, а след това залян обилно с газолин. Двадесет и шестима корейци от бандата бяха изгорели в този масов ковчег; включително майката на мъжа в черния копринен костюм, неговият баща, двамата му братя и сестра му.

Единственият оцелял се бе заклел да отмъсти. Живееше само с мисълта за възмездието. Но отмъщението би било възможно, ако станеше много влиятелен. Ходама и братята Намака имаха мощен политически съюзник в лицето на американското разузнаване, а много скоро влиянието им нарасна, защото самите те се сдобиха с икономическа власт. Струваше му се, че никога няма да настъпи удобният момент, за да изпълни своята клетва.

Изминаха десетки години. Мъжът в черния копринен костюм бавно, но неумолимо си разчистваше пътя към оглавяването на една от най-силните организации на якудза в Япония, но все още не можеше да удари по Ходама и неговите приближени, без да поема прекалено висок риск или да се страхува от възможните гибелни последици. Ходама имаше твърде силни съюзници, на които все още бе необходим. Защото можеше да им осигури гласовете на избирателите. Той беше гръбнакът на дясното крило, опорен стълб на

антикомунистическия фронт. Ходама беше водещият куромаку на Либерално-демократическата партия, а едновременно и човекът на контраразузнаването. Накратко — беше защитен.

Макар че мнозина знаеха истината, пожарът бе изличил всички следи, които можеха да покажат връзката на оцелелия с корейската банда. Той прие името Кацуда и първоначално се представяше за японец, но в последните години, откакто корейската общност в страната се разрасна и стана достатъчно силна, за да дръзне да надигне глава срещу японското господство, отново се върна към корейските си корени и дори съумя да извлече полза от произхода си. С течение на времето, когато „Кацуда-гуми“ започна да разширява влиянието си, той също установи връзки с десните политически сили, Либерално-демократическата партия (ЛДП) и американците. И сега само изчакваше подходящ момент.

Рано или късно Ходама щеше да направи погрешен ход. Щеше да загуби своите протекции и Кацуда щеше да удари. Операцията беше планирана много старателно, а всеки елемент от нея бе разиграван и изглаждан до съвършенство през всичките тези години. С нея щеше да бъде унищожен не само Ходама, но и онези, на които се опираше властта му, започвайки от братята Намака. Американците обозначаваха стратегията си за борба с комунизма в Югоизточна Азия с термина „принцип на доминото“. Кацуда считаше, че планираното от него се основава на аналогичен принцип. Удряш по първата плочка и тя пада, поваляйки втората, която, от своя страна, поваля третата...

Когато всичко свършеше, щеше да има нов куромаку — Кацуда-сенсей. Но това щяха да знаят много малко хора. Ходама с удоволствие се появяваше в обществото и държеше на обществената си репутация. Смяташе, че така засилва влиянието си. Кацуда нямаше време за подобно суетене. Искаше власт, но власт, обгърната в тайнственост. Точно така трябваше да управлява един истински куромаку. В сянка. Да бъде невидим, но всемогъщ.

Докато беше млад, Кацуда не искаше да отлага и да изчаква мига на своето отмъщение. Мисълта за унищожението на враговете му лежеше в основата на всяко негово действие. Тя го правеше сприхав, груб и нетърпелив към резултата от постовеите му. Но с течение на времето се научи да извлича удоволствие от замислите си. Както бе открил, самото изчакване също можеше да носи наслада. Фактът, че

Ходама и привържениците му оставаха в пълно неведение за настигащото ги възмездие придаваше на замисъла още по-голяма пикантност.

Кацуда искаше Ходама да умре, без някога да научи защо. Искаше да го лиши дори от най-смътното предположение за причината за това възмездие. Кацуда щеше лично да го убие, а смъртта му щеше да е ужасяваща. Какви щяха да бъдат мислите на Ходама нямаше никакво значение. Значение щяха да имат единствено страхът и болката, които щеше да изпита. Трябваше да умре в страх и да страда. Кацуда бе видял бавната агония на семейството си и никога не можеше да забрави. Не искаше да забрави.

Търпеливо бе следил живота на бъдещите си жертви и бе изчаквал. И ето че накрая съвпадането на няколко събития му предоставяше дългоочакваната възможност.

Студената война свърши и вече на Япония не се гледаше като на изключително важен партньор в определянето на глобалната стратегия. В продължение на четиридесет години Япония единствена бе имала неограничен достъп до американския пазар в замяна на своето вярно съюзничество със САЩ. Но то вече не бе толкова важно за американците.

Японският икономически бум бе направил доста дръзки основните политически и икономически ръководители на тази страна. Те вече не се чувстваха задължени на Америка. Сега Япония представляваше втората икономическа сила в света и по мнението на Ходама и някои други — бе настъпил моментът икономическият разцвет на страната да намери отражение във външнополитическата ѝ стратегия. Времето, през което тя бе подгласничка на САЩ, беше свършило.

Третият повратен момент бяха анализите, направени от експертите политолози и от разузнавателните служби на единствената останала в света суперсила, че времето на поколението политици, дошли на власт след войната, вече е изтекло. Те бяха свързани с икономическите лидери в сянка и случаите на явна корупция сред тях напоследък бяха зачестили, предизвиквайки твърде много обществени скандали. Те бяха изпълнили вече своята мисия.

Време бе да се създаде впечатление за промяна.

Нова кръв и нови лица щяха да заменят предишните. Отново за пред общественото мнение. Но всъщност истинският повелител на Япония, Съединените щати, щеше да продължи да управлява, както винаги. Обществената представа и реалната действителност... Япония наистина може и да бе втората икономическа сила в света, но същността на това определение си оставаше думата „втора“.

Налагаше се окончателният извод от анализите, че една страна с население от сто двадесет и девет милиона, разположена върху хиляда острова и островчета в противоположния край на света и непритежаваща почти никакви собствени ресурси, никога няма да бъде в състояние да се противопостави на най-голямата световна сила. И дори и да дръзнеше да се опита, никой нямаше да допусне успеха на такъв бунт.

Това, което трябваше да стане, щеше да стане. И всяко действие беше принос в неговото осъществяване.

И последното, което правеше възможно и дори желателно Кацуда да пристъпи към следващия си ход, бе един акт от страна на фракцията на Ходама, с който се демонстрираше нагло високомерие. С увереност, нараснала неимоверно с икономическия си успех, тази групировка започна да се намесва в оръжейния пазар, а по-късно и да продава оръжие на противниците на Запада. Понесоха се слухове за севернокорейската сделка. Това вече бе проява на безочие и не можеше да остане ненаказано.

На Кацуда нищо не бе казано направо, но изведнъж се появили косвени свидетелства, говорещи, че оглавяваната от Ходама фракция бе загубила подкрепата на традиционните си покровители. Следователно ловният сезон беше открит, особено ако ловът се направляваше умело и много дискретно.

Кацуда направи първия си ход.

Лично бе ръководил покушението срещу Ходама и оставянето на улики, сочещи към братята Намака, му бе доставило истинско удоволствие. Месец след месец беше затягал поставената примка.

Успоредно с това бе задействал своя икономически замисъл. Източникът, осигуряващ финансовата мощ на братята Намака, беше сериозно подкопан. Отделните части от плана се осъществяваха и заедно щяха да доведат до постигане на крайната цел.

Но въпреки това братята Намака продължаваха да се държат. Върху тях бяха упражнили огромен натиск, но засега все още удържаха позициите си на пазара. А и започваха да се появяват признаци, че излизат от кризисната ситуация, при това по-силни от когато и да било преди. Явно, че предприетите от Кацуда мерки се бяха оказали твърде меки.

За щастие действията на Намака му бяха осигурили един неочакван съюзник. Този гайджин, Хюго Фицдуйн, бе в състояние да установи различията, ако му бъдеха предоставени подходящите косвени улики. Ирландец, също островитянин като японците. Интригуваща личност, ако се съдеше по получените сведения.

Кацуда вдигна телефонната слушалка.

Фицдуйн вдигна очи от броя на „Джъпен Таймс“, докато прекосяваше ресторанта, отплавил се към запазената за него маса.

Когато полицаят се насочи към масата, от нея веднага бяха отсервирани остатъците от „западняшката“ му закуска, с изключение на чая и препечените филийки.

— Добро утро, Адачи-сан — поздрави Фицдуйн, поканвайки с жест полицая да седне. — По израза на лицето ви разбирам, че е настъпило някакво развитие.

Мигновено при тях дойде сервитьор и донесе зелен чай за Адачи. Фицдуйн бе установил, че обслужването в Япония беше отлично, въпреки че езиковата бариера можеше да създаде известни затруднения. Неговият сервитьор например беше убеден, че гайджинът предпочита да му сервират чая с горещо мляко и нищо не бе в състояние да го убеди в противното. Все пак, като се изключеше тази малка, но непреодолима ексцентричност, чувстваше, че е поверен в сигурни ръце.

— Ще се решите ли някога да опитате японската кухня, Фицдуйн-сан? — попита Адачи. Беше свикнал да гледа как гайджините демонстрират уменията си да си служат с пръчиците за хранене и да се опитват, в повечето случаи неуспешно, да бъдат по японци от самите японци, когато ставаше дума за храна. За разлика от тях, Фицдуйн помоли да му донесат нож и вилица и поведението му не издаваше намерения да се себедоказва. Понякога си поръчваше

японски ястия, но обикновено предпочиташе западната кухня. В Токио това не беше проблем. На практика тук се предлагаха ястия от всички национални кухни. — Риба, ориз, зеленчуци и водорасли — продължи Адачи. — Това е изключително здравословна диета.

— На един викар му сервирали на закуска яйце, приготвено по съмнителен начин — отвърна Фицдуейн, — след което го попитали дали ястието е било добро. А той отговорил: „В отделните си съставки — да“. Е, такива са и моите впечатления от японската храна — усмихна се. — Въпреки че винаги се поднася превъзходно — истински пир за очите. За беда вкусовете ми сетива невинаги споделят предишното твърдение. Те са по-пристрастни към френската и северноиталианската кухня, а понякога одобряват дори индийски и китайски ястия, но много рядко — традиционната пържола. Без съмнение, се нуждаят от още образование.

Адачи се засмя. Беше се отнесъл скептично спрямо хрумването на генерала да покани чужденец като сътрудник в едно разследване, което по негово мнение бе единствено от компетенцията на СПУ, но Фицдуейн, гайджинът — нещо, което не трябваше да забравя — се оказва истинска изненада.

Въпреки неприятните обстоятелства, при които бе протекла първата им среща, Адачи установи, че с лекота се разбира с ирландеца. Той беше благороден и открит човек, който умееше да предразполага хората и да печели доверието им, и притежаваше изключителна чувствителност, разбираше дори онова, което оставаше неизречено. Освен това винаги се доверяваше на интуицията си. Почти не се различаваше от японците в усета и съпричастието си към *гири-ниньо* и въпреки това притежаваше собствено излъчване, което го правеше различен.

Адачи се изненада от собственото си отношение към този човек. Като служител в токийската полиция, чужд на всяко насилие, не можеше да забрави клането, осъществено от ирландеца в деня на запознанството им, но въпреки това откри, че му е изключително приятно в неговата компания. Насреща си имаше човек, чието личностно излъчване отразяваше най-хуманните човешки ценности, но който убиваше без колебание и без видимо да изпитва угризения. Досега Адачи не бе срещал друг такъв човек.

— Двамата якудза от „Инсуджи-гуми“, които заловихте, Фицдуйейн-сан — каза Адачи, — са направили признания — в гласа му нямаше учудване. Фицдуйейн се опита да си представи как ли минава цяла една седмица в охраняваните с драконовски строги мерки за сигурност арести на Токийското СПУ и реши, че не би искал да го установи от личен опит, но че не изпитва никакво състрадание. Трудно може да изпитваш подобно чувство към хора, които са се опитали да те убият.

Фицдуйейн кимна. Адачи остана малко изненадан от липсата на реакция от страна на Фицдуйейн. Това още веднъж идваше да покаже, че той е различен. От опит знаеше, че чужденците обикновено оставаха изненадани или дори шокирани от методичността, с която японската полиция успяваше да изтръгне самопризнания от престъпниците. Започваха да задават въпроси за човешките права и презумпцията за невинност и други юридически брътвежи, сякаш правата на жертвите и на обикновените граждани нямаша никакво значение. По мнението на Адачи западниците бяха лицемери, а ценностната им система бе изградена в обратен ред.

— Двамата якудза — продължи Адачи — направиха самопризнания поотделно и днес ги подписаха. Поръчката за вашето убийство е била възложена от Китано-сан, шеф на охраната в корпорация „Намака“. Лично той е инструктирал изпълнителите на поръчката.

Фицдуйейн повдигна вежди.

— Изненадвате ме, Адачи-сан. Защо е било необходимо да се намесва лично? Нима отстраняването на неудобни лица не е обичайна практика? По дяволите, така всички следи сочат право към братята Намака. Изглежда твърде лесно, за да е истина.

Адачи поклати глава.

— За нещастие, Фицдуйейн-сан — каза той, — този обрат не е в наша полза. Вчера, непосредствено преди признанията на якудзите, получихме писмено оплакване от братята Намака срещу оглавяващия отдел „Сигурност“ в корпорацията, в което изразяват подозренията си, че е използвал поверения му отдел за лично облагодетелстване и с което го обвиняват в присвояване на крупни суми от фондовете на корпорацията. Рано тази сутрин се опитахме да арестуваме Китано. Но не успяхме. Открихме него и жена му мъртви, както и едно

предсмъртно писмо. В него Китано пише, че е опозорил своите напълно невинни работодатели, като е извършил престъпни деяния и е сътрудничил на терористични организации. Писмото назовава конкретно Яибо. В крайна сметка всички следи свършват със смъртта на Китано. Уликите, свързани с неуспешното покушение срещу вас, вече не сочат към братята Намака, независимо какви са нашите предположения.

— Как са умрели Китано и неговата жена? — попита Фицдуйейн.
— Възможно ли е самоубийството да е инсценирано?

— Вече поискахме извършването на аутопсия и независимо че резултатите от някои тестове още не са излезли, те изглеждат доста убедителни. Жената е била простреляна от упор в тила с пистолет „Колт“, четиридесет и пети калибър, на въоръжение в американската армия, докато тя е коленичила. После Китано е напъхал дулото на същия пистолет в устата си и е натиснал спусъка. Няма следи от борба, а експертизата доказва, че Китано е стрелял с дясната ръка. И въпреки че писмото беше напечатано на принтер, беше подписано и ние установихме, че подписът е негов. Всички улики говорят за самоубийство.

— Негов ли е бил пистолетът?

Адачи се усмихна.

— Фицдуйейн-сан, вече сам знаете колко трудно е да се получи разрешение от властите за притежание на законно регистрирано оръжие. Не, въпреки че Китано-сан е бил завеждащ отдел „Сигурност“, не е имал разрешение за притежаване на огнестрелно оръжие. Обаче съществува незаконен пазар на оръжие и за съжаление предлагането е голямо благодарение на присъствието на американските войски в Япония и на каналите за незаконното му внасяне в страната. Тенденцията напоследък показва, че якудзите много по-често от преди използват огнестрелно оръжие и притежаването му се очертава като символ за принадлежност към подземния свят.

— Ако забравим за уликите, какво мислите вие самият за братята Намака? Те ли са стояли зад извършените срещу мен покушения? Дали наистина двамата стоят и зад убийството на Ходама? Може би действително двамата са мозъкът на една високоразвита индустрия, а всичко това цели да бъдат очернени от техни подчинени.

— Аз съм служител на закона, Фицдуйн-сан — отвърна Адачи, — и съм длъжен да се съобразявам със съществуващите доказателства. Истина е, че в момента не съществуват улики, доказващи някаква връзка на братята Намака с опитите за покушение срещу вас. Но вместо това имаме заподозрян — покойният Китано-сан е имал както мотивите, така и средствата и възможността да ги организира. А освен това имаме и подписани самопризнания. А що се касае до Ходама, уликите срещу Намака изглеждат категорични, но ако човек се вгледа по-внимателно, не съм убеден, че ще устоят на проверката.

— Все още не сте ми казали собственото си мнение, Адачи-сан — настоя Фицдуйн. — „Го-енрио-наку“ — моля ви, не бъдете толкова предпазлив.

Адачи се усмихна на изречената от Фицдуйн японска фраза, но не и на нейното съдържание. Ирландецът се бе докоснал до елемента „амае“, съществуващ при всяко познанство, който буквално преведено означаваше нещо като „детска безпомощност“. В Япония *амае* беше изключително важен, защото беше един от подстъпите към установяване на *шинио* — пълно доверие в другия, увереност в неговата или в нейната личностна изграденост, но също и сигурност, че такъв човек ще направи каквото се очаква от него, независимо какво ще му струва това. В Япония се смяташе, че са нужни години, за да се изгради такова доверие, но за своя изненада Адачи откри, че може да има абсолютно пълно доверие във Фицдуйн.

— Според мен братята Намака са опасен тандем, който трябва да бъде отстранен от бизнеса — отвърна Адачи. — И сигурно стоят зад неуспешните покушения срещу вас, както са и замесени в терористична дейност с цел извличане на търговска изгода. А що се касае до убийството на Ходама, интуицията ми подсказва, че са невинни. Считаю, че убийството на Ходама е част от схема за преразпределение на властта и че част от сценария за осъществяването му е отстраняването на братята Намака. Има някаква ирония в това, че разследването на аферата „Ходама“ ме кара да защитавам противниковата страна.

Фицдуйн се замисли над думите на Адачи.

— Осени ме мисълта, че ако двамата с вас, Адачи-сан, не внимаваме, можем да свършим като плънка на този странен

политически сандвич. Може би събирането на малко повече информация не е лоша идея.

Адачи си спомни за подозрението си, че изтича информация от Кейшичо, а може би и от екипа на следователя — и нелепия факт, че вече не знаеше на кого може да вярва, освен — каква върховна ирония! — на ирландеца. Той кимна умислено.

— Да излезем да се разходим — предложи Адачи. — Знам място, където можем да си поговорим на спокойствие, а там е и някой, с когото искам да се срещнете отново — сержант Акамацу.

— Ветеранът от полицейския павилион — каза по-скоро на себе си Фицдуюейн. — Мъжът с все разбиращите очи. Не беше особено зарадван последния път, когато изцапах района му, но да вървим.

На излизане от хотела, от рецепцията извикаха Фицдуюейн, тъй като на телефона бе Йошокава. Братята Намака съжалявали за забавянето, но единият от тях бил извън града, а и двамата искали да се срещнат с Фицдуюейн-сан. Уговорили среща за днес следобед. След като се наобядвал, щели да изпратят кола, за да закара Фицдуюейн-сан до кулата „Намака“.

— Значи са надушили стръвта, Йошокава-сан.

— Внимавайте много, защото умеят това особено добре — каза Йошокава. — Двамата могат да бъдат изключително опасни.

— Ще си сложа скилидка чесън под ризата — отвърна Фицдуюейн, — а може би ще взема и други предпазни мерки. Но какво толкова, поне ще бъде интересно.

Фицдуюейн се прибра в хотела след дългия разговор с Адачи и сержант Акамацу точно навреме за обяда и се зачуди — дали да не помоли да му го донесат в стаята.

Телохраниелите му от ТСПУ бяха доволни, когато не се излагаше на опасност, сядайки да се храни на публични места, а и той искаше да се уедини, за да поразмишлява. Само след два часа щеше да се срещне и да си разменя любезности с двама души — братята Намака, за които имаше пълни основания да смята, че неколкократно се бяха опитали да го убият.

Очакването го изпълваше със смесени чувства. Гневът и страхът определено бяха сред тях, но изпитваше също и известна несигурност.

Инициативата все още бе в ръцете на враговете му и независимо че разполагаше с не един довод, че именно Намака стояха зад покушенията срещу него, нямаше никакви доказателствата това. Те трябваше да направят първия ход, в противен случай той оставаше с вързани ръце. Или можеше да премине граница, която предпочиташе да не преминава.

Не можеше да убива, изхождайки единствено от подозренията си. Необходими бяха нравствени ценности, върху които да градиш живота си, дори когато живееш в такъв объркан и опасен свят. Килмара го бе упрекнал в проява на недостатъчна твърдост в миналото, но истината бе, че той не можеше да се промени. Беше възпитан да вярва в определени ценности и не можеше просто да ги загърби. Дори за да защити своя или живота на детето си, Фицдуейн не можеше да убие, без да бъде предизвикан преди това.

Поръча си сандвич и чаша вино, после си взе душ. Храната пристигна почти веднага, но се оказа, че поръчката бе донесъл усмихнатият сержант Ога. Със сержанта вече бяха в добри, почти приятелски отношения, а телохранителите му не допускаха възможността убиецът да се добере до Фицдуейн, предрешен като сервитьор. Когато опознаха Фицдуейн и неговите навици, започнаха да изпълняват задълженията си с лекота. Надзорът им над него бе понятен, а те бяха много дискретни, но въпреки това го караше да изпитва известна досада. Фицдуейн обичаше да се разхожда сам в непознати градове, а когато човек непрекъснато чувства присъствието на ескортиращите го, се лишава от непринудеността и удоволствието от разходката.

Човек не можеше да се държи като турист, когато е заобиколен от половин дузина въоръжени ченгета, дори когато те носеха оръжието си, скрито в туристически раници. Карабините бяха включени в екипировка след инцидента на „Язукини-дори“. След като *якудзите* играеха твърдо, столичните ченгета не възнамеряваха да наблюдават със скръстени ръце, а те умееха бързо да се учат от грешките си.

Доколкото бе възможно за един гайджин, мислеше си Фицдуейн, сега започваше да проумява какви позиции заемаха различните фигури като Ходама, братята Намака, Йошокава и останалите в цялата схема. Нов елемент сред неизвестните около братята Намака бе евентуалното им участие в доставянето на забранени с ембарго съоръжения за

Северна Корея. Килмара много накратко го бе обяснил в тайнствен телефонен разговор с Фицдуейн, проведен зад стените на относително безопасното прикритие на ирландското посолство, но се бе наложило да бъде пределно лаконичен и разговорът им бе съсредоточен единствено върху най-важните неща.

Всичко, което Фицдуейн разбра тогава, бе, че според сведенията на разузнавателните служби, братята Намака, някои членове от ръководството на „Намака Спешъл Стийлс“ водят тайни преговори с представители от Агенцията за използване на ядрената енергия (АИЯЕ) в Северна Корея и бе целесъобразно Фицдуейн да действа много предпазливо, защото залогът можеше да се окаже много по-висок, отколкото първоначално бяха допускали. От друга страна, можеше да се окаже полезно да държи очите си широко отворени. Никой не знаеше какво става в действителност. Докладите на разузнаването боравеха с оскъден брой факти и се основаваха предимно на предположения и хипотези. Най-тревожен бе окончателният извод от анализите, че всичко това може би е свързано със създаването на ядрени оръжия от страна на Северна Корея.

Килмара бе завършил разговора с предупреждението, че японските домакини на Фицдуейн вероятно нямаше да приемат възторжено идеята за публично разкриване на възможното участие на братята Намака в търговията с оръжие.

— Лично аз смятам — бе казал Килмара, — че тамошният следовател...

— Адачи, старши инспектор в СПУ — беше го прекъснал Фицдуейн.

— ... вероятно не подозира нищо от ядрения аспект, но че хората от министерството на отбраната ще настояват всичко да се запази в тайна. Японците са зависими от международната търговия, а САЩ е страната с най-голямо и постоянно потребление на японски стоки, затова последното, което биха искали да се разчуе, е, че продават компоненти за производство на ядрено оръжие на враговете на Чичо Сам. Говорим за огромни по размерите си скрити инвестиции, затова бъди изключително внимателен.

— А освен че трябва да се пазя, какво друго се очаква от мен? — попита Фицдуейн. — Могат да ме заведат в завод със затворен цикъл за производство на водородни бомби и да ми кажат, че произвеждат

шоколад, което не съм в състояние да оспоря. Не съм експерт по ядрените оръжия.

— Виж, аз само ти предавам предположенията на информаторите. Просто си отваряй очите на четири и помни, че Япония не е голяма страна. И наслука!

Територията на Япония, припомни си Фицдуейн, не надминаваше сто четиридесет и шест хиляди квадратни мили или малко повече от площта на щата Тексас. Понякога коментарите на Килмара се оказваха напълно безполезни.

Изяде сандвича си, а после се потопи във ваната и отпи от виното. Осени го мисълта, че въпреки че Адачи, а всъщност и оглавяващият СПУ, може би не бяха членове на вездесъщите Коанчо, секретните служби със сигурност поддържаха връзки с тях. Което обясняваше присъствието на Чифуне и повдигаше сериозния въпрос за целите, които самата тя преследваше. Гайджинът беше прехвърлен тук, за да помогне за преодоляването на застоя в разследването на Ходама, но да предположим, че Фицдуейн-сан откриеше нещо, което би накърнило японските интереси?

Излезе от ваната и започна да се подсушава с хавлията, тананикайки си стара ирландска бойна песен, после се облече за предстоящата среща. Тъмносин костюм от фин план, бледосиня риза, военна вратовръзка, копринени чорапи и безупречно излъскани мокасини.

Погледна се в огледалото и реши, че изглежда като истински *сараримен*. Липсваше му единствено служебната карта на ревера.

Провери двата автоматични ножа и малкия автоматичен пистолет, модел „Калико“, и тъкмо прехвърляше ремъците, крепящи оръжието през рамото си, когато телефонът в стаята иззвъня.

Служебната лимузина от „Намака Корпорейшън“ беше пристигнала. Взе подаръка, приготвен за братята Намака, и излезе. Неговата преводачка Чифуне го очакваше във фойето. Тя се поклони, както подобаваше на всяка добре възпитана преводачка, но когато се изправи, на лицето ѝ играеше така добре познатата му чаровна усмивка.

Понечи с жест да я покани да излезе първа от хотела, но си спомни как постъпваха японците в такива случаи. Усмихна се на Чифуне, после излезе пръв през вратата и шофьорът побърза да отвори

вратата на лимузината първо на него. Униформеният шофьор носеше бели ръкавици, а облегалките за главите също бяха облечени в бели калъфи като в самолет. Запазеният знак на корпорацията бе дискретно изрисован върху вратите.

Докато се движеха на север към Икебуро и Сьншайн Сити, Фицдуейн размишляваше за издигането на Намака и се опитваше да си представи как ли бе изглеждал следвоенният, разрушен от бомбардировките Токио през очите на двама полуумрели от глад юноши, чийто баща неотдавна е бил екзекутиран.

Почти го изпълни съчувствие към братята Намака, но после си спомни свистенето на куршума в мига, когато бе окървавил главата на неговия невръстен син.

Изведнъж почувства почти осезаемо присъствието на Чифуне, пътуваща на седалката зад него, мълчалива и вгълбена, както изискваше възприетата от нея роля на преводачка.

„Намака Тауър“, Сьншайн сити, Токио, Япония, 19 юни

Фумио Намака се облегна назад в креслото си и умислено сплете пръсти.

Чужденецът Фицдуейн съвсем скоро щеше да пристигне, а той искаше да се увери, че бе обмислил и бе предвидил всичко, касаещо днешната среща.

Новините от Северна Корея бяха изключително обнадеждаващи. Онова, което преди бе считал за скрита карта, сега като че ли щеше да се окаже печеливш икономически коз, който идваше съвсем навреме. „Намака Индъстриз“ щеше да оцелее. Фумио беше много против предложението да се заемат с доставката на енергоносители за ядрено оръжие за Северна Корея, но Кей беше спорил ожесточено, за да го убеди и както се оказа — бе имал право. Честно казано, ентузиазмът, с който Кей се хвърляше в различни инвестиции, обикновено биваше опровергаван от резултатите, но севернокорейският проект като че ли щеше да се окаже едно запомнящо се изключение.

Най-после започваше да става ясно кой стои зад серията убийства, свързани с Ходама, и зад икономическата война срещу империята на братята. Благодарение на проведената от контраразузнаването акция и поисканите от висши правителствени

служители услуги, а също на проучванията на неправителствени организации и на съдействието от страна на големите корпорации, бе открита следа, която водеше недвусмислено към „Кацуда-гуми“. Това бе всяваща страх и уважение организация, второто по големина гангстерско обединение в Япония, но защо хората на Кацуда бяха предприели такава ожесточена и унищожителна кампания срещу братята Намака — си оставаше пълна загадка. Може би действията им целяха отвличането на общественото внимание от друга групировка. Никой не можеше да каже със сигурност. Опитите да осъществят пряк контакт чрез посредничеството на една влиятелна и неутрална личност бяха се натъкнали на непреклонен отказ.

Въпреки това, независимо дали бяха главните действащи лица или не, хората на Кацуда със сигурност бяха сериозно замесени и сега поне знаеха кой бе противникът. Това вече беше окуражаващо. Намака и по-рано бяха водили такива войни и винаги бяха излизали победители. А напоследък се бяха появили признаци, че събитията приемат обрат в тяхна полза.

Ценните книжа на корпорацията постепенно започваха да се покачват и отново се котираха по обичайния пазарен курс. Хората, с които до неотдавна им бе абсолютно невъзможно да влязат в контакт, сега започваха да се обаждат и да засвидетелстват своето уважение. Задейства се процедура за възстановяване на щетите, понесени от Намака в резултат от обвързването им с аферата „Ходама“.

Всичко бе само въпрос на реорганизация на елементите, изграждащи широката мрежа от контакти, посредством която Намака упражняваха своята власт, а това бе отнело време, но сега регрупирането бе завършено и Намака бяха готови да атакуват.

Хората от „Кацуда-гуми“ скоро щяха да разберат кой всъщност е силният. Накратко — специално наетите хора на „Яибо“ щяха да извършат няколко внимателно планирани убийства на определени хора от „Кацуда-гуми“, а също и някои други операции. Дори зловецът им шеф, рядко виждан от външен човек, щеше да се почувства застрашен.

Братята Намака имаха зад гърба си дългогодишен опит във воденето на гангстерски войни. Освен това щяха да получат негласната подкрепа на полицията, веднъж само да се приключеше разследването на Ходама.

Полицията много рядко изразяваше тревога от числеността на якудзите, стига обикновените граждани да не бъдеха намесвани в конфликтите. Тя си затваряше очите за съществуването на якудзите, тъй като дори в престъпния свят трябваше да има някакъв ред и йерархия, но си оставаше техен враг. За разлика от тях, братята Намака оглавяваха мощна финансова групировка и имаха приятели и сред най-високопоставените инстанции.

Разкритата злоупотреба със служебното положение от страна на Китано се оказа добре дошло. Беше наистина възмутително да се опитва да организира покушение срещу живота на този гайджин, Фицдуюейн, без да се допита до работодателите си, но за щастие всички следи водеха към Китано и свършваха с него. Той беше идеалната изкупителна жертва не само за нападението срещу Фицдуюейн, но за всичко, в извършването на което можеха да бъдат заподозрени братята Намака, дори и за убийството на Ходама. Той беше уличен в измама. Е, това се случваше дори в свършено организирани предприятия. Един-единствен корумпиран служител не бе в състояние да промени структурата на цялата система.

Намака естествено стояха над подобно поведение. Техният бун — пълномощията, съответстващи на мисията им в този живот — правеше неоспорим този факт. Един висш или редови якудза или пък редови служител на компанията може да бъде подложен на полицейски разпит, но хора от ранга на Намака притежаваха имунитет, каквито и да бяха последствията от този статус. Дори във всяващата страх само при споменаването й Токийска прокуратура се отнасяха с уважение към влиятелните личности. Това беше Япония, страната с най-строга йерархичност на обществото. Рангът тук значеше всичко.

Парадоксално, но никой не се интересуваше дали Китано бе действал сам или в съучастие. От значение бе единствено, че версията позволяваше на всички да излязат с достойнство от ситуацията. В случая важна бе *татамае*, обществената представа. Коего накара Фумио да си спомни за американския израз „привидно противоречие“.

Мястото на гайджина Фицдуюейн в последните събития оставаше неясно. Ако зависеше от него, Фумио изобщо нямаше да се занимава с този човек, а щеше да съсредоточи вниманието си върху други, по-сериозни проблеми. Трите неуспешни покушения срещу него говореха, че ирландецът не е лесна жертва, а и всъщност вече бяха изпълнили

своето задължение към покойния си съюзник, отваряйки дълбока рана в сърцето на гайджина. Направеното беше напълно достатъчно.

За съжаление Кей, който се отличаваше с ограничен интелект и мулешки инат, не гледаше така на нещата. Беше приел провала им като лична обида и проявяваше изключително вироглавство, когато се заговореше за това. Гордостта му бе наранена, а факта, че Фицдугейн бе все още жив, Кей приемаше като открита подигравка. Настояваше, че около този ирландец има нещо, което те не знаят, и че той със сигурност е нечий агент, изпратен в Япония, за да подпомогне разорението на империята „Намака“. Откровено казано, някои от изявленията на Кей граничеха с параноя, но последиците от тях бяха съвсем реални. Кей Намака искаше живота на този гайджин, Фицдугейн-сан, и след като наемниците не можеха да изпълнят неговото желание, той сам щеше да се заеме с изпълнението на тази задача.

Фумио бе изтъкнал, че докладите от наблюдението на гайджина и сведенията на информаторите показваха, че ирландецът се намира под денонощна полицейска охрана, но по-големият му брат оставаше непреклонен. Щял да убие Фицдугейн и никой не можел да му попречи да го направи. Сега всичко бе въпрос на *гири*. Макар и неохотно, Фумио се бе съгласил, а след това бе напрегнал мозъка си, за да състави план за осъществяването на това решение, който да позволи на Кей да удовлетвори желанието си и да елиминира риска от евентуални разкрития.

Мислеше си, че планът му е добър. Действията на гайджина, продиктувани от желанието му да разгледа металургичния завод, както им бе казал Йошокава, който бе уредил срещата с ирландеца, щяха да бъдат използвани срещу самия него. Кей бе останал много доволен от плана. Научно доказано бе, че материята не можеше да изчезва, но че можеше да преминава от едно състояние в друго. Един газообразен Фицдугейн нямаше да създава никакви проблеми, независимо как щеше да повлияе на глобалното затопляне.

Телефонният апарат забръмча и един плах глас съобщи, че гайджинът Фицдугейн-сан и придружаващите го са пристигнали и сега са пред контролния сектор по безопасността на първия етаж на „Намака Тауър“. Съобщението подсети Фумио да разчисти бюрото си. Срещата щеше да се състои в съвещателната зала, но човек винаги

трябваше да проявява предпазливост. Сега всичко бе прибрано. Хвърли последен поглед и закуца към мястото на срещата.

След като Чифуне представи своя работодател-гайджин на рецепцията на първия етаж, към тях се приближи униформена служителка и се поклони ниско на Фицдуейн, а после, макар не така ниско, и на Чифуне. Едва след това заговори, а Чифуне превеждаше почти едновременно с нея. Всъщност Чифуне се справяше така добре с превеждането, че Фицдуейн предположи, че то вероятно бе включено като част от подготовката в програмите на Коанчо. Запита се колцина от търговските представители, възхищавали се на своята очарователна преводачка, са си давали сметка, че се намират под наблюдението на секретните служби за сигурност. Е, несъмнено американското контраразузнаване и кой знае още кои бяха правили същото в другия край на света.

— Съншайн Сити, в центъра на който се издига „Намака Тауър“, по същество представлява многофункционален комплекс, средище за делово сътрудничество и международна търговия — превеждаше Чифуне с безизразно лице. — Платформата Хигаши Икебуро на столичното метро осигурява директна връзка с подземния паркинг на комплекса, а има и още един паркинг с капацитет хиляда и осемстотин коли. Освен „Намака Тауър“, Съншайн Сити включва също и хотел, магазинна мрежа, супермаркет от веригата „Мицукоши“, много офиси и кантори, център за конференции и най-високия аквариум в света.

Фицдуейн премигваше впечатлен и едва сдържаше напирещата на устните му усмивка. Японците бяха построили аквариум на мястото, където бяха екзекутирани ръководителите на страната от военния период.

Някога тук се е намирал затворът „Сугамо“. Ето как прагматичността можеше да се превърне в изкуство. Е, може би бе по-добре миналото да бъде забравено. Ирландците не можеха да забравят своето минало и погледнете в какви проблеми се задушаваше Северът. Все пак — аквариум! Потисна внезапно обзелото го желание да избяга и да препрочете „Алиса в страната на чудесата“.

— Каква е височината на най-високия аквариум в света? — попита от учтивост Фицдуейн.

— Намира се на десетия етаж — преведе Чифуне, — на четиридесет метра над земята. В него има двадесет хиляди рибки, представители на шестстотин и двадесет биологични вида, а водата в аквариума непрекъснато се подменя с чиста морска вода от остров Хачичо, така че се създават условия, максимално близки до естествената им среда — устните ѝ вече започваха да потрепват.

— Ако бях риба — каза Фицдуйн, — не бих могъл да си представя нищо по-неестествено от това да бъда затворен в някакъв водоем на десетия етаж, при това заедно с деветнадесет хиляди деветстотин деветдесет и девет съседни. А това ми звучи по-скоро като Южен Бронкс, който не изглежда никак естествен. Все пак, за да се придържаме към реалността, трябва да напомним, че аз не съм риба.

Тъй като по негова преценка Съншайн Сити се намираше в северната част на Токио, отстояща доста навътре от брега, искаше му се да попита какъв гениален прием използваха, за да доставят непрекъснато прясна морска вода от остров Хачичо, където и да се намираше той, но в този момент вратите на асансьора се отвориха и тяхната екскурзоводка отново стана много действена. Малката ѝ снага бе обединила ентузиазма и енергията на церемониалмайстор. Фицдуйн почти очакваше, че всеки момент ще изскочат пом-пом момичета, но езикът на тялото ѝ говореше за напрегнатост и съсредоточаване.

Вратите се затвориха и асансьорът полетя нагоре със скоростта на ракета. Фицдуйн вече почувства стомаха си на нивото на аквариума, а оставаха да бъдат изкачени още петдесет етажа.

— „Намака Тауър“ със своята височина от двеста и четиридесет метра е най-високата обитаема сграда в Япония — превеждаше Чифуне — и при хубаво време оттук може да се види всичко в радиус от сто километра, включително и планината Фуджи. Вероятно ще ви бъде интересно да научите, че в момента пътувате с най-високоскоростния асансьор в света, който ще измине разстоянието до върха на сградата само за тридесет и пет секунди.

Фицдуйн отново усещаше стомаха си, но с рязкото намаляване на скоростта го почувства някъде при коленете си.

Ако Намака пътуваха два пъти дневно с тази космическа скорост, бе ясно, че му предстоеше да се изправи срещу двама изключително издръжливи хора.

— В тази страна не ставаха ли често земетресения? — попита Фицдуюейн. — Не мисля, че бих искал да бъда толкова високо, когато земята се разтърсва и разтваря паст.

Нямаше време за отговор. Асансьорът спря и вратите му се отвориха. Срещу него се намираха двама души, които бяха поръчали неговото убийство, които бяха застрашили живота на най-скъпия член на семейството му.

Усмихна се и пристъпи напред, хванал в лявата си ръка приготвения за домакините подарък. Това бе едно старателно опаковано ръчно изковано копие на старинно ирландско оръжие, прочутата Галогласка секира, която на височина бе почти колкото един средновековен европеец. Но подаръкът надвишаваше ръста на по-дребния японец, за когото Фицдуюейн реши, че бе по-младият брат Фумио. Облегнат на стената, широкоплещестият Кей Намака не изглеждаше много по-висок.

17.

Токио, Япония 10 юни

Още в първия миг, когато зърна Фицдуейн, Фумио Намака бе почувствал ледените тръпки на страха да притискат сърцето му и сега, когато вече цели десет минути се намираха в луксозната конферентна зала, определена за провеждане на срещата, не можеше да се освободи от своето мрачно предчувствие.

Гайджинът се бе появил в живота им във връзка с едно старо тяхно задължение. Но тогава той все още нямаше лице за тях и сякаш изобщо не съществуваше. Беше просто едно име, изписано върху лист хартия, просто някаква снимка, прикрепена към досието.

След трите неуспешни покушения срещу него сега Фицдуейн седеше срещу тях край масата в сърцето на империята „Намака“ и нещата стояха съвсем различно. Той наистина беше забележителен човек, от него се излъчваха самоувереност и непринуденост. Изглеждаше спокоен и сякаш наистина се наслаждаваше на разговора и именно тази негова непринуденост след всичко, което бе преживял, убеди Фумио, че брат му имаше право. Фицдуейн наистина представляваше заплаха и трябваше да се приема като такава, защото ако не успееш да го унищожат по-скоро, той застрашаваше да се превърне в застигащото ги възмездие.

Поглеждайки към Фицдуейн, Фумио чувства как го изпълни страх. Естествено не трябваше да се отхвърля напълно вероятността, че гайджинът не подозира нищо и може би ще повярва на версията, че за всичко е виновен единствено Китано, но Фумио винаги се доверяваше на инстинкта си. Гайджинът водеше смъртта след себе си.

Кей Намака, вживял се в ролята си на разтревожен и обществено отговорен за бъдещето на компанията, в този момент описваше шока, който бе преживял след разкриването на машинациите на Китано, който бе изпълнявал длъжността завеждащ отдел „Сигурност“ към ръководената от него корпорация.

— Както изглежда, Фицдуейн-сан — каза той, — всички ние сме станали жертва на един интригант, който е злоупотребил с положението си. Брат ми и аз бяхме шокирани при разкриването на машинациите, в които е бил замесен един от най-доверените ни служители. Китано-сан лепна срамно петно върху репутацията на „Намака Индъстриз“ и двамата с брат ми попаднахме в изключително трудна ситуация. Искаме да изразим дълбокото си съжаление за причиненото от този ренегат. Трябва да ни позволите да компенсираме по някакъв начин стореното от него и естествено ние ще положим всички усилия, за да направим пребиваването ви тук възможно най-интересно и приятно.

Фицдуейн остана поразен от пълното различие между двамата братя. Кей Намака бе един наистина изключителен във физическо отношение екземпляр — висок, широкоплещест, и целият му външен вид излъчваше самоувереност, достойна за корицата на някое икономическо списание. Фумио със своята слаба, безформена фигура определено създаваше впечатление за изостанал във физическото си развитие екземпляр. Но когато човек се вгледаше по-внимателно, откриваше, че погледът му говори за остър и проникателен ум. По мнението на Фицдуейн, трябваше да се опасява повече от невпечатляващия с физиката си Фумио.

— Намака-сан — каза Фицдуейн, — думите ви изразяват самата истина и аз съм ви благодарен за тях, но вие имате десетки хиляди служители и не можете да носите отговорност за постъпките на всеки един от тях. Всички ние пострадахме от последните събития. Аз едва не изгубих живота си, а вие, както разбирам, сте били оцетени със значителни суми от този човек. Е, нека гледаме на себе си като братя-партньори в нещастията, а, да се надяваме, и като братя в по-щастливи бъдещи начинания. А сега нека разговаряме за по-приятни неща — при което се усмихна.

Чифуне, чието присъствие оставаше напълно незабелязано, тъй като бе жена, и ако трябва да говорим направо, беше напълно излишна — и двамата братя говореха свободно английски, — се забавляваше, като наблюдаваше колко добре играеше своята роля Фицдуейн. При всичко, което знаеше, считаше тази среща за доста странно хрумване, но ирландецът се справяше великолепно в новото си амплоа. Дори го

намираше обаятелен и виждаше как Кей Намака попада под влиянието на неговото обаяние.

Кей явно се възприемаше като водач и въплъщение на мъжествеността и беше поласкан от факта, че тази негова представа намира потвърждение. Според Чифуне той беше от хората, чиито действия се диктуват от сърцето, или което бе по-вероятно — от емоциите, а не от разума. А що се касаеше за зловещо изглеждащия по-малък брат, той почти не говореше, а само мълчеше и напрегнато дебнеше. Беше студен като риба.

— Вие сте много тактичен човек, Фицдуейн-сан — каза Кей Намака, — и имате право. А сега може би е време всеки да разопакова своя подарък. Благодарение на Йошокава-сан знам, че всички споделяме увлечението по средновековни оръжия, затова се надявам, че скромният подарък, който избрахме за вас, наистина ще ви достави удоволствие.

Фицдуейн започна да разопакова дългия правоъгълен пакет. Опаковката бе съвършена във всяко отношение, едновременно в качеството и ефективността на изпълнението си, и Фицдуейн за пореден път се възхити на прецизността, с която японците изпълняват дори най-дребния детайл. Когато отстрани хартията, пред очите му се разкри дълга тясна кутия от ръчно резбована секвоя, приблизително метър и двадесет на дължина и широка около двадесет сантиметра. Сама по себе си кутията представляваше истински шедьовър на изкуството, но явно бе само прелюдия към нещо много по-специално.

Това наистина му доставяше удоволствие. Дори при съществуващите рискови обстоятелства бе изключително приятно да получиш подарък, особено подарък, който очевидно е нещо наистина изключително. Естествено подаръкът можеше да се окаже смъртоносен, но реши, че това е малко вероятно. Срещата беше уредена от Йошокава и беше съвсем официална. Не, каквото и да бяха замислили Намака, в момента се намираше в пълна безопасност. Погледна насреща към двамата братя и се усмихна, предвкушвайки очакващата го изненада. Кей Намака го гледаше с лъчезарна усмивка, в която целият сияеше. Явно той също се наслаждаваше на мига. Независимо че беше престъпник, у него имаше нещо, което предизвикваше симпатия. Фумио наблюдаваше мълчаливо и с безизразно лице.

— Каква съвършена изработка! — възкликна Фицдуейн, посочвайки с поглед резбования калъф. — Не мога да си представя какво може да има в него — прокара нежно длан по потъмнялата от годините дървена повърхност, удължавайки по този начин мига на насладата. Усещаше, че Кей губи търпение. Този човек се вълнуваше като истинско дете.

— Трябва да отворите кутията, Фицдуейн-сан — обади се Кей. — Натиснете леко в средата резбованата върху дървото хризантема, после изтеглете леко наляво и ще се отвори.

Фицдуейн изпълни указаниято. Хризантемата, доколкото знаеше, бе символ на японското императорско семейство и едва сега започна да проумява, че приготвеният за него подарък действително беше нещо много рядко. Кутията се отвори.

В нея лежеше великолепна испанска рапира с предпазител под захвата, положена върху мека подплата, обшита с алена коприна. По дръжката ѝ бяха гравирани ловни и бойни сцени. Оръжието беше много старинно и представляваше изключителна рядкост. Той го извади от кутията и то прилегна така добре в дланта му, сякаш беше изработено специално за него.

— От края на седемнадесети век, испанска изработка — събщи той. — Издължените прави остриета и извивките, прилягащи към ставите на пръстите, са отличителен белег на конструкцията на оръжията от този период, но погледнете какъв превъзходен екземпляр е тази рапира! Какви съвършени пропорции, каква симетрия само! Какво изключително майсторство е било необходимо за направата ѝ?!

Кей Намака изглеждаше искрено щастлив от неподправените нотки на изненада и задоволство в гласа на Фицдуейн.

— Фицдуейн-сан — започна той, — от думите на Йошокава-сан разбрахме, че самият вие сте признат майстор на меча, а също и познавач-колекционер, затова решихме, че този малък подарък ще ви допадне. Както разбрах, вие отдавате своите предпочитания на шпагата, която се е развила като спортна разновидност на рапирата, и именно този факт продиктува направения от нас избор.

Фицдуейн се усмихна признателно.

— Понякога се упражнявам във фехтовка, признавам, но не съм сигурен, че съм достоен за класата на това оръжие. Освен това оръжията, които съм използвал, винаги са били с притъпени върхове.

Убийството на противника в наше време се смята за проява на несръчност и ниска класа.

Кей се засмя сърдечно при този коментар, а Чифуне възпитано захихика, както подобаваше на една жена, прикривайки с длан устата си. Личното ѝ мнение бе, че всички тези нелепици, свързани с протокола, бяха просто абсурдни, но не се гледаше с добро око, ако една добре възпитана млада японка започнеше да се превива от смях или пък се засмееше, без да прикрие устата си. Поведението на Кей подобаваше по-скоро на някой средновековен даймио или старейшина на клан в добро настроение, изправил се пред своите самураи.

Спомни си, че настроението на такъв човек може да се промени коренно само за секунди и да го превърне в жесток тиранин. Горчивата истина обаче сочеше, че той бе само съвременен вариант на изключително могъщ средновековен властник, с тази разлика, че неговата мощ се простираше над всички континенти посредством участието му в различни холдингови групи. Богатствата на един съвременен кейрецу биха накарали който и да е средновековен даймио да се черви от срам. Кей не просто се вживяваше в ролята си. Той наистина притежаваше власт и влияние. Такава бе страшната истина.

— Намака-сан — каза Фицдуейн, — вашият подарък наистина е чест за мен. А сега може би ще ме удостоите с честта да отворите скромния дар, който донесох за вас. Той бледнее пред проявената от вас разточителност, но може би ще ви заинтригува.

Ако Кей Намака се бе развълнувал, докато бе наблюдавал как Фицдуейн отваря подаръка си, то сега едва си поемаше дъх от нетърпение, макар че привидно спокойният му вид можеше да заблуди всеки наблюдател, непритежаващ способността на Чифуне да улавя дори най-малките издайнически белези в поведението на един човек. Все пак това бе Япония, където високо се ценеше способността да се владееш, а излишната проява на емоционалност се считаше за недостатък. Но независимо от това, движенията на пръстите му издаваха неговото нетърпение, докато отстраняваше хартиената опаковка, а в очите му припламваха радостни пламъчета.

Кей се държеше, сякаш бе Коледа. Наистина бе странна тази комбинация от почти детска невъздържаност и насилие.

Когато най-накрая се показа блестящото двойно острие на секирата и обточената ѝ със златен филигран дръжка, Кей Намака ахна

възхитено, а след това, неспособен да се сдържа повече, нададе вик, изправи се със секирата в ръка и я развъртя над главата си.

Дори облечен с ръчно тъкана риза, копринена вратовръзка и костюм от „Севъл Роу“, в този момент Кей изобщо не изглеждаше нелепо. Напротив, беше очарователен като въплъщение на вечния завоевател, по мнението на Чифуне, или пък на разглезено дете, което размахва поредната си смъртоносна играчка. Зависеше от гледната точка.

— Научих, Намака-сан — започна Фицдуейн, — че притежавате ненадмината колекция от хладни оръжия, затова ми се искаше да намеря нещо, което все още липсва в колекцията ви. За нещастие през изпълнената с поврати история на Ирландия не са останали почти никакви образци от средновековни оръжия, но това, което държите в ръцете си, е точно копие на ирландска бойна секира от тринадесети век. Тя се е оказала изключително полезно оръжие в сраженията с нормандските нашественици, защото с нея моите прадеди са могли да пробият доспехите на противниците си.

Кей развъртя още веднъж секирата над главата си, после я спусна надолу и я постави обратно в изработения от кожа калъф върху масата. Едва тогава забеляза запазения знак на корпорацията, гравирани върху острието. Повдигна очи към Фицдуейн.

— Не е било необходимо да си създавате толкова големи затруднения, Фицдуейн-сан — бавно каза той, — Фумио и аз сме ви много признателни за този подарък. А сега нека да уредим подробностите около вашето посещение в металургичния завод, към който, както разбрахме от Йошокава, проявявате интерес. Наистина е впечатляващо да се види как дори най-твърдите стомани стават податливи на обработка като пластилин. Освен това там имаме тренировъчна зала, в която се намира по-голяма част от моята колекция! Мисля, че наистина ще ви бъде интересно да видите всичко това.

Фумио не можеше да откъсне очи от секирата. Кей и този гайджин се държаха като приятели от детинство и все пак не можеше да се отърси от страха, който го изпълваше. Секирата на масата непреодолимо му напомняше на тези, с които някога палачите бяха обезглавявали осъдените на смърт. Тя действително бе неоценим дар,

при това съвършен, предвид реакцията, която бе предизвикала, но на Фумио му прилошаваше само от нейния вид.

С усилие повдигна очи от секирата и погледна първо Фицдуейн, после Чифуне. Жената имаше обноски на добре възпитана преводачка, но нещо в нея го караше да проявява резервираност.

— Фицдуейн-сан — заговори Фумио с едва забележима усмивка, — с нетърпение очаквахме вашето посещение в „Намака Стийлс“, но сега вече навярно разбирате, че тъй като и двамата с брат ми говорим свободно английски, няма да се нуждаете от преводачка по време на посещението си там. Услугите на Танабу-сан няма да са ви необходими.

Фицдуейн реагира напълно адекватно на ролята си, каза си Чифуне. Той само повдигна пренебрежително рамене, сякаш за да демонстрира, че присъствието на неговата преводачка няма никакво значение, след което тримата продължиха да обсъждат други теми. Намака бяха захапали стръвта, но Чифуне вече знаеше, че не възнамеряваха да я глътнат на всяка цена. Крояха нещо, в това бе сигурна, но какво?

Докато Кей Намака и Фицдуейн разговаряха и си разменяха непринудено шеги, сякаш бяха стари приятели, сближени от общото си увлечение по старинни оръжия, дълбока тревога се загнезди в съзнанието на Чифуне.

Същата вечер Фицдуейн вечеря заедно с Чифуне. Вечерята протече приятно, като се изключат няколко обезпокояващи реплики, прозвучали като любовна увертюра.

Към полунощ отвърна на поклоните на застъпилия нощна смяна портиер в хотела, изпълнен с чувство за приятна отпуснатост и лека сексуална възбуда, което за него бе добре познато усещане.

Реши да си вземе душ, за да излезе от това състояние, един традиционен прием за такива ситуации, но това не премахна възбудата. Така му въздействаше Чифуне. Не бяха си казали нищо, нито пък действията им открито бяха изразявали помислите им, но сексуалното привличане помежду им бе нараснало дотолкова, че бе достатъчно, за да предизвика почти физическо излъчване около телата им, подобно на светещия в мрака ореол, обгръщащ руските подводничари от Северния ядрен флот. Фицдуейн си помисли, че

наистина бе жалко, че тъй като не можеха да прекарат нощта заедно, щяха да светят поотделно.

Жените винаги го объркваха. Например Итън, която обичаше, но която не бе пожелала да се обвърже с дом и семейство, когато той бе готов за това. Също и Катлийн, към която все повече се привързваше и която бе готова да създаде семейство точно когато самият той се чувстваше разколебан. А сега и Чифуне, с която го свързваше по-скоро флуидно сексуално привличане и която запазваше Адачи-сан като резервен вариант, ако беше разчел правилно знаците. Фицдуейн харесваше Адачи, а освен това нямаше да бъде никак мъдро от негова страна, ако смесеше работата и удоволствието. Имаше нужда от сътрудничеството на Адачи-сан и го получаваше, затова не би било особено тактично от негова страна, ако си легнеше с приятелката на старши следователя. Все пак човек не можеше да се съобразява непрекъснато с чувствата на всички около себе си.

Тъй като студеният душ, изглежда, не постигаше желания ефект, а и той не виждаше защо трябваше да доставя удоволствие на братята Намака, като умреше от хипотермия, Фицдуейн развъртя кранчето за топлата вода. Тъкмо възнамеряваше да се отпусне във ваната и да не мисли за нищо, когато телефонът иззвъня. Явно, че този път звънят не беше само плод на въображението му. Загърна се с хавлията, която обаче остана доста издута около слабините му.

— Заспал съм — каза Фицдуейн в слушалката — и в буквален, и в преносен смисъл. Земята е кръгла, а Япония е много далече от мястото, от което се обаждате, и тук вече минава полунощ. Никой възпитан човек не звъни толкова късно.

— Е, това беше много мило — каза отсреща Килмара. — Така поне съм наясно какво мислиш за мен. Слушай внимателно, приятелю мой, защото през последните дни Токио се превърна в световно средище, а ефирът се задръсти от кодирани съобщения след твоето посещение при Бърджин. Някой иска да се свърже с теб, за да се увери, че няма да се замесиш в нещо, което не би трябвало да научаваш. „Вход са операции, които не желаем да бъдат проваляни — казва той. И още: — Не желаем да загубим приятелите си.“

— Кой е този „някой“?

— Наш приятел, непоносимият Пол Шванберг — отвърна Килмара. — Ако не си зает, утре, след като закусиш, тръгни към „Ню

Отани“ и попитай за него на рецепцията. Има офиси там. На организация, наречена „Японска федерация за световни проучвания“ (ЯФСП). Поне звучи по-добре от „Акме Импорт Експорт“. Между другото всеки знае кой стои зад тях. Цялата работа е в това, че е по-интересно да се действа под прикритие, а не от посолството, макар че нерядко действат чрез него. Развили са собственическо чувство, когато става въпрос за Япония. Какво от това, че началото на тези топли взаимоотношения е било поставено с пускането на една-две атомни бомби над тази страна.

Сякаш за потвърждение хотелската стая започна да се люлее — не много силно, но непрекъснато. След около десет секунди люлеенето спря. Килмара продължаваше да говори, но Фицдуейн не бе слушал. Беше страшничко.

— По дяволите! — изруга той. — Ама тук наистина имали земетресения. Доста страшничко е.

— Скоро се очаква поредното силно земетресение — отвърна Килмара, — или поне така чух. Ето ти нещо, което да отклони мислите ти от цялата тази касапница и кървищата, които неизменно те съпровождат. Просто запомни, че трябва да стоиш далече от масивни каменни и бетонни сгради. Не могат да ти причинят нищо хубаво, ако се срутят отгоре ти. Особено на човек на твоята възраст.

— Тази вечер се чувствам достатъчно млад — отвърна Фицдуейн, поглеждайки издутината пред слабините си, чиито размери дори земетресението не бе успяло да намали, — но за нещастие наоколо няма никой, с когото да споделя това си откритие.

— Да, хотелските стаи понякога създават такова усещане — каза Килмара. — Но невинаги. Спомням си, когато двамата с теб бяхме в...

Фицдуейн се разсмя. Няколко минути по-късно бе заспал.

Хотел „Ню Отани“, Токио, Япония 20 юни

Комплексът „Ню Отани“ бе достоен символ на новата свръхбогата и самоуверена Япония и Фицдуейн, който вече бе понаучил нещо за цените на недвижимата собственост в тази страна, потрепери при мисълта каква ли бе стойността на хотелския комплекс.

Половината от площта му се заемаше от луксозен хотел, а другата половина подслоняваше множество офиси и кантори, а

несъмнено във вътрешността имаше и свръхлюксови апартаменти, предназначени само за платежоспособни клиенти. Преддверието грабваше веднага окото и изглеждаше достатъчно високо, за да има свой собствен микроклимат. Човек със сигурност можеше да скочи от една от вътрешните тераси и да се спусне на ръце вътре в него, ако му се приискаше, стига да носеше добре скроен костюм и лачени мокасини марка „Гучи“. Съществуваха негласни изисквания към облеклото на посетителите.

Почти празното фоайе представляваше наистина впечатляващо разхищение на строителна площ за Токио. Подобна непрактичност развеселяваше Фицдугейн и той отново възвърна доброто си настроение. Любимият му сервитьор тази сутрин му беше сервирал чая със студено мляко и никой не бе стрелял по него, нито пък някой се бе опитал да го разфасова като за колбасарница, когато бе излязъл за обичайния пробег преди закуска, съпровождан от своите телохранители. Освен всичко не бе валяло, а това наистина можеше да се нарече подобрене.

Не след дълго стана ясно, че щетите, нанесени на собствениците на хотела от интериора на фоайето, бяха компенсирани в другите му части. Офисите на „Японската федерация за световни проучвания“ бяха мебелирани много луксово, но бяха малки. Това беше най-малкият офис-комплекс, който Фицдугейн някога бе виждал, и всичко в него — чашите, масите, креслата бюрата — изглеждаше пропорционално умалено. Шванберг също беше дребен, вече надхвърлил възрастта на юпитата мъж с оредяла коса и гладко избръснато лице. Носеше вратовръзка с игла, а когато се обърна, за миг се видяха червените тиранти под сакото. Копчетата на сакото му бяха облечени в същия плат, от който беше ушит костюмът му.

За миг в съзнанието на Фицдугейн изплува вледеняващата сцена отпреди няколко десетилетия, когато без никакво предупреждение Шванберг рязко бе забил острието на ножа си в устата на онова невръстно вьетнамско момиченце. Никога нямаше да забрави гледката на рукналата алена кръв, нито ужасяващото животинско изхъркване, изтръгнало се от устата на момичето. Случаят беше докладван, но тогава се бяха намесили въстаническите части, предвождани от Тет, а когато сраженията отшумяха, оказа се, че папката с рапорта за случилото се бе потънала незнайно къде и случаят беше забравен.

Фицдуейн презираше този човек. По негово мнение Шванберг беше изключително прозорлив и жесток човек, за когото не съществуваше понятието „морал“. Освен това беше напълно безличен. Фицдуейн имаше впечатлението, че според Шванберг предназначението на алпинистките обувки с шпайкове бе с тях да се катерят хлъзгавите склонове на бюрократичните върхове, но иначе напълно подхождаше на тази дребна душица. Независимо че тази среща бе поискана чрез посредничеството на Килмара, участниците в тази игра не проявяваха особена загриженост към личностните качества на своите партньори.

— Полковник Фицдуейн — рече Шванберг усмихнато, поемайки с две ръце протегнатата ръка на Фицдуейн. — За мен е удоволствие и чест да ви приема. Приятно е да срещнеш човек, с когото сте воювали рамо до рамо. И двамата сме извървели дълъг път оттогава насам.

Фицдуейн освободи ръката си и запази спокойно изражение, но в действителност едва сдържаше желанието да причини нещо болезнено и разрушително на този гнусар. Погледът на мъжа срещу него оставаше празен, сякаш чувствата и емоциите не бяха част от нормалното общуване.

Шванберг щракна с пръсти. Една секретарка влезе и покланяйки се многократно, пое чадъра на Фицдуейн, а той беше въведен в една миниатюрна съвещателна зала.

Чая поднесе друга служителка. Честно казано, не разбираше къде побираха всички тези хора. Пространството тук наистина беше ограничено. Вероятно служителките се катереха по етажерките, изпълнени с множество папки. Струваше му се, че тук едва ли можеха да се съберат едновременно двама души с нормални размери.

Шванберг натисна някакви копчета върху вградения в плота на заседателната маса пулт, след което вратите се затвориха с електрическо бръмчене.

— Сега вече сме напълно изолирани — каза Шванберг. — Предвидливост. Доста долари глътна това местенце. Стопроцентова звукова изолация, пълна безопасност срещу монтирането на подслушвателна техника. Нада излезе навън, Хюго, така че можем да говорим напълно свободно.

Фицдуейн се усмихна студено.

— Говорете направо, Шванберг — каза той, облегна се назад в своето миниатюрно кресло и зачака. Шванберг го погледна така, сякаш очакваше Фицдуейн да каже нещо. А той само кимна насърчително, но не проговори.

— Знаете ли, полковник — започна Шванберг, — имате наистина впечатляващо досие. По-голяма част от хората, занимаващи се с антитерористична дейност, просто прелистват папки, разменят си поверителни преписки с клеймо „Експресна поща“ и непрекъснато извършват някакви маневри, с цел да изкопчат възможно най-големи суми от джоба на данъкоплатците, докато вие, аз и Килмара сме на полесражението и си цапаме ръцете с кръв вместо тях.

Засмя се.

— Мен не ме бройте. От твърде дълго време вече обзвдам кресла в различни канцеларии. Истината е, че вие двамата имате най-голям практически опит в сравнение с останалите в тази професия. Вие двамата не сте продукт на нескончаеми скъпи тренировъчни лагери и компютърно разиграване на кризисни ситуации. Вие сте хората, които са се справяли с всичко това в условията на реалността. Издирвали сте и сте проследявали лошите момчета, след което сте ги отстранявали. Знаете какво трябва да се направи, как да го направите и как да накарате други да направят необходимото. Истината е, че може би ако изключим израелците, остават много малко хора, задържали се толкова дълго в голямата игра като вас двамата.

Фицдуейн отпи от чая си. Нямаше никаква представа какво целеше Шванберг, освен че го ласкаеше като прелюдия може би към молба за някаква услуга, за естеството на която хранеше мрачни подозрения.

— Шванберг — прекъсна го той, — това, което казахте, вероятно е вярно за генерал Килмара, но ако сведенията ви са прецизни, от тях ще разберете, че като изключим срочната военна служба в Ирландската армия, през целия си живот, включително и по време на Виетнамската война, съм работил като фотограф. Включването ми в борбата срещу тероризма стана случайно, тъй като се оказах потърпевш, а пребиваването ми в тази страна е в качеството ми на пострадал от терористични действия. Изобщо не съм опитният експерт, за когото ме вземате. Освен това съм само офицер от запаса, нищо повече.

— Полковник — каза Шванберг, пощипвайки с два пръста опакото на дясната си длан, което беше много неприятен тик, — вие сте в правото си да поддържате своята версия, но кажете ми как тогава успяхте да откриете, че нашият общ приятел Хангман е всъщност вторият стълб на операцията, редом с нападението на Ентебе. Възможно е да сте попаднали в този занаят по случайност, но определено действате като професионалист, а освен това имате много добри препоръки. Това е причината за настоящия разговор. Вие сте един от нас. Член сте на Клуба, а откровено казано, в него трудно се влиза, но още по-трудно е да го напуснеш.

За момент Фицдудейн си даде сметка, че независимо дали го съзнава или не, беше преминал границата между любителите и професионалистите. Казаното от противния Шванберг беше истина. Обстоятелствата го бяха тласнали пряко волята му в кървавия свят на борбата с тероризма, а реалността показваше, че притежава талант за това. Но самият той не се радваше особено на новото си амплоа.

Насилието понякога наистина беше необходимо, но то беше гибелно за душевното равновесие. Помисли си за Боти. Отчаяно му се искаше да може да защити своя мъничък син от реалностите на този свят. Най-парадоксалното бе, че в желанието си да го предпази Фицдудейн беше готов да направи всичко, което бе необходимо. Това бе безкрайната спирала на разрушението, която като че ли беше наложена изначално у всеки човек.

— Клубът?

— Общността, към която принадлежим ние — отвърна Шванберг, — които вършим онова, което е необходимо, така че средностатистическият гражданин да се тревожи единствено за редовното внасяне на вноските по своята застраховка. Радетелите за отстояването на западните ценности, ако настояват да го чуете с по-гръмки фрази.

— Това вече са гръмки думи. Всъщност не си падам по фойерверките. И за да придадем по-конкретна насока на този разговор, какво общо има Япония с вашите западни ценности?

Шванберг, който имаше опит в дипломацията, отново постави на лицето си своята служебна усмивка.

— Именно този въпрос напоследък измъчва нас, местните момчета — отвърна той, — а точно сега ситуацията е изключително

деликатна. Бърджин вероятно ви я е описал в общи линии, но той е стар човек и е извън играта, ето защо не е в течение какво точно става. Аз ще ви кажа какво е необходимо да знаете. В момента извън този офис е истинско минно поле, а ние не искаме един добър наш приятел и член на Клуба да се натъкне на някоя мина. Имаме набелязани планове за постигането на определени цели.

— Ходама и братята Намака — каза Фицдуейн. — Някогашни съюзници, които обаче са се отлъчили и са станали прекалено алчни, а напоследък са започнали да надрастват мисията си в този живот. Време е да се подменят старите лица с нови. В това отношение контраразузнавателните служби са ненадминати. Погледнете какво става сега в Италия, да не назовавам името на друга една страна.

Усмивката бе изчезнала от лицето на Шванберг. Сега наблюдаваше напрегнато Фицдуейн, сякаш преценяваше нещо и сякаш едно от тези неща бе фактът, че Фицдуейн продължаваше да бъде жив.

— Говорите като съдник, полковник. Бих се разочаровал, ако установя, че действително сте така наивен. Япония претендира за собствен път на развитие, но това е само *татамае*. Истината, *хоне*, е, че Япония винаги е имала *куромаку*, а след края на Втората световна война тази роля неизменно е изпълнявал Чичо Сам. Хора като Ходама са само инструмент на властта, но самите те не притежават никаква власт или влияние. Но обстоятелствата се променят, а инструментите се износват. Така става в живота. Хората са живи същества, които бавно остаряват.

— Спестете ми поученията си, Шванберг — студено го прекъсна Фицдуейн, — и да говорим по същество. Какво искате и какво предлагате в замяна?

— Ходама е мъртъв, следователно принадлежи на миналото — отвърна Шванберг. — Сега искаме да отстраним от играта братята Намака. Завинаги. Когато те се оттеглят, ще можем да въведем във владение новия японски *куромаку*, който ще е по-отстъпчив, а след това ще се заемем с осъществяването на някои размествания. Правителството ни служеше добре, но обществеността започва да недоволства. Необходимо е да създадем впечатление за промяна.

— Кацуда — каза Фицдуейн, — заедно с няколко политици с реформаторски платформи, които ще го представят.

— Мили боже! — бавно рече Шванберг. — Тук си едва от около две седмици. Как, по дяволите, се добра до тази информация?

— Хората разговарят с мен — отвърна Фицдуейн, — а някои от тях имат силна памет. Кой би имал интерес да убие Ходама по такъв жесток начин и кой ще заеме неговото място след смъртта му? Средства, мотиви и подходящ момент за извършване на престъплението — класическите критерии, по които е необходимо да се преценяват заподозрените — и всички те недвусмислено сочат към Кацуда. Начинът, по който е извършено убийството на Ходама, е бил грешка. Защото издава разчистването на стари сметки. Трябвало е да бъде извършено професионално. Почеркът да не издава личен мотив. Просто едно мъртво туловище.

— Но всички открити улики водеха към братята Намака — възрази Шванберг — и по никакъв начин убийството на Ходама не може да бъде свързано с Кацуда. Повярвайте ми, това знам със сигурност. Кацуда може и да е виновен, но това никога няма да бъде доказано. Хвърлиха се доста усилия, за да бъдат намерени подходящи отговори на въпросите, оставащи без отговори. Цялата вина ще бъде хвърлена върху братята Намака.

Фицдуейн поклати глава.

— Разследването се води от много способно ченге и според мен той вече се досеща за фаталните улики, оставени на местопрестъплението.

Шванберг изглеждаше изненадан.

— Вече сме информирани.

— Както казах — продължи Фицдуейн, — човекът е много добър следовател, а освен това е изключително проникателен. Мисля, че знае, че имате свой информатор в полицията, а може би знае и кой е той.

— Зарежете това — рече Шванберг. — Предполага се, че по този случай трябва да бъдем на една и съща страна. И двамата искаме братята Намака. Добре, не те убиха Ходама, но какво от това? Със сигурност обаче те са организирали нападенията срещу вас. Затова хайде да действаме заедно и да притиснем двете копеленца. А що се отнася до приятеля ви, ченгето Адачи, от известно време непрекъснато ни създава затруднения, така че вече сме направили необходимите

постъпки. Той е много подходящ за устройването на нещастен инцидент в домашни условия.

Фицдуейн, по чието лице нямаше и следа от истинските му чувства, изпита желание да се пресегне и да удуши с голи ръце мъжа срещу себе си. Цинизмът и коравосърдечие то на това малко лайно го изпълваше с отвращение. Този бюрократ стоеше тук и говореше за смъртта на негов близък познат със същия пренебрежителен тон, с който даваше поръчка за доставка на хартия за ксерокса.

Представи си как със същото безразличие Намака се бяха разпоредили за покушението срещу него и го обзе гняв. Сърцето му настояваше да изтича навън и да се свърже по някакъв начин с Адачи, за да го предупреди за грозящата го заплаха. Но мисълта му диктуваше да проявява предпазливост. Беше длъжен да остане тук. Шванберг щеше да се изпусне за още нещо, а и този човек не биваше да отгатне какви мисли се въртят в главата на Фицдуейн.

— В такъв случай какво искате от мен? — повтори въпроса си Фицдуейн.

— Да помогнете да се хвърли цялата вина за убийството на Ходама върху братята Намака, а Кацуда да остане на чисто — отвърна Шванберг. — И да ни държите в течение — замълча, но беше ясно, че търсеше подходящ начин да изрази и друга молба, която вероятно бе същинската причина за настоящия разговор. — И със, и без вашата помощ ние ще притиснем Намака — продължи Шванберг, — но те са само част от нашия общ проблем. Остава все пак проблемът с техните обучени терористи — хората, които извършиха нападенията срещу вас. Каквото и да си мислите, с тази престъпна групировка ние не сме свързани по никакъв начин. Известно време не можахме да направим връзката между тях и Намака, а до този момент не сме успели да ги уличим в съучастие с Намака. Но искаме Яибо да бъдат извадени от играта. Отстраняването на Намака е добро начало, но ако тяхното място бъде заето от друга тукашна групировка, опасността ще остане, при това в същите мащаби.

Фицдуейн кимна.

— Проумявам логиката на политика в думите ви и съм съгласен с нея, което не означава, че съм длъжен да я одобрявам.

Шванберг сви рамене.

— И още нещо — продължи Фицдуейн, — отпишете Адачи. Оставете на мен да се погрижа за него.

Шванберг го погледна неспокойно.

— Ние можем да влияем върху хода на събитията — каза той, — което обаче не означава, че винаги се намесваме в тях.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Кацуда е информиран за Адачи. Мисля, че нещата вече са задвижени и скоро ще се случи нещо. Разбира се, аз не съм в течение на подробностите по операцията. И не желая да бъда.

— Колко скоро?

— Не знам точно, но може би днес. А може би нещо вече се е случило. Кацуда става нетърпелив, когато няма кой да го обуздава. Дори „прекалено действен“, когато теренът под краката му е хлъзгав.

— Не го приемайте лично, Шванберг — каза Фицдуейн, — но ако нещо се случи с Адачи, ще извия собственоръчно кльоцавото ви вратле. А сега отворете този буркан, за да изляза оттук.

Токио, Япония, 20 юни

Фумио Намака влезе в кабинета на брат си, накуцвайки.

Кей размахваше подарената му от ирландеца секира със същата привичност и лекота, с които някой друг от изпълнителните директори на корпорацията би се разхождал из коридорите със стик за голф в ръка. Кей не обичаше канцеларската работа, а подробностите го отегчаваха, за сметка на което нито за миг не губеше интереса си към бойните изкуства. В собственото си съзнание Кей се виждаше като средновековен самурай и според него фактът, че живеят в двадесети век, бе просто грешка във времето.

— Кей — обърна се към него Фумио, — бих искал да излезем в коридора и да ми кажеш какво виждаш.

— Зает съм — отвърна Кей, като размаха секирата над главата си, след това нанесе диагонален низходящ удар по въображаемата мишена, при което във въздуха се чу вледеняващо кръвта свистене. — Опитвам се да овладеем това дяволско нещо. Знаеш ли, може повече неща, отколкото изглежда на пръв поглед. С нея се постига изключителна мощ на замаха, но същата тази мощ я прави трудна за направляване. Ако ударът ти не уцели мишената, острието на секирата

продължава да се движи по траекторията и тогава ставаш уязвим. Въпреки това съм убеден, че съществува някаква техника за контролиране на това нещо, просто трябва да я открия.

Кей с лекота замахна нагоре със секирата и Фумио се изпълни едновременно с раздразнение и гордост към своя по-голям брат. Вярно, че Кей можеше да подлуди човек понякога, но ентузиазмът му беше заразителен.

— Свързано е с отстраняването на онзи гайджин, Фицдуйейн-сан — каза Фумио. — Провеждам един експеримент, който, мисля, ще те заинтригува.

Кей изсумтя, но спря да размахва бойната секира.

— Отвори вратата, погледни наляво и ми кажи какво виждаш в коридора.

— Пак игрички — обезкуражително изкоментира Кей, отиде ядосан до вратата, отвори я и надникна в коридора. Но веднага се дръпна назад с побеляло лице. — Това е гайджинът — каза той, — ирландецът. Той е тук, представи си, стои там, в дъното на коридора, с гръб към прозореца. Какво прави тук? Как се е промъкнал през охраната? Какво ли е намислил?

— Нямам представа — отвърна Фумио. — Сигурен ли си, че това е гайджинът?

— Разбира се, че съм сигурен — веднага отвърна Кей, после забеляза особеното изражение върху лицето на брат си. — Какво искаш да кажеш с този въпрос?

— Мъжът в коридора не е Фицдуйейн-сан — каза Фумио. — Същата височина, същото телосложение, същото облекло, същата прическа и същият цвят на косите — но той не е ирландецът. Стои с гръб към прозореца, затова лицето му остава в сянка, но ако се вгледаш отблизо в лицето му, веднага ще забележиш различията. Но в случая по-важното е, че в първия миг успя да те заблуди, а и ти не очакваше да го видиш тук. Хората виждат онова, което самите те очакват да видят.

Кей отвори отново вратата, но сега измина около десет крачки в коридора, за да може да разгледа по-внимателно мъжа. Този път веднага забеляза различията, но приликата наистина беше впечатляваща.

— Забележително, Фумио — обърна се той към брат си, когато се върна в кабинета и затвори вратата, — но какво ще правим с този пълномощник или двойник?

Фумио му обясни.

Най-малко веднъж седмично Адачи информираше прокурора Секине за хода на разследването и днес чакаше пред вратата на своя наставник със свито сърце.

Вярата му в хората, на които се бе уповавал през целия си живот, беше разколебана. Като повечето японци, Адачи никога не бе имал добро мнение за политиците, нито за политическата система, но винаги бе вярвал в хората, отговорни за законното управление на страната. Сега започваше да се убеждава, че е бил наивен.

Вероятно политическата корупция вече се ширеше сред всички управленски структури в страната. Политиците не получаваха подкупи под формата на огромни парични суми единствено за да пречат на изграждането на действаща управленска система. Не, парите се даваха в замяна на съвсем конкретна възвръщаемост, която не би била възможна, ако не бяха замесени и висши държавни служители. А те участваха в ключовите институции, управляващи страната. Ако искаха да постигнат определена цел, политиците бяха принудени да действат чрез тях. А нишките, които се държаха от куромаку, отвеждаха точно към тези служители.

Логическите изводи бяха неприятни, но неизбежни. Вероятно целият контингент от висши държавни чиновници, който произхождаше предимно от социалната прослойка, към която се числеше и Адачи, беше засегнат от корупцията. В каква степен — Адачи не знаеше, но че плодът беше загнил — в това бе сигурен. А освен това бе също така сигурен, че той самият е жертва.

Почука повторно на вратата. Никой не отговори, затова Адачи натисна дръжката на бравата и влезе в кабинета. Беше станало обичай, ако прокурорът отсъства, Адачи да го изчаква в кабинета му.

Тошио Секине, един от най-добрите и уважавани приятели на семейството на Адачи, държавен служител, получил широко признание заради своите професионални качества, седеше, отпуснат в креслото си, с облежната назад и леко наклонена надясно глава, а от

прерязаното му гърло се чернееше страховитата паст на широка рана, която разкриваше прерязаните краища на сънната артерия. Още неизсъхналата кръв се бе стичала по дрехите му и беше оцветила в алено бюрото пред него. Папката с доклада, която тази сутрин Адачи му бе изпратил, лежеше близо до дясната му ръка. Пак там бе паднал и един напоен с кръв запечатан пощенски плик. Адачи се загледа в плика. Беше адресиран до него. Пъхна го във вътрешния джоб на палтото си и се зае да огледа трупа.

Килимът под краката на прокурора беше подгизнал от кръв. Традиционният стъваем бръснач, който бе използвал, за да пререже гърлото си, лежеше на пода точно под дясната му ръка.

Адачи наведе глава, за да изчака отминаването на дълбоката покруса, изпълнила сърцето му, и остана така, потънал в мълчание, за да отдаде последна почит и израз на своята скръб. След това повика помощ и направи необходимото, както беше обучен да действа в такива ситуации. Каквото и да бе извършил Секине или пък бе помислил, че е извършил, в момента пред Адачи лежеше тялото на един мъж, успял да съхрани своето достойнство дори и в смъртта.

Фицдудейн откри, че половината от конвоиращите го — двама детективи от ТСПУ, в това число и вечно на негово разположение сержант Ога — чакаха търпеливо в коридора пред миниатюрните офиси на „Японската федерация за световни проучвания“.

Останалите двама от ескорта му чакаха в колата отвън. Човек трудно можеше да се почувства свободен, когато денонощно е придружаван от четирима мъже, но имаше моменти, когато този недостатък се превръщаше в преимущество.

— Сержант-сан — обърна се той нетърпеливо към детектив Ога. — На всяка цена трябва да говоря със старши инспектор Адачи. Веднага!

Ога, човек на действието, а не на думите, отвърна с едно кратко „Да, полковник-сан“, придружено от разбиращо кимване, и изляя нещо в радиотелефона. Последва размяна на реплики, прекъсвани от интервали на изчакване. Фицдудейн не можеше да чуе нищо от отговора на централата, тъй като Ога получаваше информацията посредством миниатюрен говорител, прикрепен към ухото му. Минутите минаваха и

Фицдудейн започваше да става нетърпелив, макар че продължаваше да чака мълчаливо. Явно бе, че Ога правеше всичко, което бе по силите му. Беше разчел съобщението, което предаваха жестовите и лицето на Фицдудейн. Без съмнение ставаше въпрос за нещо изключително важно.

Фицдудейн погледна часовника си. Бяха изминали единадесет мъчителен дълги минути. Отново погледна към сержант Ога. Ето на какво казваха „възможност за непрекъснат обмен на информация“. Сержантът поклати отрицателно глава.

— Не можем да го открием, полковник-сан. Обикновено старши инспекторът носи със себе си радиотелефон и предавател, по чиито сигнали да знаем неговото местонахождение във всеки момент. Опитавме и с двете, но безуспешно.

Фицдудейн се помъчи да си представи в какви ситуации човек изключва радиотелефона или предавателя и да предположи в кои от тях би могъл да се озове Адачи.

— Старши инспекторът е голям почитател на играта кендо — разсъждаваше на глас той. — Може би тренира в спортната зала или пък вече е под душовете. Изпратете някой да провери.

Ога поклати глава.

— Съжалявам, полковник-сан. Всички полицейски служители са или на дежурство в участъка, или почиват. Той почива днес. Търсихме го из цялата сграда, но безуспешно. Последно са го видели в кабинета на прокурора, където е имало смъртен случай, но явно си е тръгнал сам. Мъртвият е бил много близък със старши инспектора и той е бил твърде разстроен от смъртта му.

„Какъв кошмар! — помисли си Фицдудейн. Адачи можеше да бъде навсякъде. Може би удавяше мъката си в някой от десетте хиляди бара в Токио, или пък просто се разхождаше, за да избистри ума си. Но всички хора се подчиняват механично на навиците си. — Необходим ми е някой, който познава добре неговите навици. Не, откажи се! Нямах време.“

„Злополука в домашни условия“. Думите на Шванберг неочаквано изникнаха в съзнанието му. Беше почти убеден, че значението им не беше буквално, но те бяха добра отправна точка. Никой не би убил полицаи, докато е на дежурство. По-логично е да бъде нападат, когато не е на служба, защото тогава си почива и не е

непрекъснато нащрек. Някой бар или пък леглото на познато момиче, или пък улиците бяха идеални за място на покушението, но кой можеше да предвиди кога едно ченге, което оставаше да работи по цели нощи в участъка, можеше да се появи в някое от тези места, а един добре планиран и изпълнен удар предполагаше добро познаване на навиците на жертвата и предсказуемостта на нейното поведение. Но по-рано или по-късно всеки човек се прибираще у дома, а Адачи, доколкото Фицдуейн знаеше, живееше сам.

— Сержант-сан — каза Фицдуейн. — Знаете ли къде живее старши инспекторът?

— Да, полковник-сан — отвърна Ога. — Сравнително близо до вашия хотел и на не повече от двадесет минути оттук. Всичко зависи от натовареността на движението.

— В такъв случай предлагам да стигнем дотам възможно най-бързо — отвърна Фицдуейн и се втурна тичешком по коридора. Сержант Ога изляз нещо по радиотелефона, вероятно даваше нареждания на шофьора да ги чака с колата пред входа на хотела, и едва след това последва Фицдуейн. Гайджинът изчакваше пристигането на асансьора. Ога прикри усмивката си.

— Сержант Ога — изръмжа нервно Фицдуейн, — вие сте добър човек, но мисля, че трябва да ви предупредя, че зная какво си мислите. А сега чуйте ме добре: когато тази костенуркоподобна машинария пристигне и потеглим по улиците, искам шофьорът да нарушава всички правила от „Закона за движение по пътищата“ и да ни придвижи възможно най-бързо до жилището на старши инспектора. Някой се опитва да премахне Адачи и мисля, че наистина би било добре, ако успеем да му попречим. Вие какво мислите по въпроса?

Адачи се взираше с невиждащи очи в неподвижните води на водния канал, опасващ Императорския дворец.

Беше изключил радиотелефона и предавателя. Нуждаеше се известно време да остане сам, за да надмогне скръбта си и да обмисли добре своето положение. Изпълваше го мрачно усещане за потиснатост. Накъдето и да се обърнеше, непрестанно се сблъскваше с корупция. Дори най-почтените хора като прокурора също бяха засегнати от нея.

Кървавият плик обясняваше всичко. Едно разкритие от преди години беше направило Секине уязвим. Неотдавна белязаният е бил извикан и прокурорът е бил въввлечен в машинациите на Кацуда срещу Ходама и братята Намака. Не е било нужно да прави нищо повече, просто да информира Кацуда за хода на следствието и да подтиква разследването към откриването на по-голям брой улики.

Но тогава се бе намесил Адачи и поведението му се бе превърнало в заплаха за предварителния план. Вместо да се насочи към по-лесния път и да провежда разследването, изхождайки от съществуващите срещу Намака улики, за които Кацуда лично се бе погрижил, той бе решил да играе ролята на суперченге.

Неговата глуповата проницателност бе провалила възможности за изграждане на обвинение срещу Намака, които не по-малко заслужаваха да бъдат съдени, и беше поставила прокурора в ситуация, в която е бил принуден да избира между дълга си към Кацуда и симпатиите си към Адачи. И решението му бе струвало живота. Сгрешил или не, той беше живял като почтен човек и умрял като такъв. Но каква безсмислена жертва, каква огромна загуба!

Не съществуваха никакви улики срещу Кацуда. Дори в посмъртното писмо на Секине той не беше назован писмено. За Адачи написаното между редовете беше ясно, но писмото нямаше никаква юридическа стойност. Не, Кацуда щеше да стане новият куромаку и Адачи не можеше да направи нищо, за да го спре.

Корупцията бе най-силна по върховете на властта и като се изключеше промяната, с която щяха да хвърлят малко прах в очите на хората, положението щеше да си остане същото. Ако имаше поне малко здрав разум в главата си, щеше да се огъне като младо бамбуково стръкче, в противен случай някой друг щеше да го пречупи.

Последното потвърждаваше, че информаторът сред хората от неговия екип бе не друг, а следователят, в когото бе имал най-голямо доверие — инспектор Фудживара. Инспекторът бе работил под прекия надзор на прокурора, затова възможно бе да е смятал, че постъпва правилно, но Адачи беше дълбоко наранен от неговото поведение.

За Фудживара се загатваше в оставеното от прокурора писмо. Адачи сам бе започнал да се досеща след онзи неделен бейзболен мач по телевизията. Естествено не беше в стила на Фудживара да работи в

неделя, докато другите от екипа стояха като залепени пред телевизора, но това може би не беше чак толкова съществено.

За нещастие оказа се, че е било. Интуицията му отново не бе го излъгала. Въпросът сега беше дали Фудживара просто е изпълнявал нарежданията на прокурора, или следата отвеждаше много по-надалеч — към Кацуда. Дали сержантът поддържаше връзки с якудзите? Адачи всъщност не се интересуваеше от отговорите. Дори да ги научеше, какво щеше да се промени? Чувстваше се уморен до смърт и съсипан.

Мрачното небе над главата му изглеждаше злоещо. Когато първите дъждовни капки набраздиха огледалната водна повърхност, Адачи прекъсна своите размишления. Не след дълго топлите дъждовни капки започнаха да падат на талози и Адачи прогизна до кости. Единствено сухо остана предсмъртното писмо на прокурора във вътрешния джоб на палтото му, слепнало от кръвта, но защитено от дъжда в найлонов плик за съхраняване на веществени доказателства.

Адачи знаеше, че трябва да се обади къде се намира или поне да се върне в управлението, но нямаше сили за това. Сега не можеше да издържи на напрежението и многобройните въпроси, Оглавяващият ТСПУ със сигурност щеше да пожелае да разговаря с него за смъртта на прокурора. Какво щеше да му каже Адачи? Нима истината щеше да помогне на някого? Към кого оставаше лоялен шефът му? Не, точно сега не беше в състояние да се справи с подобна ситуация. Днес бе ден, в който трябваше да остане насаме със себе си.

Започна да се отдалечава от землището на Императорския дворец и тръгна обратно към Джинбочо, където се намираше домът му. Дъждът се усили.

Инспектор Фудживара притежаваше ключове от жилището на старши инспектора, откакто веднъж Адачи го бе помолил да отиде до дома му, за да донесе нещо на шефа си. Това се бе случило в първите дни на следствието срещу Ходама.

Беше съвсем просто да си изкара копия от ключовете и оттогава Фудживара периодично ги използваше. Почти не съществуваше риск. Обикновено знаеше къде се намира Адачи, а освен това шефът му живееше сам. Дори да бъдеше заварен, Фудживара имаше предварително готово обяснение, че е трябвало да подготви тържество-

изненада за старши инспектора. Може би щеше да прозвучи странно, но щеше да свърши работа.

Именно при едно от своите посещения тук Фудживара за пръв път разбра, че шефът му води паралелно разследване на аферата „Ходама“. Парадоксално бе, но в първия момент го изпълни раздражение. Този човек не се доверяваше дори на хората, с които работеше. Но после веднага си бе дал сметка за несъстоятелността на своето възмущение. Истината бе, че Адачи бе много умен полицаи и чудесен колега, за когото си струваше да работиш. А като всяко умно ченге Адачи бе усетил нещо нередно. Но не беше се усъмнил, че информаторът може да е Фудживара. В това сержантът беше убеден.

Фудживара влезе в апартамента на старши инспектора и заключи вратата след себе си. По навик понечи да си събуе обувките и осъзна абсурдността на намерението си. Използва якето си, за да подсуши мокрите си обувки, които иначе щяха да оставят следи по застлания с татами под, после прекоси всекидневната и влезе в спалнята.

Вече в спалнята, Фудживара отвори ципа на спортната раница, която му бе дадена на срещата с якудза, и извади от нея късата автоматична карабина с монтиран заглушител. Бе деветмилиметров „Стърлинг“, британско производство, модел L 34 A1, снабден с пълнител с капацитет тридесет и четири патрона, качвани в магазина отляво. Това правеше оръжието почти незабележимо, ако се използваше от подходяща позиция. *Якудза* беше маниак на тема огнестрелни оръжия и беше изрецитирал наизуст пълната техническа спецификация на карабината.

Най-важното нещо, от гледна точка на Фудживара, бе ефективността на шумозаглушителя. При този модел заглушителят бе вграден в цевта на оръжието и бе така добре конструиран, че дори при произвеждане на изстрел със стандартни амуниции звукът, който се чуваше, не бе по-силен от хъркането на спящ човек. Седемдесет и двете отверстия, разположени по периферията на канала на цевта, отвеждаха достатъчно висок процент от барутните газове така, че куршумите се изстрелваха със скорост, близка до скоростта на летене на един свръхзвуков самолет. Моделът е бил конструиран за специалните британски отряди за борба с тероризма. Поне така го беше уверил якудза.

Фудживара остана да се диви на историята на този модел и да се пита как оръжието се бе озовало в Япония. Това е то затопляне в международните отношения. После реши, че последиците от него невинаги са еднозначни.

Фудживара постави цевта, превъртя барабана и спусна предпазителя, след това се настани удобно на леглото. Сега трябваше само да чака. След това щеше да стреля от мястото си, после още веднъж от упор, за да е сигурен, и тогава щеше да потъне в тъмнината на нощта. Дългото яке, тъмните очила и шапката го променяха до неузнаваемост, в случай че срещнеше някого по стълбището. Веднъж да се добереше до близката спирка на метрото и ставаше неоткриваем.

Дори ако при последвалото убийството разследване попаднеше в списъка на заподозрените, щеше да разполага с непоклатимо алиби. Вече се бе погрижил за това. По-вероятно бе да бъде една от ключовите фигури, работещи по истинското следствие.

„Как се замесих във всичко това?“ — запита се Фудживара, докато чакаше. Малцина от служителите на ТСПУ можеха да се похвалят, че получават достатъчно. Пари, пари и пак пари. Отговорът идваше лесно и той напълно го удовлетворяваше. Харесваше му да вижда плодовете на труда си.

Редките случаи на корупция сред полицаите му бяха предоставили златна възможност. Цената на вътрешната информация бе скочила неимоверно, а всичко останало бе само въпрос на инициатива, правилно прилагане на предприемачески принципи и умение да се преценява кога с кого можеш да се свържеш. Участието му в екип за борба с групировките на якудза правеше последното лесно. Набиращото мощ гангстерско обединение се наричаше „Кацуда-гуми“. Това бе извън всякакво съмнение. Трудни хора, но плащаха добре. А за този удар бяха платили наистина щедро. Едно двукратно натискане на спусъка щеше да му донесе достатъчно пари, за да се пенсионира. Е, единственото, което се изискваше, бе да бъде на подходящото място в подходящия момент и да знае какви движения точно да извърши.

Чу завъртането на ключ в ключалката, а после и отварянето на вратата.

С течение на годините Фицдудейн бе намразил ситуацията, в които му се налагаше да влиза без предупреждение в места, където предполагаше, че го очакват неприятни изненади.

Една евентуална „злополука в домашна обстановка“ определено поставяше апартамента на Адачи в гореспоменатата категория. Един бог знаеше какво ли бяха измислили в „Кацуда-гуми“. До този момент можеше да каже, макар че с всеки ден научаваше нови неща, че японците проявяваха предпочитание към откритите нападения и разсичащите оръжия. Възможността да се натъкне на дузина якудзи, размахващи мечове над главите си, когато отвореше вратата на апартамента, го накара да се откаже от този вариант за проникване в жилището на Адачи.

Да кажем, че изпратеше там първо своите телохранители, което обаче нямаше да бъде особено почитено от негова страна, а и щеше да му бъде трудно да обясни на завеждащия ТСПУ генерал защо четирима от детективите му са разфасовани като колбаси. Не, настоящата ситуация изискваше проникването в жилището да стане по заобиколен път, при това придружено от разузнавателни действия. Родителите ви навярно са положили всички усилия, за да ви възпитат в откритост, честност и прямота, но в живота на всеки има моменти, в които малко притворство винаги се оказва полезно. Килмара беше горещ застъпник на използването на измама в условията на война, а Фицдудейн се бе оказал схватлив ученик.

Апартаментът на Адачи се намирал на последния етаж на една шестетажна сграда и до него се стигаше през външен вход, хлътнал навътре между един магазин за продажба на спортни екипи за бойни изкуства и някаква книжарница. Заключената врата изглеждаше солидна. Ето още един аргумент в полза на заобиколния подход. Нямаха ключове за входната врата и за апартамента, а Фицдудейн не искаше да събуди подозренията на онези, които вече бяха в апартамента на Адачи, като започнеше да натиска поред звънците отвън. Освен опитите да се свърже с Адачи чрез радиотелефона и предавателя, Фицдудейн бе позвънил и на домашния му номер, но никой не бе вдигнал слушалката. Последвалата проверка установи, че линията е повредена. От което на Фицдудейн не му стана по-добре.

— Сержант-сан — каза той, — оставете двама души тук и им заповядайте да задържат всеки, който влиза или излиза от сградата. И

най-важното — да попречат на старши инспектор Адачи да влезе в нея, ако случайно се появи, а ние ще потърсим някакъв начин да се доберем до покрива.

Блокът се състоеше от около десетина сгради, долепени една до друга на калкан. Гледан от улицата, покривът на сградата изглеждаше почти равен, а достъпът до жилището на Адачи изискваше само да се прехвърлят през няколко парапета.

Но се оказа, че нещата бяха далеч по-сложни. Добрали се до покрива на една съседна сграда, след като сержант Ога показва легитимацията си и нетърпеливо обясни нещо на една изключително упорита възрастна дама, изведнъж се оказа, че се намираха с един етаж по-ниско от покрива на съседната сграда.

Докато Фицдуюейн преценяваше ситуацията, дъждът продължаваше да се изсипва като из ведро. Съседният покрив не само бе с един етаж по-нависоко, но на всичко отгоре имаше и парапет. Налагаше се да се изкатерят около четири — четири и половина метра, а единствената възможност да го направи Фицдуюейн виждаше във водосточната тръба откъм фасадата на сградата, под която се намираще улицата.

— Сержант Ога — обърна се той към японеца, — изпратете колегата си да донесе въже. Един бог знае какво ще намерим, когато се качим на покрива. А междуременно двамата с вас ще се поупражним в катерене.

Ога даде своите нареждания и детективът се втурна тичешком към стълбището. После сержантът изтича до парапета и се наведе напред, за да се хване за водосточната тръба. Фицдуюейн се изравни с него и протегна възпиращо ръка.

— *Гайджините* са с предимство — рече той, — а освен това тази идиотска идея беше изцяло моя.

Започна да се катери. След като вече бе изкатерил около метър, забеляза, че независимо каква беше истината за професионалността в работата на японците, явно дренажните съоръжения не бяха инсталирани в щастлив за монтажниците ден. Спря, за да си поеме дъх. Някъде се чу пращане и тръбата под него бавно се отдели от закрепената в стената скоба, върху която бе стъпил.

Фицдуюейн погледна надолу. Сержант Ога крещеше нещо, а хората на улицата бяха извърнали лица нагоре. В момента се държеше

единствено с ръце, водосточната тръба беше мокра и хлъзгава. Но това бе най-малката му грижа. Ако скобата под него се окажеше същата стока като онази по-долу, щеше да умре в Япония, при това под дъжда.

Ога сочеше нещо.

Фицдуейн обърна глава нагоре и погледна в посоката, която показваше сержантът. На около тридесет сантиметра встрани от скобата, която се бе счупила, от стената стърчеше някакво метално парче. Изглежда, че беше поставено заради неоновата табела по-долу.

Протегна левия си крак, напипа с него огънатия метал и бавно прехвърли тежестта на тялото си върху него, после се изправи. Желязото издържа. Сега вече можеше да прехвърли краката си на погорната скоба, а малко след това се хвана с ръце за парапета. Напрегна се за последното усилие. Когато се оттласна от скобата, за да набере достатъчно сили, за да успее да прехвърли краката си на покрива, водосточната тръба поддаде.

Фицдуейн остана няколко секунди, легнал върху парапета, за да събере силите си. Главата му лежеше на самия ръб на парапета и от мястото си Фицдуейн видя как насъбралото се на улицата човешко множество отстъпи уплашено назад при сгромолясването на втората тръба.

„Страхотно! Това се казва незабележимо промъкване, няма що.“ Можеше единствено да се надява, че човекът в апартамента на Адачи, ако изобщо имаше някой, не беше гледал през прозореца, защото ако го бе сторил, веднага щеше да направи връзка с хаоса на улицата. Все още трепереше от напрежение, повдигаше му се. Радваше се, че падналата тръба не бе ударила никого. Предвид голямата гъстота на населението в Токио, не беше убеден, че шансовете в случая бяха на негова страна.

Но сега имаше по-спешни проблеми за разрешаване. Концентрира се и предпазливо прехвърли тежестта на тялото си от парапета върху покрива.

Малко по-късно лежеше по корем край капандурата над жилището на Адачи и предпазливо се опитваше да разбере какво става вътре. При слънчево време сянката му веднага щеше да се очертае на фона на светлината. Но в ден като днешния, когато дъждът валеше като из ведро и замъгляваше стъклото, присъствието му щеше да остане незабелязано.

Все пак е някаква утеха, когато си принуден да лежиш по корем в локва мръсна вода. Можеше да се желае още много по отношение на дренажната система на покрива. Започваше да гледа от друг ъгъл на японското икономическо чудо.

Адачи бе влязъл в сградата, изпреварвайки с не повече от минута Фицдудейн. Беше мокър до кости, изтощен, целият трепереше и не можеше да се пребори с чувството за смъртна умора.

Перспективата да изкачи цели пет етажа му се струваше непосилна. Стигна до площадката на първия етаж, седна на стълбището, облегна уморено глава на стената и се унесе в неколкominутна дрямка. От дрехите му се стичаше дъждовна вода и образуваше малка локва при краката му.

Затръшването на врата някъде на горния етаж го изтръгна от сънния му унес, а после се чуха стъпки и тропане на бастун. Когато съседът му го видя, го взе за някой просяк, забелязвайки подгизналите дрехи на уморено отпусналия се на стълбището мъж. Последваха смутени извинения, щом човекът позна Адачи. След това предложи да му помогне, но Адачи го увери, че ще се справи сам.

— Явно съм настинал — каза той, докато се изправяше на крака и се покланяше учтиво, — но нищо сериозно. Благодаря за загрижеността ви, Саму-сан.

Саму-сан се поклони в отговор, но продължи да гледа Адачи, сякаш все още мислеше, че той се нуждае от помощ. Полицаят беше блед, трепереше и очевидно беше болен.

Адачи сложи край на тази неловка ситуация, като се заизкачва нагоре по стъпалата. Когато се изравни със Саму-сан, Адачи се усмихна и това сякаш успокои тревогата на съседа му. Саму-сан затрака с бастуна надолу по стълбището и Адачи отново остана сам. Почина си още няколко минути, после се заизкачва към следващия етаж.

Бяха му необходими цели двадесет минути, за да стигне до последния етаж. Прекрачи прага на дома си, напълно изтощен, и затвори вратата след себе си. Събу обувките и чорапите си, свали прогизналото яке и влезе във всекидневната бос и треперещ от студа и

умората. Искаше да намери само топлина и да се потопи в обятията на съня.

И тогава видя Фудживара.

Сержантът се появи от неговата спалня, стиснал с две ръце автоматичната карабина, чиято цев, удебелена от вградения заглушител, бе насочена срещу Адачи. Шумозаглушителят ясно показваше какви са намеренията му. За собствено учудване Адачи не почувства нито страх, нито изненада. Вместо това сърцето му се изпълни със смесица от тъга, огорчение от предателството и отчаяние.

Спря се, целият треперещ от треска в подгизналите си дрехи, но иначе абсолютно неподвижен, с уморено отпуснати край тялото ръце.

Фудживара винаги бе харесвал Адачи и съжаляваше, че бе принуден да го убие. Но дълбокото уважение, което хранеше към старши инспектора, бе по-слабо от уважението, което хранеше към огромната сума, която му бяха платили. Годишите, прекарани на улицата, го бяха научили, че животът изисква компромиси и непрекъснато ни поставя пред трудни избори. Но сега, изправен пред този трагичен герой, Фудживара се разколеба дали трябва да натисне спусъка.

— Така значи, сержант Фудживара-сан — каза Адачи, покланяйки се едва забележимо. — Ще умра от ръката на приятел. При тези обстоятелства, предполагам, че това ще е най-доброто решение.

Фудживара отвърна на поклона, но макар че тялото му се приведе напред, оръжието остана насочено към Адачи.

— Изглежда, не сте изненадан, старши инспектор-сан.

— Вече нищо не ме изненадва. Подозирах ви от известно време...

Толкова много предателства, толкова много корупция!

— Моля ви, коленичете, старши инспектор-сан — каза Фудживара, — и поставете ръце на тила. Обещавам ви, че няма да почувствате болка.

Адачи бавно се отпусна на колене и постави длани на тила си. Когато се приведе напред, усети как служебният пистолет под самото се бе притиснал към гърба му. От мястото си Фудживара не го виждаше. Но беше безпредметно да се надява, че ще може да го използва. Целият трепереше от треската и студа, а автоматичната карабина щеше да го разкъса на две, преди да е успял да извади

пистолета от кобура. Въпреки това мисълта се загнезди в съзнанието му и парадоксално, но фактът, че усещаше пистолета с тялото си, му подейства успокоително.

— Кой ви изпрати, сержант-сан? — попита той. — Кой даде нареждането за моето убийство? Бих искал да узная това, преди да умра. Паяка ли?

Фудживара се разсмя.

— Завеждащият СПУ е еталон за порядъчност, доколкото го познавам — отвърна сержантът.

— Кацуда?

Фудживара кимна възхитен.

— Винаги сте били добър следовател, старши инспектор-сан, и в това е бедата. Един не толкова проникателен детектив никога нямаше да попадне във вашето положение. Да, „Кацуда-гуми“ издаде вашата смъртна присъда. Трябваше да поддържате версията, че всички улики водят към братята Намака. Така беше според предварителните планове. Но те не предвиждаха необходимостта от вашата смърт.

— Това наистина ме утешава — каза Адачи с тъжна усмивка. — Значи всичко това е част от големия план на Кацуда за завземане на властта... и разчистване на стари сметки. Но кой извърши убийството? Самият Кацуда ли?

— Нима ще ви стане по-добре, ако научите, старши инспектор-сан? Нима това ще промени нещо?

Адачи разтвори ръце с обърнати нагоре длани в мълчалив жест.

— Бих искал да чуя края на тази история, преди да умра. Хайде, Фудживара, кажете ми — заради старите времена. Ще ви бъда много благодарен.

— Аз бях един от онези, които убиха Ходама — рече Фудживара. — Останалите бяха членове на „Кацуда-гуми“. А колкото до водача на групата, той беше с маска. Дали е бил самият Кацуда ли? Честно казано, мисля, че беше той, но всъщност не мога да го твърдя със сигурност.

— Доста несигурно обяснение, с което ще трябва да се задоволя, преди да умра — забеляза Адачи.

Фудживара го погледна виновно.

— Съжалявам, старши инспектор-сан, но това е всичко, което знам — след това насочи оръжието.

Разнесе се трясък и едно голямо парче стъкло се разби със звън в средата на пода.

Фудживара отскочи назад изненадан и веднага стреля в капандурата, при което над тях отново се посипаха ситни парченца стъкло и мазилка от тавана. Заглушителят бе толкова ефикасен, че се чу механичният звук от задействането на ударника.

Над главите им се изсипа порой от мазилка и трески, която се смеси с дъжда, проникващ безпрепятствено в апартамента, през отвора на капандурата.

Фудживара се отмести и се приведе, за да провери дали има някой на капандурата.

Адачи се претърколи, пресегна се да извади пистолета от кобура и стреля два пъти, държейки пистолета с една ръка. Ръката му продължаваше да трепери, но разстоянието беше малко и вторият изстрел на тридесет и осемкалибровия револвер улучи Фудживара в лицето, разкъсвайки плътта над скулата.

Фудживара политна назад от ударната сила на куршума и изпусна карабината. Адачи погледна ранения мъж, все още стискайки револвера в ръка. Знаеше, че трябва да стреля отново, докато все още имаше някакъв шанс, но този човек някога му бе приятел и той беше вярвал в него, един от неговия екип, с когото бе особено близък, и не можеше да го застреля като непознат.

Фудживара, целият окървавен, затърси пипнешком оръжието си и след това бавно допълзя до спалнята.

Чу се звук от падане на тежък предмет върху пода.

Фицдудейн бе скочил през капандурата и с мигновено десантно претъркулване се озова с гръб към Адачи, но с лице към спалнята. Държеше насочен „Калико“ десети калибър, зареден с трасиращи мултицелеви патрони.

Фудживара обърна глава при шума и понечи да пренасочи цевта на оръжието си. Адачи също погледна в посоката, от която бе дошъл звукът, стиснал револвера в ръка, очаквайки нова заплаха. Чувстваше се напълно изтощен и изпаднал в състояние на силен шок.

Фицдудейн даде пет последователни изстрела в посоката на Фудживара. Предвид късото разстояние, времето не бе достатъчно за възпламеняване на трасиращия заряд. Присветнаха едва няколко червени искри, преди куршумите да потънат в тялото на мишената.

Този откос улучи Фудживара в момент, когато се извъръщаше, за да насочи оръжието си срещу Фицдуейн, разкъса лявата половина на торса му и го запрати с гръб към вратата на спалнята. Секунда по-късно втори откос, прицелен в главата, в случай че сержантът носеше предпазна жилетка, която мултицелевите амуниции не можеха да пробият, разкъса шията и челото му и той отново се строполи в спалнята.

Адачи подложи лявата си ръка, за да се прицели по-точно и се опита да насочи оръжието си към Фицдуейн. Всичко пред очите му се размиваше и той откри, че му бе трудно да фокусира целта си.

— Старши инспектор-сан! — викът дойде откъм тавана, а гласът бе познат. — Старши инспектор-сан, не стреляйте. Това е Фицдуейн-сан, гайджинът, приятел. Той е тук, за да помогне. Вече сте в безопасност.

„Ога, сержант Ога... ето чий е гласът“ — помисли си Адачи. Спусна надолу ръката, с която държеше пистолета, и усети, че някой го взе. Накрая изтощението и болестта взеха връх и той бавно се отпусна на една страна, след което загуби съзнание.

От капандурата увисна въже и сержант Ога се спусна по него въпреки изискания костюм, в който бе облечен.

Дъждът се изсипваше толкова поройно през капандурата, че създаваше илюзията, че сержантът се спуска не по въжето, а по водната завеса.

— Сержант Ога — обърна се към него Фицдуейн, — определено се радвам да ви видя тук, но как, по дяволите, сте се качили на покрива, след като водосточната тръба се сгромоляса на улицата?

— Полковник-сан — отвърна Ога, — отне ни известно време, но открихме, че зад водния резервоар в задната част на съседния покрив има метална стълба. Не беше необходима водосточна тръба.

— Страхотно! — измърмори кисело Фицдуейн.

Сержант Ога се усмихна.

— Но без онази водосточна тръба старшият инспектор-сан едва ли щеше да е още сред живите.

18.

Камакура, Япония, 27 юни

Фицдуйейн и Йошокава се разхождаха по крайбрежната ивица в Камакура.

— Имам новини за старши инспектор Адачи-сан — казваше Йошокава. — Баща му се обади малко преди да си тръгнем. Треската е преминалата той е изписан от болницата и сега се възстановява в дома на родителите си. Надява се до една-две седмици отново да се върне на работа. Дълбоко ви е признателен за онова, което сте сторили за него.

— Адачи е добър човек — каза Фицдуйейн, — но случаят „Ходама“ е истински гордиев възел. Сигурно му е било изключително тежко, когато е разбрал, че е бил предаден от хората, на които е вярвал най-много. Все пак по-добре е да знаеш какво става, отколкото да позволиш то да продължи.

— Фицдуйейн-сан — рече Йошокава. — Трябва да знаете, че Адачи-сан се чувства много задължен към вас. Трудно му е, защото вие ще си тръгнете, а той е много объркан и не знае как да продължи, нито по какъв начин да изрази своята признателност към вас.

Фицдуйейн се засмя!

— Между нас тримата, Йошокава-сан, не е възможно да се определи кой на кого трябва да се чувства задължен. Ако Адачи, независимо че беше болен и имаше треска, не беше стрелял във Фудживара, когато аз скочих през капандурата в жилището му, сега с вас заедно нямаше да се наслаждаваме на този прекрасен морски въздух, а аз вероятно можех да ви посъветвам от отвъдното иконата на кой светец да поставите над леглото в спалнята си.

Йошокава се усмихна, после лицето му отново придоби сериозно изражение.

— Адачи-сан произхожда от много стар и знатен японски род — бавно каза той — и приема много сериозно своите задължения. Трябва да разберете, че той не може и няма да забрави. Природата му не го позволява. За него е невъзможно да забрави.

Фицдуйейн се опита да си представи как ли бе изглеждал Камакура през средните векове, със сламените покриви на павилионите, когато селището е било столица на Япония. Дватама с Йошокава щяха да са благородници — кой би пожелал да бъде селянин в онези времена? — на военна служба в Императорския дворец. Вероятно щяха да се разхождат в пълни самурайски одежди по брега и да се наслаждават на морския бриз. На дискретна дистанция зад тях щяха да ги следват телохранителите и свитите им, а морският вятър щеше да развява феодалните знамена. Дватама благородници вероятно щяха да обсъждат тактически планове и да определят съвместната си стратегия за предстоящата борба за власт.

— Йошокава-сан — каза той, — знаете ли, че нищо не се е променило. Току-що си представях нас двамата като двама даймио отпреди шест века. Предполагам, че техните проблеми са били от същото естество като нашите. Тогава също е имало куромаку, както съществува куромаку и днес. Тогава е имало предателства и задкулисни борби, днес също има предателства и задкулисни игри — погледна назад към своите телохранители, облечени в безупречно чисти сиви костюми. — Но предполагам, в онези времена одеждите са били доста по-пъстроцветни.

— А технологиите — далеч по-несъвършени от съвременните — отвърна Йошокава, — а тъй като сте гайджин, отдавна щяхме да сме ви обезглавили.

Фицдуйейн се разсмя с глас.

— О, не мога да се оплача, че не се постаряхте достатъчно, и ви се удава възможност да опитате отново — все още не съм си тръгнал. Трябва да се срещна с братята Намака. Утре най-после ще ме разведат из своя металургичен завод, макар че се съмнявам да излезе нещо от тази разходка. Сякаш не скачат достатъчно високо, за да захаят стръвта. Възможността да прехвърлят цялата вина върху Китано им предоставя простор за лавиране. Жалко е, но ми се струва, че това е случай, чието уреждане ще се отложи за друг път, тъй като е време да се прибера у дома. Напоследък не обичам да напускам за дълго Ирландия. Липсва ми Боти. Той расте толкова бързо. На неговата възраст дори един месец е много време.

Йошокава кимна разбиращо.

— Моята група ви е благодарна за онова, което направихте. Остават братята Намака, част от корумпираните са разкрити и сега поне знаем със сигурност кой стои зад убийството на Ходама. Скромнен напредък, но все пак е напредък. Ето това е от значение. От самото начало знаехме, че реорганизацията в нашите структури няма да бъде лесна.

— Това е най-евфемистично казано — забеляза Фицдуйн. — Намака изплуват отново, а нямаме абсолютно никакви доказателства срещу Кацуда. Отстранихме няколко пионки, но главните действащи лица останаха незасегнати.

— Ще видим. Лично аз съм оптимистично настроен. Но се опасявам, че вие, Фицдуйн-сан, ще се върнете в Ирландия, отнасяйки със себе си неприятен спомен от моята страна.

Фицдуйн се усмихна сърдечно.

— Успокойте се, Йошокава-сан. Няколко загнили ябълки не могат да ме накарат да отвърна лице от целия куп. Не, ако някой утре ме запита за мнението ми за японците, ще му отговоря, че човек много трудно може да ви опознае, но пък ако опита, усилията му ще бъдат щедро възнаградени. Хора на традициите, радатели за морални ценности, от които хората в моята част на света биха могли да се поучат. Естествено необходимо е извършването на някои промени, но вие определено имате основание да се гордеете, че сте японци.

Казаното от Фицдуйн развълнува дълбоко Йошокава. Тогава Фицдуйн заговори отново:

— Едно от най-хубавите неща, свързани с пребиваването ми тук, Йошокава-сан, е, че никога вече няма да говоря „за японците“ като събирателно понятие. Винаги ще си спомням за отделни хора — за вас, за вашето семейство, за Адачи-сан, за генерала, за сержант Ога, за хората, с които се срещнах във вашия завод, за всеки от вас поотделно, за вашите лични качества и особени черти в характера. Ето така, мисля, ще си спомням за тази страна.

— Ами за онези, които се опитаха да ви убият, като братята Намака и Яибо?

— Такива хора има навсякъде, не само в Япония. Това са хора, които — за доброто на всички нае — се надявам да успеем да снабдим с еднопосочни билети за ада. До този момент не мога да се похваля с особени резултати, но играта продължава.

— А как се нарича тази игра? — попита Йошокава — „Въпрос на дълга“ ли?

— Възмездие — отвърна Фицдуейн с мрачна усмивка.

Токио, Япония, 27 юни

Чифуне седна зад бюрото си в управлението на Коанчо и още веднъж прегледа плановете, които беше изработила.

Токийското столично управление на полицията бе натоварено с постоянния ангажимент да контролира действията на Фицдуейн и да го охранява, но Коанчо имаше свои собствени интереси и също беше се подготвило за предстоящите събития. Когато първоначално бе започнала да сътрудничи на службите за сигурност, Чифуне се бе изненадала от неохотата, с която те предоставяха информация на своите служители, но с течение на времето се бе убедила в преимуществата на този подход.

Докладите на специалните служби обикновено бяха твърде „взривоопасни“, а ведомства като полицията и министерствата никога не можеха да гарантират, че са защитени от внедряване на информатори. Освен това така се осигуряваше възможност за провеждане на двойни акции — явната обикновено служеше за прикриване на успоредно протичащата секретна операция. Ако официално обявената акция се провалеше, веднага се стартираше секретната, която обаче бе така планирана, че да не допуска пропуските на официалната операция и едновременно с това да постигне набелязаните от Коанчо по-специални цеди. И естествено, ако секретната акция се натъкнеше на затруднения, никой не научаваше. Понякога и двете акции се проваляха. Е, Чифуне беше научена винаги да предвижда коефициентно вероятността от провал. Такива бяха реалностите на опасния свят, в който тя живееше.

Въпреки това ѝ беше трудно да направи безпристрастна преценка на по-нататъшния ход на разследването по случая „Ходама“. Беше потресена от покушението срещу Адачи. Шокът ѝ вероятно се дължеше на факта, че не бяха предвидили възможността от нападение срещу него. Никога до този момент не бе имало нападение на висш полицейски служител в Япония.

Освен това съществуваше и този *гайджин*, Фицдуейн. Въпреки дълбоките ѝ чувства към Адачи, това бе мъжът, когото, противно на всяка логика и чувство за лоялност, тялото ѝ — а може би и сърцето ѝ? — желаше силно.

В някой от следващите дни наистина щеше да ѝ се наложи да изясни чувствата си. Чифуне беше съвременна жена или поне за такава се смяташе, но също изпитваше някои от традиционните потребности. Разтърси глава, раздразнена от факта, че позволява биологичните ѝ инстинкти да вземат връх над волята. Беше влудяващо. Мъжете не бяха толкова обременени в това отношение или поне не бяха ограничени от своята физиология. А същевременно трябваше да проведе операция. Продължи да прелиства папката и се увери, че бяха покрили всички предсказуеми рискове.

Заключението ѝ беше обезпокояващо. Като цяло гайджинът щеше да бъде в безопасност, но ако се случеше нещо, което не бяха предвидили, тогава трябваше да разчита единствено на себе си. Осигуряването на пълна закрила щеше да направи невъзможно провеждането на операцията. Цялото начинание беше разчетено върху предварително допуснат риск.

Какво можеха да предприемат Намака? Отново запрелиства сводките на техните информатори. Какви бяха предпочитанията им? Какво имаха възможност да предприемат?

Докладите на Коанчо не подлежаха на съблюдаването на полицейските нормативни разпоредби и достъпът до тях се ограничаваше от изключително строги мерки за сигурност. Освен факта, те съдържаха обширни анализи и предположения, част от които изразяваха сериозни убеждения, а други имаха чисто провокиращ характер. Чифуне прослуша няколко записа, изгледа записите, направени с тайно монтирани камери, и продължи да чете през цялата нощ. Изпълнителят и Мозъкът — всички нишки отвеждаха към двамата братя. Не можеха да се предскажат всички подробности, но пределно ясно изпъкнаха някои поведенчески модели.

Някъде в ранните часове на утрото в съзнанието ѝ се зароди неясно предчувствие за това какъв щеше да е следващият ход на братята Намака. Вече бе открила по какъв начин можеше да бъде решен проблемът с отстраняването на денонощната полицейска охрана, под която се намираше Фицдуейн. За съжаление беше по-

трудно да се определи какъв да бъде ответният ход. Но последното заключение оставаше в сила: Фицдуейн-сан беше уязвим. Каквито и привидни мерки за сигурност да вземеха, Фицдуейн трябваше да бъде уязвим, ако искаха да предизвикат някакъв ход от страна на Намака.

Фицдуейн вечеря в хотелската си стая във „Феърмонт“, а след това до късно през нощта преглеждаше записките си.

Когато затвори очи, си спомни баща си, спомни си колко много го обичаше и колко осезаемо чувстваше неговата загуба. Джон Фицдуейн бе загинал при злополука по време на авиационни учения, когато Фицдуейн бе едва петнадесетгодишен. Болката от загубата му се появяваше всеки път, когато Фицдуейн си спомняше за баща си.

Малцина мъже от рода Фицдуейн бяха умрели в леглата си. Преждевременната смърт бе нещо като традиция за неговия род.

„Не искам Боти да остане сам — помисли си Фицдуейн. — Досега съм поемал достатъчно рискове.“

После заспа.

Токио, Япония, 28 юни

— Добро утро, сержант-сан! — бодро поздрави Фицдуейн. След продължителната работа до късно предишната нощ Фицдуейн бе спал малко, но дълбоко. След няколко дни щеше да се върне в Ирландия и много скоро щеше да види Боти и Катлийн. Тъгуваше за тях. Но преди това трябваше да купи някои неща. Боти беше привилегирован, защото имаше любвеобилен баща, който го бе научил да очаква подарък при всяко завръщане, а Катлийн заслужаваше нещо специално.

Тази сутрин Фицдуейн непрекъснато мислеше за дома си. Посещението в „Намака Стийлс“ не беше обсебило мислите му. Навън, за разлика от предишните дни, грееше слънце, влажността на въздуха бе поносима и той се чувстваше добре. И ако се изключеше характерът на предстоящото му посещение, той наистина се наслаждаваше пълноценно на оставащите брое дни от престоя му в Япония, и ако трябваше да бъде поточен, обект на интереса му бяха най-вече японците. Вярно е, че човек се нуждаеше от търнокоп и рудничарска лампа, за да пробие стената, с която те се обграждаха, но вътре го

очакваха щедри награди. Сержант Ога беше най-удачното потвърждение на тази теза.

Ога и застъпилите дневно дежурство се поклониха.

— Сержант Ога, наистина ще ми липсват — рече Фицдудейн. — Започвам да свиквам да прекарвам всеки ден от живота си в компанията на четирима от най-добрите детективи на ТСПУ и просто искам да знаете, че съм ви благодарен за това, което правите. Ако не бяхте вие, вече можеше да не съм сред живите. Естествено тогава нямаше да знам, че не съм, но съм ви много задължен, че в момента съм.

Сержант Ога се изчерви. Не разбра точно какво казваше гайджинът, особено последните му думи, но чувствата, вложени в думите, не се нуждаеха от превод. Той предаде обобщено съдържанието на направеното от гайджина изявление на останалите трима детективи и всички едновременно се поклониха на Фицдудейн.

Той отвърна на поклона, после премина към деловата част. Беше установил, че размяната на поклони можеше да продължи безкрайно, освен ако човек не изнамереше някакъв повод, за да я прекъсне — да речем, пристигането на асансьора или такси, което го чака, просто някакъв претекст, за да разкъса този омагьосан кръг.

— Лимузината на корпорацията „Намака“ ще пристигне около девет и половина, за да ме закара до „Намака Тауър“ — каза Фицдудейн. — Оттам ще пътувам заедно с братята Намака до металургичния завод. Почти целия ден ще бъда там.

— Братята Намака не ми внушават доверие, Фицдудейн-сан — каза Ога. — Те са опасни и безскрупулни хора.

— Те са причината да бъда в Япония — възрази Фицдудейн.

Сержант Ога поклати глава:

— Това не ми харесва, Фицдудейн-сан.

— Опитвам се да разтърся клетката им, без да бъда изяден — обясни с усмивка Фицдудейн. — Мислете за себе си като за пазача.

Но на Ога не му беше весело. Разбираше, че при подобни обстоятелства защитата, осигурявана от полицията, на практика ставаше напълно неефективна.

— Въръжен ли сте, Фицдудейн-сан? — попита той. — И сложихте ли си противокуршумна жилетка?

— Напомняте ми за майка ми от годините на моето детство, сержант-сан — каза Фицдуейн, — но отговарям с „да“ и на двата въпроса.

— Искам двама от моите хора да бъдат с вас в лимузината, Фицдуейн-сан. Не е достатъчно просто да ви следваме. Както няма да е достатъчна само една кола. Ако трябва да говорим конкретно, необходими са ни най-малко две коли.

Фицдуейн се разсмя.

— Сержант-сан, аз не съм президентът на САЩ, нито италиански съдия, разследващ мафията. Една кола след лимузината, в която ще бъдете вие четиримата, както обикновено, ще е напълно достатъчна. Освен, разбира се, ако имате нова информация?

Ога поклати отрицателно глава.

— Вижте, сержант-сан — започна Фицдуейн, — опитваме се да постигнем баланс между разумните предпазни мерки и желанието да заставим Намака да направят някакъв ход. Ако бъда заобиколен от телохранители, няма да имат възможност за маневри и тогава няма да постигнем нищо. Необходим е елемент на предварително пресметнат риск. Животът навън непрекъснато ни поднася изненади.

— Хай, полковник-сан — отвърна Ога с каменно изражение на лицето си. Заповедта си е заповед. Все пак Ога имаше лошо предчувствие, а тревогата му за гайджина не беше породена единствено от професионални съображения. Но щеше да се успокои едва когато Фицдуейн вече нямаше да е под неговата опека, при това жив и цял.

Чифуне седеше в задната част на едно съвсем обикновено на вид лекотоварно „Мицубиши“, но което всъщност беше оборудвано с изключително прецизна техника за наблюдение — лаборатория на Коанчо, и видя, когато лимузината на „Намака“ спря пред входа на „Феърмонт“, а от нея изскочи шофьор с бели ръкавици и отвори вратата.

Нещо в неговото поведение веднага я впечатли, после си даде сметка, че мъжът беше излязъл от лявата врата, а не от дясната, от която би трябвало да слезе шофьорът на лимузината. Натисна бутона за уедряване на изображението, което се получаваше от видеокамерата. Лимузината беше с тъмни стъкла, но камерата беше конструирана специално за преодоляването на прегради от такова естество, а като

използваше термалната настройка, тя успя да види силуета на шофьора вътре в колата. Шофьор и втори шофьор, а последния път лимузината бе дошла само с един шофьор. Интересно.

Лимузината потегли, насочи се по алеята към изхода, а след това спря, за да изчака възможност да се включи в автомобилния поток на „Язукини-дори“. Плътно зад нея се движеше сержант Ога с кола със свалени отличителни знаци. Доста по-назад ги следваше колата на Коанчо. За Чифуне не беше необходимо да ги следва на толкова късо разстояние. Към Фицдуейн имаше прикачен предавател, който показваше неговото местонахождение във всеки момент върху една огромна карта. Достиженията на технологическото развитие на Япония не се свеждаха само до автомобилите „Хонда“ и видеокасетофоните.

Сержант Ога се почувства по-спокоен, когато излязоха от натовареното движение в централната градска част и поеха по магистралата. Светофарите, кръстовищата и двупосочните платна предоставяха твърде много възможности за нанасяне на удар. Шофирането в дясната половина на двулентовото магистрално платно, по което движението бе еднопосочно и нямаше тротоари, беше значително по-безопасно.

— Ето че се задава работа за момчетата от пътната полиция — каза шофиращият детектив, след като бе погледнал в огледалото за обратно виждане. Сержант Ога, който пътуваше на задната седалка, погледна в страничното огледало, но закъсня. Превозното средство бе вече толкова близо, че той успя само да види, че беше голям камион и ги следваше на опасно късо разстояние.

Опита се да се обърне, за да го разгледа по-подробно. Чу се силен моторен рев и колата се разтресе от вибрациите, когато боядисан висок тир, марка „Хино“, боядисан в тъмнокафяво и без регистрационни номера, профуча край тях, вмъкна се в колоната точно пред полицейската кола и продължи да намалява скоростта си.

— Тъпо копеле! — изруга детективът, натискайки спирачки, за да не се блъсне в камиона отпред. — Защо не запишете номера му и не го съобщите по радиотелефона на момчетата от пътната полиция? Такава маневра е опасна дори за лека кола. И със сигурност можеш да убиеш някого, ако шофираш камион.

— Зарежи камиона — каза Ога. — Трябва да го изпревариш — ще загубим гайджина.

Шофьорът започна да изтегля колата в края на платното, когато втори „Хино“ забуча зад тях и започна да ги изпреварва. Чу се пронизително изскърцване, когато двете превозни средства се докоснаха за части от секундата, прехвърчаха искри, след което шофьорът намали скоростта и се прибра в платното. Вторият камион продължи да ускорява, докато настигна първото „Хино“, и сега двата камиона се движеха успоредно един до друг. Полицейската кола се оказа напълно отделена от лимузината отпред.

— Мамка му! — каза ядосано Ога, който рядко ругаеше. Включи скритата сирена. Ако хиното, движещо се в лентата за изпреварване, не я освободеше, това щеше да означава, че всичко е било предварително планирано. Набра централата и издиктува номерата на камионите по радиотелефона, изисквайки рутинна проверка на регистрацията им, и остави линията свободна, поставил пръст върху копчето на предавателя.

Когато сирената започна да вие, вторият „Хино“ ускори, за да освободи лентата за изпреварване. При скоростта, с която се движеше в момента, ускоряването на хиното не беше добро и въпреки това след около минута то набра достатъчно голяма скорост, за да изпревари първия камион и остави свободна лентата за изпреварване пред полицейската кола.

Без да изключва сирената, детективът на волана превключи на по-висока предавка и натисна до пода педала на газта, след като мигновено изведе колата в лентата за изпреварване.

Няколкостотин метра пред тях се движеше кола, която сякаш беше лимузината, взела гайджина, но разстоянието бе твърде голямо и не можеха да видят цифрите на регистрационния номер. Полицейската кола бързо скъсяваше разстоянието и ето че вече можеха да видят номерата на лимузината пред тях. Беше лимузината на „Намака“.

Ога си даде сметка, че сърцето му бие учестено, а адреналинът в кръвта му се бе покачил рязко. Изключи сирената и опита да се успокои.

— Помислих, че този път наистина ще се случи нещо — каза шофьорът. — Както изглежда, напразно сме се потили, сержант-сан. Ето че мишената е отново пред нас, при това в съвсем изрядно състояние.

Изведнъж пред тях лумна огромно жълто сияние и лимузината, в която се намираше гайджинът, се превърна в куп разнебитени жезла, стъклени парчетии, горяща тапицерия и обезформени човешки крайници.

Едва около секунда по-късно се чу оглушителният гръм от експлозията и полицейската кола, която вече забавяше ход, тъй като шофьорът инстинктивно бе скочил върху педала на спирачките, беше запратена към мантизелата от силната взривна вълна. Завъртя се странично няколко пъти, но не се преобърна, след което вече смачканата кола спря сама, сякаш имаше собствена воля, в непосредствена близост до хаотично разпръснатите по шосето отломки.

Сержант Ога опита да се измъкне, но страничната греда от неговата страна на купето беше хлътнала навътре от удара и никоя от двете врати не можеше да се отвори. Шофьорът беше в безсъзнание, увиснал напред върху предпазния колан, а от порезната рана на челото му се стичаше кръв. Двамата детективи на задната седалка бяха изпаднали в силен шок, но не бяха ранени.

Те излязоха през единствената задна врата, която можеше да се отваря, а Ога се промъкна между двете предни седалки, след което последва техния пример.

Остави двамата детективи да се погрижат за шофьора, а той прекоси краткото разстояние, което ги делеше от все още димящите останки от лимузината на „Намака“, и надникна в нея.

Докато оглеждаше, изпита чувството, че се наблюдава от страни. Вътрешността на лимузината смърдеше на изгорели газове и прегоряло месо и цялата беше покрита с обгорели останки от човешки органи. Почувства, че му се гади. Но друга част от ума му — тази на професионалния детектив — констатира, че долната част на купето беше останала невредима, макар и леко изкривена навън. Явно, че взривът е бил поставен вътре в колата или е бил продълговат снаряд с формата на ракета, който беше проникнал отвън и след това беше експлодирал. Никъде по купето не се виждаха следи от пробив, но не беше изключено снарядът да бе проникнал през някой от прозорците.

Колкото и противно да му беше, Ога се опита да установи колко тела можеха да бъдат сглобени от останките в лимузината и дали щеше да открие кое от тях принадлежи на гайджина.

Няколко минути по-късно той се извърна, едва потискащ желанието си да повърне и загубил всякаква надежда. Трупът на задната седалка беше с приблизително същите размери, височина и телосложение като тези на Фицдуйн-сан и със сигурност спадаше към кавказко-азиатския антропологичен тип. Успя само да зърне ръчния часовник, който много приличаше на военния „Ролекс“, който носеше *гайджинът*.

Нямаше никакво съмнение. *Гайджинът* беше мъртъв. Дълбоко покрусен и шокиран, сержант Ога се върна при смачканата полицейска кола със свалени отличителни знаци и провери радиостанцията. За негова изненада, тя все още работеше.

Започна да докладва от мястото на събитието. Когато свърши, забеляза Танабу-сан, която правеше оглед на останките от лимузината. Не можеше да се каже, че е изненадан. Коанчо имаше собствени правила, а Чифуне Танабу определено преследваше свои собствени цели и проявяваше, макар не явно, силен интерес към гайджина. Ога отдавна бе забелязал това.

— Сержант-сан — обърна се към него Чифуне, — видяхте ли какво точно стана?

Ога забеляза, че тя изглежда по-скоро озадачена, отколкото натъжена, и това го изненада.

По правило човек трудно можеше да разбере работещите за Коанчо, но точно сега бе очаквал по-човешка реакция от нейна страна. Разказа накратко какво се бе случило.

Когато Ога свърши разказа си, Танабу-сан остана замислена около минута. След това го погледна и каза:

— Сержант-сан, мисля, че можем да си помогнем взаимно. Елате с мен.

19.

Токио, Япония 28 юни

Чу звук като от зашлевяване на шамар. Последва втори.

Настъпи тишина и последва удар. Фицдуейн почувства болка и едва тогава осъзна, че вероятно той също беше потърпевш. Все пак не можеше да бъде сигурен. Усещаше силни болки в главата и не можеше да отвори очи. За миг си помисли, че отново се намира в болницата в Ирландия и в момента излизаше от упойка след хирургическата интервенция. Не беше малка работа да си прострелян. Искаше му се да потъне в забравата на съня.

Но тогава усети втори удар, този път по-силен.

— Катлийн — укорително измърмори той. Защо го удряха?

Чуваше гласове от разговарящи хора, но не разбираше какво говореха. Това беше странно. Почувства някакъв мокър студ и започна да кашля задавено. Всичко бе потънало във вода, която пълнеше устата и ноздрите му и прииждаше непрекъснато. Сякаш се намираше под водопад и се давеше. Не можеше да диша.

Водопадът изчезна. Отвори бавно очи. Те отказваха да фокусират добре, но над него като че ли имаше нещо дървено. Виждаше линиите, където дъските се съединяваха и странно, но предметът му приличаше на каца. Какво можеше да прави каца тук?

Постепенно очертанията на предмета над него станаха поясни. Следващата непосилна задача бе да накара мозъка си да направи някаква асоциация с въпросния предмет. Внезапно като кола, която не може да запали и се налага да бъде бутана, докато нагнети достатъчно висок заряд, Фицдуейн почувства как нещо просветна в съзнанието му. Клетките на мозъка му започнаха да функционират нормално и още в този момент си пожела това да не бе ставало. Защото откритията, които направиха, бяха най-неприятните в целия му досегашен живот.

Не се намираше в Ирландия и над него не беше се надвесила медицинска сестра. Намираше се в Япония, а мъжът, който се „грижеше“ за него, ако се съдеше по татуировките, части от които се

виждаха по гърдите и ръцете му, нескрити от кимоното, беше якудза. А кацата не беше каца, а дървено ведро с въже вместо дръжка.

Беше в съзнание и виждаше, но продължаваше да се чувства отпаднал и унесен. Даде си няколко минути, а след това, когато якудза се обърна с гръб, събра сили и се опита да се изправи. Но в същия миг якудза се извъртя и сякаш от разсеяност го изрита в стомаха, при което Фицдуюейн отново се озова по гръб.

„Лошата новина — каза си Фицдуюейн — е, че сега се чувствам още по-отвратително. Добрата новина, ако трябва да погледна оптимистично на ситуацията, е, че сега вече със сигурност знам, че туземците не са дружелюбно настроени. А знанието, както казват, е сила.“

Изглежда, всякакви опити бяха безнадеждни. Затвори очи и се опита да въведе някакъв ред в мислите си. Явно, че беше упоен, но нямаше никаква представа как бе станало.

Какво се беше случило? Къде се намираше? Кой бяха неговите похитители?

По всичко личеше, че не възнамеряваха да го убият веднага, иначе не биха го изчакали да дойде в съзнание. Но какви ли бяха техните планове, касаещи неговото бъдещо добруване?

Като се замисли, реши, че изобщо не е сигурен, че иска да ги узнае. *Якудзите* имаха слабост към разсичащите оръжия и обикновено от техните жертви не оставаха никакви следи. Идеята не го докарваше до възторг, но предположи, че може да свърши като храна на рибите в Токийския залив или пък да бъде погребан в земетръсно устойчивите основи на някое от поредните чудеса на японския бум в строителните технологии. И ако такава трябваше да бъде съдбата му, би могъл да мине и без предварително предупреждение. Изчакването в размисъл за предстоящата мъчителна смърт едва ли беше най-приятният начин за прекарване на времето.

Реши, че ще е по-добре да намери друга, по-весела тема за размисъл. Помисли си за жени, но темата също не беше съвсем безболезнена. Тогава си спомни за Ирландия и за своя остров, за смешните палячовщини на Боти и за неговия смях.

Фицдуюейн тъкмо щеше да се усмихне на спомена, когато един глас се врязва в съзнанието му.

— Фицдуйн-сан, радвам се, че се забавлявате с положението, в което се намирате. Това е едно от правилата в кодекса на самураите, както вероятно знаете — да се шегуваме дори когато събитията вземат неблагоприятен обрат. Технически погледнато, вие вече сте мъртъв. Обезобразен. Разкъсан на парчета. Просто трагичен инцидент. Не беше никак трудно да ви намерим двойник.

Кей Намака! Неговият силен и самоуверен глас не можеше да бъде сбъркан. Фицдуйн отвори очи. Пред него стоеше Кей, облечен от глава до пети в средновековни самурайски одежди, включително и двата меча, висящи на специално предназначения за целта кожени ремъци, праметнати през раменете на приносителя. И определено изглеждаше доволен от себе си.

— А аз съм в рая, Намака-сан — сухо отвърна Фицдуйн. — Трябва да ви предупредя, че съм дълбоко разочарован.

Кей се разсмя, после преведе думите на гостите. Чу се смехът на още хора. Фицдуйн, помнейки какво го бе сполетяло при последния му опит да се изправи, остана да лежи, без да се оглежда наоколо, но прецени, че в помещението имаше още трима или четирима мъже. Лежеше върху твърд дървен под. Поглеждайки в пространството зад Кей, забеляза, че по стените бяха окачени старинни оръжия. Тази особеност, съотнесена с официалния костюм на Намака, показваше, че се намираха в дожо, японския еквивалент на *salle d'armes*^[1]. Спомни си, че Кристиан дьо Гевен бе умрял в подобно място.

— Вие сте смел човек — каза Кей. — Аз ви харесвам, затова ще е по-добре да ви обясня. — В последвалите няколко минути Кей описа с нескрито задоволство как бяха осъществили операцията по отвличането на Фицдуйн.

Кей направи пренебрежителен жест с някакъв предмет, който държеше в дясната си ръка. Фицдуйн се вгледа по-внимателно и не можа да повярва на очите си: предметът беше сгънато ветрило. Този май наистина се вживяваше в ролята си.

— Е, каква е следващата точка от дневния ред, Намака-сан? — попита Фицдуйн. — Определено получавате отличен за изпълнението на операцията по моето отвличане и аз естествено се чувствам поласкан, но предполагам, че в плановете ви е включено и още нещо, достойно за финал на цялата серия операции, ако ми позволите да се изразя на финансов жаргон.

Кей целият засия.

— Фицдуейн-сан — започна той, — отдавна чакам възможност да бъда ваш домакин на среща, обстоятелствата около която няма да налагат ограничения в общуването ни, както това се случваше досега. Най-после можем да говорим открито. Усложнения, произтичащи от полицейската закрила над вас, вече не стоят като пречка за общуването помежду ни и аз мога да ви кажа всичко, което бихте искали да знаете. Ще си прекараме заедно няколко часа и уверявам ви, ще останете доволен от моето гостоприемство. Ще започнем с обиколка на мястото, към което проявихте особен интерес — „Намака Спешъл Стийлс“.

— Обикновено обикалям заводите доста по-лесно, когато съм във вертикално положение — каза Фицдуейн. — Мога ли да се изправа, без да се опасявам, че някой ще ме изрита в слабините?

Кей изляя някакво нареждане и двама якудза се втурнаха напред и помогнаха на Фицдуейн да се изправи. Тогава Кей пак заговори, а един мъж излезе напред. Той също беше облечен в самурайски одежди, но изглеждаше някак схванат, сякаш се смущаваше да ги носи.

— Аз съм Гото — каза той. — Новият шеф на отдел „Сигурност“ в корпорацията „Намака“. Президентът ме помоли да ви обясня няколко неща. За нещастие налага се да ограничим свободата ви на движение.

Фицдуейн усети как хващат ръцете му и само след секунди те се озоваха оковани в белезници, които бяха свързани с веригата около кръста му. Глезените на краката му оковаха с букаи.

Гото посочи към един ъгъл на залата и Фицдуейн видя своя „Калико“ и автоматичните си ножове, поставени върху малка маса, заедно с другите вещи, извадени от джобовете му. Бяха му оставили ризата и панталоните, но всичко останало, включително и обувките му, беше взето.

— Малко след като бяхте прострелян с упояващия куршум, открихме миниатюрен предавател, прикрепен към колана ви, Фицдуейн-сан — каза Гото. — Той беше веднага дезактивиран, затова ви моля да не очаквате помощ, възлагайки надежди на него. Вие сте абсолютно сам, лишен сте от свобода на движенията и не разполагате с никакви оръжия, а приятелите ви мислят, че сте мъртъв. Ще проявите мъдрост, ако приемете съдбата си и не ни създавате затруднения. Честно казано, нищо не бихте могли да направите.

Фицдудейн сви рамене безразлично и веригите му издрънчаха. Беше научен винаги да вижда нещата откъм тяхната добра страна, но наистина се затрудняваше да открие нещо весело в настоящото си положение.

— Гото-сан — каза той, — не се смята за учтиво, поне не в моята част на света, да се казва онова, което и бездруго е очевидно.

Гото поруменя.

— Хайде да отидем да видим как изглежда една стоманолеярна — усмихна се Фицдудейн. Но всъщност полагаше големи усилия, за да запази самообладание. Все трябваше да е възможно да направи нещо, но в момента не беше в състояние да измисли нищо. Надеждите му бяха сведени до минимум от съобщението, че бяха открили преподавателя.

— Трябва да знаете, Фицдудейн-сан — каза Гото, сочейки към трима недружелюбни на вид здравеняци, гледащи мрачно към Фицдудейн, — че телохранителите ви са членове на „Инсуджи-гуми“, организацията, която вие оскърбихте в деня на пристигането си в близост до хотел „Феърмонт“. Считат, че имат право на реванш.

— И това ли е част от програмата? — попита Фицдудейн.

— Естествено, Фицдудейн-сан — отвърна Гото с неприятна усмивка.

Фицдудейн не каза нищо, но мислено си обеща да отстрани Гото завинаги от пътя си, ако някога му се удадеше удобна възможност. За нещастие в момента това му се струваше малко вероятно.

Докато тътреше нозе по пода, ескортиран от по един якудза от всяка страна, Фицдудейн прецени, че фехтовалната зала имаше размерите на училищен физкултурен салон.

Интериорът се отличаваше с подчертана простота, но изпълнението и архитектурното оформление на залата създаваха усещане за естетически комфорт. Образците на японското архитектурно майсторство наистина си струваше да бъдат видени. Дъските, от които беше изработено дюшемето, бяха направени от някакво дърво с богато преливащи нюанси на текстурата, бяха съединени без нито един ръб — така съвършено се напасваха страничните краища на всяка от тях. Покривът беше куполообразен, а

ламперията по него беше изработена от същата дървесина, от която бе направено и дюшемето. Стените бяха варосани в бяло и по тях беше окачена изключителна колекция от средновековни пики, мечове и ками от всички части на света. Поглеждайки към отсрещната стена, Фицдуейн забеляза, че на нея имаше всичко — от испански рапири до малоазийски бойни ножове.

Правеше впечатление липсата на огнестрелни оръжия. Кей Намака бе човек, който се интересуваше повече от света на въображението, отколкото от реалността, но това не го правеше по-малко опасен.

Малкото шествие премина през две двукрили врати, в преддверието между които всички се обуха. Когато преминаха през втората врата, която беше двойно остъклена и промишлено изработена, шумът стана по-силен и пред очите на Фицдуейн се откри модерно технологическо оборудване, с което беше съоръжен металургичният завод.

Следователно дожото се намиреше в самия завод. Сега вече започваше да проумява някои неща по-добре. „Намака Тауър“ всъщност беше символ на съвместния успех на двамата братя. А металургичният завод бе рожба само на Кей. Макар че вероятно струваше милиарди, той всъщност беше като кашона с играчки за едно пораснало дете.

В момента се движеха по тясна пътека, която се крепеше върху метална конструкция, обезопасена с перила от двете страни. Пътеката отвеждаше към метална стълба, по която щяха да стигнат на нивото, на което бяха разположени производствените съоръжения, но Кей Намака вдигна ръка, за да покаже, че трябва да спрат и се обърна към Фицдуейн.

— Стоманата, Фицдуейн-сан — започна той, — е моята голяма страст и радост. Тя е едно просто и същевременно изключително сложно явление. Тя е символ на човешкото превъзходство и най-висшата връзка между човека и природата. Стоманата стои в основата на легендите. Стоманата е силен и красив материал, податлива е на обработка, притежава изключителна гъвкавост и представлява технологически елегантно решение. Тя е стратегически най-важният ресурс по време на война и един от основополагащите елементи на мира. Корабостроенето, самолетостроенето и цялата автомобилна

индустрия зависят от нея. Цели нации са се формирали благодарение на нея. С нея разрязваме храната на своята трапеза — замълча. — А създаването на производни на нея продукти на висотата, на която ние правим това тук, е процес, който поражда вълнение, невъзможно да се опише с думи. То предизвиква физическа възбуда — нещо повече — със своята мощ, драматизъм и красота то е дори сексуално възбуждащо.

След като завърши речта си, Кей Намака се вторачи напрегнато в лицето на Фицдудейн, сякаш се опитваше да му предаде по телепатичен път своето преклонение към стоманата.

Представляваха доста странна гледка. На преден план бе Кей, облечен от глава до пети в самурайски одежди, включващи и пищно украсена шапка с два рога встрани, с която изглеждаше като изкопаемо от средните векове, а зад него на височината на раменете му се виждаха огромните машини, пещи и други съоръжения, символ на високоразвитите технологии от края на двадесети век. Странно все пак, но Кей не изглеждаше нелепо в това обкръжение. Връзката, съществуваща между воина и стоманата, оставаше ненакърнена през всички векове.

Стоманата, още от времето на нейното откриване, винаги е била използвана като средство за спечелване на надмощие.

Фицдудейн повдигна напред ръце, доколкото му позволяваха белезниците и металната верига.

— Окован съм със стомана, Намака-сан — с тих глас каза той. — Този факт е сериозно основание да не споделям възторга ви от нея.

Лицето на Кей почервения от ярост и за момент изглеждаше, че ще удари Фицдудейн. После започна да се смее.

— „Да не споделям възторга ви от нея“. Добре казано, Фицдудейн-сан. Притежавате добро чувство за хумор като за гайджин.

Даде някакво нареждане и единият от якудза постави предпазни очила на Фицдудейн. Абсурдността на факта, че спазваха необходимите мерки за безопасност, докато развеждаха своя пленник, окован във вериги, го накара да се усмихне иронично.

— Ние, японците — каза Кей, — имаме собствени постижения в областта на металообработващата индустрия още преди Втората световна война. Докато Западът работеше със стари технологии, твърде алчен да инвестира в научноизследователски програми и

защото му липсваше перспективна мисъл, ние построихме нови, съвременни металургични заводи и произвеждахме по-евтина и по-висококачествена стомана много по-рано от западните страни. Това, от своя страна, ни осигури суровини с ниска себестойност, необходими за автомобилната и корабостроителната индустрия. То беше началото на икономическото ни възкръсване. През следващите години, разбира се, ние се специализирахме в производството на електроника и други продукти, гарантиращи бърза възвръщаемост, но началото бе поставено с пробива ни в металообработващата индустрия.

Фицдуейн кимна. Японските постижения не можеха да бъдат отречени, но те не бяха се родили от нищото. Без военната протекция на САЩ, след края на ВСВ Япония неминуемо щеше да бъде изправена пред заплахата да бъде заграбена от Съветска Русия. Впоследствие Япония се оказа облагодетелствана от огромните американски инвестиции в нейната икономика и от буквално неограничения достъп до американските пазари. Все пак сега не му беше време да се впуска в геополитически спорове.

— Но доколкото ми е известно, „Намака Спешъл Стийлс“ няма нищо общо с автомобилостроенето и корабостроенето.

Шумът се бе усилил с тяхното приближаване към средната зона от технологичния цикъл. Основният шум имаше силата на взривна вълна. Фицдуейн бе посещавал металургичните заводи „Вейбокс“ в Швейцария и сега си спомни, че той идваше от газовите пещи, в които се закаляваше стоманата, които трябваше да постигнат свръхвисоки температури, необходими за обработването на метала.

В този звук имаше нещо страховито, сякаш той внушаваше представата за издръжливост, надминаваща предела на човешките възможности. Всъщност всички съоръжения наоколо многократно надвишаваха човешкия ръст. Сякаш се намираще в работилница на гиганти. Вярно бе, че те бяха създадени от хората, но сега творенията бяха надминали своите създатели и сякаш живееха свой собствен живот.

В средата на помещението се издигаше огромна конструкция от железни тръби и цилиндри, която изглеждаше като кръстоска между налудничавата представа на някой учен за бъдещия свръхмощен робот за унищожение и издигнатите стабилизатори на ракетна площадка в космодрум.

Конструкцията беше с размерите на шестетажна сграда и Фицдуейн се почувства като джудже в сравнение с нея. Това само идваше да покаже мащабите на предприятието, в което се намираха. Огромната машина обаче изглеждаше съвсем на място в това обкръжение. Покривът вероятно се намираше на не по-малко от тридесет метра над главите им. Погледна нагоре, но погледът му се натъкна на преграда от мрак.

— Проектът „Цунами“ — изкрещя Кей в ухото на Фицдуейн. — Благодарение на него е възможно всичко това.

— Какво е проектът „Цунами“, Намака-сан? — попита Фицдуейн. — Нямам представа за какво говорите.

— Ха! — възкликна Кей. — Знаете много добре за какво става въпрос, *гайджин*, и именно затова не можем да ви оставим да живеете, дори да не се налагаше да ви убиваме заради поетото от нас задължение.

За момент Фицдуейн бе осенен от прозрението, че може би в името на собственото му спасение бе по-добре да не научава нищо повече за „Цунами“. Кей, това беше повече от ясно, не смяташе да го остави да живее. Не беше пратил на оня свят трима от своите само заради удоволствието да прекара половин час в компанията на Фицдуейн.

— Просветлете ме, Намака-сан — каза той. — Нека да говорим възможно най-разбираемо. Какво, по дяволите, е проектът „Цунами“?

Намака го изгледа с любопитство. Може би гайджинът наистина не знаеше. Може би не представляваше такава сериозна заплаха, както считаха те. Каква ирония, ако беше така. Е, сега вече бе твърде късно и не можеха да върнат събитията назад.

— Проектът „Цунами“ — започна Кей, като говореше в ухото на Фицдуейн, за да надмогне грохота — е наименованието, което дадохме на нашия севернокорейски проект. В нарушение на споразумението със САЩ и на постигнатите международни договорености за неразпространение на оръжие, ние доставяме на Северна Корея специализирани суровини и техническо оборудване за производство на ядрено оръжие. Това е един изключително доходоносен проект, който ще възстанови средствата, инвестирани в създаването на „Намака Стийлс“, а всъщност и *кейрецу* като цяло. А тази машина — ние я наричаме Годзила — е изключително важна за проекта. Благодарение

на Годзила ние можем да излеем огромните камери за пресоване, които се използват в няколко етапа на производствения цикъл. Много малко компании имат технологическото ноу-хау, а още по-малко — производствената база, с която ние разполагаме. Погледнете! Започват отливането на поредната камера. Можете да наблюдавате целия процес просто за собствено удовлетворение.

Фицдуейн погледна в посоката, в която сочеше Кей. Гигантска ракоподобна машина, придвижваща се на вериги, беше оживяла и протегнала напред двете си метални ръце и сега обработваше един огромен светещ цилиндър. По повърхността му се виждаше някакво по-тъмно покритие и, докато Фицдуейн наблюдаваше, започнаха да удрят цилиндъра с нещо, което приличаше на исполински възел от метални вериги.

— Това е изходният блок за отливането на една камера — обясни Кей. — Тежи четиридесет и два тона и току-що е излязъл от една от газовите пещи, в която е бил нагрят до температурата, необходима за по-нататъшната обработка. Повърхността на блока се окислява, затова окисленият слой трябва да се отстрани, за да не възпрепятства формоването. Една част от него се отстранява посредством онези вериги, а останалата част — по време на първичното формование.

След всичко, изречено за съвременните технологии, избелването на нагорещено парче желязо посредством удряне с вериги се стори на Фицдуейн доста примитивен прием, но Кей определено извличаше наслада от това. Лицето му сияеше от възторг и непоносимата горещина. Сложил самурайската шапка с двата декоративни рога на главата си, той приличаше на повелител на демоничните духове.

— В момента изходният материал преминава през няколко подготвителни етапа, целящи придаването на определена форма — каза Кей. — На следващия етап една от по-малките преси ще формира цилиндъра по предварително зададени параметри.

Ракоподобната машина изтегли изходния блок извън обсега на веригите и го постави под буталото на гигантска преса. Хидравличното бутало се спусна над цилиндъра и го пресова, в резултат на което той стана по-къс и по-широк. При тази деформация остатъците от окислен метал по повърхността му се орониха изцяло и сега цилиндърът се превърна в огромно сияещо тяло от разтопен метал. Сякаш наблюдавах раждането на нов живот от пашкул на

какавида и гледката наистина беше разтърсваща. Дори Фицдудейн, който съзнаваше, че в настоящия момент мисълта му трябваше да се концентрира върху други неща — например неизбежната смърт, която го очакваше — беше впечатлен.

След това щипците на рака повдигнаха цилиндъра и го поставиха под една дванадесеттонна преса. Цилиндърът, който до този момент представляваше тяло с неправилна форма, беше преместен върху специален постамент, за да му бъдат придадени правилни очертания. Последва допълнително обработване, включващо пробиване по протежение на оста като подготвителен етап за предстоящото източване.

— С извършването на предварителния пробив в горната плоскост на цилиндъра — започна да обяснява Кей — се намалява количеството на енергията, необходима за Годзила. По същия начин, преди да пробие голям отвор, човек си набелязва мястото, издълбавайки малка дупчица. Принципът е аналогичен. И в двата случая количеството на изразходваната енергия е едно и също, но във втория случай тя се изразходва на два пъти и затова горният енергиен праг е по-нисък.

Докато Кей обясняваше технологията на обработката, щипците хванаха пробития в горната част цилиндър и го поставиха в подножието на Годзила.

— Температурата на този метален цилиндър в момента надвишава две хиляди градуса по Фаренхайт, което ще рече с около двадесет пъти по-висока от телесната температура. После той се поставя на специален стабилизатор и тогава хидравличното бутало или шпинделът, формуващо вътрешния периметър на цилиндъра, който в нашия случай е един метър, се стоварва отгоре му, а силата на вертикалния натиск изтласква периферията нагоре, притискайки стените на цилиндъра така, че в края на този етап от технологичния процес в горната част от пресата излиза едно по-дълго цилиндрично тяло със същия диаметър и със значително по-тънки стени. За постигането на този ефект, т.е. за да стане нагорещеният до бяло метал податлив на обработка като пластилин, е необходима сила на пресоване, възлизаща на четиридесет и пет хиляди тона.

Сега непрекъснатият грохот от газовите пещи и от работата на хидравличните помпи, захранващи Годзила, беше заглушен от

пронизващ слуха, почти непоносим за човешкото ухо скърцащ звук, съпровождащ едновременното пресоване и източване на металния цилиндър.

Звукът постепенно отслабна и подобно на ерекцията на гигантски розов фалос, кранът в горната част на Годзила изтегли пред погледите им едно значително по-тънко и по-удължено пулсиращо тяло.

Кей се огледа доволно и въздъхна облекчено.

— Ето, *гайджин* — каза той, — *това* е силата. Красива гледка, нали?

На Фицдудейн му причерня. В момента разговаряше с един вманиачен човек, а на маниаците не беше присъщо чувството за скромност. Освен това нима щеше да има време да разкаже всичко това на някого? Реши, че ще е по-добре да изрази някакво по-позитивно мнение. Кей със сигурност очакваше възторжени отзиви от страна на слушателя си.

— Единственото, което мога да кажа, е, че съм впечатлен, Намака-сан. То също ли е част от проекта „Цунами“?

— Разбира се. Току-що видяхте изливането само на един от цилиндрите-капсули. Само за първия етап на производството ще са необходими двеста такива капсули. До този момент сме произвели капсулите, необходими за оборудването на цяла камера. Тя ще премине през пробни изпитания, а след това Годзила ще заработи с пълен капацитет. Както сам се убедихте, изливането на една капсула за горивна камера, минавайки през целия цикъл от безформеното парче метал до правилния стоманен цилиндър, става за не по-малко от десет минути. Като включим времето, необходимо за допълнителната обработка, изковаването и прикачването на съединяващите елементи, полирането и другите довършителни манипулации, които всъщност са най-времеемките, ще бъдем готови с изпълнението на цялото оборудване в срок от една година.

Чутото дълбоко разтревожи Фицдудейн. Ето какъв бе светът, в който щеше да живее Боти. Това, на което ставаше свидетел, съществуваше незаконно, при това в Япония. Страната, която се бе демилитаризирала и се бе посветила изцяло на запазването на мира, същевременно се оказваше замесена в производството на ядрено

оръжие. И трябваше да умре с мисълта за това зловещо откритие. Почувства, че в гърдите му започва да се надига гняв.

Кей изкрещя някаква заповед и двама от якудзите дръпнаха грубо Фицдуйейн назад и го поведоха обратно по стъпалата към дожото. Докато го превеждаха през звукоизолиращата двойна врата, Фицдуйейн отново чу пронизителното скърцане, идващо откъм Годзила, която формуваше поредния цилиндър-капсула.

Вътре във фехтовалната зала тишината беше почти физически осезаема.

Заставиха Фицдуйейн да коленичи. Пред него беше Кей Намака, очарователен в своите самурайски одежди, независимо че изглеждаше като средновековен селянин в облекло на благородник. Зад него стоеше Гото, също облечен в самурайска премяна. От двете му страни бяха неговите телохранители-якудза. Други двама якудза се бяха опрели на стената. И шестимата мъже бяха въоръжени с мечове. Освен мечовете, якудзите имаха и автоматични пистолети.

— За вас настъпи моментът да умрете, гайджин — започна тържествено Кей Намака. После излая нещо на японски. Фицдуйейн усети как свалят белезниците и букаите от глезените му. Изправи се и разтри китките си, за да възстанови нормалното кръвообращение.

— Единствено неизвестен, Фицдуйейн-сан — продължи Кей, — засега остава начинът, по който ще умрете.

Фицдуйейн се усмихна.

— Бих предпочел, Намака-сан, да оспоря избора на момента, ако не възразявате.

В хеликоптера на Коанчо, освен пилота, пътуваха още четирима души и един от тях бе сержант Ога, който изобщо не беше наясно в какво се замесваше.

Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че всичко, свързано с *гайджина* Фицдуйейн-сан, дори след смъртта му създаваше само усложнения. Интуицията му подсказваше, че същото важеше и за Танабу-сан, която в момента седеше срещу него. Дори да не хранеше дълбоки подозрения относно игрите, в които службите за сигурност по правило се замесваха, автоматичната пушка марка „Nowa“ M89,

калибър 5.59, сложена на коленете ѝ, беше достатъчно основание да бъде угрижен.

Сгъваемата пушка беше снабдена с лазерен мерник, заглушител, допълнителна долна цев с диаметър 40 мм, предназначена за изстрелване на гранати и с пълнител, модел „С-Маг“ с капацитет 100 патрона. Разработеният в САЩ модел „С-Маг“ представляваше изключително компактен, автоматично зареждащ се двоен кутиеобразен пълнител, който след изпразването на амунициите от първата магазинна камера автоматично привеждаше в начална позиция втората камера на пълнителя и по този начин осигуряваше тройно по-висок капацитет на непрекъсната ефективна стрелба в сравнение с традиционните еднокамерни пълнители.

Съвкупността от всичките тези екстри правеше още по-разрушително най-страховитото лично оръжие, което някога бе виждал, а и му се стори необичайно да се носи такова оръжие при изпълнение на рутинна следователска проверка.

Наведе се напред в тясната кабина и заговори на Танабу-сан. Използването на интеркома улесняваше преодоляването на грохота от двигателите на вертолета, но колкото по-малко хора чуеха техния разговор, толкова по-добре.

— Не трябва ли да се прави това по нормалните канали, Танабу-сан? Това, което правим, е всъщност работа за по-многочислена група от специализираните чисти кидотаи^[2]. Хората ми не са обучени за извършване на операция като настоящата.

Чифуне също се наведе, за да го чува по-добре, Ога си помисли, че със силното си женствено излъчване и особено в този бежов ленен костюм, полата към който свършваше доста по-нагоре от коленете ѝ, Чифуне би трябвало да изглежда някак нелепо с това мощно огнестрелно оръжие в ръце. Изненадващо, но случаят не беше такъв. Жената държеше оръжейната система с такава лекота и увереност, сякаш това бе най-нормалното нещо на света.

Когато тя се приведе напред Ога почувства парфюма ѝ. Чертите на лицето ѝ бяха свършени, а дълбоките кафяви очи, изпъстрени със златисто, говореха за силна воля. Вероятно бе трудно да се устои на тази жена. Всъщност тя вече бе доказала правилността на неговото предложение или поне Ога не можеше да намери друго обяснение за присъствието си в хеликоптера.

— Ога-сан, всяка минута е от решаващо значение — отвърна Чифуне, — а ние не разполагаме с доказателствата, необходими за разрешаването на мащабна операция, без да влезем в нарушение на някоя бюрократична разпоредба. Доверяваме се на едно подозрение, базирано на моето добро познаване на методите и почерка на братята Намака и на единствения, но недостатъчен факт, че преподавателят на Фицдудейн-сан продължи да излъчва сигнал в продължение на пет минути след експлозията. Нещо повече — мястото, към което сме се запътили, е секретен военен обект. За да получим разрешение за изненадваща операция, ще сме принудени да се обърнем към най-висшите инстанции, а това ще отнеме цяла вечност и ще ни лиши от преимуществата на изненадата. Трябва да знаете, че братята Намака имат приятели сред най-висшите държавни инстанции. В определени етажи на властта човек трудно може да каже кой на чии интереси служи. Такива са последиците от управлението на платените политици в съвременна Япония. Сред тях са и онези, които биха останали много доволни от смъртта на Фицдудейн и от запазването на съществуващото положение.

Ога преглътна. Тази жена само усложняваше ситуацията. Ако това, което правеха сега, се провалеше, той щеше да рискува не само живота си, но и кариерата си. Можеше да си представи какво щеше да каже съпругата му, която беше изключително прагматична жена. Все пак в момента жена му не беше тук, а присъствието на Танабу-сан беше съвсем осезателно.

— А колкото до вашата подготвеност за операция от такова естество, сержант — продължи Чифуне, — аз зная, че сте високо ценен и че преди да постъпите на служба в полицията, сте били в десантните части, също както и Адачи-сан.

Ога кимна.

— А що се отнася до вашите хора — продължи Чифуне, — имам пълно доверие на Токийското СПУ и не се съмнявам, че те ще се справят блестящо със своите задължения.

Ога въздъхна. Нямаше никакви шансове срещу тази жена. Без да съзнава прехода, който се извърши в главата му, Ога вече бе забравил ролята си на полицай и сега разсъждаваше с понятията и логиката, усвоени по време на службата в десантно-парашутните части. Щяха да проникнат, където бе необходимо, и щяха да направят онова, което

трябваше да бъде сторено. И това беше окончателното му решение. Доводите „за“ и „против“ щяха да анализират, след като всичко свършеше.

Обърна се към двамата детективи на негово подчинение. Бе се наложило да се откаже от останалите си хора заради ограничения брой места в хеликоптера, но мъжете, които бе взел със себе си — детектив Ренако и детектив Сакадо, бяха твърди като скали.

— Проверете оръжията си, момчета — рече той. — Около нас може да стане горещо.

На хоризонта се появиха очертанията на разположените върху огромна площ промишлени заводи, съставляващи по-голяма част от империята на братята Намака. Чифуне даде някакво указание на пилота. Няколко секунди по-късно хеликоптерът се спусна надолу и полетя в бърснец полет над покривите, а сержант Ога се бе пренастроил изцяло на вълна „въздушнодесантна пехота“ и се питаше защо изобщо беше напуснал тези части. Обожаваше такива операции.

— Въздушен десант! — извика той.

— Въздушен десант! — повториха в един глас двамата детективи. Никой от тях не бе служил в армията, но което беше уместно според непогрешимия сержант Ога, беше уместно и за тях. Чувството за солидарност сред членовете на един екип беше от изключителна важност. А освен това паролата им прозвуча съвсем на място.

Чифуне се усмихна и вдигна палеца на дясната си ръка в жест на пожелание за късмет. След което добави:

— През цялото време.

— Фицдуейн-сан — каза Кей, — искам да ви кажа, че съжалявам, че трябва да умрете. Ние сме поели задължение да ви убием. Това е въпрос на *гири*. А сега вече е и въпрос на самосъхранение. Вие знаете прекалено много.

Фицдуейн последователно огледа всички присъстващи. Двама якудза стояха облежани на стената, в близост до която се намираха неговите лични вещи, включително пистолетът „Калико“. Другите двама бяха застанали от двете страни на Кей Намака. Гото стоеше на няколко крачки зад него.

Фицдуйейн понечи да направи някакъв коментар за налудничавостта на цялата тази ситуация, но после си даде сметка, че беше абсолютно безсмислено да казва каквото и да било. Кей преследваше по-различни цели. От негова гледна точка и от гледна точка на якудзите Фицдуйейн представляваше пречка, която трябваше да бъде отстранена. Не ставаше въпрос за лично отношение, а за задължение. И следователно, ако човек възприемеше тази изкривена логика, в желанието им да го убият по възможно най-интересен и забавен начин също можеше да се открие логика.

— Фицдуйейн-сан — каза Кей. — И вие, и аз принадлежим към обществото на средновековните воители. Дватама споделяме общо увлечение по средновековните оръжия. И двамата сме признати мъже на меча. Точно затова моментът ми се струва подходящ да се възползваме от възникналата възможност, за да разрешим един много стар спор, т.е. да преценим преимуществата на японския меч катана в сравнение с неговия западен еквивалент. Това, което имам предвид, е двубой катана срещу рапира, но съм готов да изслушам и други предложения, ако има такива.

Фицдуйейн мислено изреди съществуващите възможности. Най-точният еквивалент на катана беше сабята, но тогава изпитанието ставаше безпредметно. Както катана, така и сабята бяха създадени за нанасяне на разсичащи удари, но по мнението на Фицдуйейн никое оръжие от този клас не можеше да се мери с катана, който беше по-лек, по-добре балансиран, предоставяше възможност за по-бързи маневри, притежаваше ненадминато по своята ефективност разсичащо острие.

Не, ако съществуваше някакъв шанс за него, трябваше да се спре на рапирата. Това оръжие бе създадено за нанасяне на прободни удари и убиваше с върха на острието. Именно с такова оръжие беше се обучавал. Именно с рапирата шансовете му бяха най-големи и Кей вероятно го знаеше. Този човек беше престъпник и убиец, но не беше загубил напълно чувството си за чест. А може би чувството за чест не беше мотивът за избора му, може би той бе взет просто от любопитство. И в двата случая изборът беше правилно обоснован. Мотивите за този избор вече не бяха от значение. Сега всичко се свеждаше до продиктувания от природата избор: кой щеше да оцелее и кой щеше да умре.

— Освен това си мислех, че настоящата ситуация — продължи Кей — е изключително подходящ момент за изпробване бойната секира, която имахте любезността да ми подарите. Естествено тя не е старинно средновековно оръжие, но майсторската ѝ изработка е забележителна, затова я включвам в класата на средновековните оръжия, където заслужава да бъде.

Докато говореше, Кей взе тежката бойна секира и я завъртя в кръг над главата си.

— Ако някой бъде тежко ранен, ще бъде освободен от мъките си с помощта на тази секира. Ако вие убиете моите двама шампиони, тогава срещу вас ще се бия аз с катана, но ще ви довърша със секирата. Както и да се развият събитията, това оръжие днес ще бъде изпръскано с кръв. Ще изпитаме на бойното поле достойнствата на ирландското майсторство.

„И не само неговите — каза си Фицдуейн, — а и на нещата за които изобщо не подозираш, стига да имам поне малко късмет.“ Хората на Центъра за внедряване на специални технологични разработки към свръхсекретните служби се бяха потрудили доста над подготвянето на подаръка за Кей Намака, но Фицдуейн не мислеше, че собственото му обезглавяване бе една от целите, за които бе изработена бойната секира. Нещо повече, създателите ѝ бяха преследвали постигането на двоен ефект: тя да заинтригува Кей Намака, което определено бе постигнало, и да го убие, ако възникнеше подходяща възможност.

Под тънкия пласт от калена стомана, подплатена отвътре с оловен слой, който да не пропуска рентгенови лъчи, в случай че хората от охраната на Намака се окажеха обзети от параноичната подозрителност като по-голямата част от себеподобните си, удебелената средна част на металната глава на секирата с двойно острие съдържаше близо половин килограм пластичен взрив, уплътнен периферно от петстотин миниатюрни сферични телца. Всичко това бе напълно изолирано и не можеше да бъде открито чрез химически детектор или дори чрез отделянето на металната глава на секирата от нейната дръжка. Гравираната декоративна мрежа по дръжката я превръщаше в безупречна радиоантена. При взривяването си секирата щеше да постигне ефекта, равен на ефекта от едновременната детонация на две противотанкови мини.

За нещастие радиовълновият детонатор — ръчният часовник на Фицдуейн, му беше отнет и сега се намираще в срещуположния край на стаята заедно с другите му лични вещи, непосредствено край двамата якудза, застанали в ъгъла. Е, както един приятел на Фицдуейн от британската армия често казваше: „Плановете притежават само един недостатък — често се провалят.“ Независимо дали бе имал право, или не, в момента Фицдуейн нямаше друг избор, освен да приеме двубоя с мечове. В края на двадесети век използването на това оръжие изглеждаше анахронизъм при сражение, водено от късо разстояние, но то можеше да бъде също толкова смъртоносно като кое да е огнестрелно оръжие.

— Фицдуейн-сан — каза Кей. — Не искам да ви създавам излишни надежди, подхранвайки илюзията, че имате някакви шансове, затова ще бъда пределно ясен. Вероятно все още таите мисли за измъкване от тази зала. Забравете ги. Всичките ви усилия ще бъдат напразни. Вратата на изхода към хеликоптерната площадка на покрива е заключена, а отвън се охранява от специално обучен екип от около дванадесет мъже, които са верни единствено на мен. Откровено казано, положението ви е безнадеждно. Единствената ви възможност е да умрете достойно. Убеден съм, че няма да ме разочаровате.

Когато завърши речта, Кей се поклони.

— Първият, а според моите прогнози и последен противник, срещу когото ще се биете, е Хитаи-сенсей. Той обучава бойците на „Исуджи-гуми“.

Фицдуейн забави отговора си, за да печели време. Хитаи беше мускулест якудза със среден ръст, с пронизателен поглед и петелска глава, татуирана на гърлото му. Изглеждаше около четиридесетгодишен. Мечът му все още висеше в ножницата си, окачена на прехвърления през раменете ремък. Добавката „сенсей“ към името не звучеше никак обнадеждаващо. Тя показваше, че мъжът не беше просто някой безделник, размахващ играчка в ръцете си, а признат майстор на меча, имащ най-малко четвъртвековен опит зад гърба си. При това опит в сражаването с японски мечове. Европейската техника на сражаване беше доста по-различна.

Фицдуейн премести погледа си върху Кей и леко се поклони.

— Благодаря ви за окуражаващата духа ми реч, Намака-сан — сухо рече той. — Ще направя всичко възможно да изпълня

задълженията си по подобаващо достоен начин.

Друг от *якудзите* излезе напред, постави внимателно една рапира върху полирания под пред Фицдудейн и бързо се оттегли заднишком. Фицдудейн направи почти небрежно няколко крачки напред, но без да изпуска от очи Хитаи, коленичи на единия си крак и взе рапирата. Хитаи не помръдна. Просто гледаше втречено *гайджина* и нито една черта на лицето му не потрепваше.

Фицдудейн бе научил от баща си не само правилата за водене на бой с меч, но също и част от историята на фехтовалното изкуство. Личното убеждение на баща му бе, че умението за боравене с острието беше по-скоро природно заложено, а не съзнателно усвоено, затова докато бе тренирал със своя млад ученик, той непрекъснато му бе говорил, едновременно за да му обяснява и за да го разсейва. Резултатът от този подход, след много години на тренировка, бе, че Фицдудейн се сражаваше, разчитайки главно на своя инстинкт и на рефлексите си, а преди решаващите битки съумяваше да изчисти напълно съзнанието си и да не мисли за подробности, свързани с тактиката, която трябваше да възприеме.

„Най-старият меч, за който съществуват данни, Хюго — беше обяснил бащата на Фицдудейн, — е египетско оръжие, изработено от бронз, и е датирал от деветнадесети век преди новата ера. Наричали са го *хонеш*. Имал е дълга дръжка, а острието му е наподобявало острието на кама. В действителност това е било по-скоро нож, отколкото меч, но забележителното при него е бил фактът, че е било изработено от монолитен метален къс. Някъде около петнадесети век преди новата ера започнали да произвеждат бронзови мечове с по-голяма дължина на острието. Те представлявали прободни оръжия, дълги около деветдесет сантиметра и широки едва около сантиметър и половина. Тенденцията е била правилна, но не и технологията. Бронзът е мек метал и едно дълго острие с вече споменатата ширина много лесно би се огънало, затова по-късно започнали да изработват остриетата по-къси и с листовидна форма.“

Фицдудейн, с *рапира* в ръка, бавно се отдалечи на няколко крачки от Хитаи, отстъпвайки заднишком. *Якудза* погледна учудено Кей Намака, след това започна да се приближава към *гайджина*. *Катаната* на Хитаи все още беше в ножницата си.

„Постепенно някъде около първи век преди новата ера желязото изместило бронза, а листовидната форма на острието била удължена и така се появил испанският меч, оръжието с късо и широко острие, с което били въоръжени римските легионери. Испанският меч е имал дължина около шестдесет сантиметра и ширина на острието приблизително пет и по онова време се е считал за произведение на изкуството. Бил е предназначен да убива чрез прободен удар. Бил е достатъчно дълъг за водене на сражение от близко разстояние и е можел да пробива щита, но не прекалено дълъг, за да се огъва или да пречи на сражаващите се в непосредствена близост. Носили са го окачен от дясната страна, за да бъде удобен за лесно и бързо изваждане от предпазната ножница, освен това е бил лек, имал е компактна форма и е бил смъртоносен. За разлика от римляните, галите се сражавали с дълги мечове, предназначени за нанасяне на разсичащите удари. Още от самото начало на фехтовалния прием за водене на сражения възникнал спорът дали мечът представлява предимно прободно или разсичащо оръжие. Е, римляните са предпочитали да използват предимно прободните оръжия, а тяхната империя е просъществувала най-дълго от всички останали. Тяхна е поговорката: «*Dias incias hi puncta mortalis est*», която си струвала бъде запомнена дори в наши дни. В превод звучи така: «Два инча в подходящото място могат да бъдат смъртоносни.»

Прободният удар по мое мнение, което споделям две хилядолетия след като римляните стигнали до същото заключение, все още си остава най-опасният прием при сражение с мечове.“

Якудза-сенсей се огледа нетърпеливо. *Гайджинът* бе започнал да отстъпва назад бавно, но продължително и скоро щеше да излезе извън очертаванията на полирания под и да стъпи на постелките татами, където обикновено седаха зрителите. Все пак не му оставаше още много простор за отстъпление. Край стената стояха двамата якудза с праметнати през рамо леки картечници „Узи“ и извадени от ножниците мечове *катана*. Не след дълго този страхлив гайджин щеше да се натъкне на техните катани и тогава трябваше да покаже на какво е способен.

Говореха, че инцидентът на „Язукини-дори“ беше станал при загадъчни обстоятелства и слуховете за него бяха доста противоречиви, но всички говореха за уменията на гайджина да се

сражава. Сега обаче ставаше ясно, че гайджинът нямаше никаква заслуга за тогавашното си избавление. Единственото обяснение за него бе, че полицията се бе намесила неочаквано и бе предопределила окончателния изход от сблъсъка.

„Римската войска се е състояла главно от пехотни легиони — беше продължил обясненията си бащата на Фицдуейн. — След като те престанали да бъдат водеща сила, кавалерията, каквато е съществувала по времето на Атила, вожда на хуните и готите, се превърнала в ударната сила при воденето на войни, затова започнали да изработват мечовете по-дълги и били използвани най-вече за нанасяне на разсичащи удари. Воините, сражаващи се от седлото на коня, се нуждаели от меч с по-голяма дължина, а използването на върха му, ако човек се намира върху седлото, е почти невъзможно.

Когато е на кон, човек е въоръжен с пика или копие, а дори и в този случай те можели да се използват само еднократно. Островърхите оръжия остават забити в тялото на жертвата и ако си ездач, или трябва да го оставиш, или ще се озовеш на земята.“

Кей Намака пристъпи напред с лице, побеляло от гняв.

— Фицдуейн-сан, това, което правите, е недопустимо. Не трябва да отстъпвате към постелките татами. Не е разрешено. Двубоят трябва да се води само в полето на лакирания под. Ако не спазвате правилата, ще наредя на хората си да ви санкционират. Честно казано, разочарован съм от вас.

Фицдуейн спря да отстъпва назад, сякаш се колебаеше какво да предприеме. Раменете му бяха присвити напред, а в ръцете си държеше рапирата. По всичко личеше, че вече бе приел своето поражение. Огледа се около себе си, а двамата якудза стиснаха дръжките на мечовете, недвусмислено показвайки, че ако продължеше да отстъпва, без колебание щяха да го съсекат. Заплахата остана неизречена, но очевидна. Телохранителите стояха само на няколко крачки от него. Деляха го само сантиметри, преди да навлезе в периметъра на техните мечове.

Отново концентрира мислите си върху спомена за казаното от баща му:

„През хилядолетието, последвало залеза на Римската империя, изработваните в страните на Западна Европа хладни оръжия започнали да удължават формата си, остриетата станали прави и по-широки, били

предназначени основно за нанасяне на разсичащи удари. Така се е променяла формата на меча в зависимост от вида войска, в която е бил на въоръжение. И в двата случая се предпочитали оръжията с дълги, масивни остриета. Начинът на водене на сраженията се променил. Битките вече не се водели при стриктно съблюдаване на общоприети военностратегически правила, както е било по време на Римската империя. Възникнала необходимостта от оръжие с дълго и масивно острие, което да може да пробива защитните доспехи и благодарение на което противникът да бъде държан на достатъчно голямо безопасно разстояние.“

„Доспехите — беше продължил баща му — станали излишни, когато през четиринадесети век било открито огнестрелното оръжие, а с усъвършенстването на технологията, заслугата за което в немалка степен принадлежи на арабите, бил изнамерен начин острието на меча да се изтъни и да се намали неговата маса. И така през шестнадесети век се появила рапирата с тънък режещ клин, чиято основна отличителна черта била в това, че убивала с прободен удар.“

Фицдудейн повдигна очи — първо към Хитай, после към Кей Намака.

— Намака-сан — рече той, — това, което правим, е безумие. Всичко това — посочи с жест присъстващите в дожото — е излишно. Дори да успеете да ме убиете, има други, които знаят онова, което зная и аз.

Първоначалният гняв на Кей сега прерасна в сляпа, неконтролируема ярост. Поведението на гайджина не бе нарушение на добрия тон. То беше просто смайващо. Защото караше него, президента на корпорацията „Намака“, да се почувства оскърбен. Такова поведение беше унижително. Махна презрително с ръка.

— Убийте *гайджина* — каза той на японски, — но добре се позабавлявайте преди това.

[1] Зала за фехтовка (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Специално обучени за действие в екстремални условия хора (командоси) (яп.). — Б.пр. ↑

20.

Токио, Япония, 28 юни

Поради специфичността на своето производство, „Намака Спешъл Стийлс“ беше обявен от военното министерство за зона с ограничен достъп, затова Чифуне нареди на пилота от Коанчо да направи две обиколки над площадката за кацане, разположена на покрива на сградата, докато тя съобщаваше чрез високоговорителя, че идват, за да извършат специална полицейска проверка.

На покрива се виждаха шестима цивилни охранители, а в малката контролна кула със сигурност имаше още от тях. Чифуне не искаше да влиза в конфликт с охраната и да подлага хеликоптера на риск от кацане под обстрел, ако това можеше да бъде избегнато.

Хеликоптерът беше с отличителните знаци на ГСПУ, а японците изпитваха дълбок респект пред полицията като институция, затова Чифуне не смяташе, че щяха да имат проблеми с кацането. Но дали щеше да успее да стигне по-далеч от покрива, това вече беше друг проблем, над който щеше да си блъска главата, когато се приземяха. Обикновено легитимацията ѝ на служител на Коанчо успяваше да отвори почти всички врати пред нея. Специалните служби всяваха страхопочитание сред хората.

Но реакцията на охраната се оказа неочаквана. Хората върху покрива енергично правеха знаци, че хеликоптерът трябва да се отдалечи, а след това гръмовен глас, усилен от високоговорителя, събщи:

— Предупреждение. Това е военна зона с ограничен достъп. Не правете опити за кацане. В противен случай ще открием огън. Повтарям: не правете опити за кацане или в противен случай ще открием огън.

Чифуне и Ога се спогледаха изненадани. Това беше безпрецедентен случай.

— Необичайно — измърмори Ога. Накъде отиваше Япония, която се смяташе за страна с почти несъществуващо насилие, щом

охраната на някакъв металургичен завод си позволяваше да заплашва с унищожение летателен апарат с официалните отличителни знаци на една държавна институция? Явно, че респектът към властите беше пратен по дяволите.

— Наистина е необичайно, сержант Ога — каза Чифуне. Нареди на пилота да направи още една обиколка и огледа площадката за кацане през чифт въртящи се, жироскопично стабилизирани увеличителни очила. Вибрациите, обусловени от самия дизайн и от конструкцията на хеликоптера, правеха почти невъзможно от тях да се наблюдава с бинокъл, но след жироскопичното стабилизиране, нещата вече стояха съвсем различно. Полученото изображение оставаше неподвижно като скала, а хората от охраната сякаш се намираха само на една ръка разстояние благодарение способността на очилата да дават изображението в петнадесеткратно уедрен мащаб.

Чифуне завъртя очилата към Ога. Докато фокусираше очилата върху една малка групичка мъже, струпани на покрива, сержантът мислено си отбеляза, че Коанчо разполага с най-модернизираните играчки за наблюдение. Изведнъж странното поведение на охраната долу намери своето обяснение.

— Якудза — процеди през зъби Ога. — Тези долу не са служители от „Японската агенция за охрана на военни обекти“. Лицата на част от тях са ми познати. Това са хора с криминални досиета. Но какво правят те тук?

— Предполагам, че това могат да обяснят братята Намака — отвърна мрачно Чифуне.

После се свърза с централата на Коанчо, включи видеокартината от мястото на действието, за да покаже лицата на хората върху покрива, която беше приета от дежурния офицер, и помоли за изпращане на подкрепление. Гласът в слушалката им отговори да не правят опити за кацане до пристигане на подкреплението. Тя понечи да възрази, но тъкмо тогава забеляза, че един от капаците на контролната кула долу се беше отворил и от него излязоха няколко мъже, носещи нещо на раменете си. Видеовръзката с централата продължаваше да предава картина от мястото на събитието. В микрофона се чу краткият ужасен вик на офицера от централата, след което в пространството под тях се появи червена следа от изстреляния към хеликоптера трасиращ заряд и радиовръзката прекъсна.

В обшивката на хеликоптера се появило множество дупки, а детектив Сакадо се сви конвулсивно и увисна на предпазния колан, когато два петдесеткалиброви куршума го улучиха странично, разкъсвайки единия лоб от белите му дробове и едната половина от гръдния му кош.

Хеликоптерът полетя надолу като камък и премина в бръснещ полет над покрива долу в резултат на незабавно взетите от пилота мерки за избягване на сблъсък с трасирация заряд. Действията му се оказаха инстинктивно правилни и имаха изненадващ ефект, тъй като не бяха очаквани, но в резултат от тях сега се оказаха по-близо до контролната кула.

Вторият заряд изсвистя във въздуха над тях, където хеликоптерът се бе намирал само допреди секунди, но третият заряд улучи ротора на опасното витло. Хеликоптерът започна да се завърта около собствената си ос, но вече се намираха толкова близо до покрива, че почти в същия миг се удариха в него.

Чу се пронизително метално стържене, когато стабилизаторите на хеликоптера се плъзнаха по предпазните перила, обграждащи площадката за кацане, и във въздуха се изсипа дъжд от искри, след което витлата на хеликоптера се разпаднаха при бавното спиране на улучената машина в подножието на контролната кула.

Ударът беше силен, но благодарение на ниската височина, на която бяха летели, не се бе оказал фатален, а приплъзването по перилата беше убило голяма част от скоростта на вертолета. Завързани с обезопасителните колани, Чифуне и оцелелите детективи бяха малко понатъртени и в състояние на стрес, но иначе напълно невредими. Веднага изпълзяха от хеликоптера и потърсиха прикрытие в подножието на контролната кула, на противоположния ѝ край, а не от страната, в която се бе блъснал хеликоптерът. Пилотът се опита да последва примера им, но докато слизаше от машината, резервоарите за горивото се възпламениха и погълнаха в пламъците си стената на контролната кула и част от площадката за кацане. Във въздуха се посипаха горящи отломки от летателната машина и от изтръгнатите от взривната вълна перила.

Един мъж от охраната плъзеше към тях. Докато се бе опитвал да се спаси от разбития хеликоптер, едно голямо парче от хеликоптерното

витло се бе стоварило върху гърба му и сега, докато пълзеше към тях, видяха как от устата му избликна кръв.

Над парапета на върха на кулата се надвеси човешка фигура.

Намираха се прекалено близо до стената на кулата, за да стрелят по тях с петдесеткалиброви амуниции, но мъжът държеше автоматична карабина и тъкмо се прицелваше в тях, когато Чифуне натисна спусъка. Мъжът политна назад и от тялото му запръска кръв, после се прекатури над парапета и се строполи в подножието на кулата, недалеч от тях.

Чифуне пропълзя до тялото. Трябваше да накарат въоръжената с карабини охрана да излезе от контролната кула, а за това ѝ бяха нужни гранати. Усилията ѝ се оказаха напразни. Убитият нямаше гранати. Движенията ѝ привлякоха вниманието на няколкото мъже, които го обстрелваха от един вход, отстоящ на около петнадесет метра. Над главата ѝ изсвистяха куршуми и се забиха в стената над нея.

Сержант Ога и детектив Ренако отговориха с ожесточена, масирана стрелба и под нейното прикритие Чифуне успя да пропълзи обратно при тях. Резултатът от всичко бе, че сега се намираха под кръстосания огън на охраната върху покрива на кулата и на хората, скупчени във входа.

Фицдуюейн повдигна нагоре лявата си ръка, при което застаналият пред него Хитаи и двамата якудза отзад замръзнаха на местата си.

Гайджинът най-после проявяваше някаква реакция. Най-после предприе нещо различно. Това беше добре. Именно това искаше Намака-сан, а каквото желаше той, желаша го и неговите хора.

— Намака-сан — каза Фицдуюейн, — размишлявах за разликата между японските мечове и тези, изработвани в Европа. Не е ли вярно, че японските оръжия достигат своето съвършенство някъде около осми век и че един меч, изработен около хилядолетие по-късно, в по-малка или в по-голяма степен изглежда почти същият на външен вид?

Въпреки обзелата го ярост, Кей остана заинтригуван от този въпрос. Гайджинът беше познавач и ценител на хладните оръжия също като него. Онова, което имаше да каже, особено предвид настоящите обстоятелства, може би наистина си струваше да бъде чуто.

— Почакайте! — обърна се Кей на японски към хората си.

Хитаи тъкмо се приготвяше да убие *гайджина*, изваждайки меча от ножницата, и демонстративно разсече въздуха, нанасяйки елегантен диагонален удар по въображаема мишена. Кей Намака се беше прочул с него, а Хитаи искаше да покаже, че той също беше майстор на *я-ду*, изкуството на елегантния замах с меч.

Гайджинът, изглежда, нямаше да бъде достоен противник, но неговото поведение го объркваше. Възприетата от него тактика на непрекъснато отстъпване означаваше, че щеше да му бъде трудно да скъси дистанцията помежду им до необходимото разстояние за нанасяне на удар. А този нелеп разговор го разсейваше. Отнемаше от тържествеността и достолепието на настоящата ситуация. Лично Хитаи го намираше за досаден, а освен това разговорът му пречеше да се концентрира, както изискваше случаят.

Целта му беше да изчисти мисълта си като огледална водна повърхност: „Отражението във водната повърхност символизира едно изчистено, спокойно съзнание, намиращо се в пълна хармония с обкръжаващия го свят, което е целта на най-висшата степен в обучението по бойни изкуства.“ Поведението на *гайджина* му въздействаше като хвърлянето на камъчета в спокойните води на езеро. Хитаи не можеше да се съсредоточи.

— Да, така е — отвърна Кей. — Класическият японски меч, *катана*, е достигнал своето съвършенство във времената, когато европейците се сражавали с необработени парчета метал. А дори и след това, какъв път сте избрали към съвършенството? Вместо върху формата, ние сме избрали да насочим усилията си към усъвършенстване на техниката на използване на меча. По сто и двадесет изтегляния от ножницата и по хиляда замаха с меча дневно се считали за нещо обичайно по време на бойното обучение. Единствено с непрекъснатата практика се постига съвършенство и пак тя е ключът към сливането в едно на войната и оръжието.

— Принуден съм да призная, Намака-сан — каза Фицдуейн, — че в сравнение с вас ние, западняците, сме като капризни деца. Вместо да се стремим към усъвършенстване, ние непрекъснато изпробваме нови неща. Това ни тласка към едно хаотично, но творческо общество. Да вземем за пример *рапирата*. В един определен етап някои нейни разновидности са достигали до дължина метър и половина, което я правело доста неудобна за носене по време на светски приеми.

Естествено в резултат от експериментите и грешките били създадени по-приемливи модели. Но след това всички ние сме започнали да използваме предимно огнестрелни оръжия.

Кей Намака беше озадачен. Гайджинът си играеше с него. Хитаи погледна към Кей и в очите му се четеше безмълвна молба да се сложи край на тези брътвежи.

Фицдудейн отстъпи три крачки и когато двамата якудза отскочиха изненадано назад, напълно неподготвени за този неочакван ход, той замахна ожесточено напред с *рапирата*, която разсече врата на мъжа до него, и продължи безпрепятствено напред, потъвайки дълбоко в окото на втория якудза.

Кей измуча, а Хитаи се обърна мигновено с лице към своя противник, изтегли с неподозирана бързина катаната си и инстинктивно замахна към мястото, на което допреди секунди бе стоял Фицдудейн. Острието на катаната се натъкна на втория якудза, който в този миг се строполяваше, смъртоносно ранен в окото. Мечът разсече гръбначния стълб, след което отдели дясната ръка от тялото на нещастника.

Фицдудейн, който не разполагаше с достатъчно време да се справи със същността на проблема, камо ли да изпилва детайлите по неговото разрешаване, остави *рапирата* си да стърчи от гърлото на първия якудза и сграбчи неговата карабина „Узи“. Но кожената презрамка на оръжието не можеше да се освободи, затова свали предпазителя и започна да стреля, независимо че тя все още висеше, праметната през рамото на якудза.

Оръжието затрещя, а мечът на Хитаи се пръсна на парчета още след първите изстрели. Случаят не изглеждаше уместен за проява на задръжки, затова Фицдудейн стреля отново, а кръвта на Хитаи обагри с алени цветя стената отзад, когато куршумите улучиха якудза — втори майстор на меч.

Карабината млъкна. Амунициите бяха свършили. Фицдудейн изтегли *рапирата* си от врата на мъртвия якудза и се приготви да посрещне новия си противник, който вече се приближаваше. Якудза разсичаше въздуха с непрекъснати низходящо-възходящи диагонални удари, които правеха невъзможно приближаването до него. Това представляваше вид отбрана, основаваща се на агресията, защото

мъжът настъпваше все по-близо, като едновременно запазваше постоянен периметър, гарантиращ собствената му безопасност.

Фицдуйейн се пресегна, сграбчи счупения меч на Хитаи и го използва, за да парира острието на якудза, в същия миг забивайки рапирата си в неговия стомах. Мъжът политна напред и падна на колене.

Фицдуйейн незабавно се извъртя, за да посрещне евентуално нападение от страна на Кей Намака и остана слисан, когато видя, че нито той, нито Гото бяха помръднали от местата си.

Кей просто си стоеше, стиснал с две ръце бойната секира, и се наслаждаваше на зрелището. Тогава Фицдуйейн пристъпи напред и секирата засвистя във въздуха над главата на Кей. Изригна кървав фонтан, а главата на якудза се търколи на пода. Обезглавеното тяло се свлече пред искрящия от възбудата поглед на Кей. После Намака премести очи към острието, от което продължаваше да капе кръв.

— Ненадминато! — възкликна той. — Балансът, майсторството на изработката са впечатляващи.

— Намака-сан — обърна се към него Фицдуйейн, — явно като малък не сте яли много риба. Много хубаво не е на добро. Свалете това оръжие.

Кей погледна насреща. *Гайджинът* отново бе в движение. Сега стоеше край малката масичка, върху която бяха оставени личните му вещи, а в ръцете си държеше някакъв предмет.

— Не ме разочаровайте, Фицдуйейн-сан. Хайде да се сражаваме като истински мъже.

Фицдуйейн обходи с поглед касапницата наоколо, после спря очи върху Кей.

— Не ставайте смешен! — отвърна той. Старият „Калико“ отново беше в ръцете му. Гърмящата секира се бе оказала добра идея, но не копнееше да бъде в същото помещение, в което щеше да се взриви тя. Летящите с огромна скорост метални отломки обикновено не проявяваха подбор към потърпевшите.

— Бий се с мен, *гайджин* — изрева Кей и се втурна към Фицдуйейн, размахал секирата над главата си.

„Това е човекът, който се разпореди да бъде убит и който едва не уби сина ми“ — помисли си Фицдуйейн. Въпреки всичко изпита известно съжаление, когато натисна спусъка на „Калико“-то и

десеткалибровият двойно целеви трасиращ снаряд просветна във въздуха, проби с лекота пищните самурайски одежди и разкъса на парчета красивото тяло на Кей Намака.

Останките от онова, което допреди миг бе тялото на президента на „Намака Корпорейшън“, се свлякоха на пода и по него потекоха множество алени струйки.

— Намака-сан — рече Фицдуейн по-скоро на себе си, — ние, гайджините, си имаме своите недостатъци, но знаем, наистина знаем много начини за убиване. Но това едва ли е основание за гордост.

В един далечен ъгъл на залата стоеше шефът на отдел „Охрана“ в „Намака Корпорейшън“. Раменете му бяха отпуснати, лицето му изглеждаше бяло като вар под самурайската бойна шапка и целият трепереше от страх.

Фицдуейн се приближи с небрежно насочен към ужасения мъж пистолет.

— Гото-сан — заговори меко той, — убеден ли сте, че сте избрали подходящото поприще за своята реализация?

Гото трепереше и не можеше да говори. Гайджинът бе убил петима въоръжени мъже за по-малко от минута и беше убеден, че той щеше да бъде шестият. Беше приел поста шеф на охраната към „Намака Корпорейшън“, за да присъедини енергията си към Намака кейрецу. Това бе станало след внезапната смърт на Китано-сан, но Гото никога не бе допускал, че ще бъде нещо повече от администратор. Насилието го караше да се поболява.

— Гото-сан, ако не искате да увелича броя на телесните ви отвори — каза Фицдуейн, — ще се изправите и ще ми покажете как да изляза оттук.

Обзетият от смъртен ужас мъж не помръдна. Фицдуейн стисна по-здраво оръжието и сега цевта сочеше право в челото на Гото.

— Моля — каза сухо Фицдуейн.

„Единствената причина да сме все още сред живите — размишляваше Чифуне, докато над главите им неспирно свистяха куршуми и се забиваха в стената на кулата, изтръгвайки парчета мазилка от нея — е тънкият двоен пояс от напълнени с пясък чували с

височина шестдесет сантиметра и дължина около два и половина метра, зад които сме се прикрили.“

Първоначално не бе могла да си обясни какво правеха тук торбите, тъй като местонахождението им по никакъв начин не подсказваше тяхното предназначение, но после съобрази, че торбите с пясък вероятно се използват като безопасителни тежести, привързвани към стабилизиращите скиобразни дъги на хеликоптерите при силен вятър.

За нещастие чувалите бяха напълнени със ситен пясък и когато куршумите започнаха да ги пробиват, пясъкът започна да изтича с обезпокоително високи темпове. Само след няколко минути щяха да разполагат с достатъчно материал за правене на пясъчни замъци, но щяха да останат без прикритие. Не след дълго щеше да им се наложи да предприемат някакви мерки.

Сержант Ога лелееше по гръб, насочил своя „Хеклер и Кох“, МР 5, към горната част на кулата. От време на време се показваше някоя глава и някой правеше опит да ги обстрелва, но сержант Ога успяваше да държи положението под контрол, отвърщайки със стрелба на полуавтоматичен режим, за да пести амунициите. Чифуне констатира, че сержантът притежаваше талант за това. Такава точна стрелба не се постигаше единствено с обучението в специалните парашутно-десантни части.

— Как сте със СЗП-то, сержант-сан? — попита Чифуне. Имаше предвид воденето на сражения в закрити пространства, изискващи специални умения, които можеха да се придобият само при симулирани ситуации или при работа в група за антитерористична дейност.

Ога даде два последователни изстрела по посока на появилия се над парапета на покрива силует и във въздуха се спусна червена мъгла.

— Позабравил съм го, но спомените ми започват да се опресняват. Казват, че е като карането на колело. Дори когато остарееш, все още можеш да го правиш, с тази разлика, че ставите започват да скърцат.

Чифуне се усмихна. Беше чула почти същия коментар относно друг, не по-малко популярен начин за прекарване на свободното време.

— Ако останем тук, ще ни убият — каза тя. — Ако излезем малко по-напред, за да можем да атакуваме хората в и около онзи вход,

ще бъдем убити, преди да успеем да стреляме. Там са най-малко шестима, а разстоянието до входа е цели дванадесет метра. Освен това онези от покрива ще могат да ни атакуват с петдесеткалиброви заряди откъм гърба.

— Което означава, че ни остава кулата или пристигането на подкрепление?

— Ще изминат най-малко двадесет минути до пристигането на подкрепление — отвърна Чифуне, — дори ако насам е тръгнал корпусът за бързо реагиране.

— Затова да обстрелваме входа с четиридесеткалибров снаряд и кажете на Ренако да ги накара да полежат няколко секунди, докато ние взривим входа на контролната кула — предложи Ога. — Според мен всички оцелели след избухването на хеликоптера сега се намират на върха на кулата.

— Колко са според вас?

— По-малко, отколкото преди експлозията — мрачно отвърна Ога. — Двама или трима, в най-лошия случай четирима. Затова да опитаме.

Чифуне погледна отново контролната кула. Можеше да вдигне във въздуха покрива на кулата с един четиридесеткалибров снаряд, но бяха прекалено близо, за да успее да постави продълговатия снаряд в специалната втора цев, но дори ако успееше, последвалата експлозия можеше да извади и самите тях от строя. Мислено си отбеляза за в бъдеще винаги да взема със себе си по някоя и друга бройка от добрите стари ръчни гранати. Тази мания по оръжията за водене на открита стрелба беше направо абсурдна. Само секунди след започването на престрелка всеки разумен участник в нея се оказваше зад някакво прикритие, а в такива случаи най-подходящи за целта си оставаха гранатите.

Ренако извика и Чифуне погледна към него. Лицето на детектива беше изкривено от болка. Пресегна се и придърпа крака си под прикритие, сякаш той не можеше да се движи сам. Един куршум беше улучил крака му, когато Ренако се протегнал за миг и кракът му бе останал извън очертаванията на тяхното невзрачно прикритие. Лицето му бе посивяло от болката, а по челото му бяха избили ситни капчици пот. Подобна рана вероятно причиняваше непоносима болка, независимо че не представляваше непосредствена опасност за живота.

— Ренако-сан — обърна се към него Чифуне, — мислите ли, че можете да се заемете с покрива? Ние ще го прочистим, но междуременно трябва да не им давате възможност да надигнат глави. А след това ще можем да ви помогнем.

Ренако кимна отпаднало. Ога му помогна да легне по гръб, за да може да наблюдава парапета, постави нов пълнител на оръжието му и го зареди. Ренако също имаше МП5, но Ога нагласи неговото оръжие на автоматичен режим на стрелба.

— Няма да е трудно, Ренако-сан — каза Ога. — Само трябва да ги поизкъпете с оловен дъжд, ако някой покаже глава.

— *Хай*, сержант-сан — отвърна Ренако. Чувстваше се отпаднал и парапетът току се размиваше пред очите му, после отново се фокусираше, но мислеше, че ще може да издържи достатъчно дълго.

До този момент Чифуне бе обстрелвала със своя гранатомет входа в другия край на площадката, защото ако Фицдуйн бе все още жив, бе много възможно да се намираше някъде в онази посока. Все пак скоро щяха да се лишат от лукса да могат да избират.

— Когато ви дам знак, сержант-сан — обърна се Чифуне към Ога. Той кимна мълчаливо. — Сега! — извика тя.

Ога се изправи зад барикадата и даде картечен откос, принуждавайки онези в и около входа да се скрият поне временно. Почти едновременно Чифуне също откри огън със своята автоматично презареждаща се карабина тип „С-Маг“, а след това се прицели с гранатомета и стреля.

Тумбестият снаряд, приличен на прекалено наедрият куршум, излетя от долната цев на карабината и хлътна във входа.

Във въздуха се издигнаха пламъци и полетяха тела. Чифуне обезопаси района, обстрелвайки горната част на кулата с остатъка от амунициите си за модела „С-Маг“, смени пълнителя и последва примера на Ога, който бе заобиколил кулата и бе изчезнал от погледа ѝ, шмугвайки се през вратата. Навсякъде около тях имаше все още горящи отломки от хеликоптера, а докато Чифуне тичаше, от покрива отекнаха изстрели. Гранатата беше взела жертви, но защитниците на кулата не бяха извадени от строя.

Вратата при входа на контролната кула бе наполовина разрушена и обгърната в пламъци. Ога я ритна с крак от движение, влетя вътре през нея, претърколи се и се изправи на крака, подновявайки своята

стрелба. Но вътре нямаше никой. Виждаха се само металните стъпала, отвеждащи към малката диспечерска зала на горния етаж.

Една глава се надвеси надолу и Ога стреля. Главата се сви, но Ога реши, че беше пропуснал. Прокле се, че бе стрелял излишно и така беше предупредил мъжете на покрива.

Чифуне прилекна до него. Стълбището отвеждаше към една отворена врата. Прецени мислено разстоянието, ъгъла на стрелба и последиците от взрива, ако евентуално се изстреляше граната. Другата възможност бе да се изкачи стълбището под открит обстрел. Преимуществото щеше да остане в полза на охраната, а двамата с Ога със сигурност нямаха изненадата за свой съюзник.

Не можеше да вини Ога, че бе стрелял. Ако в долната част на кулата бе имало хора, двамата с Ога биха били мъртви, при условие че той забавеше дори със секунда своята стрелба. Войната, подобно на повечето неща от живота, също изискваше непрекъснат низ от избори. Човек вземаше решения, постъпваше съобразно тях и поемаше последствията от собствените си решения, в случай че те се окажеха неправилни. Съжаленията рядко имаха конструктивен ефект в подобни ситуации.

Ога сменяше пълнителите, затова Чифуне обстрелваше с непрекъснати картечни откоси местата, където според нея се спотайваха враговете ѝ. Но не виждаше нито един от тях.

— Какво бихте предпочели, сержант-сан: да се окажете под обстрел или да бъдете взривен? — попита тя, след което отново започна да стреля. Истинско удоволствие беше този модел „С-Маг“ с капацитет на пълнителя сто патрона. С лекота подаваше патроните и имаше ефикасността на лека картечница.

Ога веднага разбра предложението.

— Да опитаме! — извика той, показвайки с жест, че ѝ пожелава късмет. Чифуне не го чуваше, но не можеше да изтълкува погрешно жеста. Усмихна се, разкривайки ослепителнобелите си зъби на сержанта.

Приведена в подножието на металната стълба, Чифуне изстреля гранатата почти вертикално нагоре. Представи си как снарядът влетява в диспечерската зала, продължава нагоре и се натъква на покрива на кулата.

Клекна на земята и закри с длани ушите си. В затвореното пространство взривът отекна с оглушителна сила, а ударната вълна я помете. Кулата се изпълни с отломки и прахоляци.

Чифуне постави втора граната в цевта и стреля отново, този път под различен ъгъл, в случай че покривът бе само пробит при първата експлозия. Последва втори оглушителен взрив, макар че ударната вълна този път бе по-слаба. Покривът или друга част от помещението горе явно бяха пробити и отворът разсейваше звуковата ударна вълна.

— Да се качваме! — извика Ога и се втурна към стълбището, а Чифуне го последва. И двамата бяха преминали през идентичен курс на тренировка по СЗП, затова без много разговори всеки от тях бе възприел поведение, позволяващо на другия да действа под прикритието на собствените му действия.

В полуразрушената диспечерска зала откриха две тела. Средната част на покрива се беше срутила вътре и под отломките се виждаше трето, затиснато под тях тяло. По метална стълба се стигаше до онова, което бе останало от покрива на контролната кула.

Ога се заизкачва по металната стълба, прикриван от Чифуне. Когато стигна до покрива, Ога изчезна за няколко секунди от полезрението ѝ, след което се появи отново, усмихнат до уши.

— Смятам да се погрижа за Ренако — каза той. — Няма да е зле да хвърлите един поглед наоколо, Танабу-сан. Не се тревожете, напълно безопасно е да се гледа над парапета.

Въпреки уверенията на сержанта, Чифуне беше изключително предпазлива, докато бавно се надвесваше над парапета. Първия път хвърли само един бърз поглед, за придобиване на цялостно впечатление от ситуацията, а вторият оглед беше по-продължителен и по-задълбочен.

Няколко мъже от охраната седяха на земята с кръстосани по източен обичай крака, със склучени на тиловете ръце. Малко по-встрани от тях, също с ръце на тила, но облечен в ослепителни самурайски одежди, седеше друг мъж, който изглеждаше като изкопаема антика на фона на бойното поле от края на двадесети век.

Изправен зад пленниците, стиснал в ръце необикновеното автоматично оръжие, за което бе научила, че се казва „Калико“, стоеше Фицдуюейн. Беше облечен в разкъсана бяла риза и широки панталони, а краката му бяха боси, но изглеждаше съвсем жив и се усмихваше.

Фицдудейн допря длани в жест на възхищение.

— Чифуне, никога не съм те виждал така красива, но преди това искам да разбера кой кого спасява тук?

Чифуне се изпълни с нежност към този мъж. Прииска й се да се втурне към него и да обвие ръце около врата му, да го люби, да го притиска в обятията си. Почувства как сълзите напират в очите й, но ги преглътна. Не помръдна. Опитваше се да овладее чувствата си. После започна да се смее. В първия миг не беше никак лесно, но после й хареса толкова много, че не искаше изобщо да престане. Въодушевлението взе връх над нея. Чифуне забрави чувството за контрол, което винаги беше неотменна част от същността и бе присъщо на всяко нейно действие. Чувстваше се освободена и радостна, изпълнена с вяра в бъдещето.

— Вече ви мислех за мъртъв, *гайджин* — с усмивка каза тя.

— Наистина едва не умрях, когато изстреляхте онази четиридесеткалибровата граната, Танабу-сан — отвърна бодро Фицдудейн. — За щастие този мой приятел — посочи облечения в разкъсани самурайски одежди Гото — посрещна удара и наистина беше екипиран подходящо, макар че това не го направи по-щастлив.

Лицето на Чифуне бе мокро от сълзите.

— Желая ви, Хюго — безмълвно прошепна тя на японски.

В този момент Фицдудейн погледна към нея и й изпрати въздушна целувка.

Околностите на Токио, Япония, 28 юни

Фицдудейн се чувстваше прекалено изтощен и отпуснат, за да отвори очи.

Не знаеше къде се намира в момента, но това изобщо не го тревожеше. Знаеше единствено, че се чувства на топло, приятно и в безопасност, а утрешният ден, когато и да беше, можеше да почака.

Затворил очи, започна да сънува наяве. В съзнанието му хаотично изникваха и изчезваха различни образи, например на Чифуне, чието почерняло от дима лице го гледа по особен начин, елегантният й костюм е разкъсан и почернен, а на рамото й е праметната последен модел високо модернизирана карабина. Или пък внезапно виждаше полицейски хеликоптери и въоръжени до зъби

бойци от ССБТ. Ярки светлини и бръмченето на полицейски видеокамери; стерилни наметки и хирургически маски; някакъв ядосан офицер и тихото, но непреклонно предложение на Чифуне, че ще направят официални показания по-късно. Спокойният, властен глас в радиотелефона, който бе накарал офицера да отстъпи назад и да козирува. Една дълга ниска къща с веранди и площадка за кацане на хеликоптер и, разбира се, традиционните паравани *шойп*. После си спомни за горещия душ и как водата отми последните останки от кръвта на убитите от него хора, а с нея премина и гаденето, което го бе мъчило. Спомни си облаците пара, излизащи от горещата вана, а също, че Чифуне му бе казала да остане във ваната, защото всичко ще бъде наред, както всъщност стана. А след това помнеше единствено усещането за покой, който бе намерил в дебрите на съня.

Протегна се. Чувстваше се безтегловен във ваната и необикновено отпочинал. Усещането беше изключително приятно — едно особено състояние, в което съзнанието не беше обременено от грижи и отговорности.

Горещите вани вероятно бяха изобретение на боговете. Още римляните са ги използвали и са постъпвали много предвидливо. Японците направо бяха вманиачени по тях и те вероятно имаха най-голям принос за японското икономическо чудо. Горещите вани бяха успели да стигнат дори до Ирландия, а този факт вече сам по себе си беше показателен.

По мнението на Фицдугейн в този момент горещите вани можеха да се превърнат в решение на по-голяма част от световните проблеми, а човек дори можеше да си играе с пластмасово пате в тях. А това беше страхотно. Фицдугейн вярваше в чудесата, които можеше да направи едно пластмасово пате. Боти обожаваше своето пате, макар че предпочиташе да го потапя под водната повърхност и да наблюдава как отново изскача отгоре. Любопитно, но някой му бе казал, че пластмасовите патета са символ на мъжкото сексуално начало. Дали беше истина? Нима пластмасовите патета за игра във ваната наистина предизвикваха някаква дълбока подсъзнателна сексуална илюзия? Дали Фройд не разполагаше с някоя теза, която можеше да даде задоволителен отговор на последния въпрос? Е, нима това можеше да бъде важно? Ако патета за баня изглеждаха секси, толкова по-добре за тях. Човек едва ли би изглеждал така добре, ако беше направен от

пластмаса. Самият той харесваше пластмасови патета, но определено предпочиташе жените.

Жените бяха меки, топли и нежни същества, а освен това с тях можеш да разговаряш за интересни неща и да се шегуваш, и раждаха красиви деца, като Боти например. Беше му необходимо много време, докато го проумее, но сега със сигурност знаеше, че обича бебетата и малките деца. Боти много му липсваше и му се искаше час по-скоро да се прибере у дома, да прегърне сина си и никога вече да не го пуска.

Естествено жените понякога можеха да бъдат опасни и почти винаги създаваха усложнения, а това затрудняваше отношенията с тях. Но нима пътят към всички хубави неща и красиви взаимоотношения не беше винаги труден?

Именно в това се състоеше животът: бебета, горещи вани, пластмасови патета, жени и проблеми. Хората непрекъснато търсеха смисъла на живота, а ето че той го беше открил, просто седейки си в една гореща вана, при това само за два часа... А може би бяха дни? Нямаше ни най-малка представа.

Отвори очи, видя звездите по ясното нощно небе, усети хладния свеж полъх на нощния вятър и дробовете му се изпълниха с мириса на море.

В Ирландия морето беше навсякъде, а в Дънклийв човек непрекъснато чуваше плисъка на вълните, с изключение на дните, в които морето оставаше напълно спокойно, Фицдуейн обожаваше да се вслушва в този звук, който омиротворяваше мислите му и духът му успяваше да намери покой. Но оттук не чуваше ясно ромона на вълните. Морето беше наблизко, но не достатъчно близо. Сякаш започваше да си спомня. Къщата и местността бяха сравнително отдалечени от морския бряг, разположени в подножието на някакъв хълм. Вероятно оттук се откриваше великолепен изглед към морето и към залива долу. Беше убеден, че е прав, но не можеше лично да се увери.

Горещата вана се намираше във вътрешен двор, оформен като традиционна японска градина, и сградата обграждаше мястото от всички страни. Наоколо цареше пълен покой и усамотение, нарушавани само от обичайните шумове на нощта. Не се чуваше шум от движение на автомобили, следователно не се намираха в някое от

предградията или в самия Токио, който беше град с никога нестихващ живот.

Обкръжението беше изключително красиво и само по себе си представляваше една малка затворена вселена. Съществуваше нещо в стила и пропорциите на традиционната японска архитектура, което пораждаше усещането за удовлетворение и покой. Вероятно се дължеше на съчетаването на линии, материали и баланс, което по най-непретенциозен начин създаваше усет за хармония с живота и природата.

Както му бяха обяснили, че тайната на японските градини се криеше в сдържаността, изчистените линии и вписването в природните дадености. Вместо цветни лехи, претрупани с изкуствено създадени хибридни растителни видове и типичното за цветните градини в Западния свят изобилие от различни видове, тук сякаш преобладаваха предимно естествени материали, като пясък, скални камъни, чакъл, ограничен брой внимателно подбрани храсти и малко диви цветя. Естествено тази прилика с дивата природа бе само илюзия, но дори тогава човек съзнаваше, че всеки природен къс беше внимателно подбран и старателно поставен на своето място.

Илюзия, която успяваше да заблуди. *Татемае* и *хонне*. Типично за Япония.

Почувства нечии нежни ръце на раменете си, когато започнаха да масажират внимателно врата и раменете му. Тя наистина умееше да масажира. Затвори очи и се отдаде на приятното усещане. От време на време дланите ѝ се плъзваха надолу по тялото му и започваха да гаят най-чувствителните места по него.

Малко по-късно взе ръцете ѝ в своите и положи устни първо върху едната, после върху другата. Беше облечена само в ефирна копринена юката и Фицдуейн усещаше напрегнатото тяло под нея.

— Ела — прошепна тя в ухото му. Излезе от ваната и застана бос и гол върху теракотените плочки. В небето се бяха появили първите предвестници на утрото.

Загърна раменете му с дебела хавлия, за да го предпази от студения нощен въздух. После взе втора хавлия и коленичи, за да подсуши долната част на тялото му. Остави се на прииждащото на талази удоволствие, докато почти загуби представа за времето и

пространството, после се наведе, накара я да се изправи и я взе на ръце.

Ухаеше на някакъв екзотичен парфюм, който той не познаваше, но който имаше невъобразимо възбуждащо въздействие. Уханието имаше лек мускусен привкус. Сключила ръце около врата му, тя обсипваше с нежни целувки лицето му, когато той я понесе през градината и се насочи към плъзгащия се шойп, отвъд който блестяха пламъчетата на запалените свещи.

Подът беше застлан с нови татами, но вместо да се натъкне на очаквания нисък нар, Фицдудейн забеляза, че в стаята имаше голяма двойна спалня. Внимателно я спусна да стъпи на пода и като продължи да я целува, нежно отстрани ефирната копринена юката от тялото ѝ и я положи върху спалнята.

Когато се събуди, навън беше тъмно. Изведнъж осъзна, че вероятно бе спал през целия ден.

И не се учуди. Събитията около „Намака Стийлс“ бяха се оказали доста изтощителни, а Чифуне го бе подложила на изнурителен чувствен марафон.

Заопипва за ръчния си часовник и се опита да отвори очи. Така търсенето се оказа доста по-кратко. Забеляза, че свещите бяха подновени, а също и Чифуне, която стоеше, надвесена над него. Наведе се и го целуна. Косата ѝ още беше влажна след душа, а тя се бе загърнала в хавлиен халат.

— Четиринадесет часа — каза тя. — Ни повече, ни по-малко.

— Толкова време сме продължили да се любим, предполагам — сънено отвърна той. — А колко време сме почивали?

Чифуне се разсмя.

— В банята има самообръсначка. А аз до петнадесет минути ще съм готова с храната. Гладен ли си?

Фицдудейн се пресегна и дръпна колана на хавлиения халат.

— Будоарен говор — каза Чифуне.

Беше гола, лежеше с гръб към него и наблюдаваше разсеяно свещите, наслаждавайки се на играта на сенките, променящи се при

всеки полъх на нощния бриз.

Фицдуейн се усмихна, но не я поправи. Чифуне говореше много добре английски, само от време на време допускаше по някоя незначителна грешка. Отпи отново от шампанското. Нямаше точна представа дали беше сутрин, обед или вечер, но шампанското беше превъзходно.

Чувстваше се отново зареден с енергия след дългия сън и след любенето, след душа и избръсването, последвани от леката закуска, след повторната любовна игра и сега, след като се замисли, стигна до извода, че нямаше нищо по-хубаво от това да се излежаваш в леглото с жената, която те е любила, и да разговаряш с нея, освен ако не правиш всичко това с бутилка прилично вино на разположение.

Чифуне се обърна, за да вижда лицето му.

— Будоарен говор? — повтори въпросително тя. — Почти те чух как се усмихваш, *гайджин*.

Фицдуейн се разсмя.

— Будоарен разговор.

Чифуне дръпна завивките от него, целуна го игриво по гърдите и отново го покри.

— Благодаря ти. Английският непрекъснато подвежда човека.

Фицдуейн не желаше да разваля приятната атмосфера, но имаше неща, които го интересуваха, а Чифуне сякаш изпитваше нужда да говори.

— Какво искаше да кажеш за будоарите? — тихо попита той.

Чифуне се усмихна, но не погледна към него. Японците правеха игри на думи е английския глагол „to pillow“^[1] и на техния език той се бе превърнал в евфемизъм за „любя се“.

— Ти никога не казваш нищо направо, Хюго — рече тя, — но си човек, който предразполага към доверие, с теб е лесно да се говори. Обяснявам си го с това, че си човек с принципи и винаги ги отстояваш. И наистина те е грижа. Толкова много са хората, които въпреки че ежедневно се сблъскват с проблемите на други хора, дълбоко в сърцата си остават безразлични към тях. Просто ти помагат да запълниш времето си, но в действителност не могат да ти помогнат. За да помогнеш на някого, той трябва да те интересува. А с проявата на загриженост човек става уязвим. Защото вече има какво да губи. Загрижеността те излага на риск, тя крие опасности.

Фицдудейн остави чашата с вино и обърна лице към нея. Чифуне лежеше с гръб към него, той я прегърна с лявата си ръка и я притегли към себе си. Тя се сгуши в неговите обятия и притисна ръката му към гърдите си.

— Не говори, Чифуне — каза той, — освен ако не чувстваш, че трябва. Не е нужно.

— „Не казвай нищо, за което по-късно ще съжалеяваш“ — цитира тя. — Отпусни се, Хюго, научила съм си добре урока и зная как трябва да се държи един служител на Коанчо. Добре съм подготвена за тази игра и затова съм все още жива. Но понякога изпитвам потребност да дишам, да говоря открито, да си представя, че не съм част от този свят на параноя, корупция и измами. Сигурността може и да е потребна, но тя задушава личността. Понякога ми се иска да можех да имам деца и да живея нормален живот, да стана образована майка и да се омъжа за сараримен. А по-късно да започна да се оплаквам, че съпругът ми почти не се прибира — през цялото време е или на работа, или на почерпка с колегите си, или пък от сутрин до вечер пътува с метрото.

— Коя си ти, Чифуне? — попита Фицдудейн. — Откъде си започнала? Как попадна в тази професия?

Чифуне замълча и Фицдудейн реши, че няма да получи отговор на въпросите си, когато тя заговори отново:

— Баща ми беше политик, и неговият баща също е бил политик. Звучи като подигравка с демокрацията, но не е нещо необичайно. Напоследък все повече политически постове се предават от баща на син, сякаш са някакво наследствено право и същото се получи в нашия случай, независимо че дядо ми е бил лишил моя баща от право на наследство. Но съюзниците си остават същите, независимо от смяната на отделните представляващи ги личности. Също като дядо ми, баща ми е бил член на политическото лоби, оглавявано от Ходама, но по-скоро като разколник. Израснал в света на платената политика и в началото я приемал като нещо съвсем обичайно, но по-късно започнал да мисли за себе си. Имал е много идеи, политически цели, които желаел да постигне, но накъдето и да се обърнал, непрекъснато се натъквал на бюрократични пречки. Светът се управлявал от тайни интереси, а в политиката били замесени такива огромни суми, че всеки, който се изправел на пътя им, неминуемо бил отстраняван. Говоря за милиарди йени, за милиони долари. Подкупът, който се

давал на един областен управител например, за да спечели определена фирма договор за построяване на крупен обект, нерядко достигал цифрата двадесет милиона долара.

— За един-единствен подкуп?

— За подкупването на един-единствен човек. Политици, висши държавни служители, ключови бизнесмени и *якудзите* — четирите стълба на властта и корупцията в Япония. Не всички са корумпирани, както би си помислил човек, но достатъчно хора по върховете на властта са, което е достатъчно пипалата на покварата да плъзнат във всички посоки.

— Какво стана по-късно?

— Баща ми се опита да промени това положение. Той и още няколко от по-младите в лобито обединили усилията си и образували анкетна комисия, която просъществувала известно време и отбелязала известен напредък, но по-късно започнала да се разпада. Част от членовете ѝ били просто подкупени, други били арестувани по скалпени обвинения в корупция, а трети били само сплашени и принудени да напуснат. Било е добре организирана кампания, целяща да сплаши ентузиастите, замислена с безскрупулна проникателност, а човекът, който стоял в дъното на замисъла, е бил моят дядо. Притежавал е власт и не е искал да я отстъпи на никого, дори на родственик, освен ако наследникът му не приемел неговите условия и определеното от него време за предаване на властта. А то още не било настъпило. Бил е гениален куромаку и едновременно противен корумпиран старец, но е нямал равен на себе си в задкулиската надпревара за властта и е бил твърдо решен да не позволи на никого да го измести от върха.

Фицдудейн зяпна изумен, когато казаното от Чифуне достигна до съзнанието му.

— Ходама? — каза той. — Ходама е бил твой дядо?

Чифуне се обърна към него.

— Има и други куромаку — бавно рече тя.

Беше се подпряла на лакът и сега лицето ѝ беше на сантиметри от неговото. Улавяше дъха ѝ, докато говореше. Свещите бяха зад нея, затова лицето ѝ оставаше в сянка. Виждаше само елегантния, прельстителен силует на нейното тяло. Трябваше да си напомни, че тази жена беше обучена да убива и че можеше всеки момент да

активира уменията си, получени по време на обучението. Тази жена бе рискувала живота си заради него и беше му предложила да вкуси от неподозиранияте удоволствия, които тялото ѝ можеше да дарява. Тази жена беше изцапала ръцете си с кръв. Като него самия. Свързваше ги животът в един общ, но различен от нормалния свят.

— Ти си внучка на Ходама — каза Фицдуейн, преструвайки се, че не беше чул нейното отрицание. — Господи, кои друг знае това? Как тогава си допусната до разследването? Нима в този край на света понятието „противоречие на интересите“ не значи нищо? Или това е просто поредното различие между Япония и нас, *гайджините*?

Чифуне се наведе напред и го целуна, за да го накара да замълчи.

— Проклетият старец уби собствения си син — отвърна тя. — Уби баща ми, за да запази своите разклатени позиции. След като по-голяма част от съмишлениците му бяха принудени да напуснат комисията или отстранени, баща ми беше намерен с прерязано гърло в кабинета си, с бръснарско ножче в ръката. Впоследствие в сейфа му бяха открити пари и други уличаващи в корупция доказателства. Следователското заключение беше категорично: самоубийство. „Опозорен политик се самоубива.“ В онези времена често се случваше.

— Откъде знаеш, че не е било самоубийство? Как си научила всичко това?

Чифуне се усмихна тъжно.

— Повярвай ми, права съм. Двамата с баща ми бяхме много близки. Аз вършех секретарската работа на анкетната комисия и работех заедно с него за подготовката на реформите, които планираха. Водех цялата документация и знаех какво имаше в личния му сейф, а също и какво смяташе да предприеме в деня, в който умря. Всичко е било инсценирано. Било е убийство. В това съм абсолютно убедена. Заявих открито убеждението си пред дядо ми и той буквално си призна, а след това ми се изсмя. Той презираше жените. За него ние бяхме просто инструменти, не човешки същества. Смяташе, че сме създадени да се подчиняваме и да бъдем използвани.

— И тогава си решила да го опровергаеш — каза Фицдуейн. — Използвала си своите контакти, за да влезеш в Коанчо и си започнала да работиш за тях под фалшиво име. Специалните служби са били най-лесният начин да научиш за мръсните ризи на хората, които си

мразела. А рано или късно е щяла да се появи възможност да удариш по тях.

Чифуне кимна.

— Баща ми беше установил контакт с Коанчо. Именно хората в него най-добре виждаха в каква степен се ширеше корупцията, а завеждащият службата генерал бе приятел на баща ми. Ако не бяха го убили, специалните служби щяха да предоставят на баща ми информация, която да му помага за успешното прокарване на реформите.

— Баща ти е бил много умен човек — забеляза Фицдуейн. — И опасен. Разбирам защо е трябвало да бъде отстранен. Защото плановете му можели да се превърнат в действителност.

— Не — възрази Чифуне. — Не доживя такъв шанс, а освен това беше прекалено оптимистично настроен. Болестта вече бе проникнала до сърцевината на плода.

— Убийството на Ходама — каза Фицдуейн. — Убийците са знаели за всички взети предохранителни мерки, а за тях е можел да знае единствено вътрешен човек.

Чифуне замълча.

— Той заслужаваше да умре — каза тя. — Това трябваше да се случи и аз съм доволна, че се случи... Но не съм замесена...

— Пряко ли? — попита Фицдуейн.

Чифуне въздъхна.

— Много добре. Аз предоставих сведенията. Знаех за Кацуда и за неговите планове, а също, че братята Намака вече не бяха на първа линия. Ние ги следяхме, защото ги подозирахме във връзки с терористични групировки и по този начин до нас стигнаха слуховете, че произвеждат онова оръжие. Най-после Ходама и Намака бяха уязвими. Американците бяха недоволни и на Кацуда бе даден картбланш. Аз просто ускорих хода на събитията, за което не съжалявам.

— Ами Адачи? Той едва не беше убит.

— Обичам този човек по свой начин — отвърна Чифуне, — а освен това уредих случаят да бъде поверен на мен, за да следя отблизо всичко и за да предпазя него от неприятности. Не предполагах, че Кацуда ще стигне толкова далече и изобщо не подозирах, че

прокурорът и сержант Фудживара работят за него. Но това само доказва колко надалече се разпростира пипалата на октопода.

— В сътрудничество с групата на Йошокава ли работиш?

Чифуне кимна.

— Именно смъртта на баща ми ги убеди, че съществуването на Гама трябва да се пази в тайна. Платените политици ще бъдат изобличени, когато работата на следствието приключи, но междуременно е по-безопасно да водим битката в сянка.

Фицдудейн наля вино в чашите.

— Е, сега Ходама е отстранен и Намака залязват, следователно можеш да се похвалиш с напредък. И несъмнено си измислила как да извадиш Кацуда от прикритието му и да го разобличиш в момента, когато вече ще си мисли, че е станал новият куромаку. Каква паяжина само сте изплели. Нищо чудно, че около Адачи-сан стана толкова горещо. Кое то отново ме подсеща за нашите приятели, Яибо. Ами с тях какво ще правите? Вярно, че замисълът е бил дело на Намака, но именно те са хората, които се опитаха да сложат край на моите житейски проблеми.

Чифуне сви мрачно рамене.

— Мислехме, че сме ги изолирали. Бяхме ги пренасочили извън Япония и вярвахме, че се намираха на достатъчно безопасно разстояние, в Либия.

Фицдудейн се вгледа в лицето ѝ.

— Внедрили сте свой човек сред Яибо. По дяволите, именно затова сте им позволили да се намесят. Сред тези хора е почти невъзможно да се проникне, а вие сте успели. Затова сега сте на мнение, че е по-добре да не ги държите прекалено изкъсо, вместо да ги накарате да се разделят на по-малки фракции, за които няма да знаете нищо. Но — Фицдудейн посочи с пресилена усмивка белега на гърдите си — остава един незначителен проблем: дори и да не навещават много често Япония, напоследък са доста заети в други краища на света.

Чифуне обви ръце около врата му и го погали по главата. Почувства как тя обвива крака около неговите, а също и устните ѝ върху гърдите си.

— Не знаехме — отвърна Чифуне. — Просто не знаехме. Тогава ни се струваше приемливо решение.

Започваше да се възбужда. Въпреки това се отпусна назад, задържа я на разстояние от себе си, после каза бавно:

— Чифуне, ти си най-красивата и желана жена, носиш най-прекрасното име и наистина ме караш да се вълнувам. Но защо ми разказа всичко това? Аз съм външен човек, просто варварин, *гайджин*. В тази битка аз съм само наблюдател.

— Не мърдай, Хюго — предупреди го тя, след което се гмурна под завивките и се показа отново едва в мига на тяхното сливане. — Защото те обичам — прошепна тихо Чифуне — и искам да ти се отдам и да ти помагам по всички възможни начини.

Фицдудейн я прегърна, притисна я към себе си и продължи да я гали.

— Чифуне — промърмори сънено той и не след дълго заспа.

Токио, Япония, 30 юни

Докато наблюдаваше от хеликоптера на Коанчо как иззад привидно нескончаемия низ от предградия постепенно изникнаха очертанията на столичния град Токио, Фицдудейн се опитваше — поне в началото — да си изясни чувствата към жените в своя живот.

След като Ан-Мари бе загинала в Конго само няколко седмици след тяхната сватба, беше познавал и бе имал връзки с много жени, но в по-голяма част от случаите не бе имал желание или не бе могъл да се обвърже емоционално с никоя от тях. Раната, отворила се в сърцето му със смъртта на Ан-Мари, дълго време не можа да зарасне, а естеството на работата му, която непрекъснато го пращаше в различни краища на света, като че ли не предразполагаше към продължителни емоционални обвързвания. Тогава се бе появила Итън, а също и силното желание да се установи и да създаде дом с тази жена, която обичаше и която го бе дарила с неизчерпаем извор на радост и удоволствие в лицето на тяхната първа рожба.

Но животът си имаше свои закони и не се съобразяваше с личните планове. Съдбата, по негово мнение, непрекъснато си правеше лоши шегички с хората. И съвсем в същия дух, Итън го бе напуснала с аргумента, че иска да запази личната си свобода тъкмо когато той бе готов да се откаже от своята. Следващият етап трябваше да бъде много лесен, но не беше, защото той продължи да я обича, а освен това тя бе

майка на детето му и не можеше да остане само блед спомен от миналото. Все пак никога не се бяха женили, бяха се разделили и живееха поотделно, затова отношенията им останаха приятелски.

Когато си спомни за Катлийн, сърцето му се изпълни с вълнение и любов, но същевременно с това у него се породило чувство за несигурност. Катлийн беше невероятна, нежна и красива жена, физически привлекателна и родена да бъде съпруга. И все пак тя се беше появила в живота му прекалено услужливо, в момент, когато самият той бе най-уязвим и съвсем не беше наясно какви точно са чувствата му. Освен това се тревожеше, че тя няма да издържи на живота, изпълнен с непрестанни заплахи, който той водеше сега. Катлийн беше нежна и грижовна жена и заслужаваше да има нормален живот. Въпреки това тя несъмнено го обичаше и Боти я обожаваше, а и се бе установила в Дънклийв, сякаш беше родена за тази роля.

За нещастие, помисли си Фицдугейн, макар че противоречеше на здравата логика, той, изглежда, харесваше жени, около които витаеха опасности. Беше незряло и създаващо много усложнения предпочитание, но не можеше да отрече, че тази негова слабост беше факт. Итън притежаваше това качество, а опасностите около Чифуне бяха нескончаеми, но то бе единственото, което не достигаше на Катлийн. Все пак това бе по-скоро негов недостатък, за който не можеше да я обвинява.

Случаят с Чифуне беше безнадежден, от какъвто и аспект да го обмисляше, и явно трябваше да бъде отчетен просто като една бурна, но краткотрайна любовна авантюра. Но тридесет и шестте часа, които бяха прекарвали заедно, щяха да оставят дълбока следа в сърцето на Фицдугейн. Независимо че се бе представил като мъж с неутолим сексуален апетит, какъвто бе през своята младост, откри, че с годините му ставаше все по-трудно да преспи с жена, без това да доведе до емоционална обвързаност, а Чифуне, която му се бе отдала докрай, споделяйки с него както лични, така и професионални тайни, определено щеше да остане завинаги в сърцето му.

Също така вярно бе, че помежду им съществуваше привличане, различно от сексуалното желание. И двамата изпитваха потребност да живеят в опасности и се изияваха максимално, когато се люшकाха по ръба на пропастта между живота и смъртта. Но такъв живот неизбежно водеше към самоунищожение и ако в други отношения

Фицдуейн нямаше големи изисквания, то със сигурност знаеше, че иска да осигури хубав и щастлив дом за Боти, а се надяваше и за още няколко деца. Наистина не искаше Боти да израсне като единствено дете. На децата трябваше да се осигуряват други деца, с които да играят.

Фицдуейн не можа да намери разрешение на проблема, докато беше в хеликоптера. Но стигна до заключението, че животът ни изправя по-често пред избор, вместо да ни дава отговори. А след това хората трябваше да живеят с последиците от направения избор.

Хората от персонала в хотел „Феърмонт“ бяха чули, че е мъртъв и не се бяха изненадали. След това бяха чули, че е жив и не знаеха дали трябва да въздъхнат облекчено. Сега същите тези хора го поздравяваха така, сякаш нищо необичайно не се бе случило.

Поклоните им бяха дълбоки и дружелюбни. По какво можеше да се определи дали един поклон е дружелюбен, Фицдуейн не можеше да каже точно, но разлика имаше.

Фицдуейн хранеше симпатии към хората от персонала на хотела и откри, че поведението им беше окуражаващо. Каза си, че е хубаво да откриеш, че нещо продължава да се върши както преди, докато светът наоколо ти сякаш се разпада. Е, не беше академична мисъл, но хотелът щеше да остане негов дом още известно време.

С убийството на Кей Намака част от мисията му беше приключена, но то бе покачило невероятно залозите. Сега бе изправен пред още по-голяма заплаха. Същото се отнасяше и за Катлийн и Боти. Сега, когато трябваше да приеме загубата на обичния си по-голям брат, Фумио Намака щеше да бъде обсебен от една-единствена мисъл. Налагаше се да предприемат някакви сериозни мерки срещу него и срещу Яибо. В противен случай Фицдуейн не можеше да се завърне в Ирландия без чувство за надвиснала опасност. Нещата придобиваха първични измерения: Убивай или ще бъдеш убит!

[1] Полагам глава на възглавницата (англ.). — Б.пр. ↑

21.

Токио, Япония, 1 юли

— Да приключим с тази каша! — каза Шванберг. Той, заедно с другите двама от своя „личен екип“, бе на безопасно място в един от офисите на ЯФСП. Хората от екипа, както и Шванберг, работеха към ЦРУ, но това, което ги ръководеше, бе личната изгода и предаността им бе единствено към шефа. Тя нямаше нищо общо с личността на Шванберг, а се основаваше на взаимния личен интерес. Шефът — човек, лишен от обаяние, бе превърнал ЦРУ в златна мина още от времето на Виетнам и бе направил и тримата страшно богати.

Най-много пари „падаха“ в Япония. Тримата умело се възползваха от мащабите на корупцията във втората икономически най-силна страна в света. А и какво по-добро прикритие за техните операции от ЦРУ с неговата мания за секретност. Като шеф на отдел Шванберг дотолкова бе стеснил обмяната на информация между отделните звена, че не само малцина бяха наясно с работата на другите, но дори от контраразузнаването в Лангли го бяха похвалили за оперативната сигурност.

И бяха прави. Шванберг придаваше голяма важност на сигурността дори когато тя малко касаеше добруването на САЩ.

Безопасността означаваше също нещата да се довеждат докрай.

— Изпуснахме удара със Северна Корея — каза Палмър, набит, суров мъж в разцвета на четиридесетте, който бе мускулната сила на личния екип. — Твоят приятел Фицдудейн и онази кучка от Коанчо ни изиграха. „Намака Спешъл Стийлс“ сега гъмжи от ченгета.

Шванберг вдигна рамене. Отказът на Ходама да плати повече беше ускорил разправата с него и поддръжниците му, а и участието им в снабдяването на Северна Корея винаги е било нещо трудно управляемо. Частният екип не участваше открито в предприятието. Това би дало на Ходама и братята Намака твърде голяма власт. Едно бе да обираш каймака, а нещо съвсем друго да участваш пряко в снабдяването на враждебна чужда сила.

Вместо това Шванберг се бе опитал да изстиска малко от печалбите на Ходама и Намака, без да им дава да разберат, че знае за севернокорейската сделка.

Те не бяха осъзнали, че Намака, оплетени в такава финансова бъркотия, не можеха да платят повече дори и да искаха. След като бяха разбрали това, оставаше само един логически ход. Да унищожат Ходама и Намака и да вкарат нов, по-могъщ финансово курортамаку. Да вкарат Кацуда, който имаше собствени основания да върши сегашната работа. Замисълът беше гениален.

— Намака и без това бяха бита карта — каза Шванберг, — а сега Кей е мъртъв, един човек по-малко, който знае за нас. Погледнете и от добрата страна. Севернокорейците ще писнат за продукти, а това ще вдигне цената. А има и други заводи. Спокойно, ще измислим нещо, ще научим новините чрез Кацуда.

— Тревожат ме двама души — каза Спенсър Грийн, третият член на екипа. — Ченгетата Адачи и Бърджин.

Грийн беше висок, слаб, оплешивяващ и имаше вид на счетоводител, какъвто беше наистина. Той водеше документацията за операциите на групата. Бе административен гений, но страхлив.

— Адачи е отново на работа и се е захванал настървено с разследването на Ходама. А Ходама бе главната ни връзка. Допуснете за миг, че Адачи попадне на нещо. Нещо, свързано с нас. По дяволите, знаем, че пазеше аудио- и видеокасети. Ами ако сме пропуснали нещо?

— Защо според теб участвах — попита Шванберг раздражено, — ако не за да почистя мястото? Нищо не съм пропуснал. Ако, разбира се, някой от ударната група не е проявил лична инициатива — той помисли малко. — Като онова продажно ченге Фудживара. Както и да е, ако Адачи открие нещо, ние първи ще разберем. Той се подслушва, а и все още имаме приятели вътре.

— Е, Спенс, какво имаш против Бърджин? — попита Палмър. — Човекът се е пенсионирал. Той е същински старец.

Грийн поклати глава.

— Не зная — каза той, — говори с разни хора. Мисля, че е надушил нещо. Струва ми се, че ако не знае, поне подозира. Може да е стар, но не е глупав, а и интуицията ми подсказва, че все още е добър играч.

Шванберг мълчеше и разсъждаваше върху казаното. Имаше логика в това да се боят от Адачи, помисли той, но наистина не можеше да види заплаха в лицето на Бърджин. Човекът просто обядваше от време на време със старите си приятели. Гниенето в онова малко японско село сигурно го влудяваше. Той погледна Грийн накриво.

— Е, Спенс, какво казва интуицията ти за Фицдуейн?

Грийн се усмихна.

— В случая с „Намака Спешъл Стийлс“ — започна той — Фицдуейн не е проблем — тъкмо обратното, ние играем една игра. Има още един брат Намака за очистване и, изглежда, Фицдуейн ще свърши работата вместо нас. Чисто и безопасно.

— Хубаво е, че се усмихваш, Спенс — каза тихо Шванберг. — Трябва повече да се усмихваш и по-малко да се тревожиш — той кимна на Палмър. — Чък, да поговорим още малко за Адачи-сан. Последния път нямахме късмет. Нека този път да не правим грешки. А след Адачи ще се справим и с Фицдуейн. Той ще ни бъде за кратко от полза, но аз нямам вяра на това копеле.

Островът на Фицдуейн, Ирландия, 1 юли

Генерал Килмара си сложи наушници и се взря през увеличаващия 30 пъти бинокъл, който бе нагласен като оптически мерник, използван от снайпериста.

Мишена, отдалечена от 1800 метра, изглеждаше на не повече от 60 метра разстояние, на което да извикаш, ще те чуят. От друга страна, всяко трепване или движение на тялото на стрелеца се увеличаваше тридесеткратно. Това пък бе недостатъкът на стрелбата от голямо разстояние. Самият факт, че живееш, че сърцето ти тупти, че нервната ти система реагира на това, което я заобикаля, че правиш нещо толкова нормално, като да дишаш например, се обръщаше срещу теб. Решението бе в опорната точка. Колкото по-точна е пушката ти, толкова повече и най-лекото трепване — ако прицелването поначало е било правилно — щеше да изпрати куршума вън от целта. А това бе само началото.

И други величини участваха в управлението. Вятърът и атмосферните условия бяха основните, но имаше и много още.

Правилно ли бе сменен експлозивът? Точно ли са направени нарезите на цевта? Не са ли износени? Не е ли сложено в цевта малко повече масло, отколкото трябва?

Килмара беше наблюдавал уменията на някои от най-добрите стрелци и след това бе разговарял с много от тях. Той не беше религиозен, но в крайна сметка бе стигнал до заключението, че за тези, които бяха въплъщение на съвършенството, това бе нещо повече от наука. То бе нещо почти свръхестествено.

Проснатият по очи на 20 м от Килмара стрелец беше забравил за него. Той лежеше там като в транс до момента, в който изскочиха три от мишените.

Последва пауза от около половин секунда, през която стрелецът „запечатва“ картината и мислено програмира действията си, след което се чува три последователни глухи изстрела, характерни за огромната 50-калибровата полуавтоматична „Берета“. Във въздуха се вдигна прах от рикоширалите куршуми. Три попадения. Всичките бяха в десетката, макар че едното бе на ръба. Като се имаше предвид ефикасността на използваните за всякакъв вид цели бронебойни куршуми, всичките попадения щяха да бъдат смъртоносни, но снайперистът поклати недоволно глава. След прострелването на Фицдуейн той се бе вманиачил и тренираше при всеки удобен случай.

Онзи ден трябваше да бъде по-бърз. Мисълта за последствията от това, че се е оказал по-бавен от желаното, не го напускаше. Едно малко момче, което лежи с пръснат череп. Фицдуейн, потънал в кръв, с гаснещи очи.

Не беше достатъчно добър. Дълбоко в себе си той го знаеше. Можеше, наистина можеше да се справи по-добре.

Килмара остави бинокъла и се приближи до стрелеца. Снайперистът се беше изправил и бе зает с обичайната проверка на оръжието след стрелба. Едва след като се увери, че в затвора на пушката няма патрон, Килмара го заговори:

— Ал, помниш ли полковник Фицдуейн?

Лонсдейл не козирува. При рейнджърите козируването бе запазено за парадите. Но се усмихна малко унило.

— Едва ли мога да го забравя, генерале — каза той. — Видях го прострелян и след това бях при него в болницата няколко пъти. Щеше ми се да бях по-бърз!

Килмара нямаше време да слуша обясненията му какъв би могъл да бъде.

— Ал, полковник Фицдуейн пита за теб — каза той. — Как мислиш, ще можеш ли да стреляш точно от бавно движеща се платформа, висока около 300 метра?

— Колко бавно? — попита Лонсдейл.

— 30 до 50 метра в час — отговори Килмара. — Може и по-бавно да е. И още една подробност...

Той замълча.

— Ще бъде през нощта.

Токио, Япония, 10 юли

Адачи се бе възстановил от болестта, но не можеше да се пребори с чувството за отчуждение и измяна, което го беше обзело след самоубийството на прокурора и опита за покушение на Фудживара върху него. Подреденият му свят бе разклатен и сега след завръщането си бе открил, че му е почти невъзможно да поеме ролята си на шеф на групата. След като Фудживара, най-довереният му подчинен, е бил подкупен, то тогава всеки един от оперативната група би могъл също да стане предател. Всички бяха заподозрени. На никого не можеше да се вярва безрезервно. А след като нямаше човек, на когото напълно да разчита, той всъщност трябваше да работи сам.

По ирония на съдбата знаеше, че може да се довери на Чифуне и на онзи *гайджин*, Фицдуейн, но тъкмо тогава ги бе видял заедно и без думи разбра веднага какво беше станало. Не обвини никого, защото не бе от този тип хора, а и защото такива неща се случваха, но вътрешно изплака.

Той се съсредоточи върху случая Ходама. Цялата тази афера беше объркала живота му. И сега бе стигнал до извода, че единствено нейното разрешаване ще възстанови равновесието му. Той жадуваше за душевно спокойствие и бе убеден, че ще си го върне само ако остави в миналото случая Ходама.

Адачи прослушваше касетите в кабинета си, когато Паяка го повика. Още една изненада в цялата тази бъркотия. Ако трябваше да подозира някого в продажност, това щеше да е тайнственият и амбициозен главен старши инспектор, а се оказа, че Паяка е един от

реформаторите. Така бе казал баща му. И двамата членуваха в някаква организация, наречена Гама. Още интриги; макар и заради една достойна и несъмнено трудна кауза. Адачи, полицаят, копнееше за дълг и яснота. Ето защо Адачи-старши, който бе безкрайно горд със сина си, не го беше помолил да влезе в Гама. Каквото и да беше обяснението, старши инспектор Адачи не бе от хората, които стават конспиратори. Той имаше обикновени човешки желания, а Гама трябваше да се справя със сложни проблеми и понякога заради общото благо се вземаха трудни решения. Обновяването на Япония бе борба на живот и смърт и кладите бяха огромни.

Паяка махна с ръка на Адачи да седне. Сервираха чай. Адачи бе изненадан от жеста. Едва забележимо движение на дясната ръка бе доста по-присъщо за главния старши инспектор. В отношението на Паяка имаше и ясно доловим оттенък на приветливост. Наистина — само оттенък, но за Паяка това беше същинска революция.

— Старши инспектор-сан — започна Паяка. — Радвам се, че сте отново тук. Колко време мина?

— Вече една седмица съм на работа, сенсей — отвърна Адачи.

Адачи беше отслабнал и изглеждаше блед и изтощен. Паяка помисли, че още няколко седмици почивка биха му се отразили добре, но не каза нищо. Проблемът не бе в последствията от болестта. Устоите на този човек бяха разклатени из основи. Първо, научавайки, че прокурорът го е предавал, а след това почти фаталното нападение на сержант Фудживара. Сигурно не бе на себе си. Може би в края на краищата изходът бе в работата. Трябваше да разбере, че измяната на двамата не значи измяна на всички останали.

— Съжалявам, че не можахме да поговорим по-рано — каза Паяка. — Трудно беше да се оправи цялата тази бъркотия в „Намака Стийлс“. Трябва обаче да знаете, че имате пълната ми подкрепа. Всички в това управление, а и други доброжелателни приятели са с вас. Трябва да помните това.

Адачи почтително наведе глава. „И други доброжелателни приятели“, това бе намек за Гама. Внезапно изпита топлота към Паяка. Този тъй далечен, неуловим и хладнокръвен ръководител протягаше ръка, опитваше се искрено да помогне. А и, разбира се, беше прав. Един продажен полицай не означаваше, че цялото управление е омърсено. Трябва да вярвам на хората си, помисли той. Но съмнението

отново помрачи мислите му. Наистина продажните ченгета в ТСПУ бяха изключение, но това не означаваше, че Фудживара е единственият случай. Кой ли още играеше двойна игра? Сега вече знаеше, че може да говори свободно с Паяка.

Но кой щеше да го подкрепи на бойното поле? На кого би могъл да се довери, ако животът му виси на косъм? В кого да вярва безрезервно?

С безизразно лице и притворени очи Паяка наблюдаваше загрижено своя подчинен. Чувстваше яростния конфликт, бушуващ в ума на по-младия мъж, и осъзна, че едно задоволително разрешение на проблема ще е много по-трудно, отколкото му се беше струвало. Този човек страдеше. Първата стъпка бе да прекъсне размислите му.

— Чувам, че има напредък по случая Ходама — каза той. — Старши инспектор-сан, може би ще бъдете така добър да ми разкажете.

Очите на Адачи блеснаха разпалено. Светът му бе силно разтърсен, но не бе загубил вяра в полицейските си способности. Все едно, той щеше да разреши този случай или да умре, докато се опитва.

След около 90 минути Паяка бе затвърдил вече високото си мнение за способностите и упорството на своя подчинен.

— Старши инспектор-сан, имам предложение — каза той. — Отнася се до касетите.

Адачи се почувства силно окуражен, когато напусна кабинета на Паяка. Беше го обзел духът на предците му самураи. Вървеше изправен, с уверени стъпки и цялото му поведение излъчваше целеустременост.

Този човек, помисли Паяка, би убил дракони с голи ръце, ако това му повелява дългът.

Де да бяха само драконите!

Камакура, Япония, 10 юли

Седяха от двете страни на ниска масичка в чайната в дома на Йошокава и бяха сами. И двамата бяха седнали с кръстосани крака направо върху рогозките татами на пода. Домакинът бе предложил на Фицдудейн нисък стол с облегалка, за да улесни своя гост, но ирландецът бе отвърнал, че се чувства достатъчно удобно в присъствието на Йошокава и ако няма да наруши протокола с това, че

от време на време ще раздвижва изтръпналите си крайници, то ще се опита да седи по японски. Йошокава се почувства поласкан от завоалирания комплимент.

Впоследствие оживеният разговор накара Фицдугейн да забрави, макар и временно, физическото неудобство. Когато се опита да стане, той бързо си спомни за него.

— Фицдугейн-сан, вашият план е смел и находчив — каза Йошокава, след като Фицдугейн го бе изложил накратко за първи път, — но е доста брутален.

Японският индустриалец изглеждаше стреснат. Като един от водачите на Гама, той съзнаваше напълно реалните опасности, присъщи на борбата за обновяване на японската система, но свободната близост на Фицдугейн със света на жестокостта го объркваше. Войните, които водеше Йошокава, спираха до търговията и политиката. Войните на Фицдугейн не познаваха граници.

Ирландецът може и да не одобряваше необходимостта да се убива, но не бягаше от нея. Тъй като нямаше избор, той разсъждаваше прагматично какво трябва да се направи. Делото му беше може би справедливо, но такъв подход би смразил непосветените.

— Имаме работа с много сили — каза Фицдугейн. — Всяка една от тях е достатъчно мощна и с достатъчно стабилни позиции, за да се възстанови, ако ѝ бъде нанесен удар. Яйбо губят шепа терористи. Няма проблем, винаги могат да осигурят още повече, Намака губят няколко договора „якудза“ и шефа на сигурността си, но излизат от цялата каша напълно невредими и дори превръщат смъртта на Китано в предимство! После Кей Намака е убит и „Намака Спешъл Стийлс“ са изобличени, че строят незаконни ядрени заводи за севернокорейците — Фумио обаче не само твърди, че е невинен, но след две седмици си получава обратно предприятието, защото има силна политическа подкрепа, а и цялата вина може да се прехвърли върху мъртвия брат. Сред сенките виждаме и Кацуда, куромаку, в очакване, който пречуква Ходама и се измъква безнаказано, а зад него стои на ред Шванберг, несъмнено с някой друг доброволец, в случай че Кацуда се разболее от „грип“. По дяволите, това е същински Виетнам. Стандартните процедури няма да ни помогнат. Нуждаем се от малко наглост, Йошокава-сан. Мислете за това като за фехтовка. Звънтенето на

остриетата е наистина много вълнуващо, но настъпва момент, в който трябва да се сложи край с едно-единствено премерено намушкване.

Йошокава направи безпомощен жест и напълни чашата на Фицдудейн.

— Но, Фицдудейн-сан, това, което предлагате, може да бъде направено само със съдействието на полицията, а тя няма да се съгласи. Планът ви означава да предизвикаме ситуация, в която, загубата на човешки живот е неизбежна, а това няма да бъде толерирано.

— ТСПУ няма да ни подкрепи официално, в това мога да се обзаложа — каза Фицдудейн, но Гама има достатъчно политическа сила да го направи и след това да ограничи щетите. Все пак Паяка оглавява управлението. Ако той ни подкрепи, може и да стане. И Коанчо ще сътрудничи. В това съм сигурен.

— Ами американците? — попита Йошокава. — Шванберг е висш служител в ЦРУ.

— Оставете ЦРУ на мен — каза Фицдудейн.

Йошокава отпи малко вино и се замисли. После погледна Фицдудейн и поклати глава със съжаление.

— Управителният съвет на Гама действа предпазливо — каза той. — Искат промяна, но няма да подкрепят драстичните мерки, които предлагате. Положението не е толкова отчайващо.

— Напротив — каза мрачно Фицдудейн. — И ако не предприемем нещо, ще стане още по-лошо. Повярвайте ми.

Йошокава изпита ужас, като осъзна думите на приятеля си, но той добре познаваше колегите си от Гама. Ключовата фигура, която трябваше да убедят, бе Паяка, и Йошокава бе убеден, че той ще подкрепи плана на Фицдудейн само ако няма друг избор.

Токио, Япония, 10 юли

Адачи влезе в апартамента си. Всичко бе почистено и приведено в ред в негово отсъствие и сега нямаше и следа от престрелката и от жестоката смърт на сержант Фудживара.

Беше мислил да напусне, но апартаментът му харесваше и лошият спомен от инцидента отстъпваше място на други, по-щастливи възпоминания. Най-вече споменът за Чифуне. Когато затваряше очи,

той я виждаше, усещаше, докосваше, а когато нощем заспиваше, тя бе до него. Отвори очи. Това, което видя, бе един празен апартамент, беше гладен, а го чакаше и работа.

Беше купил малко храна от ресторанта на ъгъла и като я остави на ниската масичка, отиде до хладилника и взе една бира... Студената течност и храната повишиха настроението му. Той се усмихна при мисълта за касетите.

Ето, това беше добра полицейска работа и жилавост. Той, Адачисан, може би беше обикновено човешко същество, неспособно да задържи красива пеперуда като Чифуне, но каквито и недостатъци да имаше, бе добър полицай и това го правеше горд. А като знаеше, че и семейството му се гордее с успехите му, чувстваше задоволство. В началото те не бяха толкова ентузиазирани от избора му на професия. Докато се възстановяваше у дома, Адачи бе мислил много за покойния инспектор Фудживара. Той бе отличен администратор, организиран и стриктен. Именно организационните му умения му бяха позволили да води тъй дълго този двойствен живот, без да бъде разкрит.

Разследването, предприето след смъртта на Фудживара, бе изключително подробно и се контролираше пряко от Паяка. Тайни банкови сметки, както и други доказателства за двуличието на полицая, излязоха наяве, но въпреки това, докато четеше докладите, Адачи усещаше, че нещо липсва.

Разследването показва, че ако и алчен, Фудживара е бил предпазлив човек, подготвен за всичко. Той е бил от хората, които държат до леглото си фенерче, в случай че токът спре, а имат и резервни батерии за фенерчето, и свещи.

Резервната гума, открита в колата му, бе почти нова и добре напопана.

Профилактичните посещения при лекаря бяха по-чести от обичайното.

Солидната му осигуровка *живот* бе напълно изплатена. Нещо подсказваше на Адачи, че такъв човек би взел някакви предпазни мерки срещу престъпните си работодатели. Да допълва полицейската си заплата, като взема подкупи от „Кацуда-гуми“, е било рисковано. Той не е бил сред най-вътрешните членове на бандата. Мястото му не е било сигурно и е знаел това. За да поддържа равновесието на силите,

сигурно се е постарал да има нещо за неофициалните си работодатели, с което да ги изнудва.

И все пак хората на Паяка, въпреки намирането на още потвърждения, че Фудживара е замесен и че е укривал значителни суми, все още не бяха открили материала, който Адачи бе убеден, че съществува. Още повече че Фудживара лично е участвал в удара срещу Ходама, бил е в къщата му. А Ходама бе човек, който пазеше записи. Вероятно Фудживара се е включил и в чистката на материалите. Със сигурност не би пропуснал такава възможност.

Той стопроцентово би направил нещо, за да осигури положението си, ако нещата се обърнат срещу него. Ако е бил в състояние да мами ТСПУ ден след ден, то със сигурност е могъл да преметне „Кацуда-гуми“.

Когато Адачи се върна на работа, отиде в кабинета си зад общата стая и отново се опита да си представи къде Фудживара би могъл да скрие нещо. Докладите бяха педантични в отбелязването на всяка подробност от разследването. Бяха съставени списъци и всяка една точка в тях — методично отметната. Бяха направени снимки на стаите, а всички претърсени места — обозначени. Претърсени бяха къщите на приятели и колеги. Бюрото и гардеробчето на Фудживара бяха претърсвани, а стаята за съвещания — изцяло преобърната. Нищо.

Легнал по гръб на малкото канапе, той затвори очи. Беше загубил няколко дни, но бе прочел всеки доклад от вече доста обемното досие по случая Фудживара и не можеше да се досети за нещо, което екипът да е пропуснал. Очевидно бе, че Паяка е следял отблизо разследването. Там, където някой доклад не бе достатъчно ясен или нещо беше претупано първия път, стоеше бележка с характерния почерк на Паяка, а една-две страници по-нататък се появяваше забележка, която изискваше ново разследване или допълнителна проверка.

Адачи осъзна, че той и колегите му бяха подхождали и продължаваха да гледат на проблема като хора от Западния свят. Те действаха логично, методично и прецизно до такава степен, че всеки немски педант би се гордял с тях, но не използваша прочутото си японско качество да се идентифицират мислено с човека отсреща. Те не бяха изследвали мисловния процес на убития полицай, предусещайки интуитивно отговора.

Разбира се, малцина от екипа, натоварен с разследването, познаваха инспектор Фудживара лично. В реда на нещата беше при такова разследване да бъдат избрани нови, неопетнени хора. Тези, които бяха близо до убийтия, бяха потенциално замесени. Само Адачи бе избегнал подозренията, но кой знае, може би и той беше под наблюдение.

Адачи отхвърли тези неприятни мисли и се съсредоточи върху Фудживара. Имаше нещо около личността му, което многобройните доклади и разговори пропускаха и което се долавяше повече в действията, отколкото в поведението му. Липсващите парченца бяха арогантност и нервност. Инспектор Фудживара е бил арогантен човек, а двойственият му живот е превърнал смелостта му в безразсъдство. Рано или късно е щял да бъде разкрит. И все пак в арогантността си той като че ли не си е давал сметка за това.

Надменност, граничеща с глупост. Не, помисли си Адачи. Не, Фудживара съвсем не беше глупав, но той със сигурност бе подценил уменията за наблюдение на колегите си.

Адачи отвори, светкавично очи. Беше му хрумнала ужасна мисъл. Фудживара беше бейзболен запаляйко. Адачи стъпи на пода и погледна над бюрото си.

Година след сформирането на групата беше се състоял лудешки купон. Кулминацията на вечерта беше настъпила, когато инспектор Фудживара, от името на групата, беше извадил една гравирана бейзболна бухалка — символ на победата над престъпността. Всеки от екипа бе сложил подписа си върху нея и тя тържествено беше закрепена на стената до една обща снимка точно зад бюрото на Адачи.

Не в общата стая, не до обичайното място на инспектор Фудживара, а в личния кабинет на прекия му шеф, човека, когото мамеше. Споменът изплува: Фудживара, който работеше в кабинета на Адачи в онази неделя, когато другите от групата гледаха бейзболния мач. Възможно ли е?

Адачи се опита да отмести бухалката, но една завинтена скоба я придържаше към стената, за да се виждат подписите. Бухалката бе символичен подарък и не бе предназначена за използване. Той си спомни как инспектор Фудживара, изпълнителен както винаги, сам я беше закрепил към стената. Много хитро.

Адачи я огледа внимателно. Бухалката изглеждаше масивна, но бе направена от някаква изкуствена материя. Хвана здраво бухалката и започна да върти долната част. Нищо. Може би все пак не беше куха. Опита още веднъж. Внезапно основата на бухалката се завъртя и се показва тънка като конец линия на резба. Разположена под декоративна халка в червено и черно, линията бе практически невидима. Продължи да развива. Няколко секунди след това той извади отвътре с два пръста дълъг, облепен с тиксо пакет. Когато го отвори, на масата се плъзнаха осем микрокасети.

Почувства удовлетворение от самото откритие, което се смени с нарастващо вълнение за значението му. „Инспектор-сан, помисли той, вие останяхте верен на себе си.“ Адачи бе открил касетите само два часа преди срещата с Паяка и все още не бе прослушал всички.

Бутна останките от храната настрана и допи бирата си. Да се радва бе в реда на нещата, но трябваше да се свърши доста работа. Зачуди се дали да отвори друга бира, но реши, че на бистра глава се мисли по-добре. Качеството на записите не бе еднакво и той осъзна, че трябва да се съсредоточи, за да разбере всичко. Върху касетите бяха ясно означени имената, датите, а в някои случаи и темата на разговорите, но имената бяха закодирани. Все пак това бе само една предпазна мярка. Самоличността на повечето от записаните гласове ставаше ясна, когато някой от слугите съобщаваше на Ходама за тяхното посещение. ТСПУ лесно можеше да установи кои са останалите.

Адачи постави третата касета в касетофона. Тъкмо се готвеше да я прослуша, когато телефонът звънна. Той раздражено вдигна слушалката. Точно сега не можеха да го прекъсват. Поздравът му прозвуча рязко. Беше Змиорката и звучеше уплашено.

— Старши инспектор-сан — започна той, — хиляди извинения, но трябва да ви видя веднага.

Адачи смекчи тона. Змиорката бе добър информатор и малко приветливост към него нямаше да навреди.

— Орига-сан — каза Адачи, — тази вечер съм зает, но мога да се отбия у вас утре. Един ранен обяд ще бъде удоволствие за мен.

— Старши инспектор-сан — в гласа на Змиорката се прокрадна отчаяние. — Трябва да ви видя сега. Наистина е важно. Но не идвайте в ресторанта. Наблюдават го.

Адачи хвърли поглед към касетите. Беше досадно, но можеха да почакаат още няколко часа.

— Защо искате да ме видите? — попита той. — Не може ли по телефона?

— Моля ви, умолявам ви, не можем да го обсъждаме по телефона. Касеа се за човека, за когото говорихме.

Адачи се върна мислено към разговора им. Змиорката имаше предвид Кацуда, истинския убиец на Ходама. Първо касетите, а сега напредък и при тайнствения кореец. Нещата потръгнаха.

— Корейската връзка? — попита той.

— Да, да — неистово отвърна Змиорката. — Но моля ви, без имена.

Адачи се почуди дали да не покани Змиорката в апартамента, но никога преди тук не бе идвал информатор и не му се искаше да го прави сега.

— Орига-сан, къде се намирате?

— В Съншайн Сити, старши инспектор-сан — отговори Змиорката. — Крия се в Аквариума.

Адачи се развесели.

— Много уместно — каза той, като се смееше.

Погледна часовника си.

— Но той трябва да е затворен вече.

— Старши инспектор-сан — каза Змиорката отчаяно, — никак не е смешно. Хора от корейската банда са по петите ми, но никой не би се сетил за Аквариума, а тук работи мой братовчед. Той ми помага. Тук съм в безопасност, докато реша какво да правя. Но се нуждая от помощ, старши инспектор-сан, а и аз мога да ви бъда от полза. Имам документи и други доказателства. Но трябва да дойдете тук. За мен е твърде рисковано да се движа.

Адачи помисли за момент. Някога Змиорката беше добър информатор. Усилието си струваше.

— Много добре — каза той. — Обяснете ми как да вляза.

С голямо облекчение Змиорката даде упътвания и затвори.

Адачи обмисли следващия си ход. Допреди случая с Фудживара той щеше да звънне на някого от групата да дойде да го вземе с кола и при нужда да осигури подкрепление. Сега се колебаеше. Ами ако и от някой друг изтичаше информация? Разследването все още

продължаваше. Не можеше да се довери напълно на никого. Реши да повика униформен патрул. Щяха да го закарат и да чакат, докато говори със Змиорката. Така щеше да има сигурна връзка, ако му трябваше помощ. Провери оръжието си и хвърли поглед към касетите. Където и да ги скриеше, нямаше да е спокоен. Изведнъж погледът му попадна на онзи ужасен будилник-папагал, даден му от Чифуне. Отвори то и извади батериите. Имаше място. Напъха осемте микрокасети и отново сложи батериите. Кой би се сетил да претърсва някакъв папагал?

Входният звънец го накара да надникне през прозореца. Гледката на една от патрулните коли на ТСПУ, спряла долу, му вдъхна увереност.

— Веднага слизам — каза той по домофона.

„Очертава се един изключителен ден“ — помисли си той, докато слизаше по стълбите. Спомни си за Змиорката, който се криеше в тъмния аквариум в компанията на 20 000 риби, и се засмя на глас.

Все още продължаваше да се смее, когато полицаят кратко го поздрави и му отвори задната врата на колата, а след това скочи на шофьорското място в очакване на указания.

— Съншайн Сити — каза Адачи, като се опитваше да не се смее, но представяйки си отново Змиорката и неговата рибена компания, избухна в смях.

Когато пристигнаха, той все още се усмихваше. От години не бе се чувствал така добре.

22.

Токио, Япония, 10–11 юни

Телефонът сякаш изпищя в ухото на Фицдуейн. Замаян от рязкото прекъсване на дълбокия му спокоен сън, той погледна към часовника на нощното шкафче. Беше два и двайсет през нощта.

Телефонът иззвъня отново. В момента, в който Хюго вдигна слушалката, на вратата се потропа силно. Той пренебрегна почукването и изслуша човека на телефона. След трийсет секунди затвори бавно слушалката, а на лицето му се бе появило шокирано изражение.

Блъскането по вратата продължи. Беше силно, но не и невъзпитано и отговаряше на стила на сержант Ога. Фицдуейн отвори вратата.

— Ще слеза след пет минути, сержант-сан — каза той на Ога, след което затвори и се запъти към банята. Позволи си да остане две минути под леденостудената струя на душа и после се облече.

Полицейската кола с Фицдуейн пое по притихналите улици към Съншайн Сити и Намака Тауър. В купето цареше тишина. Стомахът на Хюго се беше свил.

Достъпът до комплекса бе отрязан с кордон от десетки униформени полицаи, част от които бяха облечени с полувоенната униформа на отдела за борба с размириците и тероризма, Кидотай, и носеха автоматични оръжия.

Чифуне пристигна точно когато Хюго и придружителите му се канеха да се качат в асансьора. Фицдуейн я докосна окуражително по ръката и погледите им се срещнаха. За момент сериозното изражение на Чифуне се посмекчи, но щом вратите на асансьора се отвориха и няколко непознати полицаи влязоха заедно с тях вътре, тя отново придоби сериозен вид.

Голяма част от аквариума беше оградена с лента и в отрязания сектор работеше екип от специалисти в бели манти.

Полицаи от охраната ги отведоха до една малка групичка от външната страна на лентата. Фицдуейн видя, че към тях се приближаваха Паяка, Йошокава-сан и един висок изискан мъж, прехвърлил шейсетте, който му се стори познат, макар да не си спомняше да го бе срещал преди. И тримата мъже бяха облечени във фракове и Фицдуейн изведнъж се сети, че Йошокава бе споменал за някаква официална вечеря на управителния съвет на Гама. След като направи тази връзка, Хюго предположи кой е третият мъж — бащата на Адачи.

Паяка ги запозна. Той изглеждаше съсипан. Не беше останала почти никаква следа от невъзмутимия генерал. Обикновено пригладената му назад коса беше разчорлена, а на лицето му бяха изписани изумление и скръб.

Поел функцията на техен водач, Паяка ги поведе към аквариумната площ, като минаха покрай офиса на касиера.

Подът беше хлъзгав от прясна кръв. Тя беше в такова изобилие, че във въздуха се носеше силна воня. В началото на аквариумната площ имаше огромна тъмночервена локва с неправилна форма, а от едната ѝ страна бяха скупчени окървавени дрехи. Оттам започваше дълга широка ивица, която подсказваше, че нещо е било влачено към дъното на помещението.

Специално донесени прожектори усилваха нормалното осветление в аквариума, където пасажи от пъстроцветни риби с най-разнообразни форми и размери се въртяха и правеха пируети, отразявайки необичайно ярката светлина.

На различни места по пода се виждаха кървави следи.

— Мисля, че можем да възпроизведем случилото се — отбеляза Паяка. — Адачи-сан е имал среща с информатор — мъж, свързан с криминалния свят и известен с прозвището Змиорката. Адачи-сан е влязъл в аквариума и когато е завил зад този ъгъл — посочи към локвата с кръв, — е бил съсечен с меч. Ударът е разцепил черепа му на две и е засегнал голяма част от трупа, като го е убил на място. Последвал е втори удар. Не е имало нужда от него, но предполагам, че е бил нанесен, за да изрази презрението на убиеца към жертвата. Нападателят е разсякъл трупа на две чак до слабините. Направо го е изкормил. След това Адачи-сан е бил съблечен и завлечен до онзи аквариум — посочи го с ръка.

Опитвайки се да потисне гаденето си, Фицдудейн се приближи до въпросния аквариум и погледна през стъклото. Водата в него бе порозовяла и нашарена с дълги тъмночервени ивици.

Голото тяло на Адачи бе застинало неподвижно в нея, подобно на някой гигантски медицински вид, захвърлен в контейнер. Около него плаваха вътрешности. Докато Фицдудейн разглеждаше трупа, той се полюшна от издигащите се мехурчета кислород.

Без съмнение това беше една от най-ужасните гледки, които бе виждал в живота си. Най-лошият кошмар, превърнал се в реалност.

Този мъж му беше приятел. Искаше му се да изкрещи силно.

Чифуне стоеше до него с безизразно лице и изведнъж се олюля. Фицдудейн я хвана, преди да се свлече на земята. Задържа я в прегръдките си и тя скоро се посъвзе. Изражението ѝ беше неразгадаемо.

Фицдудейн и Чифуне се върнаха при Паяка и бащата на Адачи.

— Откъде знаете за Змиорката? — попита Хюго.

Паяка посочи с ръка към противоположния край на помещението.

— Намерихме Змиорката там в дъното — отвърна той, едва сдържайки гнева си. — Един от моите служители знаеше, че е информатор. Получил е един куршум в тила. Не е бил изкормен, съблечен гол или хвърлен при рибите. Тази шарада е била запазена за инспектора. Информаторът, примабил Адачи-сан към убиеца, просто е бил езекутиран. Вече не е бил нужен.

— Защо Адачи-сан е бил съблечен гол? — попита Фицдудейн и сам отговори на въпроса си: — Търсили са нещо. Въпросът е дали са го намерили.

— Вече наредих да се запечата апартаментът на инспектора — поясни Паяка. После се обърна към Чифуне: — Танабу-сан, много ще съм ви признателен, ако първо вие го претърсите. Вие познавахте Адачи-сан добре.

Чифуне кимна в знак на съгласие и тогава Паяка даде да се разбере, че Фицдудейн трябва да я придружи. „Помогнете ѝ, помогнете ни“, умоляваха очите му.

Осъзнавайки, че времето е ценно, те стигнаха до апартамента, на Адачи за по-малко от двадесет минути. Външната врата се охраняваше

от полицаи, но още щом изкачиха стълбите и влязоха във всекидневната, разбраха, че са пристигнали прекалено късно.

Апартаментът беше методично претърсен. Непонятно защо, систематичността на разрухата му придаваше още по-потресаващ вид. Не ставаше въпрос за безразборна вандалщина на обикновен крадец. Това беше хладнокръвна клинична дисекция на дома на тяхната жертва.

Стените и таваните бяха разкъртени, след което дъските и мазилката бяха грижливо заметени на купчинки. Всички мебели бяха разглобени и отделните части бяха наредени на куп. Настилката на пода беше вдигната. Електронното оборудване беше разглобено. Всички завивки и дрехи бяха разрязани с нож и също скупчени на едно място.

Чифуне разглеждаше пораженията като омагьосана и ненадейно хукна към спалнята.

— Знам къде е — извика тя. — Знам къде би го скрил.

Фицдудейн я последва бавно в спалнята и макар да осъзнаваше, че е натрапник, искаше да бъде до нея за подкрепа. Честно казано, той самият не би се отказал от едно приятелско рамо.

Неумолимостта на тези хора беше ужасяваща. Те сякаш винаги бяха с една крачка напред. Постепенно броят на техните преследвачи, независимо от всичките им усилия, намаляваше. Един от най-влиятелните мъже в Япония беше убит и кървавата диря на смъртта сякаш нямаше край. Противниците им бяха хора, които се смятаха за по-силни от закона. Адачи, старши инспектор в ТСПУ, беше зверски убит. Никой, не беше в безопасност.

Чифуне изхлипа и падна на колене, а ръцете ѝ затършуваха наоколо. На леглото бяха разхвърляни разноцветни пластмасови парчета и тя се зае да ги нарежда, като през цялото време плачеше тихо. Накрая се получи часовник във формата на папагал. Доста грозен часовник.

Чифуне погледна към Хюго и безмълвно посочи към парчетата от папагала. Фицдудейн я разбра. Неканените посетители бяха намерили всичко. Каквото и да е било скрито в папагала, то вече беше изчезнало. Сякаш всяка частица от живота на Адачи бе осквернена. Беше убит, разголен, изкормен като животно, а накрая неговият дом и

личните му вещи бяха унищожени. Той не беше просто убит. Беше заличен. Неговите убийци бяха жестоки и невъобразимо арогантни.

Фицдуйейн прегърна Чифуне и я задържа в обятията си. Увереността ѝ се беше изпарила и в момента тя изглеждаше крехка и уязвима. Отначало японката просто се притисна в него, за да почерпи от топлината на тялото му, но внезапно се разтрепери и разрида, след което от гърлото ѝ се изтръгна плачевен стон.

Фицдуйейн я притискаше до себе си и я галеше, но измина доста време докато тя се съвземе. Чифуне се отдръпна от него и го целуна по челото, след което отиде в банята, за да избърше очите си.

Паяка и Йошокава стояха във всекидневната, когато Фицдуйейн излезе от спалнята. Очевидно бяха там отскоро. По лицата им се четяха загриженост и скръб.

— Къде е Танабу-сан? — попита Паяка.

— Тя ще... — започна Фицдуйейн, но изведнъж осъзна, че обяснението му щеше да прозвучи банално. Раната беше много дълбока. Чифуне беше най-издръжливият човек, когото някога бе срещал, но усещаше, че тя нямаше да има сили да се справи със случилото се. Жертвата беше човек, когото обичаше. Нямаше да се съвземе лесно от тази загуба, нито пък щеше да я забрави някога.

Чифуне излезе от банята привидно спокойна. Беше измила лицето си и само няколко капки вода по блузата ѝ издаваха скорошното ѝ избухване.

Четиримата стояха в претършуваната из основи стая, в която цареше неловко мълчание. Паяка понечи да каже нещо. Фицдуйейн вдигна ръка, за да го възпре. В нея държеше миниатюрна черна кутия, покрита с хоросан, от която се подаваше жица с дебелината на косъм.

Озадачен, Паяка си сложи очилата за четене, взе малкия предмет и го разгледа по-внимателно. Почти веднага кимна с разбиране.

Напуснаха подслушвания апартамент и по взаимно съгласие се насочиха директно към полицейското управление. Вече минаваше четири часа сутринта и на токийските улици цареше обичайната тишина. Дъждът, който заваля, засили мрачното им настроение.

Чифуне гледеше право напред, докато Фицдуйейн шофираше, но ръката ѝ лежеше на бедрото му без какъвто и да е сексуален намек, а просто за подкрепа. От време на време младата жена потреперваше. Фицдуйейн я погледна загрижено, чудейки се дали да спре колата, за да

я наметне с якето си, но разстоянието беше кратко и тя скоро щеше да бъде отново на топло.

Влязоха в офиса на Паяка и се настаниха около голямата заседателна маса. Не след дълго им донесоха чай и закуски. Паяка наля четири големи блендита. Отначало Чифуне отказа пиетието, но след малко отпи от него и цветът на лицето ѝ се възвърна.

Странно, помисли си Фицдуюейн, макар да не бяха обсъждали причината за събирането си, всеки от тях знаеше защо бяха тук. Смъртта на Адачи беше превратна точка. Бе настъпил моментът да предприемат неотложни и драстични действия. Трябваше да се отмъсти за убийството на Адачи. Това не беше просто полицейски въпрос. Беше лично.

Паяка откри съвещанието.

— Вчера се срещнах с Адачи-сан — въздъхна той — и смятам, че трябва да знаете за какво разговаряхме. Инспекторът беше твърдо решен да разплете убийствата в дома на Ходама. Той преследваше целта си, независимо от всички пречки. Непосредствено след убийствата у Ходама, следите отвеждаха към братята Намака. Първо, в казана беше намерена игла с името Намака, а след това бяха открити други доказателства, които уличаваха братята. Но мотивът за убийството си оставаше загадка. Десетилетия наред Ходама беше техен политически наставник, тогава какъв бе смисълът да се обърнат срещу него след толкова години? Малко след това бяха открити записи, които даваха да се разбере, че Ходама и братята са се скарали и той е възнамерявал да ги изостави като политически съюзник. На пръв поглед солидните доказателства срещу тях бяха достатъчно изобличаващи, но Адачи-сан не е бил убеден във вината им. Инстинктът е важна част от уменията на един добър детектив, а инстинктите на Адачи-сан му подсказвали, че нещо не е наред. Той с удоволствие би арестувал братята, но колкото и парадоксално да звучи, чувствал, че те не са въввлечени в аферата около Ходама.

Това, което най-много притеснявало Адачи-сан в този случай, е начинът на извършване на убийството на Ходама. Разбира се, методът може да е бил избран, с цел да обърка следователите, но, общо взето, сваряването на жив човек е толкова ужасно деяние, че Адачи-сан предположил, че истинският мотив за убийството е лично отмъщение.

Прекалено много хора имали причина да отмъстят на Ходама-сан, разбира се, но Адачи-сан съсредоточил вниманието си върху слабите места в купчината от доказателства, уличаващи братята. Тук разследването доказало наличието на общ знаменател. Буквално във всеки случай се долавяла корейска намеса. В крайна сметка старши инспекторът стигнал до заключението, че зад покушението стои кореец или поне някой, свързан здраво с корейците. Ето защо той насочил усилията си върху издирването на човек или организация, която да има зъб на Ходама, дори и това да е било в миналото. Понататък Адачи-сан се ограничил в търсенето на някакъв изключително остър конфликт. Случай, който да предизвика необикновено отмъщение като това, сполетяло Ходама-сан.

Разследването на Адачи-сан не е било лесно. В следвоенния период цареше голяма суматоха и в началото при воденето на документацията е имало много пропуски. Освен това името на Ходама рядко се свързвало пряко с упражняване на насилие. Той почти винаги прибегвал до посредници за черната работа и естествено в годините след войната предпочитал да използва за тази цел братята Намака. Покъсно те се издигнали прекалено много, за да вземат пряко участие в такива акции и също започнали да използват други хора за мръсната работа.

Най-накрая инспекторът се добрал до Кацуда и неговата организация, когато един старши полицай, за когото работел, му разказал историята за някаква конкурентна корейска престъпна групировка, унищожена от братята Намака по заръка на Ходама. Адачи-сан търсел именно такова престъпление. То предоставяло мотива и освен това нещата се изяснили още повече, когато се разбрало, че един от оцелелите от корейската групировка, самият Кацуда-сан, сега ръководи втората по сила организация на якудза в Япония. С други думи Кацуда не само е имал мотива, но и средствата. Нападението на дома на Ходама намирисвало на добре отработена операция на якудза, каквато само една от големите групи за организирана престъпност може да предприеме. Естествено и братята Намака са били в състояние да доведат до успешен край такава акция, но в случая Адачи-сан е имал друг заподозрян, който, по негова преценка, е бил по-реален.

Подозренията на старши инспектора по отношение на Кацуда се засилили, когато един информатор, известен на всички като Змиорката и специалист по тъмните афери на финансовия свят, го осведомил, че различни институции, подкрепени от Кацуда, са предприели сериозно настъпление срещу братята Намака. Разбира се, това може да е било съвпадение или Кацуда просто се е възползвал от вакуума във властта, причинен от смъртта на Ходама, но в крайна сметка Адачи-сан бил по-склонен да вярва, че кореецът е главният подбудител. Наред с това по-нататъшното разследване разкрило, че масираната финансова кампания, предприета срещу братята Намака, не може да е била започната без солидна предварителна подготовка, навярно отнела няколко месеца, пък и Кацуда бил задърпал конците в рамките на няколко часа след смъртта на Ходама.

Да се подозира Кацуда и да се докаже вината му били две различни неща. Разбира се, погледнато теоретично, Кацуда е можело да бъде арестуван и подложен на разпит, но честно казано, с неговите приятели в политическите кръгове — в това число броя и министъра на правосъдието, който е получил от него тлъста финансова помощ за предизборната си кампания такъв разпит не е бил възможен.

Както би сторил всеки добър полицай, Адачи-сан преглеждал многократно досието по случая и събраните доказателства. Преди това успял да увеличи видеозаписите от охраната на Ходама. Те потвърдили подозренията му и при последвалите пускания на материала се е загледал в другите фигури. При тези думи Паяка се усмихна.

— Адачи-сан отбеляза прозорливо, че на човек е присъщо да набляга на движенията, на действията. Този път той е разгледал всеки от похитителите поотделно, независимо дали е вършел нещо важно или не, и е стигнал до интересно заключение. Един от убийците е бил *гайджин* — Паяка погледна извинително към Фицдудейн, — чужденец.

— Видях касетата — каза Хюго. — Всички нападатели носеха костюми и маски. Как е могъл да го различи?

Паяка беше много горд с Адачи. Беше се издигнал без връзки и ТСПУ беше организацията, която му бе дала шанса да го постигне, затова се интересуваше лично от постиженията на колектива ѝ. Според него старши инспектор Адачи се числеше към най-добрите служители.

— Навярно по езика на тялото — отбеляза Паяка. — Инспекторът е разгледал кадрите в увеличен вид и е обърнал внимание

и на най-малките детайли. Сигнал е до извода, че е имало един водач и няколко подчинени. Било е лесно да различи водача, тъй като в контраст с него, подчинените са се движели по специфичен начин. Но нека да обобща това. Тяхното поведение, изразяващо се в стойката им, жестовете и множество други малки знаци, е излъчвало уважение. Издавало е естественото разделение, което стои в основата на обществото. Водачът е правел изключение.

Паяка плъзна една доста изцапана снимка по масата. Тя представляваше разпечатка на видеозапис и беше увеличена толкова много, че образът се бе размазал леко. Въпреки това Фицдугейн веднага разбра какво имаше предвид Паяка. Мъжът от снимката стоеше нетърпеливо и при по-внимателно вглеждане се виждаше, че няма телосложението на японец. Той имаше повече телесна маса, отколкото беше нормално за японец с неговата височина, и вратът му беше по-дебел. Освен това камерата го беше уловила тъкмо когато правеше жест, който му се стори доста познат.

Паяка хвърли друга снимка на масата. Тя даваше в едър план ръцете на мъжа. Изобразяваше как дясната ръка дърпа нервно или нетърпеливо нещо върху кожата на лявата.

— Не може да бъде! — възкликна Фицдугейн. Погледна отново първата снимка и по-специално костюма. И трите копчета бяха закопчани. Вгледа се по-отблизо. Копчетата бяха облечени в същия плат като костюма. Изведнъж разпозна ясно маскираната фигура. След като направи връзката, не беше трудно да познае характерната разкрачена стойка. — Шванберг! — промълви той. — Определено е омразният Шванберг. Предполагам, не е могъл да устои на изкушението да види как сваряват жив човек.

Паяка кимна.

— На Адачи-сан му е отнело повече време, за да разпознае господин Шванберг. Всъщност коствало му е доста усилия. Но накрая сигнал до същото заключение. И тогава значението на времето, избрано за убийството на Ходама, се е изяснило. Кацуда най-после бил получил благословията на шефовете на ЦРУ. При това убийство отмъщението е второстепенна подбуда. Главният мотив е бил свързан с по-голяма игра. Политическа игра. Адачи-сан не знаеше точно причините, но подозираше, че Ходама-сан и братята Намака вече са били излишни. Били са прекалено омърсени с репутациите си на

подкупни политици. Настъпил е моментът за разчистване на пътя и издигането на някои по-приемливи лица на върха.

Паяка се обърна към Фицдуейн, сякаш обвиняваше него.

— Адачи-сан вече знаеше кой е убил Ходама и хората му и защо, но това разкритие направи цялата тази история далеч по-опасна. Стана ясно, че той вече не преследваше само един от най-влиятелните лидери на якудза в Япония, но и се изправяше срещу някакъв таен клон на американска групировка. Това беше много трудно. Отношенията на нашата страна с Америка са — той млъкна, търсейки точните думи — приятелски, но невинаги са в пълен синхрон. Има моменти на известни търкания.

Фицдуейн отпи от брендито си. Навън зората се разпукваше. Все още валеше.

— Генерале — подхвана той, — искам да уточня две неща. Първо, аз не съм човекът, когото трябва да вините за политиката на САЩ спрямо Япония. Честно казано, струва ми се, че Щатите имат няколко основателни причини да са сърдити, но не за това става въпрос сега. Искам да припомня, че аз съм ирландец.

Второто уточнение е, че Шванберг вече не поддържа политиката на САЩ. Чичо Сам разбра, че е бръкнал в буркана с меда и се опитва да реагира на това. Което означава, че той е уязвим.

Йошокава си пое дълбоко дъх и избълва нещо на японски на Паяка. Дватамата започнаха да си разменят реплики.

Фицдуейн застана нащрек. Изправи се на крака и направи знак на Чифуне да го последва. Приблжиха се до панорамния прозорец в дъното на заседателната зала и се загледаха в зората на новия ден.

Небето беше сиво, а улицата отдолу бе почерняла от дъжда. Отсреща се намираше „Хибия парк“, който бе покрит с тучна зеленина от дъждовния сезон. За миг Фицдуейн се сети за Дъблин и за парка „Стивънс Грийн“. Това му напомни за неговия остров и за девствената земя, на която живееше, и изведнъж го обзе носталгия. Липсваше му замъкът, липсваше му и Боти, а и беше объркан по отношение на жените. Беше се затъжил за Катлийн, Итън беше бог знае къде, а в момента Чифуне се нуждаеше от него. Но това щеше да трае кратко. Тя беше много силна.

Замисли се за Адачи.

— Хора като него са рядкост — заяви той.

Чифуне се извърна към него и в този момент, макар да нямаха физически контакт, те бяха по-близки от всякога. По-близки, отколкото са били към всеки друг човек.

— Адачи-сан? — попита тя.

Фицдудейн кимна.

— Благоприличието — поясни той. — Изначалното човешко благоприличие. У Адачи то беше по-силно изразено, отколкото у мнозина от нас. Той беше свестен човек. Опитваше се да спазва правилата, грижеше се за хората — протягаше ръка и им помагаше.

— А аз го измамих — каза Чифуне.

— Не — възрази Фицдудейн. — Не мисля, че го измамихме. Той не би желал да изпитваш тази никому ненужна вина. Но мисля, че го направихме нещастен. А това е тъжно.

— Усещам го около нас — промълви Чифуне. — Струва ми се, че мога да протегна ръка и да го докосна — тя се разплака и Фицдудейн я прегърна през рамо. Двамата стояха безмълвни един до друг, докато под тях Токио се събуждаше и дъждът продължаваше да вали. Изведнъж Чифуне се вкопчи в свободната му ръка.

— Адачи-сан имаше силен дух — каза Фицдудейн. — Той ще остане с нас — тогава се сети за Кристиан дьо Гевен и за други приятели, които бе загубил, и се ядоса силно на хората, които си играеха с човешкия живот.

Замисли се какво трябва да се направи. Разговорът зад тях секна.

Паяка се прокашля.

— Фицдудейн-сан, Танабу-сан, редно е да знаете, че убийците на старши инспектора не са открили това, което са търсили.

Фицдудейн си представи опустошения апартамент на Адачи. Без съмнение той беше подложен на най-щателното претърсване, което някога бе виждал. Силно се съмняваше, че неканените посетители бяха пропуснали нещо. И изказа на глас мнението си.

— Адачи-сан намери осем касети, които сержант Фудживара беше скрил — обясни Паяка. — Той вярваше, че те могат да се окажат решаващото доказателство за убийствата в дома на Ходама-сан, но все още не бе прослушал голяма част от тях, когато си тръгна след разговора ни. Очевидно са били намерени от нападателите.

Фицдудейн погледна към Паяка.

— Именно от това се страхувах — отбеляза той.

— Не, Фицдудейн-сан, вие не ме разбирате — отвърна Паяка.

— Инспекторът беше професионалист. Той спазваше правилата. Направи копия и ги остави на съхранение при мен.

— Прослушали ли сте ги? — поинтересува се Фицдудейн.

— Не още — отвърна Паяка. — Не ми остана време.

Фицдудейн се усмихна тъжно.

— Е, хайде тогава да го направим, генерале. Ако има страна, където няма недостиг на касетофони, то това е Япония.

Имаше осем касети. На петата касета, която пуснаха, беше записан несполучливият опит на Шванберг да измъкне още пари от Ходама и братята Намака. Нещата вече се бяха изяснили.

Погледите на Йошокава и Паяка се срещнаха и Паяка кимна.

— Фицдудейн-сан — започна той, — вие предложихте на Йошокава-сан план на действие за разрешаването на този случай и поисканте помощта на Гама, за да го осъществите.

Фицдудейн кимна.

— В тази игра има прекалено много играчи — отвърна той.

— Ние използваме силата си един срещу друг, а после лъжем по малко. Искаме предсказуем резултат. Съблюдаването на правилата не влиза в сметките.

— Положението е необичайно — обади се Паяка. — Ние го обсъдихме. Фицдудейн-сан, вече имате подкрепата на Гама.

— Ще се пролее много кръв — предупреди Фицдудейн без заобикалки. Не искаше да се появи колебание, след като задвижеха плана. — Сигурни ли сте, че ще можете да се справите с това?

Паяка и Йошокава кимнаха.

Фицдудейн се извърна към Чифуне.

— Хайде да се залавяме за работа — подкани я той. — Ще започнем със самолета.

23.

Токио, Япония, 11 юли

— Кой? — изкрещя Фумио Намака в слушалката.

Беше напълно слисан. После внезапно изпита гняв към некомпетентната си телефонистка, която очевидно не беше разбрала кой се обажда.

— Сигурно имаш грешка, жено. Този *гайджин* никога не би се обадил директно. Това е невъзможно. Абсолютно невъзможно!

От другия край на линията настъпи мълчание, докато телефонистката се опитваше да съобрази какво да прави. Знаеше, че не се е объркала, но пък Намака-сан, който обикновено говореше тихо, сега звучеше така, сякаш му се искаше да я удуши.

За момент жената се изкуши да прекъсне връзката с този, който се обаждаше, но после реши да направи още един опит.

— Много, много съжалявам, Намака-сан — каза тихо тя, с очевидно уважение в гласа, — но *гайджинът* настоява, че е Фицдудейн-сан и че трябва да говори спешно с вас.

Фумио видя, че ръцете му треперят от слисване и прилив на почти неконтролируема омраза. Това беше мъжът, убил брат му — единствения на света, когото бе обичал наистина. Това беше мъжът, когото — от самото начало на обаждането — Фумио обмисляше как да унищожи. А оня имаше наглостта да му позвъни директно!

Това беше възмутително. Какво ли искаше този убиец? И все пак, като си помислеше човек, не можеше ли от това да бъде извлечена някаква полза? *Гайджинът* бе доказал, че е трудно да бъде убит, но все пак можеше да бъде примамен в ситуация, където да го пипнат.

От смъртта на Кей за Фумио нямаше нищо по-важно от това да отмъсти за брат си. Нищо.

Фумио отново се овладя.

— Свържи ме с гайджина — каза рязко той.

Разговорът продължи по-малко от три минути. Когато остави слушалката, Фумио усещаше бясното биене на сърцето си.

Представяше си лицето на Фицдуейн, докато го убиват; подушваше страха му, чуваше виковете му. Усещаше вкуса на отмъщението, а гайджинът сам щеше да дойде в ръцете на своите палачи.

Този път нямаше да има грешки. Щеше да използва най-смъртоносните убийци, които бяха под негово подчинение. Това определено бе задача, скроена като по поръчка за Ошима-сан и Яибо. Рейко Ошима явно бе една от най-смъртоносните изпълнителки на такива операции.

Фумио си спомни за работата, която беше извършила върху французина — Кристиан дьо Гевен, и за пръв път от смъртта на Кей насам се усмихна.

В стаята беше почти тъмно.

Шванберг бе свикнал с ексцентричностите на Кацуда, а и в интерес на истината шефът на якудза не представляваше красива гледка, но сега мъжът от ЦРУ се нуждаеше от повече осветление.

Беше донесъл със себе си плана на сградата и още по-важно — на заобикалящата я градина. Искаше да говори за това, но щеше да бъде невъзможно, ако никой не можеше да види проклетото нещо.

Кацуда схвана мисълта му, даде рязко нареждане и на масата се появи насочена светлина. Самият Кацуда, както винаги, остана в тъмнина.

Шванберг познаваше Кацуда от твърде отдавна, за да си губи времето с празни любезности. По негово мнение шефът на якудза, колкото и силен да беше в собствената си среда, отдавна биваше купуван и продаван и можеха да се отнасят с него по съответен начин. Винаги се намираше по някой перко, който бързаше да направи кариера. Ако станеше наложително, Кацуда можеше да бъде заменен.

От своя страна, Кацуда презираше своя покровител заради неговата грубост и липса на обноски. Но го търпеше, защото в миналото връзката им беше взаимноизгодна.

Напоследък обаче започваха да го обземат съмнения. Убийството на Ходама трябваше да предизвика доминов ефект, който да помете хората на Намака и да установи Кацуда като новия *куромаку*. Но това не беше станало и макар и изгубила своя председател — Кей Намака, империята Намака, ако и малко окървавена, изглеждаше готова да го

понесе. Което беше дълбоко объркващо и не се отразяваше добре на решенията и влиянието на Шванберг. Той бе започнал работата с Ходама с обещанието, че притежава достатъчно политическа сила, за да я доведе докрай, но явно не бе успял.

Кацуда се запита дали причината бе в този неприятен човек, или пък говореше за спада на американското влияние в тихоокеанските страни. Като се вземеше предвид всичко, по-скоро бе първото. Кацуда имаше значителни инвестиции в Съединените щати и през последните няколко тримесечия те показваха силни признаци на живот. Но една съживяваща се американска икономика не решаваше проблема с Шванберг.

Шванберг разгърна картата върху масата и я затисна с няколко нефритови орнамента и малък бронзов Буда. Кацуда потрепери. Цената на фигурките неколккратно надвишаваше годишната заплата на Шванберг. Този мъж беше един недодялан варварин.

Шванберг потупа картата.

— Както си мислех — каза той, — скапаният ирландец сам ще ни се навре в ръцете.

Картата изглеждаше смуцаващо позната на Кацуда. Съвсем типично, като се имаше предвид вечната неучтивост на Шванберг, тя беше обърната обратно, гледана от мястото на якудза, но все пак изглеждаше съвсем като плана на къщата на Ходама, който бяха ползвали, за да обмислят удара.

Кацуда беше учтив по природа, но годините работа с Шванберг го бяха научили, че за някои хора вежливостта си беше чисто губене на време. У този човек имаше чувствителност колкото в кофа с тор.

— Шванберг-сан — каза малко рязко Кацуда, — нямам и най-малка идея за какво говорите.

Мъжът от ЦРУ направо се изкикоти:

— Фицдуейн, този наивен тъпоглавец, ни откри пътя към Фумио Намака, без дори да си мръднем пръста. И като го няма онова куцо копеле да ни се пречка, работата ни е в кърпа вързана.

— Малко подробности няма да са излишни, Шванберг-сан — каза сухо Кацуда.

— Фицдуейн дойде да се срещне с мен — рече Шванберг. — Той не ме харесва, но смята, че в това отношение сме съюзници. Ирка Фумио да бъде очистен и знае, че ние желаем същото, затова е решил,

че ние — или по-точно ти — можем да свършим работата. И връхната точка на всичко — ирландецът мисли, че Фумио е отговорен за смъртта на Адачи. Поставянето на трупа в аквариума беше чиста работа. Бе достатъчно близо до кулата Намака, за да изглежда като съвпадение, по мнението на Фицдуейн. Прекрасно.

Кацуда се чувстваше дълбоко раздразнен от този недодялан идиот. Започваше да му просветва по малко, но наистина не виждаше къде беше мястото на къщата на Ходама в цялата работа.

— Шванберг-сан — каза той. — Откакто се насочихме към Ходама-сан, имам екип от хора, които се опитват да се доберат до братята Намака, но до този момент не са постигнали никакъв успех. За щастие сега Кей Намака е мъртъв, но откакто се случи това, охраната около Фумио е утроена. До него не може да се стигне и аз все още не разбирам с какво включването на Фицдуейн-сан променя положението.

Шванберг се наведе над масата към шефа на якудза, за да подчертае думите си. Кацуда седеше в сянката на около може би четири фута разстояние, но все пак му се струваше, че усеща дъха на госта си, а и със сигурност пръските слюнка от развълнувания говор на мъжа не бяха илюзия. Кацуда се отдръпна отвратно назад.

— Нека го кажа по-просто, Кацуда — каза гостът. — Какво мислиш, че Фумио иска най-много на света в момента? Какво сънува всяка нощ?

Кацуда помисли за момент. Не беше трудно да се отговори на този въпрос. Той бе изучил Ходама и братята Намака до най-малката подробност, преди да ги нападне.

— Ирландецът е убил брат му — каза той. — Вероятно иска главата на Фицдуейн-сан, поднесена на тепсия. — Кацуда се усмихна леко. — Но като си помисля, сигурно иска и моята.

Шванберг засия:

— При теб е свързано с бизнеса, Кацуда. Фицдуейн е нещо лично. Ти дори не си му близък.

— Значи Фицдуейн е примамката — рече бавно Кацуда. — Той е една от причините, заради които Фумио би се показал.

Шванберг кимна.

— Много интелигентно — каза той. — Това, което всъщност се е случило, е, че Фицдуейн се е обадил направо на Фумио и му е предложил среща. Сладкодумната му приказка била, че трябвало да се

сложи край на враждата между тях; сега, когато Фицдудейн едва не беше убит и загуби най-добрия си приятел, а Фумио — брат си. И Фумио се е съгласил да се срещнат; не с никакви мирни намерения, а защото толкова силно желае да види Фицдудейн нарязан на парчета, че направо го сънува.

— И къде ще бъде тази среща? — попита Кацуда.

— Това е най-елегантната част — отвърна Шванберг. — Фицдудейн е излязъл с умната идея да се използва къщата на Ходама. Искал някое място, което да е дискретно, удобно и сигурно и затова е предложил градината на Ходама с високите стени около нея. Сградата е запечатана още, но Фицдудейн се има с полицията и може да осигури достъп. Тези дни ще бъде само заключена. Никой няма да я пази.

Кацуда помисли върху това още няколко секунди. Идеята да се използва къщата на Ходама беше много умна. Сградата отговаряше на всички критерии за една среща, а и именно оттам бе започнала цялата работа. Редно беше и да завърши там.

— Бих допуснал, че и Фумио ще вземе предохранителни мерки — каза Кацуда. — Така че как предлагате да сторим това, Шванберг-сан? Той сигурно ще включи и Яибо, а те не са малка заплаха.

Шванберг стовари шумно длан върху масата и две нефритови фигурки от шести век паднаха на земята и се пръснаха на парчета.

На Кацуда му прилоша. Той ценеше своите нефритови фигурки, кажи-речи, повече, отколкото много хора. Запита се дали Шванберг осъзнава колко близо се намира до смъртта. Ако не зависеше толкова много от покровителството на този човек, Кацуда сигурно щеше да го убие болезнено веднага. Е, дори и да не можеше да приложи мисълта си засега, това все пак бе една много утешителна перспектива.

Шванберг бе толкова възхитен от ума си, че не забеляза, дето не бе придружил победоносното си удряне върху масата с думи. Той просто гледаше в лицето на Кацуда със самодоволна усмивка.

— Е, Шванберг-сан? — подсети го Кацуда.

— Ще имате подкрепа, Кацуда-сан — отвърна Шванберг. — Ще бъде уредено вие и вашите хора да бъдете на срещата вместо Фицдудейн, а ние ще се намесим в цялата операция отгоре. За всичко сме помислили; уреди за нощно виждане, снайпери, тежка огнева сила. Оня скапаняк Фумио няма шанс.

Кацуда се опита да си представи как се среща дискретно с Намака, докато ято хеликоптери реват отгоре, и стигна до заключението, че Шванберг е прекарал твърде много време на слънце във Виетнам.

— Хеликоптерите не са напълно дискретни — каза учтиво той.

Този път Шванберг направо подскочи развълнувано.

— Не хеликоптери, Кацуда-сан; ще използваме дирижабъла. Този гигантски скапан надут презерватив е част от пейзажа на града. Той си лети напред-назад и никой не му обръща и капка внимание. Ще прецакаме Фумио от височина. Блестящо!

Кацуда се взря изненадано в Шванберг. Явно този неприятен човек бе нещо много повече, отколкото предполагаша. Това наистина бе умна идея. Дори вдъхновена. Тогава му просветна откъде може да е дошла тя.

— А гайджин Фицдуйейн? Къде ще бъде той, докато аз ликвидирам Фумио Намака?

— О, ще бъде на дирижабъла — отговори Шванберг. — Както ви обясних, той ще ни е нужен за примамка. Но когато с Фумио бъде свършено, Фицдуйейн-сан ще катастрофира. Честно казано, ще бъде истинско удоволствие.

— Значи няма да има свидетели? — попита Кацуда.

Шванберг от самото начало имаше намерение да заснеме в близък кадър на видео убийството на Фумио от Кацуда. С колкото повече конци разполагаше, за да контролира своя нов *куромаку*, толкова по-добре.

— Никакви свидетели — отвърна гостът.

Кацуда се усмихна на себе си в тъмнината. Не беше трудно да се прочете истината между неискрените думи на Шванберг. Той вече замисляше подходящи действия. Може би беше дошло време за нещастен случай с отстъпника. Например да катастрофира или пък да падне отвисоко. Планът имаше интересни варианти.

— Вашето предложение има големи достоинства, Шванберг-сан — каза той. — А сега нека поговорим за подробностите.

— Подточка „а“, дявол да я вземе — започна Шванберг, като се наведе напред над подробната карта на къщата на Ходама и парченцата от счупените фигурки изхрущяха под краката му.

Кацуда изсъска.

Шванберг, както обикновено, когато бяха включени човешки чувства, не забеляза нищо.

Бърджин направи всичко възможно да пристигне незабелязано в стаята на Фицдуейн във „Феърмонт“. Русата перука и мустаците го правеха с десет години по-млад. Носеше скъп двуреден костюм и обувки марка „Гучи“, но върхът на всичко бе ролексът от злато и платина, инкрустиран с диаманти, и гривната-близък на другата китка. Комбинацията беше толкова очебийна, че човекът почти не се забелязваше. Маншетите на ризата на Бърджин бяха скроени по-къси, за да подчертаят ефекта.

Фицдуейн измери посетителя с очи.

— Майк — каза сухо той, — наистина дрехите правят човека. Не е възможно да бъдеш разпознат. Изглеждаш така, сякаш управляваш южна банка и переш наркопари на Меделиновия картел. Вероятно си вече женен за трети път и тя е с тридесет години по-млада от теб. Ако не, то поне продуцираш порнографски филми.

Бърджин разпери ръце с престорена скромност и китките му проблеснаха на светлината. Фицдуейн му наля питие и двамата мъже седнаха в креслата от двете страни на ниската масичка. Щорите бяха пуснати и в стаята нямаше никаква електроника.

— Готово ли е всичко, Хюго? — попита Бърджин.

— Може да се каже — каза Фицдуейн. — Ловът ще се проведе в замисленото време и в пълен състав, както е планирано. Сега просто трябва да доизкусурим подробностите. Не искам ЦРУ да се разсърдят. Килмара и аз работим с вас твърде често, за да си любезничим.

Бърджин свали русата си перука и се почеса по главата.

— Гадни работи — каза той.

— Въшките много ги обичат — вметна услужливо Фицдуейн.

— Кое то отново ме кара да се сетя за Шванберг — каза Бърджин, отпи малко вино и погледна Фицдуейн право в очите. — От известно време дообмисляме този случай. По груба преценка изглежда, че той и приятелчетата му са задигнали, по един или друг начин, почти сто и двадесет милиона долара.

— И кой казва, че САЩ не могат да се наложат на японския пазар? — попита Фицдуейн. — А сега смятате да го арестувате и

дадете под съд?

Бърджин изглеждаше засегнат.

— Наистина, Хюго — каза той, — не може да говориш сериозно.

Фицдуейн се усмихна мрачно.

— Шванберг накара да убият Адачи — рече той. — Това не е нещо, което съм склонен да простя или забравя. Но въпросът е как ще се извърши. Той е твой агент.

— Директорът смята, че би било по-подходящо въпросът да бъде уреден вътрешно — каза Бърджин. — Попадане под кръстосан огън, смърт по време на изпълнение на служебните задължения, нещо от този род. Така че бих искал да се кача при вас и да се погрижа лично. Виждаш ли, много обичам балоните.

Фицдуейн погледна замислено приятеля си:

— Знаеш ли, Майк, никога не съм те смятал за професионалист с крайни предразсъдъци.

— Това беше общата идея, Хюго — каза Бърджин и се усмихна със съжаление. — И като цяло не съм. Но от време на време има изисквания, пък и наистина Шванберг се задържа дълго при нас.

— Твърде дълго — рече тихо Фицдуейн. — Не го приемай като критика, отправена лично към теб, Майк. Просто като споделена истина. Не е ли така?

Бърджин кимна. Почувства се неудобно, може би дори засрамен. Истината бе, че Шванберг от доста време беше под подозрение и само вечното бюрокралично желание да се избягват скандали беше ги възпирало да предприемат съответните действия.

Скритите работи не се ограничаваха с Уотъргейт. В реалния свят на големите правителства и големия бизнес те бяха нещо нормално. Излаганията на показ обаче бяха изключения. Цената бе считана просто за делови разход.

Фицдуейн изпразни бутилката в двете чаши:

— Пий и слушай, Майк. Ако ще летиш с нас, има още няколко неща, които трябва да знаеш. Подготовка за неочакваното. Това, което наръчниците за обучение наричат „преценяване на положението“.

После премина през всичко необходимо. Докато говореше, очите на Бърджин се разшириха от изненада. Не че беше напълно недоволен; просто не вярваше, че може да го направи на тази възраст.

24.

Токио, Япония 12 юли

Когато приближиха страничния изход на военната база в Атсуджи, целият район беше вече отцепен. Прожекторите по безопасността пробождаха тъмнината. Атсуджи бе щабквартира на елитната въздушнодесантна бригада на Японските отбранителни сили и понеже бе разположена в самите покрайнини на Токио, те възнамеряваха да се качат на борда на дирижабъла точно оттам.

Фицдуейн с болка си спомни за Адачи, който беше тренирал и бе ръководил операции от същата база. Щеше да е справедливо, мислеше си той, заслуженото възмездие срещу убиеца на полицаия да произлезе от същото това място. С мъка си спомни за Адачи и изпита онова познато чувство на вина, което често съпътства смъртта на приятел — защо той, а не аз? Той прогони тези мисли от ума си. Точно сега пред него стояха други неотложни проблеми за разрешаване. Това, което им предстоеше да извършат, беше сложно и опасно и щеше да изисква от него цялостна концентрация.

Черната лимузина, собственост на Токийската полиция, в която бяха служебният шофьор, Паяка, Йошокава и Фицдуейн, бе спряна пред бариерата и им бе казано да слязат от колата, докато бъдат проверени цялостно акредитивните им писма.

Зад боядисаната на ивици бариера Фицдуейн забеляза метална лента с шипове за принудително спиране и два добре замаскирани поста с картечници. Въздушнодесантните части работеха сериозно по обезопасяването. Други войници, с начернени лица и в пълен боен ред, охраняваха района и всички ключови позиции. Освен военна база, Атсуджи беше също и тренировъчен лагер за Кидотай, полиция за борба с тероризма, и като такъв бе главен обект за прицел от страна на терористите. Когато преминаха през портала, пазачите с бели шлемове им помахаха и отдадоха чест. Пет минути по-късно забелязаха в далечината черния силует на дирижабъла. Той изглеждаше невероятно

голям в тъмнината и Фицдудейн го оприличи на някакво огромно, заплашително космическо чудовище.

— Вдъхва страхопочитание — прошепна Йошокава, излизайки от лимузината. — И притежава някаква зловеща красота. Какво забележително творение!

— Според традиционните стандарти за дирижабли е доста малък — скромно отговори Паяка.

В действителност той се гордееше с него.

— Висок е 20 метра, широк е 15 и е дълъг около 60 метра. Достатъчно голям е, за да побере значително количество газ.

Пътуването ще прилича на летене с подвижен градски блок, помисли си Фицдудейн. Бе свикнал да лети в по-малки летателни апарати. От друга страна, опитваше се да не бъде предубеден.

Йошокава стоеше замислен. Инженерът и изобретателят в него бяха пробудени и омагьосани.

— Когато мисля за дирижабли — разсъждаваше той, — винаги се сещам за ужасната катастрофа в Хинденбург. Гледах един стар кинопреглед, когато бях момче. Беше наистина ужасно да видиш как огромният балон избухва в пламъци и изгаря всички онези хора вътре.

— Този инцидент не допринесе много за повишаване продажбите на дирижабли — сухо каза Фицдудейн. — Моите уважения, Йошокава-сан, но подобни истории ми влияят. Ако сте забравили, искам да ви напомня, че възнамерявам да летя с този тази вечер.

— О! — възкликна Йошокава. — Нямах това предвид!

Изглеждаше твърде разконцентриран. После си спомни нещо и добави:

— Говорех за миналото, Фицдудейн-сан. Сега дирижаблите са много по-безопасни.

— И аз се надявам това да е така, Йошокава-сан — каза Фицдудейн прямо. — Нямам желание да се подлагам на изпитание. Трябва да знаете това.

Откъм Паяка се чу странен шум. Йошокава погледна Фицдудейн, после Паяка. Накрая Паяка не можа да се сдържи и избухна в смях. Фицдудейн чуваше за втори път смеха на Паяка. Първия път бе в неговия замък в Ирландия. Беше едва преди няколко седмици, а сега му се струваше преди цяла вечност.

— Спри колата! — внезапно каза Шванберг.

Намираха се в района на Атсуджи, но до самия дирижабъл имаше около един километър.

— Все още не сме стигнали, Пол — каза Палмър, който караше колата.

— Спри проклетата кола веднага, смотаняк такъв! — изкрещя Шванберг.

Сепнат, Палмър закова крак върху спирачките и фордът, собственост на посолството, с рязко разтрисане спря. Той мълчаливо изчака. Шванберг не притежаваше добри обноски, но когато изпаднаше в подобно настроение, най-добре беше човек да мълчи с наведена надолу глава.

— Изключи проклетите фарове — замислено каза Шванберг. — Всичките.

Палмър угаси светлините.

Двамата мъже стояха в тъмнината, вирайки се през предното стъкло на колата. Пред себе си различиха на фона на тъмното небе силуета на дирижабъла. Прожекторите на летището осветяваха екипажа, който извършваше подготвителни работи. На фона на огромната, изпълнена с газ маса хората изглеждаха като джуджета.

Шванберг извади своя браунинг, зареди го и го прибра обратно в кобура. Хората са дяволски създания, но в живота има неща, на които можеш да разчиташ. Ако заредиш барабана на пистолета с деветмилиметрови патрони, тогава тя или той вече престават да бъдат проблем. Господ му бе свидетел, че го бе доказвал достатъчно често. Най-добре бе да се целиш отзад, във врата. Жертвата в такъв случай падаше като покосена със сатър.

— Наистина добър план, Пол — спокойно каза Палмър.

Шванберг се обърна към него с изкривено от ярост лице.

— Точно в това е проблемът, глупако — озъби му се той. — Това е страхотен план, който измисли онзи проклет ирландец. Какво ли друго е намислил?

Палмър бе виждал Шванберг в подобно състояние и преди.

Сякаш за момент го обсебваше единствено мисълта за собственото му оцеляване.

Случваше се да се впуснат в някаква операция и внезапно, поради някаква необяснима за Палмър причина, Шванберг спираше и се замисляше. Понякога продължаваше, сякаш нищо не се бе случило. В други случаи своеволно анулираше проекта. И винаги се оказваше, че е постъпил правилно. Това му даваше възможност дълго да е печеливш играч в тази опасна игра.

— Не смятам, че този път е измислил всичко докрай — успокоително каза Палмър. Изрече го просто така. Не беше съвсем сигурен в това, което каза, но имаше добри предчувствия за края на тази мисия и не се съмняваше нито за миг в способността на Шванберг да противодейства, ако нещата не тръгнеха на добре. Той искаше да лети с дирижабъла. Никога преди това не се беше качвал на такова нещо. Настроението на Шванберг внезапно се промени. Беше се притеснил, но сега отново бе самоуверен. Чък бе прав. Те контролираха положението.

— Да вървим! — нареди той. Палмър включи двигателя отново. Сега Шванберг се разсмя. — Не е измислил всичко докрай този път — повтори той. — Наистина си дяволски прав.

Палмър се разсмя с него, докато преминаваше към малкото разстояние, което ги делеше от дирижабъла.

Два часа по-късно, след многобройни проверки, повечето свързани с мисията, дирижабълът се отдели от стоянката, за която бе завързан, и пое по предназначението си.

Паяка и Йошокава помахаха отдолу и след това се изгубиха в тъмнината, която обгръщаше дирижабъла на височина 5000 метра.

Фицдудейн се виждаше през един от прозорците към панорамата, която се откриваше долу, и мислено преценяваше още веднъж плана на операцията, като се опитваше да го обедини с онова, което наистина трябваше да се направи. Проверките бяха необходими и всички бяха направени добре, но имаше много недоуточнени подробности, които трябваше да се изяснят и които тормозеха мислите му.

Сега Фицдудейн виждаше нещата ясно. Беше сигурен, че операцията няма да протече според предвидения план. Противниците му бяха хитри и непочтени хора, които щяха да имат свои собствени правила. Трябваше да се опита да се подготви за неочакваното.

Усмихна се на себе си. Друг начин да се погледне на случая бе да приеме непознатото и точно това беше противоречието.

Да, единственото, което човек може да направи, е да даде максимално от себе си и след това да не се остави да попадне под натиск. И последното нещо — да има повече късмет.

Общо взето, с изключение на някои допълнителни прибавки в сценария — основният план бе прост. Щяха да примамят Фумио Намака да напусне добре охраняваната си крепост и да се срещне с Фицдуейн в уединението на градинката. През това време вилата на Ходама щеше да бъде претърсена от по двама представители и на двете страни, за да се уверят, че вътре няма скрити изненади, и после двамата директно, заедно с по един шофьор, ще бъдат допуснати вътре. След това конференцията щеше да започне. Щеше да се проведе в градината на открито под светлината на прожектори, така че всеки да може да наблюдава другия и да се изключи възможността за подслушване. Ако валеше дъжд, щяха да се приютят под навеса на беседката.

Фицдуейн не беше сигурен дали Фумио щеше да се съгласи на среща на открито, но логиката бе на негова страна. В плана трябваше да се предвиди всичко, а за Фумио Намака се знаеше, че изпитва панически ужас да не бъде подслушван. Като допълнителна отстъпка от плана Фицдуейн се беше съгласил Фумио да влезе в градината първи, веднага след първоначалното претърсване, така че нямаше да има вероятност от засада.

Първото отклонение на плана бе, че Фицдуейн нямаше да бъде във втората лимузина.

Но оттам нататък всичко зависеше от хората, които щяха да бъдат в градината, и от помощта, която щяха да им окажат от въздуха.

Фицдуейн се беше научил да има предварително обмислена тактическа стратегия, ако това изобщо бе възможно, по време на престоя си при Килмара, в Конго. Там беше открил, че притежава вроден талант да мисли по този начин и беше доказвал многократно това на практика. В една съвременна високотехнологична битка смъртта бе толкова случайна, но все пак стратегията оказваше влияние. Фицдуейн си спомни как за първи път видя дирижабъла на токийската полиция да прелита покрай прозореца на стаята му във „Феърмонт“. Възприе го някак си много бързо. И, изглежда, всички жители на

Токио се отнасяха към дирижабъла по същия начин като него — с оглед на практическото му използване.

Макар че беше огромен, той бе толкова обичайна гледка за токийското небе, че от практическа гледна точка оставаше незабележим.

Друг любопитен, но значителен факт относно дирижабъла бе, че беше много трудно да се прецени неговата близост. Повечето хора знаеха приблизителните размери на един хеликоптер или самолет и приблизително можеха да определят обсега му, но в случая с дирижабъла това бе невъзможно, когато хората го наблюдаваха от земята, и преценката бе много трудна.

Ако не знаеш размерите на нещо, почти е невъзможно да прецениш разстоянието до там, освен ако в близост до него не се намира подобект. В такъв случай дирижабълът можеше да бъде използван като наблюдателна платформа за дейности, извършвани долу, на земята, без да се привлича ненужно внимание.

Друго предимство бе, че от него също така можеше да се стреля. Разбира се, от земята също можеха да стрелят, но оставаше утехата, че е един съвременен дирижабъл и не би могло да се случи същото като в Хинденбург. Самолетостроенето бе напреднало и днес вече никой не използваше свръхлетливия водород, който сам по себе си представляваше опасност от възникване на инцидент. Днешните дирижабли летяха с далеч по-скъпия, но по-надежден хелий. Можеше да стреляш по дирижабъл, зареден с хелий, без това да предизвика пожар.

Надеждността на хелия беше добрата страна. Лошото бе, че ако неприятел откриеше стрелба по дирижабъла, той се превръщаше в лесна мишена. Веднъж попаднал на мушката му, за противника не бе необходимо да бъде учен-специалист по ракетите, за да предположи, че лесно уязвимите хора вероятно са долу, в гондолата. Имаше и още нещо — летеше бавно. Максималната му скорост бе 140 км/ч. В действителност, ако обстрелът започнеше, защитата им от гледна точка на скоростта щеше да бъде значително по-малка. Щяха да имат предимство да виждат всичко отгоре, което би означавало летене със съвсем номинална скорост — още един недостатък, по който можеше да се желае още в областта на въздухоплаването. Дирижабълът беше предвиден за бавно летене. Не бе проектиран за бързи скорости.

Фицдуейн мислено си представи различни възможности за протичането на акцията. Някои от тях наистина бяха ужасяващи. Мисълта за стрелба от въздуха по гъсто населената централна част на Токио го накара да потрепери. Именно поради тази причина се беше съгласил с Паяка, че в пределите на града ще се стреля в целта само с пушки, и дори тогава стрелбата да бъде ограничена само по обекти, намиращи се около къщата на Ходама. Съглашението бе съвсем навременно, щеше да е хубаво да знаеш, че противникът ти съблюдава същите ограничения.

Знаеше, че отсрещната страна едва ли щеше да спазва ограниченията, така че незабележимостта и изненадата бяха неговите най-добри оръжия. Разбира се, ако развитието на акцията продължеше в морето, тогава правилата на Паяка вече нямаше да бъдат приложими. Тогава играта щеше да загрубее.

Ал Лонсдейл се бе взирал през един от големите прозорци — наблюдателници, които опасваха и двете страни на гондолата, и сега се обърна, приближи се и седна до Фицдуейн. Докато извършваха подготовката на дирижабъла за операцията, те бяха оставили пътечка около периферията на гондолата и редицата от седалки в центъра.

Щяха да са във въздуха 4 часа преди срещата в 2 часа. Дирижабълът не можеше да се появи изневиделица. Едва ли, докато протичаше срещата, някой щеше да погледне нагоре сред ослепителната светлина на прожекторите, но ако по една случайност това станеше, дирижабълът трябваше да бъде така замаскиран, че да изглежда съвсем естествено на общия фон. Всяко забавяне щеше да предизвика неприятности, защото чакането беше най-трудната част във всяка една акция, но бе неизбежно. Самата издръжливост на дирижабъла не представляваше проблем. При ниска скорост изразходваше минимално количество гориво и можеше да остане във въздуха около 40 часа, ако се наложеше.

— Страхотна машина, нали, полковник? — каза Лонсдейл, оглеждайки собственически гондолата. — Откровено казано, чудя се защо не са вече популярни. Имам предвид изгледа. Всичко се простира гладко като коприна.

Фицдуейн бе развеселен. Откакто Ал бе тренирал в заетия от „Еършип Индъстриз“ Скайшип 600 — модел, който много приличаше

на този, в който летяха в момента — той се бе превърнал от добър стрелец в нещо като експерт и нещо лице по дирижаблите.

— Гладко като по коприна, ако времето го позволява — каза Фицдуейн. — Ако се появи вятър, може да те отвее като хартиена чанта за продукти.

Лонсдейл се ухили. Ахилесовата пета на всеки дирижабъл бе летенето при висок вятър. С огромната си повърхност обвивката, която обгръщаше газа, се движеше като грамадно платно, което можеше да се наклони или да се навие също като при платноходка.

По време на първия си тренировъчен полет на Лонсдейл му беше станало лошо.

— Или поне някой бе казал така — заяви бодро Лонсдейл. — Но както и да е, това бе един особено неприятен ден и моят пилот не беше експерт като онези момчета. Не мисля, че ще имаме никакви проблеми тази вечер.

Той видя как Фицдуейн повдигна вежди и бързо добави:

— Или поне те няма да са свързани с времето.

Фицдуейн се изсмя.

Лонсдейл беше прав. За щастие условията за полет бяха идеални и летенето през нощта, освен в случай че преминеха директно покрай завод или друг подобен източник на топлина, елиминираше такава опасност.

Дирижабълът беше задвижван от два въздушно охлаждащи се бензинови двигателя „Порше“, които движеха двете перки с различни размери, разположени от двете страни на задната част на гондолата.

Дирижабълът сякаш се носеше по небето. Беше невероятно удоволствие да се пътува с него.

Когато Шванберг се качи на борда, доброто му чувство за хумор изчезна и в момента на излитането бе заменено от неприятно усещане в стомаха.

Първоначално той го отдаде на въздушната болест, но сега, стоейки в предната част на гондолата и гледайки през прозорците-наблюдателници, Шванберг отново почувства определено неразположение, но този път не от физическо естество.

Той не знаеше на какво точно се дължеше, но нещо наистина не беше наред. Ако през годините имаше нещо, на което се беше научил да разчита, то това беше неговият инстинкт за самосъхранение. Нямаше съмнение, нещо не беше наред, но какво точно?

Той опипа 9-милиметровия си автоматичен „Браунинг“ така, както си беше в кобура на рамото му. Какво, по дяволите, ставаше? Всичко изглеждаше нормално.

Първоначално той беше отхвърлен, когато пристигна в Атсуджи. Дватамата с Чък Палмър бяха очаквали да се качат на борда заедно с всички останали след кратко съвещание. Това щеше да бъде нормалната процедура. Вместо това Фицдуейн и неговите хора се бяха качили вече на борда и последва кратък спор преди излитането на дирижабъла. По дяволите, сякаш цялата операция беше изцяло поверена на Фицдуейн. В действителност това не трябваше да бъде така.

Вторият разконцентриращ момент бе присъствието на Ал Лонсдейл и онази японска кучка на борда.

Той беше очаквал само Фицдуейн и пилотите. При тези обстоятелства би било твърде лесно да се устрои някакъв инцидент за ирландеца. Пилотите бяха отделени от главната кабина със защитен люк и нямаше да видят нищо. Фицдуейн просто щеше да изчезне. Едно случайно падане зад борда или нещо от този род.

Но вместо това, на борда се намираха двама неочаквани и нежелани свидетели. Единият от „Делта“ притежаваше 50-калибров „Барет“ с високочестотен телескопичен мерник. А кучката разполагаше със самозареждащ се пистолет и той приличаше на Уинчестър Магнум 300.

По някаква необяснима причина Фицдуейн си мислеше за Шванберг. Той погледна към мъжа, който изглеждаше толкова спокоен и невъзмутим, колкото можеше да бъде всеки, особено по време на операция, завършваща с неминуемата смърт на редица скъпи човешки същества. Фицдуейн просто усещаше напрежението. Нямаше нищо очевидно, но за него признаците бяха така лесно забележими, сякаш Шванберг беше разпръснал сини искри.

Фицдуейн си спомни качването на шефовете на ЦРУ на борда на дирижабъла. Имаше ли нещо подозрително тогава? Той мислеше, че не. Напротив, и Шванберг, и неговият привърженик Палмър изглеждаха в изключително добра форма. Смееха се на някакви лични шегички. Не бе имало и най-малка следа от подозрение. Наистина ли беше така? Той отново мислено си припомни сцената. Имаше нещо нередно — прекалена веселост? Може би нещо му убягваше. Сети се за Бърджин. Възможна ли бе Шванберг и Палмър да знаят нещо? Със сигурност не. Те дори не подозираха, че тяхното възмездие е толкова близко.

И все пак.

Какво, по дяволите, става, мислеше си Шванберг.

Той се обърна към Чък Палмър. Палмър наблюдаваше спокойно през прозореца светлините на Токио долу, изглежда, съвсем не подозираше, че нещо не беше на мястото си. Разбира се, Чък беше доволен, тъй като летеше в един истински дирижабъл за първи път и знаеше със сигурност, че ще убие няколко души в близко бъдеще. Чък лесно можеше да се задоволи. Шванберг се опита да си представи няколко възможности за това какво става долу и усети, че се изпотпява. Внезапно го озари мисълта, че това, което той планираше да направи на Фицдуейн, онзи проклет ирландец възнамеряваше да направи на него. Подозрението се превърна в сигурност. Той се наклони напред към Чък Палмър и започна да му шепне нещо на ухото. Докато слушаше Шванберг, гърбът на Палмър се изопна. Ако шефът предусещаше нещо, нямаше смисъл то да се дискутира. Той надушваше опасностите. Шванберг беше по-спокоен сега, защото Чък беше нащрек. Следващият въпрос бе какво трябва да се направи. В действителност Кацуда беше добър, но собственото оцеляване бе личен проблем. Той погледна часовника си. По дяволите! Беше един и тридесет и осем, само 22 минути преди срещата.

Трябваше да действат бързо, ако искаха да разрешат този проблем преди развоя на главното действие. Измъчваше го чувство, че след това щеше да е твърде късно.

Имаше объркващото предчувствие, че му е предопределено да умре при изпълнение на задача. Вероятно двамата с Чък щяха да

получат отличителни медали за интелигентност — посмъртно — и може би щяха да направят бронзови звезди с техните имена на мемориалната стена — в Лангли. Все пак не е голямо утешение да съхранят праха ти в някой кабинет, понеже са забравили да те разпръснат в Градината на Вечната памет. Проблемът бе как Шванберг щеше да уреди нещата, ако ролите се сменяха. Смъртта по време на изпълнение на акция беше приятна. Без изпитание. Без скандали. Агенцията наистина не обичаше скандалите.

Колкото повече Шванберг мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че той щеше да свърши работата. По дяволите логиката! Така беше добре. Задаваше си два въпроса: защо още не започваха действията и кой ще извърши удара?

Закъснението им бе лесно обяснимо. Те не знаеха как ще протече срещата долу и искаха възможно най-много оръжия горе. Съвсем разумно решение, но фатално за тях.

Фицдуюейн помисли да вземе превантивни мерки срещу Шванберг, но после се отказа. Инстинктът му сигнализираще за опасност, но здравият разум му диктуваше, че сценарият трябва да бъде изигран докрай. Най-важното нещо в момента бе какво ставаше долу, на земята.

Шванберг трябваше да изчака, беше хванат натясно от един ас. Много опитен ас, който знаеше какво прави. Един ас, който не беше толкова млад като него и чиито рефлексии вероятно бяха малко бавни.

Фицдуюейн потисна съмненията си. И без това ситуацията бе достатъчно усложнена вече, за да предприема някакви стремителни действия. Щеше да изчака. Погледна още веднъж към Шванберг и Палмър. Нямахше нищо нередно.

Относно това кой щеше да извърши удара, Шванберг предполагаше, че вероятно щеше да е Бърджин. Беше пренебрегнал заплахата оттам преди, но сега, изглежда, преценката му се оказваше погрешна. Това бе едно от нещата, което Агенцията желаше да се урежда вътрешно. Възможността аутсайдери да ликвидират личния състав нямаше да бъде добър прецедент. Така че вероятно някой тук работеше за Агенцията или той просто предвиждаше заплахата от погрешна посока.

Шванберг отново огледа околността. Беше прочел документа с кратките сведения за дирижабъла, но тогава още не беше решил дали те са ценни и сега се опитваше да си припомни каквото можеше от тях.

Това, което видя, бе осветено само от слаба червена светлина. Бяха на режим за нощно летене. Накратко, светлината щеше да изчезне веднага щом фокусът на вниманието се насочеше към срещата долу. Ако искаха да действат, то трябваше да започват, защото скоро нищо нямаше да се вижда и нямаше да виждат какво правят.

Гондолата представляваше дълга тясна стая, която бе закрепена под главния балон. В предната част се намираха двамата пилоти, отделени от главната кабина посредством преграда, висока само около три-четвърти. Всъщност дирижабълът не се нуждаеше от двама пилоти, припомни си той, но поради съображения за безопасност коланите бяха задължителни. В средата бе главната кабина. Вътре можеха да пътуват до 24 пътника при нужда, но в момента имаше само къса двойна редица със седалки в средата. Фицдуюейн говореше по микрофона, а до него делта снайперистът проверяваше бързо оръжието си. В задната част вляво, облеганата на задната преграда, стоеше японската кучка. Тя, изглежда, бе задрямала. Така или иначе очите ѝ като че ли бяха затворени. Най-вероятно медитираше.

Зад преградата се намираха звукоизолаторите ѝ двигателите. Шванберг отново се опита да си спомни плана на дирижабъла. Момент! Бе забравил предната част вляво и малкото пространство, оформено като ниша, вдясно.

Беше ходил в предната част, така че там нямаше нищо нередно — имаше само една врата. Изведнъж прозря целия им план.

— Чък! — изкрещя той, извади своя браунинг и стреля седем пъти във вратата.

Тя се отвори с трясък и препъвайки се, от нея излезе Бърджин. Беше ранен във врата и кръвта се стичаше по него. В ръката си държеше безшумно автоматично оръжие и Шванберг видя как цевта му описа кръг и подскочи на два пъти, като произведе два изстрела. Те го пропуснаха, макар че биха могли да го улучат.

Шванберг почувства облекчение. Още веднъж ги бе надиграл. Никой не можеше да му се опълчи. Беше дяволски неуязвим.

Стреля още три пъти и видя как черепът на Бърджин се пръсна, а тялото му се свлече към вратата.

Чифуне скочи на земята точно в момента, в който Чък Палмър стреля с пистолета си и дупката, пробита от него в стената на гондолата, се оказа точно над нея. Сега тя бе под прикритието на седалките в центъра на гондолата и Палмър даде няколко последователни изстрела, опитвайки се да предположи местоположението ѝ. Тя се бе придвижила напред, докато той стреляше, и сега се изправи на едно коляно и простреля два пъти Палмър в стомаха. Той се преви на две и тя стреля в главата му. Куршумите излязоха от врата му.

Шванберг не можа да проумее внезапния ужасен план. Знаеше, че не е ранен, но зрението му бе намаляло и краката не го държаха. Погледна надолу и видя дръжката на нож да стърчи от гърдите му.

Видя лицето на Фицдуюейн и после усети главозамайваща болка, когато той извади острието от тялото му и го заби повторно под ребрата в сърцето. Фицдуюейн извади ножа от тялото на Шванберг и с ужас забеляза двойната пробойна на долния параван, непосредствено зад мястото на пилота. Хвърли се напред и раздра паравана. Вторият пилот го погледна отчаяно. Лицето му бе смразено от ужас и страх. Предната част на паравана бе подгизнала от кръв.

Електронният хронометър показваше 1 часа и 47 минути. До срещата оставаха тринадесет минути.

Фицдуюейн погледна надолу към втория полицейски пилот.

— Ще действаме според плана, инспектор-сан — каза той неприветливо.

Започна да бърше кръвта и мозъка от предното стъкло, докато вторият пилот бавно пое към резиденцията на Ходама, която се забелязваше в далечината под тях. Очертанията на резиденцията бяха осветени с инфрачервени светлини, които не се забелязваха от нивото на земята, а дори и от въздуха, освен ако не се използваша подходящи очила.

Проблемът бе да се осъществи постоянен диагонал между градината на Ходама и дирижабъла. Всичко бе предвидливо изчислено, така че да бъде удобно за стрелба.

В главната кабина зад Фицдуюейн Лонсдейл и Чифуне бяха отворили прозорците-наблюдателници и приготвиха оръжията си.

Докато течаха различните етапи на акцията, всяка фибра от съществуването на Фицдуюейн крещеше от болка и мъка по убития приятел,

но той отново се съсредоточи върху това, което трябваше да направи. Мъката щеше да почака. Майк Бърджин би го разбрал. Трябва да потиснеш болката и да извършиш това, което се очаква от теб.

След това можеш да плачеш. Това бе единственият начин и друг нямаше.

Паяка изчакваше в командната кола крайния срок и макар да нямаше официален статус, Йошокава чакаше с него.

Срещата в къщата на Ходама бе главният момент от обширна полицейска операция, в която бяха включени специални свръхсекретни въздушнодесантни части за борба с тероризма и въоръжени полицейски отряди. В акцията участваха над 11 000 души и значително количество специално оборудване. Най-трудно при планирането ѝ се оказа откриването на начини за прикритие на това стълпотворение от хора и техника; Фумио Намака и неговите терористи и Кацуда със своите якудза трябваше да се хванат в капана, иначе цялата операция се обезсмисляше.

Проблемът беше, че времето, което бе определено за достигане на вилата на Ходама, не бе достатъчно според Паяка. Въпреки това беше уверен, че който и да влезеше в резиденцията, повече не можеше да излезе. Освен това имаха още едно предимство — екипът на Фицдуюейн наблюдаваше операцията от височина.

Паяка бе повдигнал въпроса за видеозаснемане на операцията с камерите за наблюдение на дирижабъла, но Фицдуюейн го беше изгледал право в очите и беше поклатил глава. С почти незабележимо кимване Паяка мълчаливо бе изразил съгласието си. Имаше някои неща, които той, пълномощният генерален директор на Токийската столична полиция, официално не трябваше да знае.

Фумио Намака седна на задната седалка на своята дълга черна бронирана лимузина и провери отново дали са спазени всички предохранителни мерки. Това, което бе планирал, вероятно не бе толкова необичайно за страна като Америка, но в плътно контролирания Токио бе повече от обикновено.

Смяташе, че няма да се наложи да използва всичките си подкрепления. Иронията в цялата ситуация бе, че *гайджин* Фицдуейн вероятно щеше да е там според уговорката и щеше сериозно да се опита да постигне примирие след всичко, което се бе случило. Всъщност наистина имаше смисъл от постигане на примирие. Тази безкрайна война отвлечаше в голяма степен вниманието му от разрастването на бизнеса и разширяването на организацията Намака. Още повече кръвната вражда с Кацуда бе непреодолима и не бе много разумно да се сражава на два фронта.

И все пак за смъртта на Кей трябваше да бъде отмъстено. Това бе задължение и то трябваше да бъде изпълнено, независимо от цената. По някакъв начин основната цена вече бе платена. От момента, в който Фумио видя покосеното от куршуми тяло на брат си в прохладното гробище, у него изчезна и последната следа от надежда, че е бил погрешно информиран.

Нещо вътре във Фумио умря. Той повече нямаше свой живот. Имаше задължения.

— Сенсей, време е — каза шофьорът му.

— Много добре — отговори Фумио.

Лимузината бавно излезе от частния паркинг и след това излезе на улицата. Тъй като всяка минута бе важна те бяха изчакали в една безопасна къща само на три минути път от вилата на Ходама.

Само след пет минути, най-много десет, този проклет *гайджин* Фицдуейн, този убиец на неговия любим Кей щеше да е мъртъв. Дълбоко в себе си Фумио знаеше, че това отмъщение не би променило нещата и се чувстваше много нещастен. Каквото и да направеше или да се опиташе да направи, неговият забележителен по-голям брат нямаше да се съживи.

Мислите му го върнаха назад сред развалините на следвоенния Токио и онези весели дни, изпълнени с бедност, когато всичко, което имаха, бяха самите те и всеки следващ ден бе едно ново приключение. Когато пристигнаха пред вратите на Ходама, той се усмихваше на себе си.

Всички в дирижабъла бяха снабдени със слушалки, които в долната си част имаха миниатюрни микрофони. Фактически в самия дирижабъл условията бяха съвсем нормални за обикновено общуване, но използването на микрофон означаваше, че не бе необходимо да

движиш главата си. Освен това публиката ти те чуваше със съвършена яснота.

Това бе важен детайл. Наблюдателите бяха изцяло съсредоточени в това, което ставаше долу. Те знаеха, че каквото ѝ да предстоеше да се случи, вероятно щеше да е неочаквано, внезапно, дори смъртоносно и трябваше веднага да отреагират. Една десета от секундата можеше да разграничи живота от смъртта. Имаха си работа с много опасни хора.

Фицдуейн отговаряше за прицелването и стрелбата. Той наблюдаваше какво става на земята с помощта на специални жироскопично стабилизиращи, самонасочващи се полеви очила, с които можеше да се види обектът.

Диагоналът до градината долу бе почти 400 метра и това разстояние влизаше в обсега на левия ъгъл на мерника заедно с други обекти за прицел. Качеството на изображението бе изключително. Всъщност образите бяха приближени до 25 метра. Имаше приспособления за нощно наблюдение, но той не се нуждаеше от тях. Заобиколена от високи четири метра и половина стени, градината на Ходама бе ярко осветена. Ползата от тази осветеност бе двойка. Отгоре се виждаше съвсем ясно, но ако се погледнеше отдолу, светлината заслепяваше и дирижабълът не можеше да бъде открит.

Сега гондолата бе потънала в тъмнина. Това донесе облекчение на Фицдуейн, тъй като касапницата около него вече не се виждаше. Собствените му ръце и дрехи бяха покрити с кръв и въпреки че прозорците за наблюдение бяха отворени, той усещаше острата ѝ миризма. За момент си спомни обезобразения труп на Майк Бърджин, но се опита да прогони ужасната гледка от главата си. Това беше тогава. Сега беше друго. Съсредоточи се върху сцената долу.

За щастие вторият пилот се оказа дяволски добър. След първоначалния шок при вида на остатъците от черепа на колегата му, които бяха размазани по плексигласа, инспекторът се бе съвзел и сега управляваше великолепно. От време на време имаше съвсем малка промяна във височината и разстоянието, дължаща се на нощния бриз, но, общо взето, дирижабълът поддържаше първоначалния си курс на обиколки около градината на Ходама, сякаш бе свързан с нея чрез невидимо въже.

Фицдуейн имаше пряка връзка с Паяка на земята. Сега наблюдаваше как Фумио пристига в градината на Ходама, слиза от

лимузината си и заема позиция според уговорката. Фицдудейн се погрижи да го идентифицира. Имайки предвид какво беше запланувал, имаше основание да смята, че Фумио ще се опита да направи нещо. Инстинктът му подсказваше, че Фумио ще иска да участва лично, за да види убиеца на брат си унищожен.

Най-добре бе да е сигурен. Фицдудейн проучи внимателно ясно различимата накуцваща походка на Фумио, неговите очертания и бързо превключи инфрачервените лъчи, за да открие всяко евентуално замаскиране или друга подобна аномалия. Това бе малко вероятно.

— Фумио влезе и заема позиции — каза Фицдудейн по откритата радиостанция — Засега няма изненади.

Хората на Паяка наблюдаваха всички изходи, оставяйки Фицдудейн и неговите хора да съсредоточат действията си в градината.

— Лимузината на Кацуда трябва да пристигне след около 30 секунди — каза Паяка. — Някакви признаци за подкрепления за някого от тях? — попита Фицдудейн.

Сигурно щяха да пристигнат с коли или джипове с подкрепления, готови да се включат. И двамата мъже бяха винаги добре охранявани и в критични ситуации бяха дяволски хитри. Трудно му беше да повярва, че не бяха планирали нищо.

Щеше да бъде противоестествено. Хората на Паяка, които бяха обградили територията, все още не бяха съобщили за нищо подозрително.

Много странно.

Къде бяха Яйбо? Какво възнамеряваше да прави Кацуда? Вероятно Шванберг знаеше, но едва ли щеше да каже нещо точно сега.

— Все още нищо — каза Паяка.

Той също беше объркан.

Поради наистина отблъскващия си външен вид Кацуда много рядко се появяваше, на публични места.

Той живееше в уединението на своя собствен свят, в тъмнината и сенките на собствените си творения. Този начин на живот не ограничаваше нито работата, нито амбициите му, но понякога изпитваше нужда от почивка. Освен чрез жените и смесените чувства,

които изпитваше към тях поради обезобразеното си от изгаряне лице, той възприемаше външния свят и чрез филмите.

Гледаше филми до умопомрачение.

Филмите не се отвращаваха от външността му. Те представляваха пълно и лесно удоволствие. Филмите изпълняваха желанието му за бягство, стимулираха въображението му и предизвикваха в него чувство на драматизъм. Самият той смяташе, че ако животът му не бе имал такъв развой, би станал прочут актьор. Имаше приятен глас и добре координирани движения. Липсваше му само външният вид. Във филмите най-голям интерес за него представляваха специалните ефекти и по-точно специалният грим. Понякога резултатът на екрана бе толкова добър, че му се струваше, че в неговата ситуация също може да се помогне и, макар и за кратко време, да бъде нормален.

Той бе обучил един от водещите гримьори в Япония и дори го бе пратил в Холивуд, за да развие своите умения до степен на изкуство. Резултатите бяха окуражаващи, дори брилянтни, ако бе наблюдаван отдалеч, но при по-близък план винаги се забелязваше гримът. Това бе горчиво разочарование, но той упорстваше. Един ден, мислеше си Кацуда, те ще го възприемат. Не можеше да се отрече, че в областта на гримирането се забелязваше постоянен напредък.

За срещата с Фумио Намака не бе нужно да се гримира, но той се поддаде на чувството си за театралност. Това щеше да бъде напълно подходящ начин да ръководи последния акт в унищожаването на клана Намака. И самият начин на екзекуция, който той планираше, изискваше подобна театралност.

Преди десетилетия братята Намака Ходама бяха елиминирали семейството на Кацуда, като го бяха заключили и бяха подпалили къщата. Сега последният от рода Намака също щеше да изгори в пламъци.

Кацуда знаеше добре, че Фумио вероятно нямаше да се даде така лесно, така че посвети голяма част от времето си в предварителна подготовка. Бе проучвал няколко дни плана на вилата на Ходама и накрая откри неща, за които бе сигурен, че без съмнение щяха да гарантират изненада. Разбира се, неговите собствени приготовления щяха да бъдат в добавка към оръжейната подкрепа, която щеше да получи от Шванберг в дирижабъла.

Нищо не беше сигурно, но докато лимузината му приближаваше портите на къщата на Ходама, Кацуда бе уверен, както разумен мъж би бил при решителна стъпка, че неговите приготовления щяха да завършат с успех...

— Видя ли нещо? — попита Фицдудейн.

— Нищо — каза Чифуне, която бе изцяло погълната от работата си.

— Само камъчета — каза Лонсдейл, който усети лошото му настроение.

И Чифуне, и Лонсдейл бяха професионалисти и веднага щяха да докладват, ако имаше нещо нередно, но Фицдудейн изглеждаше прекалено напрегнат и това му личеше. В момента той не виждаше нищо друго, освен Фумио, който стоеше до градинската беседка, където бе уговорена срещата, и Кацуда, когото проверяваха и претърсваха до портата. Би трябвало досега да е открил нещо. Не можеше да си представи двамата да се срещнат, за да си говорят глупости. Той разполагаше с двама снайперисти — Лонсдейл и Чифуне, но тяхното ползрение бе силно ограничено, защото очите им бяха заковани към телескопичния мерник. Такъв бе оригиналният план и би се осъществил с Фицдудейн и Майк Бърджин, но сега се оказваше проблематичен, защото не им достигаха два чифта очи. Бе дошло време за промяна в плана.

Лонсдейл се бе прицелил, но Чифуне не бе готова още, а точно сега не бе много подходящо да разполагат с изключително добър снайперист, ако той няма в какво да се цели. По време на тренировките бе забелязал, че Чифуне е достатъчно бърза в прицелването, така че ако тя трябваше да се върне бързо в своя обсег на действие, това нямаше да бъде фатално. Чифуне не беше толкова добра с „Барет“-а като Ал, но бе дяволски добра в стрелбата от разстояние.

И за двамата четиристотин метра, при условие че разполагаха с прецизна техника, не представляваха трудност. Най-добрите от оперативната група всяваха известен страх.

— Чифуне — каза Фицдудейн. — Вземи бинокъла. Имаме нужда от втори наблюдател. Мисля, че нещо ми убягва.

— Появи се — каза Чифуне и свали пушката си. Бинокълът и даде възможност да изследва по-широко пространство, а гледан отгоре, добре осветеният правоъгълник на градината бе лесен за наблюдение.

Тя проследи алеята, която отвеждаше от градината към къщата, а после и самата градина вдясно. Видя една пейка, няколко каменни вази с дребни цветя и два фенера, разположени край чакълестите алеи. Беше така просто направено и толкова красиво, че тя си помисли, че въпреки многото подлости, които бе извършил Ходама, той имаше добър вкус. Цялата градина бе образец на простота. Което означаваше, че имаше много малко места за укриване. Къщата беше вече претърсена от представители на двете страни и запечатана. Да, Фицдуюейн имаше основание да се тревожи. Предстоеше да се случи нещо, което те не бяха предвидили.

Тя насочи бинокъла си към лявата страна на алеята и започна да се мъчи да обхване по-голяма площ от градината. Погледът ѝ се спря върху един кладенец, увенчан с малка пагода, но тя гледаше по диагонал и не можеше да види какво има отдолу.

— Кладенецът — каза тя. — Това е възможност. Достатъчно е голям.

— Може би — каза Фицдуюейн. — Но той не отвежда никъде и вероятно е претърсен и запечатан, когато са проверявали къщата.

— Те ще се убият един друг по телепатия — каза Лонсдейл.

— Престани, Ал — любезно отвърна Фицдуюейн, — моля те — добави той.

Чифуне насочи бинокъла към градинската беседка. Все още нямаше никой, освен Фумио Намака, който стоеше там, и Кацуда, който се намираще на около 3 метра встрани и се движеше към него по неравната чакълеста пътечка, която опасваше къщата. По взаимно съгласие шофьорите им бяха останали в лимузините.

Времето ѝ свършваше. Тя потърси мястото със саксиите с декоративни цветя. Там не можеше да се скрие дори дребосък. Продължи нататък покрай декоративно езерце, което бе разположено от страната на къщата, в непосредствена близост до стената. Каменно мостче отвеждаше към миниатюрно островче, което всъщност я докосваше.

— Дали това не е изход? — каза тя. — Дали биха могли да изкопаят тунел под стената?

— Не, предполагам — каза Фицдудейн. — Има сензори против такава възможност, а и полицията наблюдава външните стени.

Чифуне насочи бинокъла към гърба на къщата, подмина една дъсчица с някакъв надпис и после продължи към каменната ограда. Все още нямаше никакъв знак за нищо, освен това, което се предполагаше, че бе там.

Нещо я подразни.

Обикалящият дирижабъл се бе преместил по-нататък, така че сега тя можеше да види не само вилата на Ходама, но и съседните къщи и градини. В този участък имаше много луксозни резиденции. Съседната къща също притежаваше басейн и той се намираше от другата страна на стената на Ходама. Дори не я докосваше, но сходството в местоположението изглеждаше повече от съвпадение.

Може би използваха един и същ водоизточник? Дали имаше подземен канал помежду им или може би само решетка? Дали щеше да има сензори във вода със златни рибки и костенурки, които шляпаха около перуниките? Едва ли.

— Басейнът — каза тя и насочи бинокъла си към черната повърхност на водата. — Хюго, погледни в басейна.

Фицдудейн се бе съсредоточил върху Фумио Намака и приближаващата фигура на Кацуда, но при вика на Чифуне бързо погледна в черната вода. Имаше нещо твърде странно в нея.

Докато наблюдаваше басейна, от него започнаха да излизат мехурчета, като че ли щеше да заври. Сякаш в него имаше маса гърчещи се змии.

Внезапно той разбра какво точно ставаше в момента. Имаше лошото усещане, че това беше само началото.

— Заредете оръжията си — каза той — и чакайте да ви дам знак.

Това беше пиеса, която трябваше да бъде изиграна докрай. Чифуне взе отново 300-милиметровия си Уинчестър Магнум.

Фицдудейн наблюдаваше Намака и Кацуда и беседката с нейния широк сламен покрив. Кацуда, който знаеше за дирижабъла и очакваше подкрепата на Шванберг, смяташе за по-добре да не влиза вътре. Неговите телохранители не трябваше да го забележат.

Всичко щеше да стане само след секунди.

— Фицдудейн-сан — чу се гласът на Паяка в слушалките. — Случи се нещо, което не очаквахме в центъра на Токио. Получих

доклад, че два „Хюи“-хеликоптера без светлини се приближават. Те се движат точно във вашата посока. Очаквано време на пристигане — 2 минути, може и по-скоро.

Прелитането на граждански хеликоптер над централната част на Токио, особено в Акасака, където не само Ходама имаше луксозна резиденция, а и императорът на Япония, беше забранено. Очевидно пристигащите не бяха от тези, които спазват правилата.

Добре планираната операция сякаш се превръщаше в бъркотия, дори в нещо по-лошо. Невидимият дирижабъл внезапно се превърна в твърде голяма мишена.

25.

Токио, Япония, 12 юли

Фумио Намака гледаше как гайджинът се приближава към него.

В блясъка на насочените прожектори и поради разстоянието той изглеждаше някак си по-малък и по-крехък оттогава, когато го бяха срещнали в Намака Тауър, но несъмнено това бе просто оптическа измама. Ирландецът бе облечен в тъмен костюм, а тъмните цветове обикновено правеха човек да изглежда по-дребен. А може би бе съвсем естествено човек да си въобразява, че омразният му враг е много по-едър, отколкото е в действителност.

Стоманеносивите коси и чертите не можеха да бъдат сбъркани. Поглеждайки към Фицдуейн, Фумио почти съжали за неизбежното пристигане на хеликоптерите на Яйбо. Стигаше му само да знае, че този човек ще умре. Изпълнението на екзекуцията щеше да го доведе почти до екстаз.

— Намака-сан — каза *гайджинът* и се спря на десетина метра от него, — много се радвам да ви видя. Отдавна чакам това удоволствие.

Фумио се стресна. Гласът бе различен и този *гайджин* говореше на японски! Не знаеше какво точно, но тук нещо определено не се връзваше.

Той се огледа наоколо с несигурен поглед. От басейна и от онези места в градината, които допреди малко изглеждаха пусти и празни, сега бяха започнали да излизат тежковъоръжени маскирани фигури във водолазни костюми и качулки на главите, които като същества от адски кошмар бързо и организирано изпълниха пространството около него. Само за броени секунди той бе обкръжен, ръцете и краката му — вързани, а тялото му — приковано към една от гредите на лятната вила. На китките си усети студения допир на метал и разбра, че са му сложили белезници.

Някъде отдалеч до Фумио долетя познатото чип-чип-чип на хеликоптерни витла. Още не бе късно. Все още имаше малко време.

Гайджинът пристъпи напред, доближи лицето си съвсем близо до лицето на Фумио и пред безпомощно шарещия му поглед вдигна ръка и само с едно движение обели собствената си кожа от черепа надолу.

Фумио отвори уста потресен, гледайки как от главата на човека пред него хвърчат мокри парченца плът, кожа и косми. И тогава, вперил ужасен поглед в подаващото се отдолу лице, всичко му стана ясно. Вътрешностите му сякаш се преобърнаха и миризмата на собствения му страх изпълни ноздрите му.

— Кацуда — прошепна той.

Кошмарната глава кимна. От нея още висяха парцали изкуствена плът, което правеше лицето му да изглежда като на прокажен. Но, изглежда, и истинската плът също се белеше. Мъжът направо гниеше пред очите му.

— Твоят ексекUTOR — каза Кацуда.

Фумио долови миризмата на течността още преди да я излят върху него и веднага му стана ясно как ще умре.

Шумът от хеликоптерите вече заглушаваше всичко друго само след част от секундата тъмните очертания на един от тях изплува над главите им и от него като змии заизхвърчаха черни въжета.

Кацуда се отдръпна назад и един от водолазите му подаде къс цилиндър. Само след секунда от него бликна розова светлина.

Изгарящото сияние описа дъга във въздуха, и започна да се накланя към крещящия и мятан се Фумио.

За известно време погледът на Фицдудейн бе препречен от някаква тъмна маса, която се спусна в градината, и после той отново можа да види Фумио Намака и Кацуда. Но бе пропуснал няколко ценни секунди и вече не бе сигурен какво точно става. Бе видял надигналите се отвсякъде черни фигури да сграбчват Фумио, но след това бе изпуснал нишката на последователността.

Когато Фумио и Кацуда отново се появиха пред погледа му, той видя яркото розово сияние в ръцете на Кацуда и веднага след това Фумио избухна в пламъци. Тялото му, лятната вила и земята около него, изглежда, бяха напоени с високооктанов бензин или някаква друга леснозапалима течност, защото огнената експлозия бе

неимоверно силна. В небето се издигна ослепителнобял огнен стълб и само след секунда сламеният покрив вече пламтеше като огромен факел.

— Ал, заеми се веднага с Кацуда — каза Фицдудейн натъртено. — Чифуне, обърни внимание на водолазите. Стреляйте по ваше усмотрение.

Кацуда разпери ръце встрани и стиснал юмруци, вдигна глава към небето да ознаменува триумфа си и изрева като звяр. Сега той бе *куромаку*.

Лонсдейл обра луфта на спусъка на дългия „Барет“. Кацуда — вече изпълваше цялото зрително поле на оптичския мерник.

— *Банзай! Банзай! Банзай!* — ревеше Кацуда, без да обръща внимание на избухналата престрелка между неговите водолази и терористите на Фумио, които бяха пристигнали твърде късно, за да спасят господаря си.

Лонсдейл леко натисна спусъка. Петдесеткалибровият куршум, конструиран през Първата световна война, за да унищожава танкове, удари Кацуда в горната част на торса и избухна, разхвърляйки кървавите късове от сърцето, гръдния кош, дробовете, гръбначния му стълб и останалите части от тялото в пламъците, където тялото на Намака вече цвъртеше и се топеше в адската горещина.

Двамата врагове изгоряха заедно.

Първият „Хюи“ се бе приземил на най-голямото свободно място, което бе успял да открие — в градината отпред, между кладенеца и пламтящата къща.

Диаметърът на витлата му бе почти петнайсет метра, затова вторият хеликоптер не направи опит да кацне, а остана да виси на около шест метра от земята.

По хвърлените от него въжета се спуснаха четири фигури, а другите терористи останаха горе, стреляйки по избраните от тях цели.

Чифуне стреляше на бързи и кратки интервали. За три секунди бе успяла да свали трима водолази, но оцелелите потърсиха прикритие и в утихналия за миг огън тя трескаво затърси нови мишени за стрелба.

Един от водолазите се скри зад високия човешки ръст каменен стълб за фенери, издялан от вулканична скала, но изстрелите от

тристакалибровия магнум без усилие преодоляха камъка и поразиха човека, свил се от другата му страна.

Втори водолаз успя да стигне до басейна и вече бе на петнайсет сантиметра дълбочина, когато изстрелът го настигна и пръсна мозъка му.

Според Чифуне ефективността на въздушното нападение бе рязко снижена поради решението да се ограничават в употребата на огневата си мощ, но правилата на лова бяха ясно определени. Намираха се над гъсто населен град. Автоматичната стрелба, независимо от това дали е от картучница или гранатомет, бе забранена. Паяка бе категоричен по този въпрос. Цяло чудо бе, че не забраниха използването и на „Барета“. Петдесеткалибровият куршум пробиваше тухла, камък и стоманена броня и освен това известно бе, че може спокойно да премине през шест дървени къщи. Някой заблуден куршум би могъл да хвърли във въздуха цял суши бар и да придаде съвсем ново значение на израза „безобидна престрелка“.

Фицдудейн прецени ситуацията долу. Скоро трябваше да предаде нещата в ръцете на Паяка и хората му. Целите, за които можеше да се използва дирижабълът, бяха ограничени. Той бе чудесен пункт за наблюдение и им бе осигурил елемента изненада, което бе от решаващо значение, но сега всеки момент някой можеше да погледне нагоре. Това не би имало никакво значение, преди хеликоптерите да пристигнат на местопроизшествието, но сега вече положението бе станало нездравословно.

Дирижабълът можеше да лети с малко повече от сто километра в час, при положение че вятърът е благоприятен. Затова пък хеликоптерите „Хюи“ вдигаха около двеста и десет. Вярно, че скоростта им на издигане беше горе-долу колкото тази на дирижабъла, дори малко по-малка, но когато ставаше въпрос за маневреност, за сравнение не можеше и дума да става. Тук „Хюи“ бе безспорен господар. Нямахше какво да се мисли кой от двата хеликоптера представлява по-добра мишена. Време бе да се омита от тук.

— Паяк-сан — каза Фицдудейн. Само до официалности му беше сега.

Заместник-главният началник и целият му щаб погледнаха смаяно към говорителите в подвижния команден пункт.

— *Гайджин* — промърмори той под нос. — Какво ти разбират тия варвари от добри обноски!

Щабните офицери около него се спогледаха усмихнати. Паяка току-що бе избегнал потенциална опасност от загуба на самоличност. Честта му бе върната.

Паяка включи микрофона.

— Фицдуейн-сан — отвърна той вместо потвърждение.

— Ще се опитаме да премахнем хеликоптера, който е на земята — каза Фицдуейн, — и след това моментално си обираме крушите. Да се занимаваме и с втория „Хюи“ е много опасно, освен ако не искате да обърнем цял Токио надолу с главата. Просто се надявам другата страна да мисли по същия начин.

— Съгласен — каза Паяка. — Нападаме след трийсет секунди.

Той започна да дава заповеди и вътрешният пръстен от въоръжени полицаи, начело с бронираната кола, с ръмжене се насочи към резиденцията на Ходама.

— Ал, опитай се да удариш двигателя и резервоарите на кацналия „Хюи“ — каза Фицдуейн. — Чифуне, мери се в пилота. Не искам тази птичка да хвъркне.

Лонсдейл знаеше, че петдесеткалибровият куршум без усилие ще влезе в хеликоптера, но да се удари, при това жизненоважен възел, бе нещо съвсем друго. Той се прицели в турбинния двигател под витлата и даде пет изстрела един след друг. Знаеше, че е ударил целта, но кумулативният бронебойен куршум не произведе никакъв ефект. С ужас видя как хеликоптерът се издига и започна да стреля, докато изпразни пълнителя.

Застанала до него, Чифуне бързо изстреля по пилота целия пълнител на магнума.

Хеликоптерът се вдигна на около шест-седем метра над земята, после изведнъж се килна встрани и се стовари върху горящата къща. Секунди след това се чу серия от експлозии, тъй като резервоарите, възпламенени от бронебойния куршум и от обхваналите ги пламъци, избухнаха.

Бронираната кола на полицията премаза заключения портал и продължи напред с тракаща непрекъсната картечница. Появиха се още бронирани коли и под прикриващия им огън атакуващата група на кудотай се втурна напред.

Терористите на земята се съпротивляваха, докато бяха избити.

Оцелелите *якудза* на Кацуда, облечени във водолазни костюми, вдигнаха ръце.

Рейко Ошима, водачката на Яибо, се намираше на седалката на втория пилот в кабината на висящия във въздуха „Хюи“, когато Лонсдейл стреля, и видя дупките, пробити в бронята на двигателя на кацналия хеликоптер.

Посоката, откъдето бяха дошли изстрелите, моментално и стана ясна.

— Вдигай се и бягай! — извика тя в микрофона. — Ако не искаш всички да се опечем като оня идиот там, моментално изчезвай! Обстрелват ни отгоре!

Стреснат от вика на Ошима и от внезапните експлозии пред себе си, пилотът натисна педалите по-силно и опашката на хеликоптера се замята насам-натам в ритъм, познат под името „танцът на Хюи“. Успя да овладее машината, после рязко я наклони встрани и увеличил оборотите докрай, побягна от мястото на битката, издигайки се бързо нагоре.

Седнала до него, Ошима огледа небето, за да разбере откъде дойдоха изстрелите. Търсеше да види военен или полицейски хеликоптер, затова отначало елиминира дирижабъла. Нищо не можа да види, но това бе невъзможно, защото нито един хеликоптер на властите не би напуснал местопроизшествието, докато земята долу под него ври и кипи в яростен бой.

Знаеше начина на мислене на официалните представители на властта, когато са във въздуха. Обичаха да бръмчат наоколо с машините си, да докладват ситуацията и да изпълняват предварително набелязана процедура. Ако по тях бяха стреляли полицаи, всеки момент до тях щеше да се появи някой униформен идиот и с микрофон в ръка да ги подкани да се предадат. Тя щеше да пръсне тъпия му мозък, а машината му щеше да се срине в пламъци върху покрива на Гинза. Точно по този начин мислеха и действаха тия глупаци. Винаги бе успявала да ги надхитри.

Дали не беше дирижабълът? По-рано никога не бе обръщала внимание на дирижабъла — той просто бе част от небето над Токио,

както облаците по време на дъждовния сезон, и затова никога не бе мислила за него — но сега съсредоточи вниманието си върху бавно стапящото се в далечината огромно съоръжение.

Невъзможно бе дори да се помисли, че полицаите ще се решат да стрелят по един от централните квартали в Токио, където се намираха резиденциите на някои от най-видните личности в страната, но временно бе забравила за фактора *гайджин* Фицдуейн. Той вече бе демонстрирал непогрешимия си усет към неочакваното и необичайното. Една въздушна засада от дирижабъла бе тактика точно в негов стил.

Ошима потрепери, като си представи значението на развихрилия се в градините на Ходама ад.

Този *гайджин* бе още жив.

Когато долетяха на мястото, тя бе успяла да зърне Намака, но от Фицдуейн нямаше и следа.

Сигурно е бил там. Бил е примамка. Но не беше ли по-близо до ума, че веднъж заложил капана, той ще се отдръпне и ще наблюдава събитията от по-безопасно място. Този *гайджин* бе дързък и явно не му липсваше смелост, но не беше глупак.

Изведнъж целият план на Фицдуейн ѝ стана ясен. Бе използвал силата на враговете си, за да ги насочи един срещу друг, и не само им бе послужил за примамка, но и за катализатор на собственото им унищожение. Фумио Намака, иначе предвидлив и предпазлив по природа, е бил заслепен от омразата към убиеца на брат си. Кацуда пък, от своя страна, е бил тласкан от непреодолимото си желание да отмъсти на целия род Намака и от амбицията да стане новият *куромаку*. Кой знае още колко фактори са били намесени? А най-лошото от всичко бе, че нейната организация бе хвърлила почти всичките си сили в задължението си да помага на рода Намака и бе попаднала в капана.

Пълното осъзнаване на това как бяха надхитрени от този варварин я изпълни с горчивина. Но ако правилно е разбрала нещата, това означаваше, че Фицдуейн е бил във въздушния кораб. Факторът изненада бе изцяло на негова страна — също като ловец, скрит в листака на някое дърво, но главната му отбранителна стратегия се състоеше в това да остане неоткрит. И явно е пропуснал да предвиди, че плячката му може също да дойде по въздуха.

Ошима се почувства уверена в преценката си. По нейно предложение бяха решили да използват двата откраднати от Японските въоръжени сили хеликоптери. Някои от членовете на Яибо бяха обучени да карат хеликоптери в Либия, и то, по ирония на съдбата, от северновиетнамски инструктори, ползващи пленено южновиетнамско въоръжение, затова бяха особено добре запознати с тези „Хюи“. От известно време насам тя бе мислила върху ползата от хеликоптери при терористичните нападения и не можеше да разбере защо само властите трябва да имат монопол върху бързината и огневата мощ на хеликоптерите.

Ролите сега бяха разменени. Ловецът на дървото щеше да се превърне в обект на лов и много трудно щеше да бъде да не умери човек такава мишена като дирижабъла.

Този път предимството бе на страната на Яибо.

Ошима посочи към бързо смаляващия се дирижабъл, който вече се бе отдалечил от тях на няколко километра. Бяха изгубили доста време, търсейки полицейски хеликоптер, но скоро щяха да го наваксат. Тя знаеше, че „Хюи“ е далеч по-бърз от онзи натъпкан с газове тулум.

— Карай след дирижабъла — каза тя — и се приближи така, че да можем да го нападнем отгоре. Няма да могат да ни видят отдолу и няма да стрелят. И по-бързичко. Искам да тресна тоя дирижабъл право върху града.

Пропагандното значение от унищожаването на такъв огромен и видим символ на властта върху столицата на Япония щеше да бъде огромно.

Пилотът увеличи скоростта и стремително се понесе през осветеното от неоновите светлини небе към целта, която в никой случай нямаше да пропуснат.

— Фицдуейн-сан — каза Паяка, — радарът потвърди визуалното наблюдение, че дирижабълът е преследван от хеликоптер — кратка пауза. — Преди пет дни ЯВС докладваха, че са им откраднати два хеликоптера. Съжаляваме, но имаме всички основания да подозираме, че това е терористична акция.

— Прието — каза Фицдуейн разсеяно. Мозъкът му усилено работеше.

Гласът на Паяка бе настоятелен.

— Сигурно ще ви нападнат, Фицдуейн-сан — каза той, — но искам пак да ви напомня правилата на играта. *Не бива да пострада нито един цивилен.* Както и да ви провокират, не бива да отвръщате на стрелбата над Токио. Бягайте и маневрирайте, но не стреляйте.

— Колко време имаме, докато ни настигне? — попита Фицдуейн.

— Две до три минути — отвърна Паяка. — Може би малко повече. Но може и да не ви нападнат.

— Край на връзката — каза Фицдуейн.

Светът се раздели на две — неговата група и целият останал свят, но в групата му имаше човек, когото не познаваше добре. Той отиде и седна до пилота. Инспектор-сан изглеждаше така, сякаш вчера е излязъл от пелените си, но повечето японци изглеждаха по-млади за годините си. С няколко думи той му описа ситуацията.

Пилотът направи гримаса и се обърна към Фицдуейн.

— Полковник-сан — каза той, — обучиха ме да карам този дирижабъл при всякакви нормални обстоятелства, но това все пак не е изтребител — след това изявление млъкна за секунда, после продължи: — Но ще видя какво мога да направя.

Отначало Фицдуейн мислеше, че пилотът е на около осем години. Седнал близо до него, той видя, че е сбъркал. Хлапетото явно минаваше петнайсет години. За да стигне до званието полицейски инспектор, той очевидно е бил страшно добър.

— Инспектор-сан — каза той, — в кой университет сте учили?

— Тодай — отвърна пилотът гордо.

Всички пътища водеха към Токийския университет.

— Е, в такъв случай всичко е наред — каза бодро Фицдуейн.

Пилотът отново се обърна и отправи безизразен поглед към този луд *гайджин*.

— Ще придвижвате и ще друсате кораба, когато аз ви кажа, инспектор-сан — каза Фицдуейн. — Прилича донякъде на забавени реакции, само че е малко по-различно. Без лупинги и имелмани. Само няколко сексапилни маневри в точно подбрано време. Разбрано?

Пилотът все още продължаваше да гледа неразбиращо, докато накрая Фицдуейн му обясни идеята си е няколко думи. После в погледа му просветна разбиране.

— А, така ли? — каза той ентусиазирано.

Фицдуейн изглеждаше съвършено доволен.

— Винаги съм искал да чуя от някого именно тия думи — каза той.

Хеликоптерът на Яибо бе само на няколкостотин метра от дирижабъла, но малко по-високо.

Гондолата бе отдолу и не се виждаше. Те виждаха дирижабъла и можеха да се доближат толкова близо, че да го пипнат, като при това хората в гондолата отдолу не можеха да ги видят.

Врагът бе сляп.

— Огън! Всички пълнители да останат празни! — изкомандва Ошима и два калашника плюс пет деветмилиметрови автомата забълваха огън.

Хеликоптерът летеше с отворени врати, но въпреки това шумът бе оглушителен. От автоматите хвърчаха гилзи, удряха се в пода на кабината и след това потъваха в неоновата светлина на шестстотин метра под тях.

За по-малко от десет секунди пурообразният корпус на балона бе надупчен от триста куршума. От дупките със съскане започна да излиза хелий.

Свистейки с турбините си, въоръжено до зъби ято бойни хеликоптери „Супер Кобра“ се издигна в нощното небе над Атсуджи и се насочи към дирижабъла.

— Приблизително време на пристигане след десет — едно нула — минути — каза Паяка. — Ще бъдем при вас след десет — едно нула — минути — повтори той.

Отвърна му само статичен пукот. По средата на връзката дирижабълът внезапно бе замлъкнал.

— По дяволите! — изруга Фицдуейн с пълно основание, защото радиото изгърмя и от него бликна цял рой искри.

Изстрелите, съдейки по ъгъла, идваха отгоре и малко отзад. Преди да стигнат до радиото, куршумите явно са пробили двойната полиестерна обшивка на балона два пъти — един път на влизане и

втори път на излизане, след което са минали през подсилената с кевлар обшивка и на самата гондола.

Бе се надявал, че тази комбинация ще се окаже непосилна за лекото автоматично оръжие, използвано обикновено от терористите, но явно се бе заблуждавал. Знанията му за дирижаблите и съвременната огнева мощ се попълваха неимоверна бързина. Откровено казано, нямаше нищо против да научи нещо ново — дори харесваше дирижаблите — но от начина, по който събираше тази информация, имаше още доста да се желае.

От опакото на дланта му потече кръв — ударило го бе остро като бръснач парченце от кутията, отцепено от куршумите — и той засмука раната. Драскотината бе дълга около три сантиметра.

Всъщност те се оказаха големи късметлии. Според него терористите стреляха вече цяла минута по кораба, а още нищо жизненоважно не бе засегнато.

Членовете на Яибо бяха неприятно изненадани, че да стреляш по такава грамадна цел като дирижабъл съвсем не значеше, че ще ѝ причиниш някаква повреда. Вярно, газът, който ги държеше във въздуха, изтичаше, но дупките от куршумите бяха толкова малки в сравнение с цялата огромна повърхност на балона, че трябваше да мине доста време, докато загубата на газ се усети. Фицдудейн бе чувал, че преди да бъдат изобретени запалителните снаряди, пилотите имали същите проблеми с немските цепелини през Първата световна война. Освен това на цепелините им било разрешено да отвържат на огъня.

Фицдудейн погледна надолу. Тъкмо минаваха над бреговата линия. Пред тях бе Токийският залив. Огромно количество вода, в случай че се наложи да кацнат аварийно, без нито един токийски гражданин.

— Някаква следа от адското прилепче? — каза той по интеркома, надявайки се системата за вътрешна връзка да не е пострадала. Освен това искаше да даде малко морална подкрепа на пилота.

— Все още е над нас — каза Лонсдейл.

По покрива на гондолата издумкаха още няколко куршума и на тавана се появиха изпъкнали навътре бучки.

— Според мен стрелят с калашници и деветмилиметрови автомати и само куршумите от калашниците идват дотук.

— Е, това е наистина много интересно, Ал — каза Фицдуейн сухо. — А ти какво ще кажеш, Чифуне?

— Скоро ще разберат, че трябва да стрелят по гондолата, Хюго — отвърна Чифуне. — Или поне по двигателите.

— Навлизаме в зоната, разрешена за стрелба — каза Фицдуейн и след кратка многозначителна пауза продължи: — Е, Ал, ако допуснем, че насочиш гигантската си пушка в посока, противоположна на Токио, какъв ще бъде обхватът ѝ?

— Около тринайсет километра — отвърна гордо Лонсдейл.

Фицдуейн трепна, но не каза нищо. Бе играл според правилата на Паяка, но сега, след като се намираха над морето, вече можеха да отвърнат на огъня. Време бе да започнат кадрила.

— *Пикирай! Пикирай! Пикирай!* — викна той на пилота настоятелно. — *Максимална мощност! Отвър ъгъл! Давай!*

Пилотът блъсна щурвала напред и дирижабълът се насочи към тъмните води на залива. Долу се виждаха светлините на няколко кораба. Екипажите им щяха да видят неочаквано и при това съвсем безплатно зрелище. Надяваше се само да проявят достатъчно разум и да държат главите си наведени надолу.

Хеликоптерът на терористите изведнъж се появи от дясната им страна — тази, откъм която ги очакваше Лонсдейл, и започна да намалява скоростта си, за да я изравни с тяхната, след което да засипе гондолата с куршуми от упор. Отначало, когато дирижабълът се гмурна надолу, Ошима бе помислила, че огънят им е засегнал някаква важна част, но после си каза, че няма да е зле да провери и да се убеди дали е така. Корабът нямаше да се разбие в града, но и при това положение победата им пак щеше да е голяма.

Чуха се гръмотевични изстрели, когато Лонсдейл бързо изпразни всичките десет куршума от пълнителя на дългия „Барет“ по фигурите, тълпящи се по вратите на хеликоптера, летящ до тях. Отвърна му залп от автоматни изстрели и куршумите забарабаниха по гондолата.

Хеликоптерът беше само на около шейсет метра от дирижабъла. През оптичския мерник Лонсдейл видя израженията по лицата на двама терористи, когато огромните, тежаци почти петдесет грама взривни куршуми се удариха в телата им.

Ясно се виждаха проблясъците от взривените куршуми и по кабината на хеликоптера се появиха дупки, но той продължаваше да

лети. Във Виетнам тия проклети неща падаха с хиляди, а този тук още продължаваше да се държи.

От хеликоптера се откъсна нечие тяло и пропадна надолу в тъмнината.

Секунда по-късно хеликоптерът рязко се отдалечи и изчезна в тъмнината. Сблъсъкът бе траял само няколко секунди.

Чифуне бе ударена в дясната ръка над лакътя от деветмилиметров куршум тъкмо когато се бе опитала да прибави и своя огън към огъня на Лонсдейл — ударът я бе завъртял и я бе блъснал в стената на гондолата, където се бе свлякла безпомощно, изпускайки магнума от ръцете си.

Лицето на Фицдуейн стана пепелявосиво, като я видя, и за част от секундата си я представи гола в прегръдките си — както се бяха любили. Скочи от мястото си до пилота и я настани да седне. Краткият преглед го убеди, че раната не е сериозна и той бързо я превърза, мислейки си, че вероятно така ѝ причинява болка, но нямаше никакво време. После бързо я целуна по челото, вдигна оръжието и провери пълнителя. Чифуне му се усмихна слабо. Шокът продължаваше да я държи.

Дирижабълът вече летеше хоризонтално, но бе слязъл толкова ниско, че на минаване покрай един петролен танкер, насочен към Токио, всички видяха, че гондолата е по-ниско от командния му мостик.

Вахтените офицери с отворена уста и изумени погледи гледаха как грамадната тъмна маса се изнизва покрай десния им борд със сто и трийсет километра в час. Както се изрази командващият вахтата, бил чувал за Летящия холандец, но това било смешно. Няколко секунди му се струваше, че огромната маса на някакъв фантастичен летящ супертанкер ще се стовари върху кораба му.

Фицдуейн се залепи на прозорците от лявата страна, докато Лонсдейл покри десните.

Хеликоптерът ги бе атакувал и отгоре, и отстрани. И двете атаки се бяха оказали слабо ефективни, но очакваше следващата атака да бъде насочена директно към гондолата изотзад. По негово мнение това бе най-уязвимият мъртъв ъгъл на дирижабъла. Не можеха да дойдат отдолу, защото балонът летеше много ниско, а за фронтална атака нямаше да успеят да се издигнат навреме над тях.

Практически нямаше начин да се предпазят от атака отзад. Видимостта от гондолата бе само напред и отстрани. В задната страна на гондолата бяха разположени двигателите, те бяха прибрани в отделение без прозорчета. Фицдуейн донякъде бе изненадан, че не ги атакуваха веднага изотзад, но явно обучението им не включваше нападение на дирижабли и сега те се запознаваха с особеностите на съоръжението по метода на пробата и грешката. Но все пак имаше неприятното чувство, че Яйбо много бързо се учат.

— Полковник-сан — обади се пилотът с напрегнат глас, — ако трябва да разчитаме на успешни маневри, *трябва да си намалим теглото*.

Чу се гърмеж, когато Лонсдейл, наведен предпазливо навън, се опита да стреля назад.

— Хюго, ония се приближават отзад — каза той. — Вържи ме с нещо да мога да се подам повече и отново ще опитам. Мога да го направя.

Фицдуейн помисли малко и се опита да си представи с колко градусуса щеше да намали Ал мъртвия ъгъл. Сигурно щеше да успее да изстреля два-три куршума, но хеликоптерът можеше просто да мръдне малко встрани и отново да излезе от обстрел.

Той втренчи тежък поглед в Лонсдейл. Бяха обсъждали и други възможности, но идеята на Ал с връзването определено си струваше да се обмисли.

Все пак той я отхвърли.

— Ще се придържаме към план В — каза той. — Пилотът иска да увеличим подемната тяга, затова когато кажа, изхвърляме — всичко, което е възможно. След това ще ни се удаде възможност, която по-добре да не изпускате.

Лонсдейл се ухили.

— Това е най-ненормалната тактика, за която съм чувал — каза той, — но пък и ти си не по-малко ненормален човек.

Фицдуейн се усмихна.

— Хайде да не губим време тогава.

— Майк Бърджин и умрелия пилот също, нали? — попита Лонсдейл.

Фицдуейн се поколеба за момент и в същото време се чу глухото барабанене на куршумите по обшивката на двигателя. Ония отзад

стреляха. Разбра, че е дошло време да свърши с това и че благородните жестове се обезсмисляха, ако терористите успеят. От друга страна пък...

— Не, докато не стане абсолютно необходимо — каза той и се обърна към пилота: — *Сега!* — изрева той.

Пилотът превключи и двата двигателя на вертикална тяга и едновременно с това изпусна половин тон вода от баласта под гондолата. В същото време Фицдуейн и Лонсдейл избутаха мъртвите тела на Шванберг и Чък Палмър през вратата. Последваха ги и останалите тежки предмети.

Съвременните дирижабли летят „тежко“. Това означава, че деветдесет процента от подемната им сила идва от хелия, с който е изпълнен балонът, а останалата подемна сила идва от аеродинамиката на самия балон и двигателяте. Тази комбинация позволяваше на дирижабъла да се приземява много лесно, без да се налага изпускане на скъпия хелий. Скоростта на издигане зависеше именно от тази „тежка“ конфигурация.

Изхвърлянето на баласта и телата промени ситуацията драматично.

Дирижабълът, изгубил за няколко секунди около хиляда килограма от тежестта си, внезапно стана по-лек от въздуха. Освен това двата мощни двигателя порше не дърпаха вече напред, а право нагоре. Балонът излетя като ужилен в небето и веднага след това намали. Само за броени секунди вече се намираше над хеликоптера и малко зад него откъм дясната му страна.

Фицдуейн и Лонсдейл, подпрели оръжията си на прозорците на гондолата, се оказаха в отлична стрелкова позиция. Магнумът и баретата започнаха огъня едновременно. И двамата се целеха внимателно и стреляха, докато пълнителите се изпразниха, после взеха нови пълнители от Чифуне и заредиха отново.

Хеликоптерът реагира с изненадваща бързина и тъкмо бе започнал да се издига, когато първите откоси се забиха в него. Недовършената от пилота маневра постави машината даже в още по-уязвима позиция. Цялата дължина на хеликоптера бе пред очите на стрелците от дирижабъла и през проблясващия кръг на витлото ясно се виждаха и двигателят, и резервоарите.

Един от петдесеткалибровите изстрели удари витлото съвсем близо до оста и го раздробя. Хеликоптерът загуби управление и лудо се завъртя около себе си. Част от секундата по-късно един от резервоарите избухна и възпламени и другите. На борда се чуха още експлозии, които вече си бяха запазена марка само на Яибо. Подобните на маджун блокчета бяха неуязвими за автоматен огън, но един от изстрелите от огромния „Барет“ им бе подействал точно като детонатор.

Избухна ослепителнобял пламък на мощна експлозия и корпусът на хеликоптера се разцепи малко преди да падне във водата. Ударната вълна разтърси дирижабъла.

По повърхността нищо не показваше, че хеликоптерът изобщо е съществувал, с изключение на малко маслено петно, примесено с кръв и плуващи късове човешко месо.

ЕПИЛОГ

Токио, Япония, 15 юли

Фицдуейн почувства твърдата буца в гърлото си, докато се канеше да се сбогува с групата японци, наредили се пред него във VIP-чакалнята на токийското летище.

Това бе смешно — та той ги познаваше едва от няколко седмици — но ето на, буцата се надигаше. Създадите се връзки бяха силни и отношенията, подложени на проверка под въздействието на свръхекстремални ситуации, щяха да издържат изпитанието на времето. До края на живота си щеше да остане свързан с Япония и приятелите си тук.

Той се усмихна вътрешно, като забеляза, че редицата всъщност е оформена по старшинство. Бащата на Адачи, стегнат и изправен, приличаше много на загиналия си син. Йошокава-сан и неговата жена му напомниха за Камакура. Паяка, в пълна парадна униформа на зам.-началник на Токийската градска полиция, младият втори пилот на дирижабъла — инспектор Микио Уеда, който се бе държал забележително храбро под обстрел, набразденото от бръчки лице на сержант Акамацу от полицейския собая, сержант Ога и всички онези двайсет и трима мъже и жени, които бяха служили с него в различно време.

Просто чудесно бе, че Токио е толкова спокоен град. Разписанието за дежурствата при Токийското градско управление на полицията сега му изглеждаше далечно и лишено от смисъл понятие.

Чифуне не се виждаше никаква и много му липсваше. Но типично за нея, Танабу-сан си оставаше независима и изплъзваща се до самия край.

Обявиха полета и сякаш по даден от някого сигнал цялата редица извика три пъти:

— *Банзай! Банзай! Банзай!* — след това застиналите в сериозни изражения лица бавно и дълбоко се поклониха.

Фицдудейн, отрупан целият с подаръци, също се поклони. Редицата отново се поклони и той се поклони, после отново и отново и така сигурно щеше да продължи до безкрайност, докато една стюардеса от „Върджин Еърлайнс“ не се намеси тактично.

Със замъглено от емоции съзнание Фицдудейн закрачи към отделението за първа класа в предната част на самолета. На мястото му имаше красиво опакован пакет, но той не му обърна внимание, мислейки, че е на някой друг пътник, и започна да си слага нещата в багажника над седалките. После видя, че пакетът е надписан с неговото име.

Долови парфюма и уханието на тялото ѝ още преди да чуе гласа ѝ и през тялото му премина чувство на копнеж по нещо далечно и изгубено. Той се извърна. И ето я пред него — лъскава черна коса, гладка кожа, огромни очи, гърди, чийто вкус още усещаше върху устните си — самото възплъщение на любовта. Красива и изключителна жена. И загадъчна.

— Това е за Боти — каза тя. — Мека играчка, малък борец сумо. Мисля, че ще му хареса — Чифуне се поколеба. — Или е твърде голям за такива неща?

Фицдудейн си помисли за Боти и какво чувстваше, когато го прегръщаше, и внезапно усети огромно желание да си бъде пак вкъщи.

— Не — каза той. — Не е твърде голям за такива играчки. Само на три години е. И все още самият той е една голяма играчка.

Чифуне замълча и Фицдудейн остро почувства всичко онова, което не бяха успели да си кажат. Очите ѝ се напълниха със сълзи и една от тях се търкулна по бузата ѝ.

— Това е от спомените — каза тя.

Закъснял пътник мина покрай нея и я закачи, без да иска. Човекът се извини, но Фицдудейн забеляза трепването на Чифуне.

— Как е ръката? — попита той.

Раната не бе сериозна, но все пак не бе кой знае колко приятно преживяване.

— Минава — каза тя е лека усмивка, — но все още ме понаболява.

Фицдудейн с болка се сети, че самолетът ще отлети след съвсем малко време. Той зададе въпроса, който отдавна бе на устните му:

— Чифуне, и ти ли пътуваш?

Чифуне поклати глава.

— Исках да те изпратя сама, Хюго — отвърна тя и отново се усмихна през сълзи. — Чрез Коанчо такива дреболии, като да се качиш на борда на заминаващ самолет, могат много лесно да се уредят. Но вече трябва да тръгвам...

— Или ще те накарат сама да си пробиваш път — каза с пресилена усмивка Фицдуейн.

Изпитваше непреодолимо чувство на загуба, но разбра някак си, че повече нищо не бива да казва. Просто пристъпи напред и протегна ръце да я прегърне, но тя отстъпи назад.

— Не, Фицдуейн-сан — изхлипа Чифуне. После се поклони дълбоко и вече я нямаше.

След това Фицдуейн видя Адачи, но това бе невъзможно, защото той бе мъртъв, но ето че му се усмихна и сълзите потекоха по бузите му. После Адачи протегна ръка и Фицдуейн я пое — ръкостискането бе здраво и топло.

— Приятелите ми ме наричат Аки — каза той и после и той изчезна.

Фицдуейн бе дълбоко трогнат. Сложи подаръка за Боти на седалката до себе си и се опита да овладее емоциите си. Помисли си за Кристиан дьо Гевен и Майк Бърджин, за Аки Адачи и другите му братя по оръжие и за това каква чест бе за него да се сражава рамо до рамо с тях и какви незаменими другари бяха. Помисли си за Итън, Чифуне и другите жени, които бе познавал и обичал. После си помисли за онези, които все още бяха между живите, и през ума му минаха думите на Килмара: „Не знам отговорите, но имам още много работа.“

Той заспа и засънува чудесни сънища, а когато се събуди, видя, че стюардесата се е надвесила над него и му напомня да затегне ремъка, тъй като приближаваха Лондон. Още само един полет и щеше да се озове в Дъблин. После щеше да се качи на Айлъндър, да полети на запад, а това означаваше — у дома.

Летище Дъблин, Ирландия, 16 юли

Докато летеше по последната отсечки Лондон-Дъблин, Фицдуейн се замисли за последователността на събитията, отведи го в Япония.

Началото им започваше преди около седемдесет години, а може би и повече. Световната политика като че бе нещо съвсем далечно, но пряко ги засягаше. А действията на различните личности бяха предизвикали ужасни и непредвидими последици.

Кой би си помислил, че съдбата ще обърне внимание на Ходама куромаку. Бе преживял толкова много сътресения само за да бъде повален в разцвета на силите си като последица от рутинно обесване, станало цели десетилетия преди това.

Ако бащата на рода Намака не бе екзекутиран и те не бяха оставени да умират от глад в следвоенно Токио, щяха ли да се превърнат в престъпници? Днес може би щяха да притежават дипломи от Тодай и щяха да бъдат примерни граждани.

Колкото до Кацуда, криминалното му минало можеше да се проследи назад в годините до японската окупация на Корея и до ужасното отношение към толкова голям брой корейци в Япония, включително избиването на собственото му семейство. Той бе човек, движен от омраза. Като се имаше предвид миналото му, лесно можеше да бъде разбран.

Фицдуейн не знаеше какви пропуски във възпитанието на Шванберг го бяха накарали да се превърне в злодей. Откровено казано, не го и интересуваше. Разбира се, Виетнам не бе помогнал. Много храбри мъже и жени се бяха сражавали в тази война, но тя далеч не бе добра.

В крайна сметка началото на тия събития също бе без значение. Просто се мъчиш да се справиш със ситуацията, каквато я виждаш в момента, и правиш това, което е необходимо, като в същото време трябва да бъдеш готов да приемеш и последиците. И това е всичко.

Когато самолетът кацна в Дъблин, Фицдуейн за момент си помисли, че е сбъркал полета. Времето бе почти прекрасно, небето беше ясносиньо, а температурата — мека и приятна. Сякаш бе кацнал в Южна Франция. Даже очакваше да види отнякъде да се появят яркочервените цветове на бугенвилеята и предпазливо подуши въздуха за сладкия мирис на олеандъра и хибискуса, след което се огледа, за да провери дали наоколо няма полуголи и загорели тела. Уви, илюзията моментално изчезна. Стопаните на дъблинското летище изглеждаха все така бледи и със зажадняла за слънце кожа, но весели, както

винаги. Ирландците, заключи той, са замесени от особено тесто. Те просто обичат тази дъждовна и брулена от ветровете земя.

Усмихна се вътрешно. Денят криеше в себе си нещо нереално, някаква временна илюзия, но тичащите срещу него Катлийн и Боти бяха съвсем реални.

Той прегърна Боти, лудо го зацелува и запрегръща, а после в прегръдките му попадна и Катлийн и когато усети тялото ѝ, прилепено към неговото, и устните ѝ върху своите, почувства, че се връща към нормалния живот, към ценности, които бяха важни и си струваше да се бориш за тях.

Подскачайки от щастие и нетърпение, Боти веднага отвори пакета на Чифуне и лицето му грейна от радост, като видя куклата вътре. Това бе любов от пръв поглед.

— Това е сумо, Боти — каза Фицдуейн. — Японски борец.

— Зуми! Зуми! Зуми! — закрепя радостно Боти, обикаляйки около тях, като ту се спираше да притисне новия си приятел към себе си, ту го подхвърляше във въздуха.

Катлийн, останала сама с Фицдуейн за няколко секунди, обгърна врата му и се взря в лицето му. Бе забравила колко е едър. Изглеждаше блед и уморен, но радостен да се върне отново вкъщи и, помисли си тя, великолепен. Любимият и изглеждаше точно такъв, какъвто беше — боец до мозъка на костите си.

— Е, любими — каза тя закачливо, — как беше Япония? Вишневи цветове и гейши, а?

През съзнанието на Фицдуейн преминаха хиляди образи — много бързо, за да успее да ги различи — после изчезнаха и само Катлийн в ръцете му бе истинска.

Той се засмя.

— Много валеше — отвърна. — Ужасна мокротия. Чувствах се съвсем като у дома.

БЕЛЕЖКИ И БЛАГОДАРНОСТИ НА АВТОРА

Голям брой хора помогнаха за събирането на информацията, която лежи в основата на романа „Правилата на лова“. Ако сте любознателни по природа, един въпрос ви навежда на друг и едва след като си отговорите и на него, истинският мащаб на проблема ви се изяснява. Това е добре.

„Игрите на палача“ — първата книга, в която се появи Хюго Фицдуюейн — беше вдъхновена от реални събития и по-специално от действителното обесване на един човек, на което се натъкна авторът. „Правилата на лова“ също се основава на реални събития, реални преживявания и реални институции. Тероризмът не е нещо, с което повечето от вас се сблъскват в ежедневието си, но той все пак съществува. А без професионалисти за борба с него светът би бил доста по-опасно място. В това няма съмнение.

В по-голямата си част действието в книгата се развива в Япония и в тази връзка бих искал да споделя една мисъл: Като всяка друга страна, и Япония си има своите проблеми, но може да научи на много неща нашия объркан свят. Разбира се, политическата ѝ система съвсем не е идеална, но съдейки по личния си опит, авторът смята, че там има много талантиливи и разумни хора, с които би трябвало да общуваме по-често. А що се отнася до това какво мисля по въпроса да напусна прогизналата от валежи Ирландия, за да отида в Япония в началото на дъждовния ѝ сезон — е, Фицдуюейн изразява съвсем точно искрените ми чувства...

Ако оставим настрана факта, че е вдъхновена от реалността, тази книга е художествена творба с всички произлизащи от това условности и би трябвало да се разглежда като такава.

Някои от хората, които имат принос за написването на този роман не могат да бъдат споменати заради тяхната безопасност. Е, това отразява състоянието на заобикалящия ни свят, но все пак им

благодаря. А що се отнася до останалите, които бяха така любезни да помогнат по един или друг начин, на тях също благодаря.

Грешките, каквито и да са те, са мои. Но признателността ми е за вас.

Заключителна бележка: Посетителите на Токио трябва да имат предвид, че въпреки преживяванията на Хюго, Токио е забележително безопасен град. Токийското столично полицейско управление върши отлично работата си. Отидете там и се забавлявайте. Както направих аз.

Издание:

Виктор О'Райли. Правилата на лова

ИК „Хермес“, Пловдив, 1995

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-270-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.